

Moeder's Agenda

1969

volume 10

Moeder's Agenda

Vol. X

1969

Vertaald uit het Engels

Institut de Recherches Evolutives

Dit boek werd eerst gepubliceerd in Frans onder de titel L'Agenda de
Mère---1969
© 1981 Institut de Recherches Évolutives, Parijs,
Geleverd in het Engels onder de aanwijzing van Satprem

*Deze agenda... is
mijn gift aan
degenen, die van me houden*

MOEDER

INHOUDSOPGAVE

Januari	7
Januari 1, 1969	7
Januari 4, 1969	10
Januari 8, 1969	17
Januari 15, 1969	19
Januari 18, 1969	20
Januari 22, 1969	24
Januari 25, 1969	27
Januari 29, 1969	27
Februari	31
Februari 1, 1969	31
Februari 5, 1969	32
Februari 8, 1969	38
Februari 12, 1969	49
Februari 15, 1969	49
Februari 19, 1969	52
Februari 22, 1969	56
Februari 26, 1969	59
Maart	64
Maart 1, 1969	64
Maart 8, 1969	65
Maart 12, 1969	66
Maart 15, 1969	75
Maart 19, 1969	77
Maart 22, 1969	80
Maart 26, 1969	81
Maart 29, 1969	87
April	89
April 2, 1969	89
April 5, 1969	95
April 9, 1969	99
April 12, 1969	107
April 16, 1969	110
April 19, 1969	120
April 23, 1969	126
April 26, 1969	130
April 30, 1969	135
Mei	140
Mei 3, 1969	140
Mei 7, 1969	147
Mei 10, 1969	148
Mei 14, 1969	154
Mei 17, 1969	154
Mei 21, 1969	161
Mei 24, 1969	165
Mei 28, 1969	172
Mei 31, 1969	175
Juni	183
Juni 4, 1969	183
Juni 11, 1969	185
Juni 25, 1969	187
Juni 28, 1969	193
Juli	197
Juli 2, 1969	197
Juli 5, 1969	197
Juli 12, 1969	198
Juli 19, 1969	207
Juli 23, 1969	215
Juli 26, 1969	223
Juli 30, 1969	229
Augustus	238
Augustus 2, 1969	238
Augustus 6, 1969	239

Augustus 9, 1969	244
Augustus 16, 1969	248
Augustus 20, 1969	255
Augustus 23, 1969	259
Augustus 27, 1969	267
Augustus 30, 1969	271
September	277
September 3, 1969	277
September 6, 1969	279
September 10, 1969	280
September 13, 1969	282
September 20, 1969	291
September 24, 1969	299
September 27, 1969	304
Oktober	309
Oktober 1, 1969	309
Oktober 8, 1969	312
Oktober 11, 1969	317
Oktober 12, 1969	325
Oktober 15, 1969	326
Oktober 18, 1969	327
Oktober 22, 1969	337
Oktober 25, 1969	338
Oktober 29, 1969	349
November	353
November 1, 1969	353
November 5, 1969	354
November 8, 1969	357
November 12, 1969	361
November 15, 1969	367
November 19, 1969	375
November 22, 1969	384
November 26, 1969	392
November 29, 1969	393
December	401
December 3, 1969	401
December 6, 1969	402
December 10, 1969	403
December 13, 1969	406
December 17, 1969	412
December 20, 1969	415
December 24, 1969	420
December 27, 1969	423
December 31, 1969	427

Januari

Januari 1, 1969

Er is een angstaanjagende drukte! En zelfs nu zie ik nog niet de helft van de mensen die hebben gevraagd om me te zien.

Ik ben vanmorgen om 8 uur begonnen... zonder ophouden.

Dat is niet zo best!

Het is zeker minder dan de helft van wat me is gevraagd.

Maar er moet natuurlijk een limiet zijn, anders zou het allemaal weer opnieuw beginnen zoals voorheen. Er was een tijd dat ik maar twee uur had om te slapen en dat ik deed alsof ik at... maar... Dat kun je een tijdje volhouden, maar niet te lang.

Het is niet het fysieke werk dat vermoeiend is, het is wat mensen toevoegen. Bij sommigen heb je na vijf minuten het gevoel dat alles uit elkaar valt; bij anderen is het prima. Bij de meeste mensen is, moet ik zeggen, wat vermoeiend is vooral een "onwetende bezorgdheid" is: mensen die al die gedachten hebben dat ze "niet moe zouden moeten worden", dit niet zouden moeten doen, dat niet zouden moeten doen - dat is behoorlijk beklemmend. Maar anders, als ze rustig en ontvankelijk zijn, is het helemaal niet vermoeiend, helemaal niet.

Maar de medische sfeer is gevaarlijk.

Het is HEEL gevaarlijk.

(stilte)

Heb je nieuws over P.L.?¹

Hij schreef dat hij abrupt vertrok naar [dit en dat land].

Hoe laat is het?

Kwart over elf.

Zullen we tien minuten stil zijn?

(meditatie)

¹ De leerling van de Roomse Curie (zie *Agenda IX*).

De vorige keer vertelde ik je over die "ziekelijke verbeelding" was het lichaam - helemaal weg, af, opgeruimd! Het moment dat het lichaam reageerde door te zeggen: "Nee, het is walgelijk, wat is dat!" - weg. Dat is zo opmerkelijk aan dit lichaam: in het vitale, in het denkvermogen, moet je dingen steeds opnieuw doen om de ervaring te vestigen; het lichaam is minder snel geneigd om zichzelf te openen, maar als het eenmaal begrepen heeft of de juiste ervaring heeft gehad, is het voorbij, is het gevestigd. Dat is opmerkelijk. En het is heel rustig. Dus toen bepaalde dingen probeerden terug te komen (zelfs toen ze op enige afstand waren, net aan de rand), zei het: "Ah, nee! Ik wil dat niet meer, het behoort tot het verleden."

Zeker, volgens de huidige ervaring komt de meerderheid – de overgrote meerderheid – van de ziekten en lichamelijke desorganisaties voort uit het vitale en het denkvermogen, uit hun invloed.

(stilte)

Onlangs kreeg ik een brief, ik weet niet meer van wie of waar, maar het was van iemand in Europa, iemand die mijn vitale wezen zag, en iemand anders die mijn mentale wezen zag. Je weet dat ze weggestuurd zijn (ze blijven werken, mensen zien, gaan en komen...). Dus die persoon zag het zoals ik het zelf ken (wat me verbaasde, want over het algemeen veranderen mensen het uiterlijk volgens hun eigen opvatting). Ze zag me, ze wist dat ik het was, en het was een lange krijger – een heel lange krijger met een oud kostuum, met een hellebaard in de hand.

Het is de eerste keer.

Ja, ik weet wie het is. Ze vertelde me haar visioen, ik ontmoette haar. Ze is een Italiaanse die visioenen van jou heeft die buitengewoon zijn. Ze vertelt me vaak buitengewone dingen. Ze leeft in je op een manier die... Ik heb nog nooit iemand zo in je zien leven.

Oh!... Is ze er nog?

Ze is twee weken geleden aangekomen. Ze heet F.

Oh, F.... Ze kon een tijdje fysiek niet meer zien, dus dat heeft de innerlijke visie ontwikkeld.

Een diamanten krijger, zei ze.

Ja, dat is het. Oh, het heeft een buitengewone kracht op de vitale atmosfeer. Ik heb het gezien sinds ik vrij klein was – ik merkte het op voordat ik er iets van wist, voordat iemand het me uitlegde. En ik zag het AAN ZICHZELF OVERGELEVERD, dat wil zeggen, zonder de tussenkomst van alle ideeën en dat soort dingen.... Vreemd. En onoverwinnelijk... (hoe moet ik het zeggen?), het kan op geen enkele manier worden beïnvloed: het ontvangt niet van buitenaf, het ontvangt

alleen van het psychische bewustzijn, of rechtstreeks van het allerhoogste Bewustzijn.

En nu gaat het hier en daar rond! (*Moeder lacht*)

Deze twee, het vitale en het denkvermogen, geven heel weinig – heel weinig – om het welzijn van het lichaam: het is hoofdzakelijk een instrument dat bedoeld is om te worden gebruikt, en het moet gewoon gehoorzamen. Maar het lichaam voelt zich veel vrijer dan voorheen. Dat is een van de redenen waarom ze werden weggestuurd, het is niet alleen om sneller te gaan – we zeiden dat het was voor de snelheid van het werk, maar het is niet alleen dat, het is omdat het lichaam dat aan zichzelf wordt overgelaten zoveel meer praktisch gezond verstand heeft.... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Een buitengewone STABILITEIT.

Het enige dat er een beetje morbide in was, was dit fysieke denkvermogen, het denkvermogen van het lichaam, dat Sri Aurobindo als onmogelijk te veranderen beschouwde – het was erg koppig, maar zie je, het is degene die het werk heeft gedaan, het heeft de verandering uitgewerkt. Het had die gewoonte van verbeelding, maar het is voorbij, ik bedoel het is nu zo (*Moeder brengt haar handen omlaag in een gebaar van autoriteit*), het is de meester.

Het heeft interessante mogelijkheden.... Erg geduldig, erg geduldig. Erg *standvastig*.²

(*de klok slaat*)

Oh, er zouden bergen van dingen te zeggen zijn, maar we zullen later zien (*Moeder tuurt naar de klok die verborgen is door een stapel letters waarop ze twee bloemen heeft gelegd die "Prosperity" heten*). Nu, zie je, de "prosperity" verbergt de tijd voor mij! Dus... (*Moeder lacht*)

Dus, een gelukkig nieuwjaar, mon petit!

(*Satprem legt zijn voorhoofd op Moeders knieën*)

Ja, er was... Het kwam langzaam in de nacht, en vanmorgen toen ik wakker werd, was er een gouden Dageraad, als het ware, en de atmosfeer was heel licht. Het lichaam voelde, "Oh, het is echt... echt nieuw." Een licht, gouden Licht en... welwillend. Welwillend in de zin van een zekerheid - een harmonieuze zekerheid.³

² Cursief geeft woorden aan die Moeder in het Engels heeft gesproken of geschreven.

³ Vreemd genoeg zal dit jaar 1969 tegelijkertijd worden gekenmerkt door een algemene verzoening in de internationale betrekkingen (weinig jaren zijn zo "vreedzaam" geweest sinds de Tweede Wereldoorlog) en door de opkomst, rond Moeder, van een algemene golf van kwade wil en duisternis. Alsof de veiligheidsklep er was. Dit is het jaar waarin de "haast [in de discipelen] om het voorbij te laten zijn" die Moeder weldra zal noemen, zich zal beginnen te manifesteren. Negentien negentien is het donkere keerpunt... en tegelijkertijd lichtgevend.

Het was nieuw.

Dus daar.

Als ik tegen mensen zeg: "Gelukkig nieuwjaar", dan is dat wat ik aan ze doorgeef. En vanmorgen heb ik mijn tijd zo doorgebracht, spontaan zeggend: "Gelukkig nieuwjaar, gelukkig nieuwjaar..." Dus...

Januari 4, 1969

(Moeder geeft rozen aan Satprem en ademt dan de geur in van een bosje kleine gele bloemen⁴ in de buurt van haar.)

Het ruikt lekker!

Het is voor mijn eigen genoegen. Deze, en de "New Birth,"⁵ oh, deze twee geuren zijn zo schoon.... (Wijzend naar het bosje madeliefjes) Dit is "Simple Sincerity" Weet je, een oprechtheid die geen gedoe maakt!

Dus wat breng je me?

Niets, Moeder.

Niets...

Op de 1ste gebeurde er iets heel vreemds.... En ik was niet de enige die het voelde, een paar mensen voelden het ook. Het begon net na middernacht, maar ik voelde het om 2 uur, en anderen om 4 uur 's ochtends. Het was... Ik heb je er de vorige keer al een paar woorden over verteld, maar het verrassende is dat het niet overeenkwam met iets, dat ik had verwacht (ik had niets verwacht), of met wat ik ook had gevoeld. Het was iets heel materieels, ik bedoel het was heel extern – heel naar buiten – en lichtgevend, met een gouden licht. Het was heel sterk, krachtig. Maar het karakter ervan was een glimlachende welwillendheid, een vredige vreugde en een soort opbloeien in de vreugde en het licht. En het was als een "gelukkig nieuwjaar", als een wens. Ik moet zeggen dat het me verraste.

⁴ *Hymenanthrum*, kleine gele madeliefjes.

⁵ *Origanum vulgare*, marjolein.

Het duurde – ik voelde het minstens drie uur. Daarna hield ik op om me ermee bezig te houden, ik weet niet wat er gebeurde. Maar ik heb je er een paar woorden over verteld en ik heb met twee of drie anderen gesproken: zij hadden het allemaal gevoeld. Wat betekent dat het HEEL materieel was. Ze hadden allemaal een soort vreugde gevoeld, maar een vriendelijke, krachtige vreugde, en... oh, zo lief, heel glimlachend, HEEL WELWILLEND... iets... ik weet niet wat het is. Ik weet niet wat het is, maar het is een soort welwillendheid; het was dus iets heel dicht bij het menselijke. En zo concreet! Zo concreet. Alsof het een smaak had, zo concreet was het. Daarna hield ik me er niet meer mee bezig, behalve dat ik het aan twee of drie mensen vertelde: zij hadden het allemaal gevoeld. Nu, ik weet niet of het vermengd is of... Het is niet weg, het geeft niet het gevoel van iets dat alleen komt om te verdwijnen.

Het was veel meer extern dan de dingen die ik normaal voel, veel meer extern.... Nauwelijks mentaal, ik bedoel dat er geen gevoel was van een "belofte" of... Nee. Het zou eerder zijn als... Mijn eigen indruk was die van een immense persoonlijkheid, immens (wat betekent dat voor haar de aarde klein was, zoals deze [*Moeder houdt een klein voorwerp in de holte van haar handen*], als een bal), een immense persoonlijkheid, zo heel welwillend, en die komt om... (*Moeder lijkt het kleine balletje in de holte van haar handen zachtjes op te tillen*). Het was de indruk van een persoonlijke god (maar het was... ik weet het niet) die komt helpen. Zo heel sterk! En zo lief tegelijk, zo begripvol.

En het was heel extern: het lichaam voelde het overal, overal (*Moeder raakt haar gezicht, haar handen*) aan, overal zoals dit.

Wat is ermee gebeurd? Ik weet het niet.

Het was het begin van het jaar. Alsof iemand op de schaal van een god (iemand, dat wil zeggen) was gekomen om "Gelukkig nieuwjaar" te zeggen, met alle macht om er een gelukkig jaar van te maken. Zo was het.

Maar wat was het?...

Zo concreet...

Ik weet het niet.

Is het... is het de persoonlijkheid (omdat het geen vorm had, ik zag geen vorm, er was alleen wat het met zich meebracht [*Moeder voelt de atmosfeer met haar vingers*], sensatie en gevoel, deze twee dingen – sensatie en gevoel), ik vroeg me af of het niet de supramentale persoonlijkheid was... die zich dan later in materiële vormen zal manifesteren?

Sindsdien voelt het lichaam – dit lichaam – (het is overal doordrongen van dat, veel), het voelt zich veel vrolijker en minder geconcentreerd, leeft

meer in een gelukkige, glimlachende expansie. Het spreekt bijvoorbeeld gemakkelijker. Er is een notie... een constante notie van welwillendheid. Een glimlach, weet je, een welwillende glimlach, en dat alles met een GROTE KRACHT... Ik weet het niet.

Heb je dan helemaal niets gevoeld?

Die dag had ik een gevoel van tevredenheid.

Ah, dat is het! Ja, dat klopt.

Is het de supramentale persoonlijkheid?... Die zal incarneren in al diegenen die een supramentaal lichaam zullen hebben...?

Het was stralend, glimlachend en zo welwillend vanwege zijn KRACHT: ik bedoel dat over het algemeen, welwillendheid in de mens iets is dat enigszins zwak is, in de zin dat het niet van strijd houdt, het niet van worsteling houdt – maar dit was helemaal niet zo! Een welwillendheid die zichzelf opdringt (*Moeder brengt haar twee vuisten op de armléuningén van haar stoel*).

Het interesseerde me omdat het helemaal nieuw was. En zo concreet! Zo concreet als dit (*Moeder raakt de armléuningén van haar stoel aan*), zoals wat het fysieke bewustzijn gewoonlijk beschouwt als "anderen", zo concreet als dat. Wat betekent dat het niet via een innerlijk wezen kwam, via het psychische wezen: het kwam RECHTSTREEKS op het lichaam.

Wat is het?... Ja, het kan zijn dat... Het gevoel van het lichaam sinds dat plaatsvond is een soort zekerheid; een zekerheid alsof het nu niet langer in een angst of onzekerheid verkeert om te weten. "Wat zal het zijn? Hoe zal dit Supramentale FYSIEK zijn?" vroeg het lichaam zich vroeger af. "Hoe zal het fysiek zijn?" Nu denkt het er niet meer over na, het is blij.

Heel goed.

Is het iets dat de lichamen die er klaar voor zijn, zal doordringen?

Ja... Ik denk het wel, ja. Ik heb het gevoel dat het de formatie is die zichzelf zal doordringen en uiten - doordringen en zich uiten - in de lichamen... die de lichamen van het Supramentale zullen zijn.

Of misschien... misschien de supermens? Ik weet het niet. De bemiddelaar tussen de twee. Misschien de supermens: het was heel menselijk, maar een mens van goddelijke proporties, begrijp je.

Een mens zonder zwakheden en schaduwen: het was allemaal lichtgevend – allemaal licht en glimlach en... lieflijkheid tegelijk.

Ja, misschien de supermens.

(stilte)

Ik weet niet waarom, ik heb even aandringend zitten denken: mensen die niet weten hoe de dingen werkelijk gebeurd zijn, zullen zeggen, zodra deze supramentale kracht de atmosfeer van de aarde is binnengegaan en hen is binnengedrongen, zullen ze zeggen: "Nou, WIJ zijn degenen die dit hebben gedaan!"

(Moeder lacht) Ja, waarschijnlijk!

Wij zijn het, het is onze fijne menselijkheid die... is opgebloeid.⁶

Ja, zeker Zo is het altijd.

Daarom zeg ik – ik zeg dat tenslotte, voor ons allemaal hier die alle moeilijkheden het hoofd moeten bieden, het echt een Genade is! Omdat WIJ zullen weten hoe – en we zullen natuurlijk niet ophouden te bestaan.

We zullen weten hoe het gedaan is.

(stilte)

Oh, ik wilde je laten zien...

(Moeder laat een foto zien die 's nachts is genomen van haar verlichte kamers)

Kijk, het is mooi!

Maar als u daar bent, op uw balkon, lijkt het heel erg op een groot stoomschip, alsof u daar staat op het commandodek van de kapitein en het schip bestuurt!

* * *

(Kort daarna gaat Moeder over op de vraag naar Sri Aurobindo's honderdste verjaardag, in 1972.)

Ze bereiden hier een publicatie voor in het Hindi, Bengaals, Gujarati en twee andere talen die ik ben vergeten, waaraan ze van plan zijn Tamil en Telugu toe te voegen, van alle werken van Sri Aurobindo. Het is een enorme taak.

Tegelijkertijd zijn er in Amerika twee of drie edities van Sri Aurobindo's complete werken: een editie voor bibliotheken, een voor Amerika en een voor India. Ze hebben me monsters gestuurd - ze zijn magnifiek! De editie voor Amerika is een wonder: zo groot als deze, met een prachtig papier...

⁶ Op dat moment dacht Satprem ook dat er iets soortgelijks moest hebben plaatsgevonden ten tijde van de mensachtigen, een afstamming vergelijkbaar met deze, zodat mensen hun mentale verwerving nu beschouwen als de bloeiende en natuurlijke vrucht van hun eigen menselijke inspanningen.

Het is jammer dat we de Franse niet doen.

Ja, in Frankrijk reageren ze niet veel.

Nee. En er zou ook iemand moeten zijn die er voor zorgt. Wat mij betreft, ik zorg er helemaal niet voor. Er zou iemand moeten zijn. Maar is het... misschien is het niet nodig.

Maar ik zorg er wel veel voor voor Frankrijk! Om Sri Aurobindo in Frankrijk te publiceren...

Ja, maar mensen antwoorden je dat ze het niet kunnen!⁷

Maar er is een mogelijkheid, de laatste die ik u voorlas.⁸

Ja...

Dus ik wacht. Misschien gaat het daar beginnen?

Het zou goed zijn als we het geheel zouden publiceren. Het is voor 1972, zijn honderdste verjaardag... Er zat maar zes jaar verschil tussen ons.

Er was wel wat verschil met Gandhi – het is ook Gandhi's honderdste verjaardag, toch?

Het is dit jaar.

Dit jaar...

Ja, er is "Enig verschil"!

(stilte)

Nu nemen ze, onder het voorwendsel (welk voorwendsel, ik weet het niet) om me niet te vermoeden (of ik begrijp niet wat), dingen van me af, ze laten ze niet bij me achter (*Moeder lacht*). Ik wilde je deze Amerikaanse editie laten zien. die heel mooi is, en nu... Ik weet niet waar die is.

Ik zou echt graag willen dat er iets in Frankrijk gedaan wordt....

Ja, het zou goed zijn.... Het zou goed zijn voor de FRANSEN!

Je boek heeft een enorme actie gehad, enorm. Het heeft het nog steeds.

⁷ Drie van de beste Franse uitgeverijen wezen Sri Aurobindo's werken af of reageerden niet...

⁸ Een verzameling "spirituele avonturen" (in het meervoud) waarin Sri Aurobindo misschien een plek had gevonden tussen drugs en psychedelica.

Ik herinner me dat zelfs hier, toen Pavitra het las, hij tegen me zei (hij was behoorlijk enthousiast), hij zei tegen mij, "Oh, hij heeft me iets laten begrijpen wat ik niet had begrepen!" (*Moeder lacht*) Pavitra, een van de oude discipelen die met Sri Aurobindo leefde!

Nee, in Frankrijk begonnen de dingen verkeerd vanwege J.H., hij was het die... Ambitie en...

Het heeft iets verdraaid.

Verdraaid, ja. Het heeft de Franse benadering [van Sri Aurobindo] verdraaid.

* * *

(Tegen het einde verwijst het gesprek naar het komende bezoek van Satprem's moeder.)

Wanneer komt je moeder aan?

Volgende zaterdag.

Zaterdag... Dan veranderen we je datum. Breng me het notitieboekje....

Zal het u niet storen? Veroorzaakt het niet al te veel complicaties?

Nee, er is alleen sprake van complicaties als je dat wilt!

Is het je broer of een andere broer die net een kind heeft gekregen?

Nee, het is een zus.

Oh, je hebt een zus...

Ik heb er vijf!

Wat! Vijf zussen... ohh!... En drie broers... Oh, je moeder, babah!

Ja.

Wat een moed!

Je moet dus een heleboel neefjes en nichtjes hebben?

Oh, ja, overall!... Ik maak me niet zo druk om hen.

Oh, nou ja, dat wist ik niet.

Maar ik heb altijd buiten mijn familie geleefd.

Ja, net als ik met mijn familie!... Vorige week kreeg ik een brief van iemand (ik ben haar naam vergeten) die mij schrijft: "Lieve tante"! (*Moeder lacht*) Maar de kinderen van mijn broer [Mattéo], die ken ik niet, laat staan hun eigen kinderen. Mijn familie is ook groot... Deze [die aan Moeder heeft geschreven] is de dochter van een zus van... mijn grootmoeder! Ze schrijft (het lijkt erop dat ze een abonnement heeft op het Bulletin) dat ik haar "jarenlang heb geholpen" en ze uit haar dankbaarheid, en zegt dan dat ze "droomt van een reis naar India...."

Een van de dochters van mijn broer (denk ik) trouwde met een Japanner en kwam hierheen met haar Japanse man - ik heb hem gezien - en ze heeft een kudde kinderen! Maar de zoon van mijn broer en zijn andere dochter, ik ken ze niet.

Nee, ik heb geen familiegevoel!

Ik ook niet!

Met mijn broer hebben we onze hele jeugd samen geleefd, en heel close, heel close, totdat hij naar de Polytechnique⁹ ging - gedurende achttien jaar - en hij begreep ER NIETS van. Toch was hij een intelligente, capabele man: hij was gouverneur, en een behoorlijk succesvolle, in verschillende landen. Maar hij begreep NIETS.... Hij was bevriend met Jules Romains,¹⁰ en Jules Romains vertelde hem dat hij een groot verlangen had om hierheen te komen, maar dat hij het niet kon. Jules Romains begreep het beter dan mijn broer, daar!

Vreemd genoeg, toen hij... zestien was, denk ik, of zeventien... Heb ik je verteld wat er met hem is gebeurd?

Ja, een stem zei tegen hem...

Ja, die zei tegen hem: "Wil je goddelijk zijn?..." En hij weigerde.¹¹

Hij weigerde!

Geweldig!

Uit angst of scepsis?

Nee: bekrompenheid van bewustzijn. Hij kon zich niets beters voorstellen dan "anderen helpen" - filantropie. Daarom werd hij gouverneur. Toen hij van Polytechnique kwam, had hij de keuze tussen verschillende posten, en hij koos bewust voor die post in de koloniën, omdat hij "achtergebleven rassen wilde helpen om vooruit te komen" – al die onzin!

⁹ De beroemde École Polytechnique in Parijs.

¹⁰ Een beroemde Franse schrijver (1885-1972).

¹¹ Zie *Agenda II* van 5 augustus 1961.

Hoe dan ook, hij deed ÉÉN goed ding in zijn leven, mijn broer. Hij zat op het Ministerie van Koloniën, en de minister was een vriend van hem, een beetje ouder (ik weet niet welke post mijn broer had, maar hoe dan ook, alles ging door zijn handen). Toen de oorlog uitbrak (ik was hier, het was de eerste van de Wereldoorlogen), vroeg de Britse regering de Fransen om Sri Aurobindo te verdrijven en hem naar Algerije te sturen – ze wilden niet dat Sri Aurobindo in Pondicherry zou zijn, ze waren bang. Maar we kwamen erachter (Sri Aurobindo kwam erachter), en ik schreef aan mijn broer, zeggende: "Dit mag niet worden aangenomen." Het uitzettingsbevel was naar het Ministerie van Koloniën gegaan om te worden bekrachtigd, en hij kreeg het bekrachtigingspapier in handen – hij legde het onderin zijn la.

Het verdween volledig en we hebben er nooit meer iets over gehoord.

Hij heeft zichzelf verlost!

Het maakt de rest goed....

Januari 8, 1969

En deze afdaling van het supermens bewustzijn...

Heb ik je verteld dat ik het daarna had geïdentificeerd?

Toen u de vorige keer sprak, had u het geïdentificeerd.

Ja, maar ik had het over "supramentaal bewustzijn."

Later zei u: "Misschien de supermens?"

Ja, dat is het. Het is de neerdaling van het supermens bewustzijn. Ik had er later de zekerheid van.

Het was op de 1ste van januari na middernacht. Ik werd om 2 uur 's nachts wakker, omringd door een bewustzijn, maar zo concreet en NIEUW, in de zin dat ik dat nog nooit had ervaren. Het duurde, heel concreet en aanwezig, twee of drie uur, en toen verspreidde het zich en ging op zoek naar al degenen die het konden ontvangen. En tegelijkertijd wist ik dat het

het bewustzijn van de supermens was, dat wil zeggen, de bemiddelaar tussen de mens en het supramentale wezen.

Het heeft het lichaam een soort zekerheid gegeven, een soort vertrouwen. Die ervaring heeft het als het ware stabiel gemaakt, en als het de ware houding behoudt, is alle steun er om het te helpen.

Een bepaald aantal mensen (ik vroeg het achteraf) had de ervaring, ze voelden het (niet zo duidelijk), voelden de aanwezigheid van een nieuw bewustzijn – veel mensen. Ze vertelden me (ik vroeg ze of ze iets hadden gevoeld), ze zeiden: "Oh, ja!" Maar elk met... (*Moeder draait haar vingers lichtjes*) natuurlijk zijn eigen speciale benadering.

(stilte)

Het merkwaardige (ik heb het bij anderen opgemerkt) is dat wanneer de Actie stil is, het VEEL PRECIEZER is dan wanneer het plaatsvindt via woorden. Woorden worden mentaal ontvangen en er is altijd een lichte vervorming: een vervorming van de inhoud van die woorden. Terwijl wanneer de actie direct is (*Moeder maakt een gebaar van innerlijke communicatie*), het heel precies is.

Ik wil geen namen noemen, maar ik heb beide voorbeelden de afgelopen dagen gehad. Er was iemand die ik slechts een paar dagen later zou zien, dus toen legde ik het Bewustzijn en de Kracht op hem, en de verandering vond plaats, maar heel duidelijk en precies; terwijl ik met anderen over deze ervaring sprak, en zij schreven het op: er werden twee transcripties aan mij voorgelezen, heel verschillend van elkaar (terwijl ik heel bijna hetzelfde zei), elke transcriptie is anders, en er is een lichte vervorming, ook anders, in elk.

Ik corrigeerde ze niet omdat woorden zelf vervormen, dus...

Zie je, als ik spreek, geef ik woorden een heel precieze betekenis – heel subtiel en precies; de andere persoon ontvangt de klank van het woord en geeft het zijn eigen interpretatie. Maar wat kunnen we doen?

Dit Bewustzijn krijgt zagezegd een andere "kleur" bij iedereen. Het is hetzelfde met woorden: woorden hebben een vergelijkbare, maar toch verschillende betekenis voor elk van degenen die ze uitspreken.... We zouden op deze manier moeten communiceren (*gebaar van innerlijke uitwisseling*): de directe ervaring.

Januari 15, 1969

(Na het bezoek van een "Acharya", of Jain-meester, die omringd door zijn discipelen kwam.)

Hij probeerde op alle mogelijke manieren om mij aan het praten te krijgen! Ik weigerde. Ik had ze nog nooit gezien, met hun mond bedekt¹² - het houdt ze er niet van om te praten!

Het lijkt erop dat hij gisteren zei (hij kwam gisteren) dat hij nog niet met zijn sadhana was begonnen, dat hij rond India ging en daarna met zijn sadhana zou beginnen.... Hij vroeg me om een boodschap; ik vertelde hem niets, maar innerlijk zei ik tegen hem: "Wees oprecht, wees oprecht...." Maar ik sprak niet. Hij probeerde zelfs vleierij, maar het werkte niet! Hij zei: "Oh..." (hij keek goed om te zien of het enig effect had), "Oh, ik heb veel over u gehoord, maar je zien is iets heel anders...." Ik had alleen een kleine moeite om niet te lachen!

Er waren mannen en vrouwen, ze noemen de vrouwen "nonnen", en ook zij hebben hun mond bedekt....

* * *

(Dan verwijst Moeder naar een Amerikaanse discipel die het hele Griekse pantheon in zijn huis heeft opgezet en zeer onevenwichtig is.)

Het is vreemd, hij is ontvankelijk genoeg: elke keer dat ik iets doe, is er een resultaat... maar het resultaat schrijft hij toe aan zijn goden! Dus het maakt een warboel in zijn bewustzijn.

(stilte)

Het is gebleven, dit [supermens] bewustzijn. Het is gebleven, het is zeer sterk, oh!... Vandaag weer, met deze [Jain] sadhus, had ik de ervaring: het kwam, mon petit, het was geweldig! Het kwam enorm, het omhulde me volledig, dus ik zat heel stil, zo, erachter: niets kon er doorheen komen. Interessant... Oh, het is echt een kracht. Tot in het vitale. Fysiek kan het lichaam niet reageren; er is inderdaad een actie, maar... dat is het niet. Dat is het niet. Maar het heeft een vitaliteit in het lichaam geplaatst (je weet dat de vitaliteit was verdwenen), een geweldige vitaliteit! Dat is best grappig. Je hebt het gevoel dat je tegen mensen zegt : "Blijf stil!"

Ik ga het proberen bij A. [de Amerikaanse discipel], ik zal kijken of het hem weer stevig op zijn benen zet.... Hij zal geloven dat het zijn standbeeld van Athena is! Het maakt niet uit. Zelfs degenen die goed nadenken, denken nog steeds onzin, dus...

¹² Jain sadhus of monniken bedekken hun mond met een lap stof om geen microben in te slikken.

Deze sadhu, "het" probeerde hem naar binnen te trekken, maar toen de druk heel sterk werd, begon hij te praten! Hij kon het niet... [verduren of in bedwang houden]. De discipel die bij hem was, raakte erg opgewonden, maar hij controleerde hem.

Hij begon met wat banaliteit over "het werk dat ik doe voor de mensheid" (een of andere domme opmerking van die soort), en toen hij zag dat het niet werkte, hield hij zich zo stil als hij kon, begon toen weer te praten en zei wat ik je vertelde dat hij "veel over mij had gehoord, maar..." Wat mij betreft, ik bleef al dat bewustzijn tussen het lichaam en hem plaatsen.

Ik genoot er tenslotte van! (*Moeder lacht*)

Hij had een stok, die hij zelfs in het wit had gewikkeld! Hij was helemaal wit, en de stok was ook wit; hij droeg hem zo, zoals een bisschop zijn staf draagt.

Ze hebben zichzelf volledig afgesloten.

Ah, ze hebben zichzelf doelbewust afgesloten van de wereld, en ze willen dat beweren: afscheiding is een deel van hun conceptie.

Ze hebben zichzelf afgesloten in hun heiligheid.

Velen van hen hebben, daar ben ik zeker van, onderdrukte verlangens en allerlei dergelijke dingen in een staat van gisting... Maar het lichaam bleef heel stil met dat [supermens bewustzijn] eromheen, en het Bewustzijn bleef tegen hem zeggen: "Het individu is niets, doe afstand, doe afstand van het individu – wees oprecht, doe afstand van het individu. Alleen het allerhoogste Bewustzijn is...." Het raakte hem niet. Ik weet niet of er iets in hem het ontving, maar hij merkte het niet.... We zullen zien.

Januari 18, 1969

(Over de "afdeling van het supermens bewustzijn.)

Oh, heb ik je dat verteld? De andere dag, toen de [Jain] sadhu kwam, zodra hij binnenkwam (hij stond daar), kwam deze atmosfeer van hier naar daar (*Moeder tekent een halve cirkel voor haar*), het omringde me als een muur. Het was dik, lichtgevend, en wat een kracht had het! Maar toen was

het helemaal op hem gericht (*gebaar van voorwaartse projectie*). Voor mij was het zichtbaar, heel materieel, als een bolwerk, ongeveer zo dik (*gebaar: ongeveer een voet en een halve*), en het bleef daar zolang hij daar was. Het was alsof het hem stil wilde houden! (*Moeder lacht*) Het was erg amusant.

Dus dit bewustzijn is heel bewust actief.

(*stilte*
Moeder geeft bloemen)

Hier, dit is voor jou.

Zie je (*Moeder laat twee hibiscusbloemen zien*), het is niet hetzelfde: dit is "Genade" en dit is "Supramentaal Bewustzijn" – we hebben de bloem vóór het bewustzijn!

(*stilte*)

Vandaag zag ik Pondicherry's luitenant-gouverneur (hij komt nu en dan, elke twee weken), en andere mensen (een bewaker van Auroville, die Moslim is), een beetje van alles, en nu komt dit bewustzijn: de andere dag, zei ik je, het was als een bolwerk, maar vandaag met de gouverneur was het veel kleiner, van beperkte proporties (*gebaar als een balk*), maar het was er, intact: het was hetzelfde, alleen de concentratie was minder. En het komt tussen de Actie (*Moeder wijst naar haar eigen lichaam*) en de persoon. Het is als een projectie van macht. En nu is het een gewoonte geworden.

Er zit een bewustzijn in (iets HEEL kostbaars) dat het lichaam lessen geeft, het leert wat het moet doen, namelijk de houding die het zou moeten hebben, de reactie die het zou moeten hebben.... Ik had je al een paar keer verteld hoe moeilijk het is om de procedure van de transformatie te vinden als er niemand is die je aanwijzingen geeft; en het is de reactie, als het ware: "hij"¹³ komt en zegt tegen het lichaam: "Heb deze houding, doe dit, doe dat op die manier." Dan is het lichaam blij, het is behoorlijk gerustgesteld, het kan geen fouten meer maken.

Erg interessant.

Het is gekomen als een "mentor" - en PRAKTISCH, geheel praktisch: "Dit moet worden afgewezen; dit moet worden geaccepteerd; dit moet worden gegeneraliseerd; dit"..., voor alle innerlijke bewegingen. En het wordt zelfs heel materieel, in de zin dat het met bepaalde vibraties zegt: "Dit moet worden aangemoedigd"; met andere: "Dit moet worden gekanaliseerd"; met nog anderen, "Dit moet worden weggewerkt...." Kleine aanwijzingen van die aard.

(*stilte*)

¹³ Moeder gebruikt soms "hij" om dit bewustzijn aan te duiden.

Jaren geleden, in een van de oude Talks, toen ik daar sprak, op de Playground, zei ik: "De supermens zal waarschijnlijk eerst een wezen met macht zijn, zodat hij zichzelf kan verdedigen." Dat is het, het is die ervaring. Het is teruggekomen als een ervaring. En het is omdat het teruggekomen is als een ervaring dat ik me herinnerde dat ik het had gezegd.¹⁴

Ja, je zei: "Macht is wat er eerst zal komen."

Ja, Macht eerst.

Omdat die wezens beschermd moeten worden.

Ja, dat klopt. Nou, ik heb de eerste ervaring voor dit lichaam gehad: het kwam als een bolwerk, het was geweldig! Een geweldige macht! Helemaal buiten proportie met de schijnbare actie.

Erg interessant.

En dat is ook waarom (nu ik deze ervaring zie), ik zie dat het resultaat veel preciezer en concreter is, omdat het denkvermogen en het vitale er niet zijn. Omdat het [dit nieuwe bewustzijn] hun plaats inneemt. En met deze hele rustige zekerheid van kennis die tegelijkertijd komt. Het is interessant.

(stilte)

Heb je iets te zeggen?

Ik vroeg me af hoe dit bewustzijn individueel zal handelen, bijvoorbeeld buiten u?

Op dezelfde manier. Alleen zullen degenen die er geen gewoonte van hebben gemaakt om zichzelf objectief te observeren, het minder opmerken, dat is alles. Het zal door watten heen gaan, als het ware, zoals het altijd doet. Maar verder is het op dezelfde manier.

Ik bedoel, dit bewustzijn zal niet zozeer op de geest inwerken als wel op lichamen?

¹⁴ "Het lijkt erop dat het meest dwingende, evidente aspect, dat zich waarschijnlijk als eerste zal manifesteren – waarschijnlijk – het aspect van Macht zal zijn, meer dan het aspect van Vreugde en het aspect van Waarheid. Om een nieuw ras op aarde te vestigen, zou het noodzakelijkerwijs beschermd moeten worden tegen de andere aardse elementen om te overleven, en de bescherming zit in de macht (niet een kunstmatige macht extern en vals, maar de ware Macht, de overwinnende Wil). We kunnen daarom denken dat de supramentale actie, zelfs voordat het een actie van harmonisatie en verlichting, van vreugde, van schoonheid wordt, een actie van macht zal zijn, om bescherming te bieden. Natuurlijk zou deze actie van macht, om echt effectief te zijn, gebaseerd moeten zijn op Kennis en Waarheid en Liefde en Harmonie; maar die dingen zouden zich kunnen manifesteren – zichtbaar, beetje bij beetje – zodra de grond, om zo te zeggen, was voorbereid door de actie van een soevereine wil en macht." (*Vragen en Antwoorden*, 18 december 1957.)

Ik hoop echt dat het mensen ertoe zal aanzetten om correct te DENKEN...

Het is in feite een gids.

Een gids, ja.

Het is een bewustzijn, begrijp je.

Voor mij beperkt HET Bewustzijn zich tot speciale activiteiten, in speciale gevallen, maar het is altijd HET Bewustzijn; net zoals het bijna volledig beperkt is in het menselijk bewustzijn, zo beperkt het zich ook in bepaalde toestanden van zijn, bepaalde activiteiten, tot een bepaalde manier van zijn om Zijn actie te volbrengen. En dat is iets waar ik veel om had gevraagd: "Moge ik elke minuut geleid worden," omdat het natuurlijk enorm veel tijd bespaart, in plaats van te moeten studeren, te observeren, te... – dat weet je. Nou, nu beseft ik me dat het zo is gebeurd.

(stilte)

Er is een zeer uitgesproken verandering bij degenen die op 1 januari werden aangeraakt: er is vooral... zoals ik al zei, een precisie en een zekerheid die hun manier van denken zijn binnengedrongen.

(voordat hij vertrekt, legt Satprem zijn voorhoofd op Moeders knieën)

Oh, de tijd is zo kort....

Heb je niets te vragen? Iets te zeggen?

Het was hier (*Moeder kijkt in de regio van het hart*). Het is vreemd, het lijkt erop dat ik word gevraagd om het in contact te brengen met al degenen die in mijn buurt komen.

* * *

(Nadat Satprem weg is, zegt moeder een paar woorden tegen Sujata.)

Sinds het kwam, zie ik de ogen van mensen duidelijker – vroeger zag ik ook hun ogen, maar het was hun psychologische toestand, terwijl ik nu de uitdrukking van de ogen zie, en het is zo interessant!

Januari 22, 1969

(Nogmaals over de afdaling van het supermens bewustzijn.)

Ik wilde je iets vertellen, en het is weg...

Er is zo'n heisa geweest sinds vanmorgen.

(Moeder blijft geabsorbeerd)

Ik vertelde je hoe ik [door een bolwerk] werd omringd.... Oh, maar dit bewustzijn is erg interessant! Het geeft me de hele tijd lessen, het is erg interessant!

Hij¹⁵ geeft me 's nachts lessen om me te vertellen wat er moet veranderen, en met symbolische geluiden om me duidelijk te maken: hij laat me bepaalde situaties LEVEN om te weten wat er veranderd moet worden – wat hij doet is eersteklas!

Het gebeurt in elk detail. Ik kan niet alles vertellen.

En het houdt zich niet alleen bezig met individuen: het houdt zich ook bezig met gebeurtenissen over de hele wereld. Ik zie dat duidelijk omdat het ingrijpt in de actie van deze of gene natie, ik zie dat vooral 's nachts.

Het is erg actief.

Hij onderwijst me! Onderwijst dit lichaam. Dat is echt heel goed!

(Moeder lacht) We zullen zien wat er gaat gebeuren, het hangt natuurlijk af van de plasticiteit van het lichaam.

* * *

Kort daarna:

Er is een probleem dat ik u moet voorleggen, een belangrijk probleem: ik zou heel graag willen dat u Sri Aurobindo vraagt wat we moeten doen. Het gaat over The Human Cycle. Het laatste nieuws is dat de uitgeverij in Parijs helemaal klaar is om een eerste tekst van Sri Aurobindo te publiceren. Maar ik begin te twijfelen. Deze Human Cycle werd een eerste keer afgewezen en per ongeluk stuurden ze het manuscript terug hierheen. Ik vroeg me af of dat niet een teken was dat het eerste deel van Sri Aurobindo dat zou worden uitgebracht, in plaats van De Human Cycle, niet eerder The Synthesis of Yoga zou moeten zijn? Die gedachte is bij me opgekomen. Het is heel belangrijk: waar moeten we mee beginnen? The Human Cycle leek me meer extern en algemeen toegankelijk.

¹⁵ Hij = de mentor.

Heb je de vertaling van *The Synthesis*?

Ik zou het een beetje moeten herzien, maar het is een kwestie van een maand werk. In dat geval kunnen we ze het eerste boek sturen, "The Yoga of Divine Works."

Ja, de Yoga of Werken.

Ik denk dat het beter is, ja.

Ja, het is nieuwer, centraler.

Zie je, de andere [*The Human Cycle*] bespreekt dingen die ze al besproken hebben, en het vereist een speciale instelling om te begrijpen dat het standpunt nieuw is. Terwijl het hier helemaal nieuw is.

Dat denk ik ook.

Ja, begin daarmee.

Persoonlijk herinner ik me, in mijn geval, dat dat was wat de deur volledig opende. Dat is wat mij... "Ah!" En ik ging iets nieuws binnen (met alle westerse mentale constructies, begrijp je).

Het zal interessant zijn.

Welke uitgever?

*Arthème Fayard.*¹⁶

Het zal in meerdere delen moeten verschijnen.

Ja, het zou mogelijk moeten zijn om het in drie delen te publiceren.

Dat is het. Als het voor zijn honderdste verjaardag zou kunnen verschijnen, zou het prima zijn.

Zeker! Ik verwacht dat het eerste deel dit jaar uitkomt.¹⁷ Ik moet er nog een beetje aan werken, maar over drie weken of een maand kan ik ze het eerste deel sturen.

Goed.

Als het in augustus zou kunnen verschijnen, zou het prima zijn. Of in ieder geval in augustus beginnen.

* * *

¹⁶ Ook deze uitgever zal uiteindelijk terugdeinzen.

¹⁷ Het zal drie jaar later uitkomen.

Tegen het einde:

Ik wilde je een kort verhaal vertellen (het is niet "serieus" interessant: het is gewoon amusant als een manier om je gedachten te laten gaan). Je weet dat de dokter op een uitje ging naar een tempel in het zuiden, de tempel van Tirupathi,¹⁸ en het heeft mij de kans gegeven om contact te maken.... Dit zijn mensen die elk jaar crores roepies ontvangen, ze hebben een enorme organisatie en voeden elke dag duizenden mensen (vanuit een fysiek oogpunt neemt het veel ruimte in beslag), en volgens wat de dokter me vertelde, is het onberispelijk schoon, geweldig. Hij was zelf verrast. Er zijn honderden guesthouses om mensen te huisvesten, nou ja, een grote aangelegenheid. Dus alles is gebaseerd op een god die ze "Tirupathi" noemen, denk ik, en deze god geeft je wat je hem ook vraagt - dat is een wijdverbreid geloof. Ze hebben een standbeeld van hem (ik had de foto vandaag in mijn handen), met de god geblinddoekt. Hij heeft vier handen geopend zoals deze --- vier handen die geven, twee aan elke kant --- en geblinddoekt. En er wordt gezegd: "Je ziet de god en vraagt hem; en zonder naar je te kijken, geeft hij je automatisch."

Met andere woorden, een god die geen fouten ziet, geen deugd ziet, niets ziet: hij ontvangt verzoeken en geeft.

Het is merkwaardig.

Deze afgelopen dagen heb ik contact kunnen maken, omdat ik mensen daar had. Vandaag zag ik zijn foto en vond het nogal interessant (*Moeder voelt de lucht met haar vingers*).... Geen gerechtigheid, geen onderscheidingsvermogen, nee... gewoon, je vraagt en je krijgt. Dus als je iets waars hebt gevraagd, krijg je iets waars; als je iets onwaars hebt gevraagd, zink je weg in onwaarheid. Als idee is het HEEL interessant.

Ik denk dat het het belangrijkste religieuze centrum in India is: het ligt op een heuveltop, ze hebben een leger vrachtwagens die elke dag mensen naar boven vervoeren. Merkwaardig, nietwaar?

En iedereen komt, zelfs overheidsmensen, zelfs wetenschappers, iedereen... Het is de behoefte om te vragen om hulp van iets machtiger dan jij.

En dit geloof: wat je ook vraagt, wat dan ook, je krijgt het.

Ik weet niet of het altijd in de details wordt gerealiseerd, maar er is het principe.

Is er echt een kracht?

¹⁸ Tirupathi of Sripathi: de meester van rijkdom (of echtgenoot van Lakshmi – de godin van de rijkdom – dat wil zeggen Vishnu).

Er is een kracht.

Misschien is het om te laten zien dat je met geloof, vertrouwen en een soort innerlijke zekerheid DINGEN VOORTBRENGT.

En dit idee: hij kijkt niet naar je verdienste of zoiets (*Moeder opent haar handen*) --- je vraagt, en je krijgt.

Het is mooi!

Januari 25, 1969

(De hele tijd wordt doorgebracht in contemplatie, behalve een moment waarop Moeder terugkomt om te zeggen:)

Altijd, altijd, komt er iets voorbij als een lichte aanwijzing – en geruisloos: het zijn geen woorden.

Januari 29, 1969

Wat heb je me te vertellen? Ik, ik heb niets te zeggen...

Bent u moe?

Het gaat door... De moeilijkheden van de mensen om je heen, van het werk, van de mensen, blijven toenemen, van gezondheid tot begrip (er lijkt een algemene crisis te zijn), maar de Hulp en de Kracht blijven ook toenemen. Het is als een soort demonstratie.

Maar de moeilijkheden nemen nogal onaangename proporties aan.

(lange stilte)

Kinderen worden steeds aardiger!... De NIEUWE kinderen zijn echt opmerkelijk. Vandaag zag ik het kleine meisje van V: ze is twee jaar oud,

denk ik, maar ze is zoals kinderen vroeger waren op de leeftijd van zes of zeven. Alert, intelligent... Het is vreemd.

Wat heb je te zeggen?

(lange stilte)

Ik heb een vaag gevoel dat ik je iets te vertellen had, maar ik weet het niet...

(Dan laat moeder een brochure van "1" over onderwijs in Auroville zien)

... Hoe dan ook, het is niet slecht.

Ik weet niet of het fout is, maar ik ben niet langer geïnteresseerd in enig "probleem". Ik stel mezelf helemaal geen vragen meer. Het speculatieve denkvermogen interesseert me niet.

Oh, maar ik ben misschien wel verantwoordelijk!... Want voor mij is dat ongeveer als gebabbel.

Niets interesseert me meer, behalve iets anders waar ik op wacht.

Iets dat moet komen, ja, dat klopt.

Dus al de rest... Mensen geven me boeken, geven me brieven, maar ik ben niet geïnteresseerd.

Dat is het. Dus zij [de auteur van de brochure] wil me zien.... Ik vind dit allemaal zo zinloos!

Ja, het is iets ANDERS.

Ja.

Iets GEHEEL ANDERS...

Ja.

...dat moet komen.

Precies.

Dus al die verfraaiingen van het heden zijn oninteressant, vind ik.

Precies En de hele dag, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, vallen ze me lastig met dit soort gedoe (*Moeder wijst naar de brochure*). En ze wil me zien...

Wilt u dat ik de brochure lees en je er een verslag van geef?

Nee, ik heb hem gelezen (niet gelezen, maar beluisterd): het zijn woorden. Het is niet slecht, maar het zijn woorden.

Alleen neemt ze het serieus: het is "onderwijs in Auroville."

Maar ik ben me er zo van bewust dat het denkvermogen zich overgeeft aan zichzelf, en zich blijft overgeven, dus... En als je probeert ze eruit te krijgen, begrijpen ze er niets meer van. Dus het beste is om ze dat te laten doen. Maar ik zie niet in waarom we de moeite zouden moeten nemen om hun verhalen te lezen.

Nee, echt, het mentale leven lijkt... in cirkels rond te draaien.

Er is zo'n mengelmoes!... (Het is Pavitra die het me gisteravond voorlas.) Opeens is er een zin van Sri Aurobindo, dan een zin van Y. [de auteur van de brochure], dan opeens een zin van mij, dan opeens een van M. (die een geweldige goeroe is geworden)....

Ze hebben me om artikelen gevraagd – niet zij, anderen. Ik zei: "Wat kan ik in hemelsnaam zeggen!..." Het komt niet, ik ben niet geïnteresseerd.

Oh, ze hebben jou gevraagd...

Maar als je afgaat op de echo's uit Europa, krijg je het gevoel van een enorme ballon die steeds meer opzwellt en opzwellt (economisch, financieel, mechanisch) en op het punt staat te barsten --- hij moet barsten... in iets anders. En het Denkvermogen is onderdeel van deze ballon.

Ja, ja, het is het Denkvermogen, dat zo opgezwollen lijkt te zijn als het kan, bijna tot barsten. Het is precies dat.

Ik vroeg me dit af: Moet de Mind... volledig failliet gaan voordat mensen het begrijpen?... Zal het barsten en in een Nul eindigen?

Dus ik word constant om berichten gevraagd (geen artikelen, want ik schrijf er geen meer), maar Y wil dat ik haar zie en "opschrijf" wat ik haar ga vertellen. Maar ik weet heel goed dat alles wat ik ga zeggen volledig verdraaid zal zijn.

Men zou graag in staat zijn om... een beetje stil te zijn.

En ze nemen het allemaal zo serieus! Ze vinden het zo belangrijk....

Het enige wat ik constant tegen al deze mensen wil zeggen is: IETS ANDERS... IETS ANDERS...

Ja, precies.

Ik heb het gevoel dat er niets anders is om te antwoorden.

(Moeder gaat lang nadenken, en spreekt dan in het Engels)

Ik zou hier urenlang kunnen blijven!¹⁹

Er is een grote vrede neergedaald. Voelde je dat?...

(Satprem:) Ja.

En dan wordt het wijd, wijd, wijd....

(stilte, dan spreekt Moeder weer in het Frans)

Ik vind het heel comfortabel!

(Satprem legt zijn hoofd op Moeders knieën, dan kijkt Moeder hem lang aan)

Het is alsof GROTE ogen kijken (*Moeder gebaart om ongeveer twintig centimeter te laten zien*). Ik heb het gevoel dat GROTE ogen kijken....

¹⁹ Tijdens de meditatie merkte Sujata dat Moeder haar ogen even opende, en volgens haar waren het absoluut de ogen van Sri Aurobindo. En Moeder sprak in het Engels toen ze uit de meditatie kwam.

Februari

Februari 1, 1969

(Moeder vertaalt eerst het volgende fragment uit een brief van Sri Aurobindo in het Frans:)

“Wat betreft onsterfelijkheid, die kan niet komen als er gehechtheid is aan het lichaam, – want het kan alleen komen door te leven in het onsterfelijke deel van jezelf dat niet geïdentificeerd is met het lichaam en haar bewustzijn en kracht naar de cellen te brengen. Ik spreek natuurlijk over yogamiddelen. De wetenschappers zijn nu van mening dat het (in ieder geval theoretisch) mogelijk is om fysieke middelen te ontdekken waarmee de dood overwonnen kan worden, maar dat zou slechts een verlenging van het huidige bewustzijn in het huidige lichaam betekenen. Tenzij er een verandering van bewustzijn en verandering van functioneren is, zou het een zeer kleine winst zijn,”

Sri Aurobindo
(Brieven over Yoga, 24.1234)

* * *

(Daarna luistert Moeder naar een reeks vragen over de dood, gesteld door leerlingen van de School.)

De eerste vraag: “Wat moeten we in ons dagelijks leven doen om het proces van de dood te stoppen?”

Nou, zoals Sri Aurobindo net zei, is het proces, in plaats van volledig aan het lichaam gehecht te blijven, om onszelf aan de Geest te hechten en de Geest naar de cellen van het lichaam te brengen.

Het proces is om iemands bewustzijn los te maken van het lichaam en het te concentreren op het diepere leven om dit diepere bewustzijn in het lichaam te brengen.

Tweede vraag: "Als het gevoel van 'ik-heid' zich meer heeft geïdentificeerd met het denkvermogen in het leven, is het dan hetzelfde gevoel van 'ik-heid' dat alle ervaringen na de dood heeft, dat wil zeggen, dat tegelijkertijd de herinneringen van zijn leven vasthoudt? Ik stel de vraag met betrekking tot het denkvermogen, omdat deze na de dood iets langer gevormd blijft dan de andere delen."

Dat is niet waar. Het is niet waar dat het denkvermogen langer meegaat.

Lees het nog eens.

"...Is het hetzelfde gevoel van 'ik-heid' dat alle ervaringen na de dood heeft?"

Nee, helemaal niet.

Het psychische bewustzijn dat zich heeft geïdentificeerd met het kleine deel van het fysieke is wat uit deze kleine fysieke persoon komt. Voor zover dat bewustzijn iemands leven heeft gevormd, herinnert het zich wat het heeft gevormd, en het geheugen is nauw verbonden met het psychische bewustzijn in de gebeurtenissen uit het verleden: wanneer het psychische bewustzijn niet deelnam aan de gebeurtenissen, wordt er geen herinnering bewaard. Het is alleen het psychische bewustzijn dat kan voortduren.

Het is niet het denkvermogen die de herinneringen bewaart, dat is volkomen verkeerd.

Februari 5, 1969

Ik heb het gevoel dat er iets was, en toen... (*Moeder zoekt iets op de tafel naast haar*). Er was absoluut iets te doen... en je zult zien, als je weg bent, vind ik het weer! Ik herinner me dat ik zei: "Ah, ik ga dit woensdag doen met Satprem."

Oh, misschien is het hier (*Moeder kijkt naar haar rommelige tafel*), er ligt een stapel brieven... angstaanjagend!

Jammer.

Het was iets interessants....

(lange stilte)

Tegelijkertijd herinner ik me een visioen van de nacht waarin ik een werk met getallen deed en de getallen --- figuren en groepen figuren --- in een bepaalde positie zette. Dat wilde ik je vertellen. In de "droom" (als we het een droom kunnen noemen), zei ik tegen mezelf dat ik het je moest laten zien.

Nu herinner ik me... het komt zo (*gebaar van achter Moeders hoofd*). En dan is het geassocieerd met groepen mensen die overal zijn, verspreid over de hele aarde, en in relatie tot... welke planeet? Ik weet het niet,

planeten. En ik herinner me dat ik tegen mezelf zei (dat allemaal 's nachts, niet nadat ik wakker werd), terwijl ik die hele opstelling voorbereidde... Ik zie nog steeds de opstelling van figuren die ik voorbereidde, ze waren behoorlijk levend --- de figuren waren levende wezens, groepen figuren die ik rangschikte, met één opstelling als deze, één opstelling als die... (*Moeder lijkt de stukjes van een legpuzzel te verplaatsen*), en in feite was jij erbij, en ik vertelde je dat toen het zo was (*Moeder tekent één bepaalde opstelling*) het dit en dat uitdrukte, terwijl toen het zo was (een andere opstelling van de puzzel), het dit en dat weer uitdrukte. En tegelijkertijd zei ik: "Het drukt niet alleen dit uit, maar het heeft ook de kracht om het te realiseren..."

Alles wat er is (*Moeder gebaart achter haar hoofd, alsof ze een herinnering op de achtergrond wil laten zien*), ergens daar. En het was verbonden met groepen mensen die zich op verschillende plekken op de aarde bevonden.

En het was... nou ja, nou! Het was de "gecodeerde" uitdrukking - de gecodeerde uitdrukking van de toepassing op het leven in een komende realisatie: de uitdrukking van het leven dat voor ons ligt, maar niet heel ver vooruit; bijvoorbeeld in de volgende eeuw, de eeuw die nu begint.

Dus dat is waarschijnlijk wat er in de herinnering is achtergebleven, waardoor ik je iets wilde vertellen. Maar ik kan de rangschikking van figuren nog steeds zien. Ik heb lang --- heel lang --- besteed aan het rangschikken van de figuren. Heel lang.

Een waarachtigere, universelere toepassing, en met de spirituele kennis: het principe van de positie en het gebruik van individuen op aarde. En ik weet niet waarom, het interesseerde je bijzonder. Je was bij mij, met deze opstelling van figuren, en ik liet je zien (*hetzelfde gebaar van de stukjes van een puzzel die worden verplaatst*)... twee kolommen hier en één kolom daar; maar levende kolommen: niet op papier – niet op papier, in de lucht. Ik weet niet hoe ik dat moet uitleggen, het was in de lucht, en ik rangschikte, verplaatste de figuren op deze manier (*hetzelfde gebaar*), en die figuren waren LEVEND, ze waren niet op papier geschreven.

Er waren verschillende groepen figuren... (*Moeder probeert zich te herinneren*), ja, er waren twee groepen: sommige waren blauw (donkerblauw), en andere goudgeel, en... (hoe kan ik het uitleggen?) ze waren niet mannelijk-vrouwelijk, maar ze waren twee principes, de twee principes --- het principe van... niet schepping, maar conceptie (*gebaar dat van bovenaf naar beneden kwam*), en het principe van realisatie.

Als ik dat doe, ben ik volledig bewust: het is geen droom (ik slaap niet op de gewone manier; ik ben alsof ik slaap, maar ik slaap niet; en ik "droom" niet: ik HANDEL), ik ben volledig bewust, met hetzelfde soort bewustzijn als het wakende bewustzijn – het is geen droom. Ik deed dat, en legde je uit hoe al die figuren zichzelf organiseerden en toekomstige gebeurtenissen bepaalden.

Als ik wakker word, of liever gezegd opsta (ik kan niet zeggen “wakker worden”), als ik opsta en in actie kom, gaat het weg – “gaat weg”, niet dat het stopt: het blijft in zijn wereld. Pas nu, omdat jij aanwezig bent, heeft het contact gemaakt met de herinnering.

Het ging meerdere uren door. Het was niet de "conceptie" van een werk, het was HET werk zelf, zoals... zoals wanneer er hendels en dingen zijn die je beweegt om andere dingen in beweging te zetten (*Moeder tekent een groot bedieningspaneel in een elektronische kamer*), het was zoiets, maar het was helemaal niet zo! Het was de organisatie van die groepen figuren die de gebeurtenissen en de VOLGORDE van gebeurtenissen (vooral de volgorde van gebeurtenissen) en hun locatie op aarde bepaalden. En waarschijnlijk, terwijl ik het deed, wilde iets dat ik je vertelde, en liet een indruk achter dat ik je iets te vertellen had; toen ging alles weg. Als ik terugkom in dit leven, gaat alles weg; en het is alleen omdat ik nu probeerde me te herinneren dat ik het kon vangen (*gebaar van contact met de herinnering*): ik probeerde het, en het kwam terug. Maar ik realiseer me (bijna met verbazing) dat het minstens twee uur moet hebben geduurd, of langer – twee tot tweeënhalf uur. Ik slaap helemaal niet, maar ik ben actief, absoluut actief in de... (*Moeder probeert de zone te situeren*) – wat er wordt voorbereid om zich op aarde te manifesteren, ik weet niet of we het ‘subtiel fysiek’ moeten noemen of... Het is de creatieve zone van het fysieke, het is daar. En omdat ik niet van de ene naar de andere plek kan rennen, is wat ik doe verbonden via figuren, zoals die levende figuren. Levende figuren: ik organiseer ze, groepeer ze, en ik herinner me wat ik de vorige dag deed; ik zeg: ‘Nee, gisteren was het zo, maar nu moet het zo zijn’, en met de wetenschap dat het morgen weer veranderd moet worden. En dat is wat gebeurtenissen bepaalt. Maar het bewustzijn (het wakende of gewone bewustzijn) MAG NIET weten wat daar besloten is; het moet alleen een deel kennen dat nodig is voor de uitvoering. Daarom is er een breuk – het blijft, het blijft daar zo leven (*gebaar achter het hoofd*), maar het komt er niet doorheen... Het is geheel omdat ik op dat moment [tijdens de "droom"] de beslissing nam om je erover te vertellen dat ik de herinnering kon vangen, anders... Hoewel ik ZIE; ik zie die figuren, daarom kan ik ze beschrijven, maar ze betekenen niets meer voor mij. En ik weet niet zeker of het figuren of letters zijn.... Het waren figuren, ik weet dat ze dat waren; sommige figuren waren goudkleurig, andere waren blauw (maar dat zijn niet onze materiële kleuren, noch onze substantie noch onze materiële kleuren), en ik bleef ze ordenen: een groep zo, een andere groep zo (*gebaar als een bewegende puzzel*), dan zou ik kiezen. Vreemd. En ik moet heel lang zijn geweest, want de figuren waren groot; ik zou ze pakken en plaatsen (het stond op een groot oppervlak), en terwijl ik ze plaatste, vestigde het een communicatie en organiseerde het de gebeurtenissen die onmiddellijk voor ons lagen.

Misschien herinner ik me...

Gisteravond wist ik dat ik het elke nacht deed, maar tijdens de nacht... Er was (maar toen, in het lichaam, gisteren in de wakende staat) een soort aspiratie om te weten wat de werking zou zijn, de actie in het supermens

bewustzijn. Ik zei: "Dit bewustzijn om je heen hebben [als een wal] is heel mooi, maar je moet ook weten welke veranderingen er zullen zijn in de werking van het lichaam, in het werk, in je werkingen." Dus deze ervaring [van de figuren] was als een antwoord om me een beetje de toekomstige manier te laten leren. Maar wat vreemd is, is dat ik het precies deed zoals ze nu doen met die grote elektrische machines, met allerlei hendels (*gebaren als een bedieningspaneel in een elektriciteitscentrale*), ik deed het op die manier, dingen verplaatsen en... Alleen, ik denk dat ik iets langer moet zijn geweest dan ik ben.... Ik weet het niet. Hoe dan ook ik zou de objecten plaatsen (*hetzelfde gebaar als een bewegende puzzel*)... Het waren geen objecten, het was iets... maar het had een vaste vorm – het was vast – en er was een soort winkel (geen "magazijn", ik weet niet hoe ik het moet zeggen), een winkel van waaruit ik dingen tekende, die ik zo zou plaatsen en rangschikken. De rangschikking was in zijn geheel doorlopend, maar met veranderingen in de details.

Als ik me het precies zou herinneren, zou het heel interessant zijn.

Al een tijdje is er in mijn actieve bewustzijn een preoccupatie die met grote kracht komt, maar die niet persoonlijk is omdat het speculatieve denkvermogen niet werkt. Het is als een kracht die steeds weer over me heen komt met een wil, maar ik weet niet wat zal. En de preoccupatie is, "de ondergang van de wetenschap en wat er zal gebeuren na de ondergang van de Wetenschap."

Oh!

Weet je, het einde van de grote "mentale ballon" en wat er daarna zal gebeuren, of de overgang van de ene naar de andere. Het is alsof er een probleem naar me toe wordt gestuurd – in verband met geneeskunde, of nieuwe ontdekkingen, of de revolutie van de studenten... Het wordt van alle kanten op me gedrukt.

Nou, nou...

En vooral dit: de ondergang van de Wetenschap. Er is een soort kracht die wil... Ik weet niet of het is om iets te doen, of iets te zeggen, of te schrijven... maar het lijkt me in deze richting te drijven, naar dit probleem.²⁰

Ja, het moet duidelijk dezelfde kracht zijn, want het wilde dat ik het je liet zien en uitlegde, en je KEEK naar het werk. Ik heb zelfs af en toe wat overpeinzingen gemaakt, ik zou je vertellen, "Deze figuren" (maar ik noemde ze niet "figuren", ik weet het niet), "dit heb ik hier neergezet vanwege dat...." Ik gaf je uitleg.

Het is vreemd.

²⁰ Elf jaar later, in februari 1980, zal Satprem zijn *Mind of the Cells* voltooien.

Van alle kanten komt het naar me toe.

Het moet een activiteit zijn van dit [supermens] bewustzijn, want het is niet iets dat ik al heel lang heb. Gisteravond wist ik dat ik het elke avond regelmatig deed, maar niet voor een lange tijd. Het moet met dit bewustzijn zijn meegekomen.

Ik moet ook zeggen dat gisteren (gisteren in mijn gewone bewustzijn, ik bedoel toen ik hier was), er twee dingen waren: ik dacht aan je en zei tegen mezelf... (het was niet gisteren, het was de laatste keer dat ik je zag, vorige zaterdag) na zaterdag had ik iets dat wilde dat ik wist hoe deze [supermens] kracht met je omging; dus het is in reactie daarop dat ik je gisteravond zag en je de hele werking uitlegde. En je deed bewust mee, dat wil zeggen, je begreep perfect alles wat ik deed – je deed bewust mee.

Het is interessant. Het zal steeds duidelijker worden.

Maar vreemd genoeg komt het helemaal niet van "Mij": het is echt alsof ik naar dit probleem werd gedreven, de oplossing voor dit probleem.

Ja.

Waarom, ik weet het niet.

Ja... En deze visie [met het grote bedieningspaneel], het was als een toepassing van wetenschappelijke middelen, maar heel anders! En het was volledig gebaseerd op... Er was geen gedachte, geen redenering, niets van dat alles: het was een kracht die zo ging (*gebaar van een neerdaling die zich opdringt*), zoals het altijd doet, en het dwong de actie af. Dus ik zag; ik zag, ik wist dat ik dit of dat moest doen, en hoewel ik helemaal niet nadacht, was ik in staat om uit te leggen waarom, dat wil zeggen, ik was in staat om van tevoren te zeggen dat het VOOR zo en zoiets was. Het was de combinatie van deze twee kleuren van figuren (misschien is het een vertaling in mijn bewustzijn? Hoe dan ook...), de blauwe figuren en de gouden. En de prioriteit voor actie was altijd de gouden figuren; de blauwe kwamen alsof ze een gat vulden. Het had een vorm (*hetzelfde gebaar als een bewegende puzzel*), het had een vorm. Het is vreemd. het is vreemd, het was zo natuurlijk, zo spontaan en GEWOONLIJK: niets in het wezen herinnerde het zich met verbazing, dat wil zeggen, het herinnerde zich niet zoals men zich zou herinneren iets te hebben gedroomd en gedaan – niets van dien aard, het was heel natuurlijk: ik deed het "zo" en was me er heel goed van bewust dat ik het elke nacht deed.... En als ik me goed herinner, was het tussen middernacht en 3 uur 's ochtends (iets eerder of later).

Maar het heeft een sterke actie, ik bedoel, het BEVEELT de actie op aarde, en het is op geen enkele manier onderworpen of gebonden aan iets daaronder: het is zo (*gebaar van een neerdaling die zichzelf opdringt*). En het ontvangt voortdurend de Wil of de Kracht van actie van boven – niet "boven", het is niet boven, het is... (*Moeder maakt een soort gebaar dat*

betekent dat het “overall binnenin” is) “superieur” in de ware zin van het woord.

Dit lichaam ONTVANGT dingen. Het ontvangt ze. Het voelt niet dat het... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen (de gedachte werkt niet). Opeens voelde het de behoefte om te weten wat het effect van dit [supermens] bewustzijn op het bewustzijn hier zal zijn, hoe het zal werken. En toen vroeg ik me voor jou af: “Waar en hoe handelt dit bewustzijn?” En daarom heb ik deze ervaring [van figuren] gehad – dat is niet “waarom”, het was voorafgaand aan de ervaring, het kwam om mijn aandacht te trekken op de behoefte om te weten dat... Vreemd! het is vreemd.

Zie je, het had een indruk achtergelaten: ik dacht dat ik je iets materieels te laten zien had [aan het begin van het gesprek, toen moeder op haar tafel naar iets zocht]. Het had een diepe indruk achtergelaten.

*(stilte
Moeder probeert op de klok te kijken)*

Het is vijf voor elf.

Misschien is het het begin van iets interessants....

Heb je iets te zeggen?

Hoe laat heb ik je geroepen?

lets na 10:15.

Nu al...

Alles begint heel onzeker te worden....

Vreemd genoeg herinner je je dingen niet op dezelfde manier; het geheugen werkt op een heel andere manier, heel anders. Het is alsof dingen op een scherm verschijnen (*gebaar van projectie vooraan*), zich opdringen; dan trekken sommigen zich terug, gaan weg (ze zijn er [*gebaar achter Moeder*], maar ze trekken niet de aandacht), dan komen ze op een andere gelegenheid zo (*hetzelfde gebaar van projectie voor de ogen van Moeder*). Een vreemde werking. Het is geen mentale herinnering van woorden of... helemaal niet: het zijn de dingen ZELF die geprojecteerd worden.

Misschien veranderen we een beetje! (*Lachend*) Dat zou niet te vroeg zijn!

Februari 8, 1969

(Door een of andere goedheid van het lot werd de opname van het begin van dit gesprek bewaard, hoewel Satprem normaal gesproken al die uitwisselingen of de kleine feiten die niet "historisch" interessant leken te zijn, wiste. Ter vermaak reproduceren we hier deze fragmenten....)

Vandaag is het soepdag! Hier.

Kip... een heleboel!

Ik geef je maar één keer per week.

Het is veel!

Dit *(tegen Sujata, die een doos laat zien)* moet ik haar laten zien... Wil je wat werk?

(Sujata:) Ja, moeder.

Hier, ik kreeg dit gisteren. Het zouden speciale koekjes moeten zijn --- natuurlijk kan ik ze niet eten, maar als jij denkt dat je er een paar kunt vermalen...

Ja, Moeder.

Dan kan ik ze opeten.

Tenzij je het doet nadat de marrons glacés op zijn? Maar marrons glacés kun je niet oneindig bewaren. Jullie twee eten er toch ook een paar?

Ja, Moeder!

Jullie eten er ook een paar? Omdat ze anders bederven.

Dus denk je dat je een koekje kunt vermalen? Eén tegelijk.

(Satprem:) Niet meer dan één?... Misschien twee?

Twee is veel om op te eten.

(Sujata:) Of anderhalf?

Twee in één keer eten is veel voor mij! Eén is genoeg. Vermaal je ze met de hand?

Ja, Moeder.

Dan kun je er één doen.

Als je er 's middags een paar neemt?

Dat is veel in de middag....

Vroeg in de ochtend, zou dat handig zijn voor je? Ik ontbijt om 8:30 uur 's ochtends, is dat te vroeg?

(Satprem:) Zij doet het om 5 uur 's ochtends!

Ik sta om 4:30 uur op.

(Sujata, lachend:) Ik ook!

Dus 's ochtends. Je doet het zo: één, twee, drie, vier, vijf dagen....

Ja, Moeder!

Zo, dat stoort je toch niet?

Helemaal niet!

“Stoort,” ik weet het niet, maar moeilijk?

Nee, nee, moeder! Ik sta vroeg op, het is helemaal goed.

Ze komen uit Duitsland – ik heb ze gisteren gekregen.

Nou! Nu tegen jou [Satprem], heb je iets?

Hier zijn de bewijzen van het Bulletin.

Oh, die moeten we zien.

Dit is de Synthese, dan de Vragen en Antwoorden: dit heel lange gesprek [over ziekte]....

In dit verband stelde R. [Auroville's architect] me gisteren vragen om mensen te kunnen antwoorden; hij vroeg me of het nodig was om organisatie te hebben en zo. En toen kwam het, maar op zo'n dwingende manier; ik antwoordde dat organisatie discipline in actie was, en dat om te leven, discipline helemaal onmisbaar is. Ik zei dat het hele functioneren van het lichaam een discipline is, en als er een deel is dat de discipline niet meer wil volgen – uit opstand of onvermogen of... om welke reden dan ook – als het stopt met het volgen van de discipline, word je ziek.

Het kwam zo duidelijk dat ik het hem vertelde.

Dat papier is bij R., ik heb hem gevraagd het aan mij te geven.²¹

²¹ We publiceren in addendum R.'s aantekeningen over Auroville's organisatie.

Ik heb hier nog een andere, die ik je zo dadelijk zal laten zien.

Maar het vreemde is dat de ervaring VOOR zijn vraag kwam, zoals altijd. In de ochtend had ik die ervaring, ik keek... keek naar het functioneren van het lichaam, en ik dacht,

"Wat een wonderlijke discipline!" En elk ding doet zijn werk regelmatig. Natuurlijk, als er een slechte wil of een gril is, of een onvermogen om welke reden dan ook, en een deel stopt met het spelen van zijn precieze rol, poff! word je ziek. Dat zal voor een andere keer zijn.

Dan is er "Apropos", dan de "Notes on the Way"... Ik heb me afgevraagd, Moeder, of we voor 21 februari niet een opname konden afspelen van wat je zei, bijvoorbeeld over het bewustzijn van de supermens?

Denk je...

Ja, op de Playground spelen ze nog steeds de oude "Vragen en Antwoorden".

Denk je dat het nuttig kan zijn?

Ik denk dat het duidelijk veel meer kracht heeft dan...

Dan het geschrevene.

Vanuit een persoonlijk standpunt is het wat mij stoort dat ik je een paar keer vragen stel, dus mijn stem zal daar zijn.

Dat is geen probleem!

Ja, maar toch... Ik weet dat mensen blij zouden zijn. Door jou uitgesproken, is het meteen meer...

Wie beslist? Nolini?

Oh, nee, nee! Niemand beslist, het is aan u om te zeggen of het u uitkomt.

Ze hebben me nooit gevraagd...

Nee, nee, behalve een paar Aforismen, hebben ze nooit recente opnames van jou afgespeeld --- nooit.

Je zou Nolini kunnen vragen wat hij ervan vindt?²²

²² In feite is het idee niet gerealiseerd.

(Satprem laat de laatste proeven zien)

Heel goed, dat zal het doen.

Geen noodzaak om te tekenen?

Ik schrijf nooit.

Kom nu hier. Als je dit allemaal weg kunt halen (*Moeder haalt een briefje uit een stapel papieren*), ik heb hier een papier... Oh, lieve hemel... Ah, hier is het. Het is verschrikkelijk slecht, laat me je waarschuwen, als een belachelijke karikatuur van wat ik zei....

Was het opgeschreven of...?

Ik sprak, en het was F. die het uit zijn geheugen schreef, dus je begrijpt, de belangrijke woorden zijn verdwenen, het is een paar...

(Satprem leest:) "In Auroville zullen mensen geen geld verdienen; ze zullen niet werken om geld te verdienen..."

Het is al hier neergekomen (*gebaar op grondniveau*).

Dan, "Als iemand een onderneming opzet, gaat de winst of productie ervan naar de stad..."

Zo is het niet - zo is het niet! Nee, het is nutteloos.

"...Iedereen zal werk moeten leveren voor de gemeenschap volgens zijn mogelijkheden en aspiraties --- nooit om geld te krijgen, maar om de gemeenschap te dienen. In ruil daarvoor zal ieder ontvangen wat hij nodig heeft om te leven. Iedereen hetzelfde geven is uitgesloten, iedereen zal ontvangen wat zijn ware aard vereist. Dat zal natuurlijk heel moeilijk te bepalen zijn, en er zal in het centrum van Auroville een bijeenkomst van wijzen moeten zijn..."

(Moeder glimlacht)

...om de behoeften van ieders ware aard te bepalen. De arbeiders zullen in een voor hen gepland dorp wonen zodat ze zichzelf in hun atmosfeer kunnen vinden. Afhankelijk van het werk dat ze hebben geleverd, zullen ze bonnen ontvangen waarmee ze... [enz.] krijgen"

Er is nauwelijks, nauwelijks af en toe het woord dat ik heb uitgesproken! Het is vreemd, nietwaar? Het geeft me de precieze illustratie van wat ik zeg en de manier waarop het in de hersenen wordt ontvangen.

Het is nutteloos.

Ja, het voelt duidelijk als een menselijke vertaling.

Het is nutteloos, weet je - dat is het niet.

Ja, zo heeft u het niet gezegd.

Het is nutteloos - ik kan dit niet gebruiken.

Zo worden ideeën geruïneerd.

Ja, ze worden vlak.

(Moeder lacht) Al het bloed is weg! Het is niet goed.

Het wordt vlak, klein en dogmatisch.

Dogmatisch! Het is absoluut onherkenbaar. Het is niet goed.

Ik sprak onbedoeld, omdat ik net dingen had gezien en het was er – een visioen. Ze was toevallig op dat moment hier, dus ik zei tegen haar: "Wil je het proberen? Ik zal spreken, en als je het je herinnert, schrijf je het op." Ze was erg blij en... Nee, wat een beetje lastig is, is dat het nooit meer terugkomt, het is nooit hetzelfde – nooit. Het is altijd een ander gezichtspunt of een andere gelegenheid. Dus de hoek is veranderd.

* * *

Kort daarna:

Deze atmosfeer of dit bewustzijn [van de supermens] lijkt een educatieve activiteit te hebben, want sinds het kwam, heeft het gezorgd voor de opvoeding van het lichaam – van het BEWUSTZIJN van het lichaam – en dat is best interessant. En deze opvoeding is helemaal niet persoonlijk: het is de visie op de evolutie van de aarde, met name gericht op de menselijke evolutie. Er zijn ongetwijfeld ideeën over het geheel, en met heel specifieke dingen, heel specifieke standpunten, maar dan, met precieze details en met aandringen, soms een uur lang over één onderwerp, om de oorzaak en de gevolgen, en de CURVE van de evolutie, diep te begrijpen.

De methode ervan (in hoofdzaak, niet uitsluitend), de methode ervan bestaat uit het wakker maken van een herinnering aan het lichaam dat helemaal vergeten was en echt helemaal verdwenen leek; het wekt die herinnering en laat zien hoe de omstandigheid mogelijk was in de algemene staat, hoe (ik zal je een voorbeeld geven) het een overblijfsel is van het verleden, en hoe het onaanvaardbaar is voor de toekomst.

De ervaring van vanochtend was heel merkwaardig.... Plotseling wekte het de herinnering aan iets dat plaatsvond in mijn jeugd toen ik ongeveer acht of tien was (wat ik volledig was vergeten). Op zondag (ik neem aan van wel, of in ieder geval op feestdagen) ging ik spelen met mijn neefjes en nichtjes, de kinderen van een broer van mijn vader. Ik ging met ze spelen. Ik herinner me hun huis, ik kan het nog steeds zien. We brachten onze tijd

meestal door met het naspelen van scènes of het naspelen van een verhaal in tableaux. En vandaag liet het me iets zien dat ik echt was vergeten. Er is een verhaal over "Blauwbaard", toch? (Blauwbaard... ik vergeet het, ik weet alleen wat ik me vanmorgen herinnerde.) Op een dag deden we een *tableau vivant*, in verschillende tableaux, met het verhaal van Blauwbaard die de hoofden van zijn vrouwen afhakte.... (*Tegen Satprem:*) Zo ging het verhaal, toch?... (*Gelach*) Ik herinner me alleen vanmorgen, ik kan me het verhaal niet herinneren.... Nu speelden we in een grote kamer, een soort overdekte veranda - in Parijs, een grote lange kamer. We hadden gestaan (onze speelkameraadjes waren kleine jongens en meisjes), we hadden een aantal meisjes tegen de muur gezet: we hadden ze tegen de muur geplakt, met hun haar boven hun hoofd geregen (*Moeder lacht*), en we hadden een laken voor hun lichaam gelegd om de rest van hun lichaam te bedekken – het laken reikte tot aan de vloer zodat we hun lichaam niet konden zien, alleen hun hoofd!... Ik zeg dat omdat ik het vanmorgen zag, anders kon ik het me helemaal niet herinneren. Ik zag deze scène, ik zag de herinnering aan die kamer en hoe het allemaal was ingericht. En tegelijkertijd kwam er... Zie je, we vonden het heel natuurlijk, gewoon "een verhaal" dat we hadden gelezen; ik herinnerde me mijn indruk van toen: er was geen gevoel van afschuw! We vonden het niet "monsterlijk" (*lachend*), we hadden veel plezier!... Dus de ervaring kwam, en het bleef MEER DAN EEN UUR duren om me heel diep te laten begrijpen waar deze herinnering vandaan kwam, hoe het werkte en waarom we in die staat waren. En dat alles helemaal niet vanuit een persoonlijk standpunt, helemaal niet: vanuit het algemene standpunt van de aarde en de mensheid in het algemeen. Het was buitengewoon interessant! En toen, tegelijkertijd, een visioen dat liet zien hoe, met welke snelle beweging, het universele bewustzijn (*pijlachtig gebaar*) zich in een progressie naar het Goddelijke beweegt – het WARE Goddelijke, bedoel ik, niet religies, natuurlijk naar het WARE Goddelijke... door dat alles heen. En met het bewustzijn van het GEHEEL – het geheel – en nuances (Sade en al die lijn), van het hoogste naar het laagste. Een uur lang zag ik een hele fase van de mensheid – een fase richting het einde van de 19e eeuw, de tweede helft van de 19e eeuw – en hoe het zich voortbewoog en voortschreed (*gebaar als een grote curve*). En dat is... Ik heb geen woorden of capaciteit om het te beschrijven, maar het is buitengewoon interessant. De visie van de menselijke collectiviteit op aarde, met al zijn stadia, gradaties, nuances, en hoe het allemaal een beweging volgde... (*hetzelfde pijlachtige gebaar*). En dit verhaal ("verhaal"... deze VISIE, liever gezegd, omdat het geen verhaal was: ik zag niet wat we zeiden of zoiets, alleen de visie van wat we deden), dit verhaal kwam als de illustratie van een bepaalde gemoedstoestand van die tijd, en hoe kinderen verhalen van dat soort kregen om te lezen – we vonden het heel natuurlijk! (*Moeder lacht*) En die dingen zijn zo vreselijk.

Zodra ik niet bezig ben met praten of luisteren naar mensen of een werk doe, gaat het maar door: bepaalde "voorbeelden" als het ware van het leven van dit lichaam worden weer opgenomen, en door die voorbeelden wordt het geheel getoond. Een prachtige opvoeding! Nooit, nooit lijkt een menselijke opvoeding zoals die is opgevat hierop, omdat het

een visie is op het geheel, waarin alles met elkaar samenhangt; je krijgt alles samen te zien.

Het kan niet gezegd worden. Ik kan het in ieder geval niet zeggen - ik kan het niet, dit lichaam is niet in staat het methodisch en duidelijk te formuleren. Maar wat leren betreft, is het zeker leren!

Tegelijkertijd geeft dat het ware begrip... Vanmorgen (alsof er referentiepunten moesten worden gegeven) mengden zich ook bepaalde vragen over religie: over religies, religieuze mensen van verschillende religies, houdingen in religies. Dat alles kwam met de visie van het geheel en een totale afwezigheid van alle persoonlijke reacties (toen het ze zag, had het ziende bewustzijn geen persoonlijke reacties; bijvoorbeeld de reactie van de ene religie op de andere, van de ene geloofsbelijdenis op de andere, van het ene zogenaamde systeem van kennis op het andere, enzovoort: al die reacties en conflicten die in de menselijke geest te vinden zijn), het werd zo gezien (*dominant gebaar, alsof boven een kalme zee*), het werd allemaal SAMEN gezien, en alles op hetzelfde vlak; op hetzelfde vlak dat als een mentale zone is en absoluut niets te maken heeft met de Waarheid – het is een ongelooflijke camouflage van de Waarheid. De zogenaamde "waarheden" waarvoor mensen tegen elkaar hebben gevochten, zijn gestorven, met alle menselijke passies hebben vernietigd: een bijna belachelijke camouflage van de Waarheid.

Alle religies worden zo gezien in het geheel, en in hun geschiedenis.

En omdat het natuurlijk geen gedachte is – het is GEZIEN, het is een visioen, een visioen gezien in het bewustzijn – zou men tien woorden tegelijk moeten zeggen. Het is onmogelijk om uit te drukken, onmogelijk om te beschrijven.

Als men het ene na het andere begint te beschrijven, slaat het nergens meer op.

Vanmorgen ging het drie uur zo door. In werkelijkheid stopte het pas toen ik mensen begon te zien, omdat natuurlijk... En 's nachts is het hetzelfde, het gaat door. Het is als een supereducatie van het lichaam, van het BEWUSTZIJN van het lichaam, met illustraties. Dit verhaal dat ik over Blauwbaard heb verteld, is als een illustratie om het lichaam duidelijk te maken, omdat het toen de staat van bewustzijn VOELDE waarin het zich op dat moment bevond. En nadat het dat had gevoeld, begreep het – het was alsof het voor een afgrond werd gezet. Het zei: "Hoe?!..." Een afgrond van onbewustheid. En het is heel algemeen. Dus toen was er de visie van het verleden, de visie van de huidige toestand, en een begin van... (*gebaar als een curve vooruit*), de RICHTING waarin we bewegen, en een soort opening... (*gebaar in de verte*). Een visie vooruit, ver vooruit, van de Harmonie, hier, die zich zal manifesteren.

Maar toen, op een bepaald punt, vroeg het lichaam zich af, "Wie... of wat is het dat plezier heeft in deze immense ontvouwing... die begon met

iets zo duisters en zich beweegt naar iets, dat zo lichtgevend is?" Opeens vroeg het lichaam zich af, "Waarom?" En toen... (*Moeder houdt haar handen open omhoog, in spanning*) was er geen antwoord... In feite werd het gevoel gegeven, "Nog niet. Je bent nog niet klaar, nog niet. Je kunt het niet begrijpen."

(*stilte*)

Maar de aard van het ding is zo bijzonder!... Het heeft een buitengewone precisie en zo'n intensiteit dat de hele aandacht van het lichaam daarop gericht is, maar het kan nog niet communiceren.... Tenzij het heel natuurlijk komt met dit [supermens] bewustzijn dat handelt - handelend in anderen, voor een of ander detail, voor het een of het ander (dat wil zeggen, mensen weten het zelf niet, niet iedereen is zich bewust van de hele actie, hij is zich alleen bewust volgens de ontwikkeling van zijn bewustzijn). Het bewustzijn is heel duidelijk actief op grote schaal, en met resultaten die behoorlijk verrassend zijn en, als ze op zichzelf worden bekeken, lijken op wonderen (kleine wonderen, maar ze zien eruit als wonderen). Dus ik heb me afgevraagd of het anderen in staat zou stellen tot hetzelfde innerlijke werk?... De belemmering bij de meeste mensen is mentale activiteit - werkelijk, dit lichaam is oneindig dankbaar dat het is bevrijd van de mentale aanwezigheid, zodat het VOLLEDIG onder invloed van dit Bewustzijn staat, zonder deze hele opgehoopte warboel van zogenaamde kennis die mensen hebben.... Het is spontaan, natuurlijk, niet gesofisticeerd, heel, heel eenvoudig en bijna kinderlijk in zijn eenvoud. En dat [het verdwijnen van het denkvermogen] is een groot voordeel. Met deze snelheid kunnen dingen heel snel gaan – je leert honderd, tweehonderd dingen TEGELIJKERTIJD, begrijp je, alles in één keer gezien. Vanmorgen was het bijzonder intens.

Maar als het wordt beschreven zoals het beschreven kan worden, met woorden die elkaar opvolgen, wordt het als F.'s tekst over Auroville: vlak, kunstmatig, verstoken van leven.

Op dit moment zijn de menselijke middelen ontoereikend. Wat zullen de bovenmenselijke middelen zijn? Ik weet het niet. Maar de menselijke middelen zijn ontoereikend.

(*stilte*)

Vreemd, nietwaar? Het is iets dat is gebeurd... waarschijnlijk meer dan tachtig jaar geleden (tweeëntachtig of drie of vier), maar het was intens, aanwezig, levend, zo buitengewoon dat als ik er nu naar kijk, ik ZIE: ik zie de scène zo duidelijk, het appartement, de mensen, de omgeving, alles.... Het kwam niet van binnenuit: het werd me getoond (*gebaar van iets dat zich opdringt*), en terwijl ik het zag, zei ik plotseling in mezelf: "Hallo, maar ik heb dit meegemaakt!" Het werd ergens opgeslagen (*gebaar op de achtergrond*), opgeslagen zoals je een verzameling herinneringen zou bewaren voor educatieve doeleinden --- het is veel preciezer, completer, concreter dan welk boek of wat mensen ook met zoveel woorden zeggen.

(stilte)

Dat is waar ik bang voor ben: dat mensen dogma's zullen maken met de creatie van Auroville.... Ik heb nooit zoiets tegen F gezegd, maar dat is wat het in haar hoofd is geworden! Zelfs wat iemand schrijft, zelfs als we publiceren wat ik in het Bulletin heb gezegd, als het in hun hoofd opkomt, wordt het dat.

Ik weet zeker dat wat hier is opgenomen (*Moeder wijst naar de bandrecorder*), als drie mensen ernaar luisteren, iedereen anders zal horen – anders zal BEGRIJPEN. Daarom weet ik niet zeker of het echt nuttig is om deze opnames af te spelen.... Ieder gaat weg met de zekerheid dat hij heeft gehoord, maar dan heeft hij iets heel anders begrepen. En bovenal – bovenal – wat ik zeg, wordt hier gezien (*gebaar hierboven*), terwijl... (*gebaar dat het op grondniveau wordt gehoord*) het zo stom wordt, zo vlak!

Hoe dan ook, je zult het zien met Nolini, maar...

Nee, Moeder, als je dat voelt, kunnen we het gewoon laten.

Het is geen gevoel, het is een ervaring! Weet je, ik zou niets liever willen dan... In feite is dit mijn constante indruk! "Doe wat je kunt, en het beste wat nodig is zal gebeuren, dat is alles." Maar er is zo'n besef van de onzekerheid van het effect van dingen, en van deze complexiteit... Het wordt allemaal zo gemengd en zo verward dat...

Het hele leven is zo. OMSTANDIGHEDEN zijn zo, ik begin dat te zien, het begint zo... naar voren te komen, zichzelf te laten zien: eerlijke mensen lijken op schurken, en schurken lijken op... Ik weet niet wat.

Sri Aurobindo was zich heel, heel bewust van deze algemene verwarring, en dus hield hij niet zo van... hij wilde absoluut geen propaganda, maar hij hield ook niet zo van pogingen om mensen "dingen uit te leggen" en ze te laten "begrijpen", omdat hij heel goed wist hoe nutteloos het is. Hij zei het heel, heel vaak tegen mij: geen enkele propaganda natuurlijk, en vooral, vooral geen poging om mensen te laten begrijpen: het maximale effect dat je kunt bereiken is het effect van het Bewustzijn dat in de wereld werkt (*universeel gebaar*), omdat het in iedereen het uiterste produceert wat de persoon kan doen – het uiterste van wat hij kan begrijpen, begrijpt hij door de invloed van de druk van het Bewustzijn. Zodra woorden tussenbeide komen, maakt het hele denkvermogen er een puinhoop van.

Zeker, Sri Aurobindo moet soortgelijke ervaringen hebben gehad als ik; nu ben ik absoluut overtuigd daarvan. Want mensen die vol – vol – zijn van een volledige goede wil, die onder de constante Invloed staan, die een inspanning leveren, die zijn... (*gebaar op grondniveau*) van een andere wereld. Dus degenen die er geen goede wil in steken...

Muziek is prima.

Oh ja!

Omdat er geen woorden zijn. Muziek is prima. Ik had een visioen van een auditorium in Auroville, met een groot orgel, en iemand (die ik probeer voor te bereiden, die heel goed orgel kan spelen en die ik innerlijk probeer voor te bereiden) speelde (IK ZAG dat, ik zag het), speelde de muziek van het hogere Bewustzijn. Het was een plek waar iedereen die wilde komen luisteren dat kon doen; sommige mensen kwamen van ver, ze kwamen binnen, gingen zitten, luisterden en gingen toen weg En deze muziek was als een Bewustzijn dat naar beneden kwam en een Druk uitoefende op mensen om zichzelf verstaanbaar te maken. Het was heel mooi – ik hoop dat het zo zal zijn! Veel beter dan woorden; zodra iemand begint te spreken (*gebaar op grondniveau*), is het dat niet meer. Zo.

Voilà, mon petit, nu is het tijd.

*(tegen Sujata, nadat
Satprem is vertrokken)*

Al deze activiteiten [zoals de herinnering aan Moeders kindertijd] vinden plaats tussen 4 en 7 uur 's ochtends, voordat mensen beginnen te komen.

* * *

ADDENDUM

Notities van de architect van Auroville

1. Hebben we een werkwijze, organisatie en coördinatie nodig om Auroville te bouwen?

Discipline is noodzakelijk om te leven. Om te leven is het lichaam zelf in al zijn functies onderworpen aan een strenge discipline. Elke verzwakking van deze discipline resulteert in ziekte.

2. Wat zou de aard van deze organisatie moeten zijn? In het heden en in de toekomst.

Organisatie is een discipline van actie, maar voor Auroville streven we ernaar om verder te gaan dan organisaties, die willekeurig en kunstmatig zijn. We willen een organisatie die de uitdrukking is van een hoger bewustzijn dat werkt aan de manifestatie van de Waarheid van de Toekomst.

3. *Wat moeten we doen totdat we een gemeenschappelijk bewustzijn hebben en de ware en juiste manier van collectief werken in werking is?*

Een hiërarchische organisatie verzameld rond het meest verlichte centrum, die zich onderwerpt aan een collectieve discipline.

4. *Moeten we methoden van organisatie gebruiken die bewezen efficiënt zijn, maar gebaseerd op menselijke logica en het gebruik van machines?*

Dit is een noodoplossing waaraan we ons slechts zeer voorlopig moeten onderwerpen.

5. *Moeten we het individuele initiatief zich vrij laten manifesteren, persoonlijke actie laten aansturen door inspiratie en intuïtie, en elke suggestie afwijzen die het betrokken individu niet goed vindt?*

Om levensvatbaar te zijn, zou dit vereisen dat alle Auroville-werkers yogi's zouden moeten zijn, bewust van de Goddelijke Waarheid.

6. *Is de tijd gekomen om te streven naar een algemene organisatie, het op te zetten of te proberen of moeten we wachten op de juiste houding en mensen?*

Er is een organisatie nodig om het werk te doen. Maar de organisatie zelf zou soepel en progressief moeten zijn.

7. *Als de oplossing is om te wachten, is het dan niettemin nodig om principes van organisatie te definiëren en het voorkomen van het optreden van een oncontroleerbare wanorde?*

Allen die in Auroville willen wonen en werken, moeten het volgende hebben:

Een integrale goodwill, een constante aspiratie om de Waarheid te kennen en zich eraan te onderwerpen.

Een plasticiteit die voldoende is om de eisen van het werk het hoofd te bieden en een onophoudelijke wil tot vooruitgang om voortdurend vooruitgang te boeken in de richting van de ultieme Waarheid.

Tot slot nog een advies:

Wees meer bezig met je eigen fouten dan met die van anderen.

Als iedereen serieus zou werken aan de vervolmaking van zichzelf, zou de vervolmaking van het geheel automatisch volgen.

6 februari 1969

Februari 12, 1969

(Een notitie van Satprem aan Moeder)

Lieve Moeder,
Ik had graag willen weten
wat uw blik vanmorgen
zei....

Met liefde
S.

(Moeders antwoord op de achterkant)

Ik zou het liever niet
schrijven.

M.

Februari 15, 1969

Slechts één ding, deze atmosfeer, dit [supermens] Bewustzijn is erg actief, en actief als een mentor, zoals ik je al vertelde. En het gaat door. Een van deze laatste paar ochtenden, enkele uren vroeg in de ochtend, was het... Nooit, nooit was het lichaam zo gelukkig geweest! Het was de volledige Aanwezigheid, absolute vrijheid, en een zekerheid: deze cellen, andere cellen (*gebaar hier en daar dat andere lichamen liet zien*), het deed er niet toe, het was overal leven, overal bewustzijn.

Absoluut geweldig.

Het kwam moeiteloos, en het ging gewoon weg omdat... ik het te druk had. Het komt niet naar believen - wat naar believen komt is wat we een "kopie" zouden kunnen noemen: het lijkt erop, maar het is niet HET Ding. Het Ding... Er is iets dat volledig onafhankelijk is van onze aspiratie, onze wil, onze inspanning... volledig onafhankelijk. En dit iets lijkt absoluut almachtig te zijn, in de zin dat geen van de moeilijkheden van het lichaam

bestaat. Op zulke momenten verdwijnt alles. Aspiratie, concentratie, inspanning... helemaal geen zin. En het is het GODDELIJKE ZINTUIG, begrijp je, dat is wat het hebben van het goddelijke zintuig betekent. Tijdens deze paar uur (drie of vier uur) begreep ik op een absolute manier wat het hebben van het goddelijke bewustzijn in het lichaam betekent. En dan, dit lichaam, dat lichaam, dat andere lichaam... (*gebaar hier en daar, overal om Moeder heen*), het maakt niet uit: het bewoog van het ene lichaam naar het andere, heel vrij en onafhankelijk, zich bewust van de beperkingen of de mogelijkheden van elk lichaam --- absoluut geweldig, ik had nooit, nooit eerder deze ervaring gehad. Absoluut geweldig. Het ging weg omdat ik zo druk was dat... en het ging niet weg omdat het alleen maar was gekomen om te laten zien "hoe het is" --- dat is het niet: het is omdat het leven en de organisatie van het leven (*gebaar als een vrachtwagenlading die wordt gedumpt*) je opslokken.

Ik weet dat het er is (*gebaar op de achtergrond*), ik weet dat het er is, maar... Maar dat is een transformatie zoals ik het begrijp! En duidelijk, in mensen kon het zich uiten - niet iets vaags, duidelijk - in deze man, in die vrouw, in... (*hetzelfde gebaar hier en daar*), heel duidelijk. En met een Glimlach!...

De cellen zelf zeiden hun inspanning om getransformeerd te worden, en er was een Kalmte.... (Hoe kan ik dit uitleggen?...) Het lichaam zei zijn aspiratie en wil om zichzelf voor te bereiden, en, niet vragend maar strevend om te zijn wat het zou moeten zijn; dat alles altijd met deze vraag (het is niet het lichaam dat het vraagt, het is... de omgeving, degenen om je heen - de wereld, alsof de wereld de vraag stelde): "Zal het doorgaan, of zal het moeten oplossen?..." Het lichaam is zo (*gebaar van overgave, handen omhoog gespreid*), het zegt, "Wat U wilt, Heer." Maar dan weet het dat de vraag is beslist, en Men wil het niet vertellen - het accepteert. Het verliest zijn geduld niet, het accepteert, het zegt: "Heel goed, het zal zijn zoals U wilt." Maar Dat wat weet en Dat wat niet antwoordt is... iets dat niet kan worden uitgedrukt. Het is... ja, ik denk dat het enige woord dat de sensatie die het geeft kan beschrijven "een Absolute" is - een Absolute. Absoluut. Dat is de sensatie: in de aanwezigheid zijn van het Absolute. Het Absolute: absolute Kennis, absolute Wil, absolute Macht... Niets, niets kan weerstaan. En dan is dit Absolute (daar is deze sensatie, concreet) zo genadig! Maar als we het vergelijken met alles wat we als goedheid beschouwen, genade... ugh! dat is helemaal helemaal niets. Het is DE Genade met de absolute macht en... het is geen Wijsheid, geen Kennis, het is... Het heeft niets te maken met ons proces. En Dat is overal, het is overal. Het is de ervaring van het lichaam. En daaraan heeft het zichzelf volledig, totaal gegeven, zonder iets te vragen --- wat dan ook. Een enkele aspiratie (*hetzelfde gebaar, handen omhoog geopend*), "In staat zijn Dat te zijn, wat Dat wil, Dat te dienen" – niet eens "dienen", Dat TE ZIJN.

Maar die staat, die meerdere uren duurde... nooit had dit lichaam, in de eenennegentig jaar dat het op aarde is, nog zo'n geluk gevoeld: vrijheid, absolute macht en geen grenzen (*gebaar hier en daar en overal*), geen grenzen, geen onmogelijkheden, niets. Het was... alle andere lichamen

waren zichzelf. Er was geen verschil, het was slechts een spel van het bewustzijn... (*gebaar als een groot Ritme*) dat zich bewoog.

Zo.

Afgezien daarvan is de rest zoals gewoonlijk.

(lange stilte)

Maar afgezien daarvan wordt het werk steeds veeleisender: het aantal mensen neemt veel toe, en ik zie ze ook langer – iedereen heeft meer te zeggen Maar ik voel heel duidelijk (dat wil zeggen, het lichaam voelt heel duidelijk) dat het deel uitmaakt van de training.

Het lijkt zo te zijn: het lichaam moet het volhouden, anders, jammer dan, het zal voor een andere keer zijn.

Alle menselijke excuses lijken mij kinderachtig.

Dat is iets vreemds: alle menselijke kwaliteiten en fouten lijken kinderachtigheid --- dwaasheid. Vreemd. En het is geen gedachte: het is een concrete sensatie. Als een levenloze substantie; alle gewone dingen zijn als een substantie zonder leven – ECHT leven. Kunstmatig en vals. Het is vreemd.

Het zit niet zozeer in anderen, dat is het niet: het is de innerlijke training. En dit ware Bewustzijn, deze ware Houding is iets zo enorm sterk, krachtig, in zo'n glimlachende VREDE! Zo glimlachend, niet in staat om boos te worden - dat is absoluut onmogelijk - zo glimlachend, zo glimlachend... en kijkend.

(stilte)

Het speciale karakter van dit nieuwe bewustzijn is: geen halve maatregelen, geen benaderingen. Dat is zijn karakter. Het accepteert het idee niet, "Oh ja, dat zullen we doen, en beetje bij beetje zullen we..." Nee, nee, niet zo: het is ja of nee, je kunt of je kunt niet.

Weet je, er is een aanzienlijke toename van de mensen die mij willen zien, en in de invloeden wanneer ze mij zien, de effecten wanneer ze mij zien (die helemaal niet overeenkomen met een wil of een bewustzijn of wat dan ook - dat bestaat niet meer: het werkt of het werkt niet), en zo gezien is het: of je houdt vol en kunt het werk doen, of anders, jammer.

Zo is het, begrijp je.

Ik vroeg me eerst af of deze overvloed aan mensen het resultaat was van het lezen van het Bulletin (wat we in november publiceerden), maar velen van hen hebben het Bulletin nooit aangeraakt, nooit gezien. Dus... het moet de actie van dit Bewustzijn zijn.

(stilte)

Het is echt als een GENADE, weet je, alsof: verspil geen tijd - verspil geen tijd, je moet het werk doen, of anders...

Maar deze geweldige Kracht is vooral dit, een genade, een clementie!... Nee, er zijn geen woorden, we hebben geen woorden om dat te beschrijven, het is iets... Gewoon aandacht schenken en... het is gelukzaligheid. Gewoon je aandacht op die kant richten, is het onmiddellijk gelukzaligheid. En ik begrijp (het liet me bepaalde dingen begrijpen), de verhalen van mensen die, te midden van marteling, gelukzaligheid voelden - zo is het. Een gelukzaligheid.

Hier, dit is het:

*(Moeder houdt Satprem
een witte hibiscus voor, "Divine Grace")*

Februari 19, 1969

(Het gesprek begint een uur te laat.)

We moeten het leven als een genade beschouwen, anders is het onmogelijk om te leven.

(stilte)

Ik had wat te zeggen, maar... Ik heb net minstens dertig mensen gezien.

(stilte)

Ik ben er volledig van overtuigd dat de dingen zijn zoals ze moeten zijn, en dat het gewoon het lichaam is dat soepelheid, rust, vertrouwen mist.... Dus ik kan niet eens zeggen dat dingen irriteren (ze irriteren helemaal niet), maar... Je begrijpt, het werk bestaat uit het veranderen van de bewuste basis van alle cellen – maar niet allemaal tegelijk! Omdat dat onmogelijk zou zijn; zelfs beetje bij beetje is erg moeilijk: het moment waarop de bewuste basis wordt veranderd is... Er is bijna een soort paniek in de cellen, en de indruk, "Ooh! Wat gaat er gebeuren?" En aangezien er nog steeds heel veel van zijn... Dus af en toe is het moeilijk. Het is per groep, bijna per faculteit of een deel van de faculteit, en sommige van hen zijn

een beetje moeilijk. Ik weet het niet (omdat het vrij nieuw is), ik weet niet of het makkelijker zou zijn als ik niets zou doen? Waarschijnlijk niet, want het is niet zozeer het werk [dat gedaan moet worden], dat is het niet: het is de algemene houding van mensen. Het zorgt voor een soort collectieve steun op het moment van de overgang. Op het moment dat het bewustzijn dat normaal gesproken de cellen ondersteunt, verdwijnt zodat de nieuwe de plaats kan innemen, hebben de cellen nodig ("de cellen", ik weet niet of het zij zijn), maar er moet steun zijn van... (hoe zal ik het zeggen?)... bij mensen wordt het uitgedrukt als de behoefte aan de Aanwezigheid, maar dat is niet wat nodig is: het is een soort samenwerking van de collectieve krachten. Het is niet veel, het is niet onmisbaar, maar het helpt een beetje, in zekere mate. Er is een moment waarop er bijna een angst is, weet je, je bent zo opgehangen; het kan een paar seconden duren, maar die paar seconden zijn verschrikkelijk. Vanmorgen was er weer zo'n moment... Ik herinner me dat Sri Aurobindo ten tijde van de "darshans" twee dagen lang niet wilde dat ik werk voor anderen deed (om ze te zien, brieven te lezen, te antwoorden, dat alles), maar hij was hier, dus hij was degene die als ondersteuning fungeerde. Omdat ik zie dat het werk lang geleden is begonnen (op een ondergeschikte en heel weinig bewuste manier), maar nu is het in volle gang. Dus de cellen voelen een lichte paniek.... Over het algemeen is een paar minuten concentratie genoeg, maar het veroorzaakt een soort vermoeidheid - vermoeidheid in de cellen, een behoefte om niets te doen (*Moeder wijst naar de klok, die 11 aangeeft*).

Als ik het niet had geweten, als het lichaam niet had geweten wat het was, nou, normaal gesproken zou ik zijn gaan liggen zonder iemand te zien. Maar het bewustzijn was er om te zeggen dat het onaangename ervan [de tweede van de overgang], het onaangename gevolg ervan erger zou zijn geweest dan het feit van moe zijn.

Er waren een paar heel moeilijke dagen toen Amrita vertrok,²³ omdat een hele gemeenschap van mensen dacht: "Ooh, dus je kunt sterven." Zo is het.

Maar steeds meer – steeds meer – heeft het lichaam geleerd dat wat er gebeurt (wat er elke seconde gebeurt) het beste is dat kan gebeuren gegeven de algemene conditie. Het is er volledig van overtuigd . En het is tevreden om dit te doen (*gebaar van zelfverloochening*) en te zeggen: "Laat Uw Wil geschieden." Dat is alles. Als het dat op een heel continue en vredige manier kan doen, dan is alles goed. Het is alleen als het probeert uit te vinden waarom en hoe en... dan gaan de dingen mis. Het moet zo zijn (*hetzelfde gebaar van zelfverloochening*): "Laat Uw Wil geschieden." Dan is het goed. Het vraagt niet om te weten, alleen is er de oude gewoonte.

²³ Op 31 januari 1969. Amrita was de persoon die verantwoordelijk was voor de financiën van de Ashram. Bharatidi's vertrek (op 7 november 1968) lijkt als trigger te hebben gewerkt, want het werd gevolgd door Amrita's, toen Pavitra's (op 16 mei), toen Satyakarma's (Moeders kassier)... Dit roept Satprem's visioen van Sri Aurobindo in herinnering, van wie verschillende tenen waren afgesneden, dat wil zeggen, verschillende mensen. Zie *Agenda VIII* van 5 juli 1967.

Op het kritieke moment (er zijn kritieke momenten), op het kritieke moment, wordt deze *overgave* (het is zelfs meer dan *overgave*, het is een volledige abdicatie van alles, van zijn bestaan en alles) vervuld met licht en kracht. Dat is het Antwoord.

(*stilte*)

Heb je enig nieuws?

(Satprem overhandigt Moeder het manuscript van By the Body of the Earth of the Sannyasin, dat hij op het punt staat naar Parijs te sturen. Moeders opmerkingen zijn niet bewaard gebleven.)

(*stilte*)

Het lichaam is zich zeer bewust van zijn zwakte – en van de Genade. Er zijn bijvoorbeeld pijnlijke, moeilijke momenten, maar het is zich er perfect van bewust dat dit komt door haar onvermogen om zich te openen, zichzelf te geven, te veranderen. En een diepe vreugde, HEEL RUSTIG, maar heel groot – groot, weet je, de cellen voelen een verbreding. Die gaat beetje bij beetje verder. Alleen als er fysieke pijn is of iets, dat acuut is, is het lichaam verplicht om vol te houden, anders... En zelfs dat komt voort uit deze idiote geest van zelfbehoud (*Moeder lacht*) in de diepten van elk cellulair bewustzijn – het weet dat. Het weet het. Het is een oude gewoonte. Maar dat verandert allemaal beetje bij beetje (beetje bij beetje, maar in werkelijkheid heel snel – heel snel).

Alle groepen cellen, alle cellulaire organisaties moeten hun... niet "overgave" doen, een volledige zelfverloochening, in volledig vertrouwen. Dat is onmisbaar. Voor sommigen is het de spontane, onvermijdelijke, constante beweging; bij anderen komt het zodra er een moeilijkheid is; weer anderen moeten een beetje worden gekarnd om te leren.

Dus de verschillende functies worden op hun beurt opgepakt, in een wonderbaarlijk logische volgorde, volgend op de werking van het lichaam. Het is iets wonderbaarlijks, alleen... het lichaam is een armzalig ding, heel armzalig ding – dat is heel waar.

Sommigen (zoals ik al zei) herhalen zelfs spontaan de mantra. Spontaan wordt de mantra maar herhaald, soms met een heel grote intensiteit; soms is er een soort van... (weet je het Engelse woord shyness?), een verlegenheid om het Goddelijke aan te roepen, zo sterk wordt Dat gevoeld. Maar het smelt – het smelt in een bewustzijn, een bewuste waarneming van zo'n Genade! Ongelofelijk, ongelooflijk, ondenkbaar, het is zo wonderbaarlijk.... (In zijn zeer kleine menselijke manifestatie is dat wat goedheid is geworden, maar dat is een vervorming.) Een wonder! De cellen zijn in extase voor deze vibratie.... Maar dan, zie en hoor je dit GELUID van protest, ellende, lijden – het is een geschreeuw over de hele aarde, en dat maakt de cellen een beetje beschaamd.

(stilte)

Haar manier van werken (ik denk dat ik het je al een of twee keer heb verteld) is een soort verhalen vertellen gebaseerd op ervaringen, herinneringen, zeer kleine slapende dingen die verdwenen leken te zijn, en die ontwaken zodat de ervaring concreet wordt. Dus dan ontvouwt zich dat allemaal, met de menselijke sensatie, menselijke visie, menselijk begrip (zelfs het meest spirituele begrip, zou ik kunnen zeggen), en tegelijkertijd... deze Aanwezigheid. En dan brengt de Aanwezigheid het WARE begrip.... iets wonderbaarlijks.

(stilte)

Het lichaam is zich ervan bewust dat Dat, dit Bewustzijn, heel goed weet of het door zal gaan of niet. Het is nooit iets verteld, en het weet (het heeft de twee dingen evenveel gevoeld, als gelijke zekerheden, en met gelijke acceptatie), het weet dat dit de meest gunstige conditie is voor het werk, dus het vraagt niets. Er zijn zorgen rondom (van allerlei aard), van een angst bij het idee dat het zou kunnen gebeuren (overal, zomaar) tot (*lachend*) een haast om het einde te bereiken! (Dat gebeurt ook.) Maar nu heeft het lichaam geleerd ab-so-luut-onverschillig te zijn voor die reacties – absoluut. Het glimlacht. Het lacht met deze welwillende Glimlach [van het supermensbewustzijn], het heeft dezelfde glimlach. En het ziet, het weet, het voelt waar dat [de bezorgdheid of de "haast"] vandaan komt, het is volkomen bewust. Het is tenslotte erg amusant! Er is een heel scala, een hele schaal, van angst (een halfbewuste, blinde angst) tot... (*Moeder lacht*) een ongeduldig verlangen! "Eindelijk vrij! Eindelijk vrij om al die dwaze dingen te doen die ik wil doen!..." Het lijkt erop dat er niet veel zijn, maar er zijn er wel een paar.²⁴ De twee tegenpolen van blinde Onwetendheid komen samen. Het lichaam is heel bewust geworden: het is heel gevoelig voor wat er van mensen komt. Dat had het eerst niet, maar nu voelt het.

Het wordt ondersteund, geholpen: dit supermens bewustzijn dat is gekomen, helpt het heel erg, het is erdoor dat het lichaam voelt, en dat helpt het heel erg. Soms, als iemand binnenkomt, komt er een lichte acute onrust met hem (hem of haar of hen); als het lichaam dat eerder had gevoeld, zou het pijnlijk zijn geweest, maar nu kan het glimlachen en wachten om te ontdekken waarom het zo is (*Moeder gebaart alsof ze de vibratie wil traceren die de onrust veroorzaakte*). Bij anderen daarentegen, is de atmosfeer onmiddellijk gevuld met de aanwezigheid van dit Bewustzijn (dat is nieuw en erg interessant), dus dan voelt het lichaam zich prima – het voelt zich prima, uitgerust.

Er waren heel veel dingen met een vraagteken eerder: "Waarom is het zo?" Nu weet het, begint het te weten waarom – dat is amusant. En het is begonnen te weten waarom sinds het volledig abdiceerde en elke gretigheid verloor om door te gaan of te stoppen (het een of het ander); het

²⁴ Er zullen er steeds meer zijn. Drie maanden later, op 10 mei, zal Moeder zeggen: "Een aanzienlijk aantal verlangens dat het zou moeten sterven. Overal, ze zijn overal!"

is zo (*gebaar van overgave*): "Wat U wilt, Heer; zolang U wilt dat ik zo ben, zal ik zo zijn; wanneer of als U wilt dat ik het niet ben, zal ik het niet zijn" – het is volkomen, absoluut onbelangrijk.

(Moeder kijkt lachend op de klok)

Het spijt me heel erg! Het spijt me, maar wat kunnen we doen?... De uiterlijke organisatie is zo.

Februari 22, 1969

Je moeder is prima... Ze is erg geconcentreerd.

(Moeder geeft Satprem de boodschap die ze heeft gegeven voor 21 februari, haar eenennegentigste verjaardag:)

"Alleen onveranderlijke vrede kan de eeuwigheid van het bestaan mogelijk maken."

Weet je wanneer ik dit heb geschreven?

Ja, het was in '65, denk ik.²⁵

Ik weet niet meer wanneer het was, maar ik weet wel dat ik het schreef nadat ik de ervaring had dat de onbeweeglijkheid van het Onbewuste, van het begin van de schepping, (ik kan niet zeggen een "projectie"), een soort levenloos of onbewust symbool is van de Eeuwigheid, van Onbeweeglijkheid (het is geen "onbeweeglijkheid", woorden zijn waardeloos, het zit tussen onbeweeglijkheid en stabiliteit). Hier schreef ik "vrede", maar "vrede" is een arm woord, het is niet dat, het is oneindig veel meer dan vrede; het is het "iets" (zelfs het woord "eeuwig" geeft een beperkte betekenis, alle woorden zijn onmogelijk), het iets dat de Oorsprong is van alles en het begin van de evolutie van de manifestatie om zich weer bij de Oorsprong te voegen (*Moeder tekent een curve die de een met de ander verbindt*).

Ik herinner me dat ik deze ervaring had... Ik weet het niet, ik dacht dat ik deze ervaring had gehad op de Playground, maar in '65 ging ik daar niet meer heen.

²⁵ Het is een bewerking van het gesprek van 14 juni 1965. Zie *Agenda VI*, p. 127.

Ik weet het niet, ik denk dat het op de Playground was, en de ervaring was alsof de onbewuste immobiliteit – de INERTE immobiliteit van het Onbewuste – het startpunt van de evolutie was, en een soort VERTALING hiervan... (hoe moet ik het noemen? Het is ook een ander soort immobiliteit! Maar een immobiliteit die alle bewegingen bevat), van deze immobiliteit van de Oorsprong, deze stabiliteit, met de perceptie dat de hele evolutie is om Dat weer te vinden, met de hele overgang (*hetzelfde gebaar als een grote curve*). Het was een heel helder visioen, ik herinner me dat ik het opschreef. En toen ik dit las [de tekst van het bericht], kwam de ervaring terug.

Zie je, ze spreken altijd over een "val" – dat is het niet! Helemaal niet. Als er een val was, was dat toen het vitale een wil tot onafhankelijkheid werd: dat was niet in het begin, het was een heel eind langs de weg... In de oude traditie zeggen ze dat het Bewuste het Onbewuste werd omdat het zich 'afslot van de Oorsprong' – het komt op mij over als verhalen die aan kinderen worden verteld.

Vreemd genoeg is het in de stilte en in het visioen heel duidelijk, heel lichtgevend, begrijpelijk. Zodra je het wilt zeggen, wordt het stupide.

Maar dan, in de schepping zelf zoals die nu is, is het waar: het woord "vrede" zou inderdaad het dichtstbij kunnen komen (hoewel het dat niet is, het is vrij klein en beperkt, dat is het niet). Zodra er iets verstoord wordt of misgaat, is het deze 'vrede' die, van binnenuit, als remedie komt.

(stilte)

Oh, woorden zijn nutteloos, ik weet niet wat ik moet doen, ik weet niet of het komt doordat ik er te weinig heb, of omdat ze echt... Alle mentale expressie lijkt kunstmatig; het geeft een gevoel van een levenloze coating. Het is vreemd. En de hele taal behoort tot die regio. Als ik die ervaring wil vertellen... Met sommige mensen maak ik heel duidelijk, heel gemakkelijk contact in de stilte, en ik vertel ze oneindig veel meer dingen dan ik met woorden zou kunnen; het is soepeler, preciezer, dieper... Ik zou kunnen zeggen dat woorden, zinnen, geschreven dingen mij overkomen als een tweedimensionaal beeld (het gewone beeld), terwijl dit contact, dat ik kan hebben met mensen zodra ik stop met praten, diepte toevoegt en iets waarachtiger (het is niet helemaal waar, verre van, maar het is waarachtiger), en er is een diepte.

(stilte)

Daarom zijn ervaringen moeilijk uit te drukken. Het zijn niet langer afzonderlijke ervaringen die na elkaar komen, het is als een enkele en algehele beweging (rond gebaar) van transformatie, en met een grote intensiteit.

In het gewone functioneren van het leven is er het gevoel van "alles is goed", wat bij mensen wordt uitgedrukt door een gevoel van goede

gezondheid, en aan de andere kant, onevenwichtigheid, desorganisatie; nou, nu lijkt die oppositie GEHEEL kunstmatig: er is alleen een continue beweging, met overgangen van het ene type vibratie naar het andere type vibratie waarvan de oorsprong is (wat moet ik zeggen?) Het is niet "dieper", niet "hoger", en "waarachtiger" geeft slechts één kant, dat is het niet), hoe dan ook, "superieur" op de een of andere manier – woorden zijn idioot, behoorlijk idioot. Zo is het, zo is het de hele tijd [deze continue beweging]. Dus dan word je aangetrokken tot de ene of de andere plek: het is gewoon het spel van ons bewustzijn. Maar voor een alziend bewustzijn is het een continue en algehele beweging naar... ja, dat is het, het is voor dit inerte Onbewuste om het absolute Bewuste te worden.... Ik weet het niet, ik heb een vage indruk dat ze hebben ontdekt dat een bepaalde intensiteit van beweging (dat wil zeggen, wat wij "snelheid" noemen) resulteert in een gevoel van immobiliteit, waarvan ik een vage indruk heb dat mij dat is verteld. Maar het komt overeen met iets. Wat ik in de boodschap "vrede" heb genoemd, die vrede... (ik aarzel om te spreken omdat woorden stom zijn), die vrede, wat als vrede wordt gevoeld, is een paroxysme van beweging, maar een algemene beweging - harmonieus, algemeen.

Zodra iemand spreekt, wordt het een karikatuur.

(lange stilte)

Ik zal uiteindelijk zwijgen!

Dat hoop ik niet!

(Moeder lacht) Maar dit is allemaal zo zielig!

Later spreken we in kleur.

Ah, dat zou mooi zijn...

Het is zo ver gekomen dat als iemand iets tegen me zegt, bijvoorbeeld iets voorleest wat ik heb gezegd, ik het niet meer begrijp!... Ik doe mijn best, maar er is de hele intensiteit van het Bewustzijn dat zichzelf probeert uit te drukken, en als het aan me wordt voorgelezen, is de intensiteit er niet meer, dus het slaat nergens meer op.

Alleen al deze boodschap, toen ze het aan mij voorlas, kwam de ervaring terug, dus ik weet hoe het was, en het woord "vrede" bevatte zoveel dingen!... Nu is het er niet meer.

Welk woord heb ik gebruikt?

"Vrede", ja.

Onveranderlijk?

Ja: "Het is alleen onveranderlijke vrede..."

Ja, en de ervaring was dat diezelfde onveranderlijke vrede (die noch "vrede" noch "onveranderlijk" is! Het is "iets"), datzelfde Ding daar was in inert onbewustheid. Het was zo concreet!... En toen, de hele curve van de schepping voor dat en Dat om schijnbaar één te worden (maar ze ZIJN één - ze zijn één). We zouden kunnen zeggen (maar het worden zinnen, het zijn zinnen): voor dat en Dat om zich bewust te worden van hun identiteit. Maar het is een zin.

(lange stilte)

De ervaring was zo intens concreet dat zodra ik begin te praten, het naar beneden komt. Daar (*gebaar boven*), is het bewustzijn helder, maar dan...

Wat kunnen we doen? We zouden foto's moeten gebruiken!

We zouden misschien wat vooruitgang boeken, nietwaar? (*Moeder lacht*)

Februari 26, 1969

Een paar dagen geleden (twee of drie) kreeg Pavitra een brief uit Frankrijk, van iemand die schreef (*Moeder lacht*) dat volgens een paar Fransen die de Ashram hadden bezocht, de moraal in de Ashram behoorlijk "los" is geworden en dat alles in een erbarmelijke staat verkeert.... Dus stuurt deze persoon zijn "wensen" voor "dat de moraal van de Ashram weer wordt verhoogd...."

Pavitra vroeg me: "Moeten we antwoorden?" Ik zei toen (*lachend*): "Doe geen moeite om te antwoorden, er is niets te zeggen" Maar toen hij eenmaal weg was, kwam het (*gebaar van boven*), niet precies als een antwoord aan die persoon, maar als een antwoord op een vrij algemene gemoedstoestand. Het kwam eerst in het Frans, in drie delen: één zin, dan een hele groep ervaringen; een tweede zin met een hele andere groep; en een derde zin. Het verband is niet opgeschreven.

(Moeder houdt een notitie omhoog voor Satprem)

"Oordeel nooit op uiterlijkheden, laat staan op roddels..."

Daar. Toen was er een hele groep... Ik weet niet hoe ik het moet zeggen; het zijn geen zinnen, maar een soort kennis dat je oordelen natuurlijk min

of meer bewust gebaseerd zijn op de moraal waarin je bent opgegroeid en de moraal van het land waarin je leeft. Dus schreef ik:

“De moraal van het ene land is immoraliteit in het andere...”

Dat is een feit.

En hier is het einde:

“De dienst aan het Goddelijke eist een oprechtheid in de overgave die onbekend is voor alle moraal.”

Dat is waar, geen enkele moraal, geen enkele religie heeft dat! Niemand heeft ooit gedurfd om dat tegen mensen te zeggen.

Ik had het niet opgemerkt, het is deze gelegenheid die het me liet opmerken.

U bedoelt dat deze overgave ook inhoudt dat je alle principes van de moraal opgeeft.

Ja, natuurlijk. Maar vooral dit, dat moraliteit nooit heeft gezegd: "Zie dingen niet in relatie tot jezelf." Het heeft gezegd: "Je mag niet egoïstisch zijn, je moet goed zijn..." en dat soort dingen, maar het heeft nooit kritiek geleverd op dit gevoel van een zelf dat los van anderen bestaat, nergens, terwijl de ware houding dat vereist.

Dat kwam allemaal heel duidelijk - het komt als een soort "tableaus", ik weet niet hoe ik het moet uitleggen... en zo duidelijk! En het bleef maar terugkomen; ik probeerde het weg te jagen, maar het kwam weer terug, totdat ik het opschreef. Toen ik het eenmaal had opgeschreven, liet het me met rust.

Deze moralisten stellen zich voor dat ze "boven" staan, boven de gevallen toestand van "Anderen", terwijl ze in dezelfde modder zitten als iedereen!

(Moeder lacht) Natuurlijk! Oh, moralisten denken dat ze heel superieure mensen zijn.

Maar als je een beetje krabt, is het niet mooi.

Ja, het is precies hetzelfde.

* * *

Kort daarna:

Het werk gaat snel....

Voor mij gaan de dingen snel en sterk, en ik zou ze constant moeten opschrijven... Er zijn moeilijke momenten.

Er zijn te veel, te veel dingen, ze kunnen niet gezegd worden.

*(Moeder lijkt te spreken
van ver weg)*

Er is duidelijk sprake van een werk van verandering van bewustzijn (*Moeder raakt haar lichaam aan*), en het gaat heel, heel snel, dus ik kan me de overgangen, de passages niet herinneren....

Het is het gevoel van het ego van het lichaam dat is verdwenen, met een heel vreemd resultaat.... Terwijl de ervaring er is, kan ik het misschien net beschrijven, maar... Eerst is het gevoel van beperking, dat wil zeggen, van het lichaam dat bestaat als een afzonderlijk ding, verdwenen; bijvoorbeeld, het gevoel dat "jij" tegen "iets anders" (ik weet niet hoe ik het moet uitleggen) stoot, is volledig verdwenen. En het gaat weg...

Ik heb helemaal geen herinnering; Ik kan geen herinnering aan iets bewaren en het vertellen: ik kan het alleen vertellen op het moment van de ervaring. Maar het is bijna visueel, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen (*Moeder kijkt naar haar handen*), het is niet beperkt en... onmogelijk, ik kan het niet uitdrukken.

Er is iets dat op een constante, permanente manier bestaat; het is een soort STAAT van bewustzijn gerelateerd aan de materiële wereld... In de gewone staat komt een sensatie van een precieze plek in het lichaam, het wordt ergens in de hersenen genoteerd, vastgelegd – nu is het helemaal niet meer zo. De sensaties... maar het zijn niet echt sensaties: het is een bepaald type VIBRATIE, en het komt van OVERAL, zo (*gebaar overal*); ook zo (*gebaar van het lichaam*), maar zo, zo dat... (*gebaar van alle kanten*), overal zo. Dus dan, het bewustzijn... Ik heb geprobeerd te zien waar het bewustzijn is, en het is ergens daarboven; het is overal, absoluut overal verspreid, maar er is nog steeds een centrum van bewustzijn ergens daarboven (*gebaar boven het hoofd*), alsof het daar compacter is; anders is het overal, overal verspreid, maar het is hier iets compacter (*hetzelfde gebaar boven het hoofd*), compact en stabiel, zo (*Moeder sluit haar twee vuisten in een onwrikbaar gebaar*), en dat is wat bevelen aan het lichaam overbrengt (maar al die woorden zijn idioot; als ik ze uitspreek walgen ze me). Begrijp je, daar wordt de relatie met het Allerhoogste Bewustzijn permanent en constant gevestigd - ik zeg "Allerhoogste Bewustzijn", ik heb deze woorden aangenomen om niet de hele tijd zinnen te maken; ik zou kunnen zeggen "het Goddelijke", maar het Goddelijke is overal zo volledig aanwezig dat... Het is niet hetzelfde (*gebaar boven*); ik kan het geen "Wil" noemen omdat het geen van de kenmerken van de menselijke wil heeft: het is geen wil die zich "inspant op" iets, dat is het niet, het is... OP ZICHZELF; het zit tussen visie, beslissing, wil, macht, alles bij elkaar. Ik weet het niet. En nog veel meer dan dat. Maar daar zit het centrum wat betreft het lichaam en alles wat er direct omheen is. En dat is...

Vreemd, het is buitengewoon dwingend en almachtig, en tegelijkertijd is het de Vrede ("vrede" is een armzalig woordje dat niet veel waard is), het is perfecte Vrede en Immobilititeit ("immobilititeit" is idioot - maar hoe moeten we spreken?!). En dat is er constant (*gebaar boven Moeder*).

Dat is wat de plaats inneemt van de bewuste wil met betrekking tot het bewegen van het lichaam, voor zijn interne functioneren en voor zijn actie. En als het moment komt (het vindt geleidelijk plaats, maar er is een "moment") dat het oude functioneren - het gewone functioneren - wordt geëlimineerd of verdwijnt en wordt vervangen door Dat (*gebaar boven*), is het resultaat... (*wiebelig gebaar*), ik weet niet of het lang of kort is, maar er is gewoon een moeilijke overgang. Dan zit het lichaam dus gevangen tussen... (hier of daar, op de ene plek of een andere, voor het een of ander) tussen de oude gewoonte en de nieuwe werking. Er is gewoon een overgang van angst. In de meeste delen is het lichaam zich bewust van de domheid van die angst, maar... de functie of het deel of... wordt overmand door paniek. Dan is er een materiële stilte nodig om de orde te herstellen.

Dat is een volkomen ontoereikende en domme beschrijving, maar ik weet niet wat ik moet doen! Er zijn geen woorden. Het is een benadering.

En dat alles vindt plaats binnen een permanent Bewustzijn (*Moeder maakt een rond gebaar*), solide, weet je, buitengewoon stabiel! Het is overal zo.

Met een bombardement van binnendringende gedachten of sensaties van anderen, als een onophoudelijk klein bombardement dat duidelijk begint te worden waargenomen als afkomstig van buitenaf. Maar er is een constante, constante behoefte aan zuivering.

Er is iets totaal anders dan drie maanden geleden, totaal anders... Voorlopig is het nog steeds moeilijk om uit te drukken.

En de twee dingen: de ware Perceptie, en een soort verminderde, vertraagde herinnering aan de oude manier; en op die oude manier zijn er... allerlei ongewenste maar algemene, universele dingen, die om die reden moeilijk te veranderen zijn, omdat het soort "formatie" dat nu in de maak is, vreemd is, om zo te zeggen, voor de wereld.

Je begrijpt, via mensen en dingen sta ik altijd in contact met dezelfde Aanwezigheid, maar als om welke reden dan ook de manier van zijn van mensen en dingen zich [aan Moeder] opdringt, voelt het lichaam vreemd aan, het effect is vreemd.²⁶

Ik zit nog steeds midden in een overgangsstaat.

²⁶ Deze ongedateerde handgeschreven notitie van Moeder, die later werd gevonden, verwoordt het probleem in heldere bewoordingen: "Wanneer de buitenwereld via de mensen om mij heen haar wil probeert op te leggen aan het ritme van het innerlijke leven, is het resultaat een onevenwicht dat het lichaam niet altijd de tijd heeft te overwinnen."

Kun je me horen?

Ja, ja!

Precies midden in een overgangsstaat.

(stilte)

(Moeder kijkt op de klok) Ik denk dat er een paar onmogelijke uren zijn!

Dat is het, ik word letterlijk overbelast door werk en mensen. En geen Bevel of Aandring om mezelf ervan te bevrijden. Er is een soort *laissez-faire* van de kant van deze eeuwige en glimlachende Vrede (*immens, ritmisch gebaar*), heel glimlachend – eeuwig en glimlachend, zo.... En een soort constante demonstratie aan het lichaam dat het niet datgene is wat het vermoeit, het is niet het werk, niet de mensen, niet de dingen, het is helemaal niet dat wat het vermoeit: het is haar eigen overgangsstaat en haar eigen onvolmaaktheid – dat is het, niets anders.

Dus daar.

In dit Bewustzijn is er iets dat lacht in zo'n vrede!... Het is absoluut geweldig, het is... Als je het niet hebt gevoeld, kun je niet begrijpen wat het is. Het is iets geweldigs. En dat is natuurlijk wat probeert... wat werkt – werkt om de controle over al deze cellen over te nemen.

Er moet nog veel gebeuren.

Het is vreemd... *(Moeder lacht)*.

Maart

Maart 1, 1969

(Het gesprek begint vijfenveertig minuten te laat.)

Het gaat goed, heel goed, maar... Geen klok meer, die bestaat niet meer! Wat om 8:30 uur zou moeten plaatsvinden, vindt om 10 uur plaats.... En elke dag wijs ik mensen af, begrijp je, ik wijs er veel af, maar ze zeggen me: "Je moet..."

Het is interessant. De Aanwezigheid wordt constanter en het contact met mensen is behoorlijk interessant, heel buiten... Meestal weet ik niet wie de persoon is - alle externe dingen worden in toenemende mate oppervlakkig en niet-bestaand - maar de innerlijke reacties zijn erg interessant.

Ik zou uren moeten praten om alles uit te leggen wat er gebeurt. Maar het gaat goed.

Het is alleen a *good training* (een *goede training*), zoals ze in het Engels zeggen, voor het lichaam. Het moet leren - het voelt, het voelt heel duidelijk wat er in andere lichamen gebeurt - maar het moet leren het te kennen ZONDER beïnvloed te worden, en er is een moeilijk klein punt om uit te zoeken. Over het algemeen heb ik een gevoel en perceptie van de stoornis zonder te weten wat het is, en dat is... Zodra ik weet wat het is, kan ik de nodige beweging maken om het lichaam niet meer te laten beïnvloeden. Maar het lichaam moet functioneren (dit is duidelijk, het lijkt steeds zekerder) zonder dit gevoel van persoonlijkheid. En over het algemeen, als er ergens een stoornis is, wordt de rest beïnvloed; je kunt dat vermijden, je kunt isoleren wat er misgaat, maar het is slechts een begin, het is heel, HEEL ver van een realisatie. Alleen, het is interessant; interessant in de zin dat sinds dit [supermens] Bewustzijn hier is, het lichaam veel dingen heeft geleerd, heel veel dingen. Echt interessant. Het lichaam heeft dingen geleerd die het denkvermogen niet wist (!), dus dat is heel interessant – nieuwe dingen, manieren van zijn, manieren van zijn, interne organisaties, allerlei dingen.

Ik zou elke dag uren moeten besteden aan het vertellen van wat er is gebeurd als we echt een historisch *verslag* van het pad wilden bijhouden...

(stilte)

Had je iets te zeggen?

(Satprem overhandigt Moeder het manuscript van De Synthese van Yoga voordat hij het naar een nieuwe uitgever in Frankrijk stuurt:)

Ik bid dat er geen problemen zullen zijn met J.H. en de vorige uitgever...

We zullen zien.

Had J.H. een soort vrije hand om te doen wat hij wilde?

Hij kwam hier toen Sri Aurobindo hier was, en hij vroeg [om de werken van Sri Aurobindo en Moeder te publiceren], en Sri Aurobindo zei: "Laat hem doen wat hij wil," zo!... Alles was hem hetzelfde.

Ik denk dat we het moeten proberen, omdat we onszelf van deze greep moeten bevrijden. Op dit moment is alles dat in Frankrijk is gepubliceerd door Sri Aurobindo en jou in hun greep.

(Lachend) Wat mij betreft is het allemaal hetzelfde! We zullen zien, we zullen zien.

Ik denk dat J.H. ons onder druk zet, maar er bestaat niet zoiets als dit monopolie op een auteur!

Het is chantage.

We zullen zien. *(Lachend)* We zullen zien!

Maart 8, 1969

Er is een briefje van Monseigneur R.²⁷ Eerst vraagt hij: "Mag ik u verzoeken om Moeder te vragen mij de komende weken op een speciale manier te helpen?..."

Gelooft hij erin?!

Ja, dat doet hij!

Bah!...

Hebt u zijn foto?

Niet hier.

²⁷ P.L.'s vriend te blijven. P.L. is de discipel in de Roomse Curie.

Hebt u hem al laten zien?... Ja, dan is het goed, het is nuttig om contact te leggen.

Dan stuurt hij nog een notitie. In Rome hadden ze bezoek van Swami Z, en onze vriend P.L. lunchte met hem (omdat ze de Swami meenamen naar de Paus, had hij een audiëntie bij de Paus), ze lunchten samen en, schrijft Mgr. R., "De Swami verklaarde zich erg blij over de audiëntie bij de Paus. Hij kon een van zijn boeken aan de Heilige Vader geven, die hem (in Engels) vertelde dat hij India erg leuk vond, dat hij hem bedankte voor zijn spirituele werk dat hij had ondernomen voor het welzijn van de mensheid, en hem aanmoedigde zijn missie voort te zetten. De Paus gaf hem een pauselijke medaille, en voegde er zelfs aan toe dat hij grote moeite had met het ontwikkelen van zijn spiritualiteit vanwege zijn huidige entourage...."

Oh, dit is interessant!... Het is interessant.

Er zijn nog een paar regels: "De Swami is ervan overtuigd dat als de Paus niet verplicht was om in Rome om de functies te vervullen die hem zijn opgelegd, hij zeker naar India zou gaan op zoek naar verlichting."

Het is interessant.

(lange stilte)

Dit Bewustzijn werkt niet alleen hier....

Het is goed.

Maart 12 1969,

(Over de Italiaanse en Duitse vertalingen van Sri Aurobindo of het avontuur van Bewustzijn.)

Ik heb niets te zeggen. Maar hoe is met jou? Iets?

Slechts twee dingen: N. (je weet wel, de Italiaan) vraagt me om dit voor u mee te nemen - de Italiaanse vertaling van mijn boek over Sri Aurobindo.

Heel goed.... Wat is dit? *(Moeder kijkt naar de cover)* Wat stelt het voor?

Het komt uit een schilderij, een Italiaans schilderij.... Ik vraag me zelfs af of het niet Christus is?... Wacht, ik zal het je vertellen, er staat een briefje: "God schiep de mens.

Ah! *(Lachend)* En wie is God?

Ik weet het niet!

Hebben ze foto's geplaatst?

Ja, moeder, ze zijn hier.

(Moeder kijkt naar de foto's, waaronder een van zichzelf)

Ik, ik heb hier niets te doen.

Toch een beetje! Ze hebben ook Auroville geplaatst...

Ah, maar dat heeft hier ook niets te doen!

Nee, het heeft niets met het boek te maken, daar ben ik het mee eens.

(Een foto van de Samadhi, dan nog een die "hier niets mee te maken heeft.")

Hoe dan ook, het is voor jou.

Ik bewaar geen boeken. Hebben ze "vertaald uit het Frans" of "vertaald uit het Engels" gezet?

Vertaald uit het Frans.

Dan is het goed. Want wat als iemand het in zijn hoofd haalt om het terug te vertalen naar het Frans! *(Lachend)* Het zou heel grappig zijn om dat een keer te doen - om drie of vier landen langs te gaan, en van de laatste terug te vertalen naar de eerste!

Ik neem aan dat het naar de bibliotheek gaat, ik weet het niet. Of het aan hem terug te geven?

Hij zei dat het voor u was. Ik weet het niet... U heeft al genoeg rommel om u heen!

Leg het op het bed (!)

En dan is er ook nog de Duitse vertaling....

Oh!

Jarenlang heeft C.S. gestreden om dit boek te vertalen....

Oh, ja, ja.

Het heeft hem veel moeite gekost.

Is hij klaar?

Nou, hij schrijft aan u. Het is een geweldige strijd geweest. Hij vertrouwt zichzelf niet genoeg, hij blijft zeggen: "Deze ellendige vertaling... Ik heb iets vreselijks gedaan..." Maar afgezien daarvan, vol goede wil. In een brief vroeg hij me: "Zal moeder deze ellendige vertaling accepteren?"

(Gelach) Wat mij betreft, ik spreek geen Duits, dus...

Hoe dan ook, zijn vertaling is eerlijk, en dat is veel. Andere vertalers nemen zulke vrijheden.... Ze willen bijvoorbeeld het woord "supramentaal" niet gebruiken, en wat ze me voorstellen is genoeg om je haren te berge te laten rijzen! Maar ik spreek geen Duits - het is de enige taal die ik weigerde te leren! *(Gelach)* Ik weet niet waarom, toen ik klein was zei ik: "Nee, nee, NEE!" Ik leerde Italiaans, leerde... Ik leerde veel talen, maar Duits weigerde ik! *(Moeder lacht)* Ik weet niet waarom. Een kinderidee.

Misschien niet!

Heb je hem geschreven dat het is goedgekeurd voor publicatie?

Ja, maar ik had je er nog niet over verteld...

Je zou hem zeker een regel moeten sturen met de tekst: "Het is goed, Moeder keurt het goed!" *(Moeder lacht)*

Deze arme C.

Arme C....

* * *

...Sinds Amrita vertrok, heeft Nolini veel meer werk gehad. Omdat we het werk moesten verdelen...

Ik ook, ik heb er een heleboel!

Ah, het is behoorlijk moeilijk....

* * *

Kort daarna:

Maar dit Bewustzijn dat zich sinds het begin van het jaar heeft gemanifesteerd, is ZEER actief; het heeft zich verspreid en is erg actief. Weet je nog, ik zei altijd (het lichaam zei dat altijd) dat het erg moeilijk was zonder iemand die het kon helpen, en dit Bewustzijn heeft die functie vervuld, het dient als mentor – het leert het lichaam een heleboel dingen. Echt interessant. Dingen die het denkvermogen niet wist, leert het lichaam. Op die manier wordt het lichaam een beetje slim!

(stilte)

Het lichaamsbewustzijn is geïndividualiseerd en tegelijkertijd onafhankelijk geworden, wat betekent dat het andere lichamen kan binnengaan en zich daar heel op zijn gemak kan voelen. Ik heb op een dag het experiment gedaan ("Ik heb gemaakt", het was niet het lichaam dat het maakte, het werd "gemaakt" om het te maken, precies door dit Bewustzijn) om drie of vier mensen op die manier binnen te gaan, de een na de ander, en in elk van hen de manier van zijn van het LICHAAM te voelen: het was helemaal geen vitale of mentale binnenkomst, het was een lichamelijke binnenkomst. En dat was echt interessant. Er waren hier drie of vier mensen... misschien heb ik het je al verteld?

Gewoon een toespeling.

En van de vier was er één bij wie het lichaam zich op zijn gemak voelde. De gewoontes waren niet hetzelfde, maar... niets tegenstrijdigs.

Dat verandert de houding van het lichaam ten opzichte van oplossingen volledig: er is geen gehechtheid of gevoel van uitsterven meer, begrijp je, omdat het bewustzijn... het is het lichaamsbewustzijn dat onafhankelijk is geworden. En dat is erg interessant. Met andere woorden, in elke fysieke substantie die voldoende ontwikkeld is om het te ontvangen, kan het zich manifesteren.

Dat is interessant.

Deze laatste paar dagen waren er hier verkiezingen²⁸ (een vreselijke puinhoop), en ik werd met dat alles in contact gebracht. (Ik moet zeggen dat de luitenant-gouverneur hier heel veel vertrouwen in mij heeft, en voordat het begon, kwam hij hier om de macht te halen – het gaat niet zo goed, het is hoe dan ook nogal chaotisch, maar hij zei: "Oh, Moeder is hier," wat betekent dat hij het gevoel heeft dat hij wordt gesteund.) Dus via hem werd ik met dat alles in contact gebracht. En er was een hele reeks heel interessante ervaringen.... Er was een heel scherp gevoel van al het conventionele in politieke partijen, omdat onder één politieke vlag de meest tegengestelde meningen bestaan, elk in naam van hetzelfde

²⁸ Lokale verkiezingen, die eindigden in een nederlaag voor het Congres en een overwinning voor de DMK (een Tamil-partij die op dat moment autonomie nastreefde voor de staat Tamil Nadu).

principe! Dus het werd zo duidelijk, zo duidelijk!... Over het algemeen was ik niet geïnteresseerd, omdat ik daar altijd teatraal voelde, maar ik werd in contact gebracht door de Gouverneur (zonder woorden: hij vertelde me niets, maar door hem maakte ik zonder woorden contact met de atmosfeer), en toen zag ik in hoeverre het echt een illusie is - een complete illusie; politiek is iets... in naam van hetzelfde principe doen mensen absoluut tegenovergestelde dingen! In naam van hetzelfde politieke principe. Iedereen is er bezorgd over dat ZIJN partij de overhand krijgt... en het leek me dat het er helemaal niet toe deed! Het was alleen de ontvankelijkheid van mensen die ertoe deed, en ook hun bewustzijnsniveau. Wat de partij betreft - alles.

Het was een vrij interessante studie, die werd gemaakt onder auspiciën van dit nieuwe bewustzijn, en dus op een vrij algemene manier, en heel duidelijk, heel duidelijk En met het gevoel van een GROTE kracht. Dit Bewustzijn bevat een GROTE kracht. Vooral een psychologische kracht, dat wil zeggen, een immuniteit voor elke reactie van buitenaf. Dat is interessant... Alle angst, vrees, verlangen, hebzucht, dat alles was een hele wereld die ik altijd bewust op afstand had gehouden omdat het me niet interesseerde, maar vanuit deze nieuwe hoek kan er wat werk worden gedaan.

(lange stilte)

Heb ik je verteld over het wonder dat plaatsvond? Heb je er nog niet van gehoord?... In Auroville gaan we een grote fabriek bouwen om tarwe te malen, maar iets groots (het is om tarwe te malen voor heel India!), groots. Er komen machines waarvan ik niet weet waar ze vandaan komen, ook groots. En ze kozen ervoor om ze in Pondicherry te landen, omdat het makkelijker is om van Pondicherry naar Auroville te gaan dan van Madras naar Auroville. Alleen, toen het schip kwam en ze het aantal en de grootte van de kratten zagen, werden ze vreselijk bang - het was niet mogelijk. Hier is een vrouw, P., die de landingsschepen bezit, en ze weigerde. Ik had haar laten weten dat ik haar hulp nodig had en dat ze het moest doen (omdat ze had beweerd dat ze mij wilde dienen, dus ik maakte daar gebruik van!). Ik zei haar: "Ik heb je hulp nodig, doe het." Ze was verplicht het te doen. Twee dagen lang ging alles goed, maar ze hadden de grootste kist voor het einde bewaard – een kist van zes ton, enorm – en niemand wist hoe ze dat moesten doen. Ze zouden enorme kranen nodig hebben gehad zoals die in Madras, maar die hebben ze hier niet: ze hadden alleen twee nietige kranen, die samen nog geen zes ton wogen! (*Moeder lacht*) En die kranen moesten de kist van het schip tillen en op de bak zetten. Er was geen andere manier, alleen die manier. Dus bonden ze de krat vast aan de twee kranen en begonnen te tillen... en de twee kranen gingen zo (*gebaar van kantelen*). Er waren mensen beneden – mensen die toezicht hielden op de overslag – en iedereen, inclusief de kapitein van het schip, iedereen stond daar, doodsbang. "Dat is het," dachten ze, "we zijn er geweest, het is een ramp." De twee kranen gingen zo (*hetzelfde gebaar*)... en plotseling richtten ze zich op. Niemand wist ooit hoe. Ze richtten zich op, droegen de krat en het was voorbij.

Het was zo duidelijk een wonder – de kapitein stond bijna doodsbang, iedereen. En toen waren die kratten bedoeld voor iemand hier, M. (van "Aurofood"), aan wie ik de dag voor de landing een zegenpakket had gegeven, en hij had het bij zich. Dus ging hij naar de kapitein en vertelde hem (terwijl hij het kleine pakketje liet zien): "Kijk dit, dit heeft de kranen weer rechtop gezet."

Een heel simpele man.

Het was gewoon een FEIT, begrijp je: er was een menigte, dus er was geen discussie mogelijk; de twee kranen waren zo, kantelend, en iedereen verwachtte dat ze dat zouden doen... en ze gingen weer rechtop staan! (*Moeder lacht*)

De kapitein ontmoette L. en vertelde hem: "Kan ik niet een van die... (*Moeder lacht*) kleine pakketjes krijgen!" Dus L. kwam naar me toe. Ik gaf pakketjes - vier pakketjes - voor hem en zijn mannen.

Het is de eerste keer... L. vertelde me: "Ik heb honderden wonderen gezien, maar dit was zo duidelijk en van zulke aanzienlijke omvang (*Moeder lacht*) dat niemand het kon ontkennen!"

Het is interessant. Ik moet zeggen dat er echt een concentratie van kracht was, omdat we werden geconfronteerd met een onmogelijkheid (praktisch gezien was het een onmogelijkheid). Dus er was een concentratie.

Het is amusant.

En de nauwkeurigheid van de transmissie (die de kracht enorm vergroot), de nauwkeurigheid die ik aan dit Bewustzijn toeschrijf. Het is dit Bewustzijn dat de kracht veel PRECIESER maakte in zijn werking.... Het supermensbewustzijn.

Het is interessant.

Maar we moeten het verhaal niet vertellen, dat zou meteen opscheppen lijken, het is walgelijk! Het kan op de *Agenda*, maar...

Als mensen maar vertrouwen hadden...

Oh!

Het is geweldig wat er gedaan zou kunnen worden....

Ja, precies. Zie je, A. schreef me (ze is hier secretaresse van de regering), ze schreef me om me de resultaten van de verkiezingen [de nederlaag van het Congres] te vertellen, en ze waren allemaal wanhopig. Dus ik zag, ik

zei, "Het is absurd, ZIJ zijn degenen die de catastrofe aantrekken!" Ik antwoordde haar om "een onwrikbaar en rustig vertrouwen te houden...."

Daarom werd in het verleden geleerd dat "alles wat gebeurt het effect is van de Wil van het Goddelijke." De manier waarop het werd gesteld was beperkt (het is altijd hetzelfde: de manier waarop dingen worden gesteld, veroorzaakt een beperking of een kleuring, of het wordt vanuit een bepaalde hoek getoond - het ding verliest zijn essentiële waarheid), maar ik weet zeker dat het werd gezegd vanwege het psychologische effect.... Het gevaar van deze leer is dat mensen inzakken en niet meer bewegen, ze stoppen met iets doen - geen inspanning meer om vooruitgang te boeken, geen inspanning meer om goed werk te doen, ze blijven zo: ik hoef niets meer te doen, het is God die alles doet!" Daarom kan het niet op die manier worden geformuleerd. Maar het heeft wel een voordeel, namelijk dat het je volkomen vreedzaam achterlaat. En ik dring er sterk op aan dat mensen deze vrede hebben, deze rustige vrede – het is VOLLEDIG onmisbaar. Ik zag (met behulp van dit Bewustzijn, in feite), ik zag de kracht van macht handelen; en wanneer het instrument (dat wil zeggen, het individu of de groep) volledig vredig en vertrouwend is, zoals dat, vitaal en mentaal stil, gaat de kracht erdoorheen zonder vervormd te worden – niets vervormt het – en handelt met zijn volledige kracht. Zodra er een menselijk bewustzijn is (hetzij een mentaal of een vitaal bewustzijn, of beide) dat geagiteerd is, of vragen stelt, of voorkeuren heeft, of denkt dat het het heel goed weet, of... het maakt een soort werveling – en de Kracht verliest driekwart van zijn vermogen!

Dus moeten we het een of het ander middel gebruiken (mensen begrijpen het niet, ze begrijpen het altijd half); wat mij betreft, ik breng mijn tijd door met ze te vertellen: "Wees in vrede, wees in vrede...." Maar natuurlijk kunnen ze ook inert worden, op die manier.... Er is geen weten wat te doen.

Op een ochtend had ik met dit Bewustzijn die ervaring van macht (de ware macht): hoe, wanneer het door een volkomen statisch, stil, vredig bewustzijn gaat, er geen vervorming is; en hoe, door er doorheen te gaan, het in het individu een gevoel van macht en de samenwerking van de individuele wil wekt. Als het dat is (ik zag de twee dingen tegelijkertijd), als het een yogisch bewustzijn is met de kalmte en ONPERSOONLIJKHEID (dat wil zeggen, zonder enig verlangen en enige voorkeur), dan is het NOG STEEDS KRACHTIGER, omdat het gericht is op een precieze plek in plaats van op een algemene manier te werken - het is gericht op een precieze plek, en de actie wordt vermenigvuldigd. Maar als er in het bewustzijn waardoor de kracht moet werken, de MINSTE wens, de MINSTE voorkeur of de minste terugslag is... is alles bedorven. Alles is bedorven: het gaat zo (*gebaar van angst*) en het is voorbij. Ik zag dat, met voorbeelden om het te ondersteunen; geen vertelde voorbeelden, er niets mentaals is: alles getoond – getoond met vibraties. En dat is echt interessant. Het betekent dat in het supermensbewustzijn, met de volledige impersonalisatie (dat wil zeggen, geen voorkeur, geen verlangen, geen weigering, niets – je bent zo [*gebaar van een onbeweeglijke*

Getuige), er de capaciteit zal zijn om de Kracht te sturen zodat deze op een PRECIES PUNT kan werken, en dan zal het in Materie worden vermenigvuldigd. Een vermenigvuldiging van kracht, dat wil zeggen, een intensivering van kracht in Materie.

Dat verklaart (het is het lichaam dat dat allemaal leert, het is echt heel blij), dat verklaart heel duidelijk aan het lichaam waarom er individuen zijn geweest en hun doel in het geheel – maar die individuen moeten alles verliezen wat nodig was om ze te vormen; ze moeten daar voorbij gaan en weer goddelijk worden. Dan – dan zal het resultaat buitengewoon zijn.

Het is heel interessant.

Het verklaarde ook het gebruik – de *raison d'être* en het gebruik, het gebruik – van emoties: hoe al die dingen die in hun “onvolledige” staat... obstakels lijken te zijn en dingen die weggewerkt moeten worden, hoe, zodra het bewustzijn is opgehelderd, de eenheid tot stand is gebracht, de scheiding is verdwenen, hoe al die dingen hun plaats en hun volledige nut innemen.... Nu weet ik het niet meer, maar een paar dagen geleden had ik zo'n interessant voorbeeld! Ik kan het me niet herinneren (dat is opzettelijk, ik kan me niets herinneren), maar uit een beweging van bewustzijn hier (en nu is het lichaam zich zeer bewust van deze aanwezigheid van het supermensbewustzijn, het is zeer open en dankbaar, en zeer bewust), nou, het zag een beweging... iets dat leek op mededogen, een scherp mededogen, maar met de emotie die het vitale voelt wanneer het mededogen heeft (wat het vitale toevoegt, dat is); het zag dat, en zag onmiddellijk het resulterende effect en de reactie. Het was iemand (ik ben vergeten wie, de herinnering wordt opzettelijk weggenomen), het had te maken met iets dat iemand was overkomen; dit lichaamsbewustzijn reageerde met een soort bewogen medelijden, en dat vermenigvuldigde de kracht TIENVOUDIG – het effect van de kracht op de genezing – omdat het volledig onpersoonlijk was. Het was de Kracht die die [emotie] gebruikte als een middel tot actie.

Constant, constant, is het: leren en leren en leren... Interessant!
(*Moeder lacht*)

Er is ook een vrij duidelijke perceptie van de individuele reactie; bijvoorbeeld, de manier waarop geloof zich manifesteert in mensen, in verschillende individuen, de kleur die het aanneemt, de hoeveelheid (wat moet ik zeggen?) onwetendheid of onwaarheid die eraan wordt toegevoegd, en de hoeveelheid die puur blijft. Er is constant, constant een werk van dat soort, de hele tijd. Ik vind het erg interessant.

En het begint te begrijpen waarom dit zo is, waarom dat zo is....

Dit Bewustzijn heeft een grote aantrekkingskracht. Nu komen mensen overal vandaan, gewoon overal. Laatst (gisteren of eergisteren, ik weet het niet), zag ik een paar Amerikanen die een "groep" hebben opgericht, denk ik, of een maatschappij voor de vereniging... (ik vond het ontroerend), de

"spirituele unie van religies"! Ik vond het ontroerend. Het is een erkenning (*lachend*) dat religies niet spiritueel zijn! En dat ze een spirituele vereniging nodig hebben. Het was erg interessant. Goede mensen, oh, heel goed, en nogal een... geen elementaire maar een simplistische mentaliteit, dus het heeft die vorm aangenomen. Ze kwamen naar India (omdat ze ook in contact staan met "World Union"), en ze kwamen omdat ze mij wilden ontmoeten. Eerst zei ik: "Oh, dat is helemaal niet nodig." Toen werd mij verteld dat ze helemaal gekomen waren om mij te zien, dus ik zei oké. Goede mensen, weet je, door en door Amerikaans – goede mensen. Ze hebben een heel diepe waarheid gevonden, maar zonder het te weten! Ze spreken van een "SPIRITUELE unie van religies", wat een verklaring is dat religies geen spiritueel leven hebben! Ze zijn zich daar niet van bewust.

Het is heel, heel actief; dit Bewustzijn is heel actief.

Ja, ik krijg een gevoel van stevigheid.

Ja, dat klopt! Iets heel stevigs.

Dat komt omdat het is gekomen om te materialiseren – het is niet gekomen om... (*gebaar omhoog in de wolken*): het is op zoek naar instrumenten.

Ik heb grote hoop in kleine kinderen.

Sommigen zijn verrukkelijk... A.F. is verrukkelijk. Er is er nog een, A.P., die niet hier maar in Duitsland is geboren; hij wordt over een paar dagen één jaar oud, ik ga hem zien. Maar ik heb hem al eerder gezien: opmerkelijk. Ze zijn zo ontvankelijk! Dit zijn kinderen die, op éénjarige leeftijd, net als gewone kinderen van minstens drie of vier jaar zijn qua bewustzijn. Dus er is hoop.

Maar ze zijn gevoeliger dan hun ouders! Dus de ouders hebben een bepaalde relatie met mij, terwijl de kinderen toekijken en zich afvragen waar het allemaal om draait – de ouders zijn een beetje verlegen tegenover mij, dus ik ben verplicht een sluier op te doen, om me af te schermen. Bij mensen nemen ze iets, laten ze iets achter (ze nemen heel weinig), het maakt niet uit, maar bij hen [de kinderen] moet ik voorzichtig zijn omdat het lichaam te zwak is. Ze zijn veel ontvankelijker dan de ouders, dus het is een beetje te veel voor het lichaam. Maar ze zijn heel interessant.

Een paar dagen geleden was A.F. hier; hij kwam met F., en zijn vader wachtte buiten. E zei tegen me: "Ik ga hem halen." Dus de kleine was daar bij haar, en ze liet hem achter om naar buiten te gaan, deed een paar stappen naar de deur; hij voelde zich helemaal alleen en stond op het punt om naar haar toe te rennen, toen ik naar hem keek – hij ontspande zich en stopte toen. Het was opmerkelijk: geen woord, ik zei geen woord, keek hem alleen maar aan – hij ontspande zich. Hij rende al naar buiten, toen keek ik naar hem – alles leek te ontspannen.

Tot dat punt!... Geen woord, niets.

Maart 15, 1969

(Moeder luistert naar de Engelse vertaling van "Notes on the Way" voor het komende Bulletin en merkt dan aan het eind op:)

Het is absoluut alsof ik in een laagje watten ben gewikkeld!... *(Lachend)*
Misschien is het om me wat rust te geven!

(Tegen Nolini:) Is het niet dodelijk saai? Het is nutteloos, toch?

(Nolini, in het Engels:) Oh nee! Het is heel mooi. Het is meer dan woorden.

(Moeder, in het Engels:) Nee, echt, ik vis niet naar complimenten; ik zeg oprecht dat het saai is, toch?...

(Nolini:) Nee!

Ze zullen zeggen: "Moeder begint te kletsen."

(Nolini lacht en gaat weg)

Wat is er nieuw?

*(Satprem blijft stil,
nadenkend over Nolini's "heel mooi")*

Dit Bewustzijn heeft een fantastische verbeelding!... Het laat me allerlei fantastische mogelijkheden zien met betrekking tot wat er in de toekomst zal gebeuren. Zoals bijvoorbeeld dat een vrouw, in plaats van te sterven, opnieuw geboren wordt in haar eigen kind.... Dingen zouden anders zijn dan ze nu zijn, er zou een vermogen zijn om het kind te vormen, niet met een "materieel complement", maar met een spiritueel complement ("spiritueel" is een manier van spreken: het complement van een onzichtbare kracht), en in plaats van te sterven en een ander lichaam binnen te gaan, zou men zelf in staat zijn om, met de meest ontwikkelde

cellen van iemands lichaam, het wezen te vormen waarin men opnieuw zal leven.... Een heel idee, nietwaar!

Het kwam heel vroeg vanmorgen (het is altijd op dat tijdstip), en met alle details, en een buitengewone INTENSITEIT van leven!... Zie je, in het lichaam ontwikkelen bepaalde cellen zich zoveel als ze kunnen, worden ze steeds bewuster, en in plaats van uiteen te vallen wanneer het geheel niet meer toereikend is om de volheid van het leven uit te drukken, zouden al die cellen INNERLIJK samenkomen om een nieuw lichaam te vormen met een materie die superieur is aan gewone materie.

Het was zo interessant dat ik er vanmorgen uren naar heb gekeken, en in elk detail.

Maar het is precies het soort ding dat niet gezegd kan worden: het moet GEDAAN worden. Ze zeggen is absoluut nutteloos! Wat nodig is, is ze te doen.

Het kwam zo.... Het komt als een bui! Het is vreemd.

(*stilte*)

Niets te zeggen? Heb je nieuws?

Zou je niet liever iets anders te zeggen hebben?

Niets.

Er is een zin van mijn moeder. [Satprem leest een brief waarin hij vertelt over de plotselinge genezing van zijn moeder nadat er gevreesd werd voor kanker: "Mijn toestand werd plotseling weer normaal en ik twijfelde niet aan de tussenkomst van Moeder...."]

Het is goed....

(*lange stilte*)

Dit Bewustzijn lijkt een heel nieuw veld van mogelijke ervaringen te hebben meegebracht op het zeer materiële vlak, terwijl het een aantal dingen heeft weggenomen... (wat moet ik zeggen?) die mensen onmogelijk hebben verklaard; het lijkt die onmogelijkheid te hebben weggenomen door te zeggen: "Dit en dat en dat KAN worden gedaan." Dus de horizon is buitengewoon verbreed.

Maar dat moet concreet worden geleefd.

Maart 19, 1969

(Moeder luistert naar de Engelse vertaling van het gesprek van 15 februari – “Deze cellen, andere cellen, het was overal leven, overal bewustzijn...” – voor “Notes on the Way,” en merkt dan op in het Engels:)

Het is net als de bast van iets!... Jammer!

* * *

Kort daarna:

Oh, weet je, het is echt amusant! Het [dit Bewustzijn] is me gaan vertellen... Het geeft voortdurend lessen aan het lichaam – geen mentale lessen: hoe het lichaam begint te leven, te zien, te begrijpen.... Het is vreemd.

Er was altijd een vraagteken.... We kunnen ons voorstellen dat in het supramentale voortplanting onnodig zal zijn, omdat het leven op aarde naar believen zal duren, dus het zal niet nodig zijn om jezelf te laten vervangen omdat je weggaat. Maar hoe zit het met de tussenpersoon? Er was vaak de vraag van de bemiddelaar [tussen de mens en het supramentale wezen]: "Hoe gaat het gebeuren, hoe?..." De oude dierlijke manier... (*Moeder schudt haar hoofd*), hoewel Y. voorstander is van de voortzetting ervan! Maar toen, de andere dag, mon petit, gedurende meerdere uren, was er een hele geleefde scène (geleefd in verbeelding, natuurlijk)... maar het is slechts een gedeeltelijke oplossing voor het probleem. Het is onvolledig. Deze vraag was gesteld: "Al dit werk van transformatie van de cellen, van bewustzijn in de cellen, met de gewone manier [van sterven], zal het niet verspild zijn omdat het lichaam zal desintegreren?..." Toen kwam er op een zeer precieze, bijna concrete manier: er is een manier, namelijk om, vóór het sterven, in jezelf een lichaam voor te bereiden met alle getransformeerde, verlichte, bewuste cellen, om ze te verzamelen en een lichaam te vormen met het maximale aantal bewuste cellen; dan, als het werk voorbij is, komt het volledige bewustzijn erin en kan het andere lichaam oplossen, het doet er niet meer toe.

Maar het was... het was echt amusant! En de bezwaren van leeftijd, mogelijkheid, capaciteit, bestonden niet meer.... Als deze tussenliggende methode als nuttig wordt beschouwd (ik bedoel, praktisch), dan is de mogelijkheid er; dit Bewustzijn liet het lichaam zien dat de mogelijkheid er is. Want – oh, uren en uren – het stond erop, het wilde niet gaan! Het bleef erop staan totdat het lichaam het volledig had begrepen. En er is geen behoefte aan een materiële interventie: het kan worden gedaan (dat is bekend, er zijn volledig erkende gevallen geweest), de fysieke interventie was niet nodig, het werd vervangen door een interventie in het subtiele fysieke, wat voldoende was. Dat alles in elk detail, met elke uitleg en alles.... Toen het grondig gedaan was, was het voorbij, het hoofdstuk was

gesloten. Maar het was echt onverwacht, ik had nog nooit aan zoiets gedacht! En de manier waarop het werd gepresenteerd! Het was zo concreet en zo eenvoudig – zo eenvoudig, zo concreet – en alle bezwaren werden opgelost.

Dus het lichaam zei: "Heel goed, we zullen zien." (*Moeder lacht*) We zullen zien.

Het is om verspilling te voorkomen, begrijp je, zodat de cellen die volledig bewust zijn, bij elkaar blijven in een groep in plaats van verspreid te raken, en niet het risico lopen ook op te lossen (wat kan gebeuren).

Toen het eenmaal duidelijk was gezien (niet uitgelegd met woorden, ik weet niet hoe ik het moet zeggen), zei ik: "Heel goed, nu, we zullen zien."

Heel goed, we zullen zien!

Er zijn duidelijk bepaalde dingen die ter bevestiging komen; ze zijn gebaseerd op bepaalde wetenschappelijke experimenten die ze nu uitvoeren, zoals geboorte door middel van een operatie:²⁹ er is geen behoefte meer aan een bewuste ingreep. Dus toen had het al die morbide, onaangename kant die het in het leven heeft verloren – dat was allemaal helemaal weg! Het zat in een heel ander gebied. Dat wil zeggen, een ANDER bewustzijn, een ANDERE manier van zien, van voelen... totaal anders. Het is vreemd, weet je, al die reacties die we gewoonlijk hebben op dingen... het lijkt allemaal zinloos. Een soort visie... het equivalent van een wetenschappelijke visie, maar het heeft niet dat mentale karakter, het is niet zo: het houdt een glimlach. Alles, alles werd gezien... op een heel merkwaardige manier, heel merkwaardig.

Dus het lichaam heeft echt een grote goodwill, het zegt: "Heel goed, als de beslissing is genomen, zullen we zien!" Maar het lichaam zelf weet (net zoals wat we net hebben gehoord³⁰) dat er geen tussenkomst is van persoonlijke inspanning, persoonlijke wil - het is niet zo, het is... oh, als mooie muziek, weet je, die zich oneindig ontvouwt (*gebaar als een immens ritme*). het is buitengewoon. En al die spanning, alles is weg, volledig.

Dus toen het visioen zich ontwikkelde, was er het antwoord op alle mogelijke bezwaren, gebaseerd precies op de aanwezigheid van dit nieuwe bewustzijn dat dingen VERANDERT --- maar dingen verandert terwijl ze ze laten zoals ze zijn! Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.

Onze hele manier van voelen en reageren op dingen bestaat niet in dit Bewustzijn, dat is wat er nieuw aan is! Er is altijd een harmonieus ritme

²⁹ Moeder verwijst mogelijk naar kunstmatige inseminatie.

³⁰ Gesprek van 15 februari 1969: "Er is iets dat volledig onafhankelijk is van onze aspiratie, onze wil, onze inspanning... volledig onafhankelijk. En dit iets lijkt absoluut almachtig te zijn."

(*hetzelfde gebaar*), en met alles! Zelfs met wat we walgelijk vinden (*hetzelfde gebaar*).

Dus, we zullen zien.

(*lange stilte*)

Ja, de manier van zien, manier van voelen, manier van reageren, van doen – volledig nieuw, en gebaseerd op dit... Ik zou kunnen zeggen, deze eeuwige Glimlach, zo (*hetzelfde grote, ritmische gebaar, als grote vleugels*). En dat is helemaal nieuw. Als ik mensen zie die ik al lange tijd niet meer heb gezien (die ik eens per jaar zie, op hun verjaardag), is het nu totaal anders als ze komen: dit Bewustzijn wordt onmiddellijk actief, het neemt zijn positie in tussen mij en de persoon, zo (*gebaar als een bolwerk*), en het begint tot hen te spreken, hen dingen te vertellen.... En ik ben een toeschouwer. Ik spreek natuurlijk niet, ik zeg niets, ik blijf zo, maar ik zie dit Bewustzijn beginnen te handelen, mensen vertellen... hen buitengewone openbaringen geven. Dingen die ik niet zou zeggen, vertelt het hen (in stilte, natuurlijk). En het ontdekt onmiddellijk, het weet wat de moeilijkheid van de persoon is, de gevoelige plek waarop druk kan worden toegepast om verandering teweeg te brengen. het is verrassend.

Ik zie veel mensen, en ik kan me voorstellen dat hoewel dit Bewustzijn zo actief is, het echt nuttig is.

(*stilte*)

Dit Bewustzijn is geworden --- wordt --- steeds actiever, en dat begon toen het lichaam het gevoel van een afzonderlijke individualiteit, van het ego, verloor. Zo begon het. Het lijkt de noodzakelijke basis voor manifestatie te zijn.

Het is echt interessant.

De verdeling of scheiding --- het gevoel van scheiding --- is wat lijkt te verdwijnen. Het lijkt dat te zijn. Er is nog steeds gewoon een soort oude gewoonte in de expressie, die niet meer weet hoe hij dingen moet zeggen; het is verplicht om terug te gaan naar de oude manier en voelt heel duidelijk dat het helemaal niets uitdrukt, maar het weet niet wat het moet doen.

Er zijn allerlei subtiliteiten, nuances die nooit eerder zijn waargenomen. Ik zou voorbeelden kunnen geven die op zichzelf helemaal niets zijn, maar die spontaan en constant zijn, en moeiteloos. Ik weet... "ik", ik weet niet wat dit ik is; het is wat spreekt, wat ervaringen verzamelt. Het is niet het lichaam, maar wat dit lichaam gebruikt of erin werkt; ja, het is het bewustzijn dat in dit lichaam werkt, maar niet als iets dat AAN iets anders werkt: het is geïdentificeerd met het lichaam, maar tegelijkertijd niet gebonden aan die identificatie, in de zin dat het zich volkomen vrij en

onafhankelijk voelt, en toch is het identiek - welke zin kun je uit dat alles halen!... Vrij, onafhankelijk, EN tegelijkertijd identiek.

Hoe laat is het? (*Moeder kijkt op de klok*) Oh!...

Mij werd gevraagd om een boodschap voor de opening (ik wilde net zeggen, de opening van de Olympische Spelen!), de opening van het "seizoen van de spelen." Ik schreef dit (*Moeder laat een briefje zien*). Ik dacht dat het een kans was om ze iets te vertellen:

*(Moeder leest haar tekst bij lamplicht,
met grote moeite)*

"Sinds het begin van dit jaar is er een nieuw bewustzijn op aarde aan het werk om de mens voor te bereiden op een nieuwe schepping, de supermens. Om deze schepping mogelijk te maken, moet de substantie waaruit het lichaam van de mens bestaat, een grote verandering ondergaan...."

Ik schrijf bijna in het donker, zonder te weten wat ik schrijf, en als ik eenmaal heb geschreven, vergeet ik helemaal wat ik heb gezegd!

"Het moet ontvankelijker worden voor het bewustzijn en plastischer onder zijn werking...."

Ik ben niet degene die dat heeft gezegd, want ik kan me helemaal niets meer herinneren!

"Dit zijn gewoon de kwaliteiten die je kunt verwerven door middel van lichamelijke opvoeding. Dus als we deze discipline volgen met zo'n resultaat in het achterhoofd, dan zijn we er zeker van dat we het meest interessante resultaat krijgen."

Ik kon het me helemaal niet meer herinneren.

Ik denk dat het goed is om dat tegen ze te zeggen... Het wordt amusant, weet je! (*Moeder lacht*)

Maart 22, 1969

Twee dagen geleden (niet gisteren, de dag ervoor) vertelde dit Bewustzijn me iets; ik zei: "Heel goed", maar het bleef hetzelfde zeggen, keer op keer

op keer, totdat ik het had opgeschreven! Dus hier is het (*Moeder houdt een briefje omhoog*). En het legde me uit waarom er "wij" was.

"We zullen ernaar streven om Auroville
de bakermat van de supermens te maken."

Ah... het is belangrijk nieuws! (*Moeder glimlacht*) Dus toen zei ik: "Waarom wij?" Het antwoordde: "Het is omdat de poging zal zijn om degenen die in Auroville zullen wonen te laten samenwerken."

Toen ik het eenmaal had geschreven, liet het me met rust, maar totdat ik dat deed, kwam het steeds weer terug....

Het wordt steeds actiever. Het is actief in mensen: als mensen naar me toe komen, begint het meteen te werken en... het is soms ronduit amusant! Echt amusant. Het zegt dingen, onthult gaten.... Volkomen amusant. Maar ik spreek niet! Het is zo (*gebaar van innerlijke uitwisseling*).

Dus als je wilt, zet het dan in de *Agenda*... We moeten het niet gebruiken voor het Bulletin, oh nee! Het is alleen voor de *Agenda*.

Wilt u het niet publiceren?

Nee, ik denk dat het beter is om dat niet te doen!

Het zou verkeerd begrepen worden.

Oh, het is gevaarlijk.

Er zou een dubbel gevaar zijn: degenen die het niet willen (regeringen en dergelijke) zouden ons proberen in het nauw te drijven, en dan zijn er nog degenen die onmiddellijk zouden beweren supermensen te zijn!... De twee extremen.

Maart 26, 1969

(Over de Franse vertaling van twee brieven van Sri Aurobindo over de Ashram, die Moeder wil publiceren in het volgende Bulletin.)

“Als iemand in de Ashram probeert een suprematie of dominante invloed over anderen te vestigen, is hij in het ongelijk. Want het is onvermijdelijk een verkeerde vitale invloed die het werk van de Moeder in de weg staat.

“Al het werk moet worden gedaan onder het gezag van de Moeder alleen. Alles moet worden geregeld volgens haar vrije beslissing. Ze moet vrij zijn om de capaciteiten van elk afzonderlijk of samen te gebruiken, afhankelijk van wat het beste is voor het werk en het beste voor de werker.

“Niemand mag een ander lid van de Ashram als zijn ondergeschikte beschouwen of behandelen. Als hij de leiding heeft, moet hij de anderen beschouwen als zijn medewerkers en helpers in het werk, en hij moet niet proberen om zijn eigen ideeën en persoonlijke fantasieën aan hen op te leggen of te domineren, maar alleen toezien op de uitvoering van de wil van de Moeder. Niemand mag zichzelf als ondergeschikt beschouwen, zelfs niet als hij instructies moet uitvoeren die via een ander zijn gegeven of onder toezicht het werk moet uitvoeren dat hij moet doen.

“Iedereen moet proberen in harmonie te werken, en alleen denken aan hoe het werk het beste tot een succes kan worden gemaakt; persoonlijke gevoelens mogen niet in de weg staan, want dit is een veelvoorkomende oorzaak van verstoring in het werk, mislukking of wanorde.

“Als je deze waarheid van het werk in gedachten houdt en je er altijd aan houdt, zullen moeilijkheden waarschijnlijk verdwijnen; want anderen zullen worden beïnvloed door de juistheid van je houding en soepel met je samenwerken of, als ze door enige zwakte of perversiteit in hen moeilijkheden veroorzaken, zullen de effecten op hen terugvallen en zul je geen verstoring of problemen voelen.”

Sri Aurobindo (25.238-239),
12 oktober 1929

“Wat mij belangrijker lijkt, is om te proberen uit te leggen hoe de dingen hier worden uitgewerkt. Er zijn inderdaad maar weinig mensen die het begrijpen en nog minder mensen die het beseffen.

“Er is nooit, op enig moment, een mentaal plan, een vast programma of een organisatie vooraf besloten. Het geheel is geboren, gegroeid en ontwikkeld als een levend wezen door een beweging van bewustzijn (Chit-Tapas) die constant in stand werd gehouden, werd vergroot en versterkt...”

Sri Aurobindo (25.227)
22 augustus 1939

Wat is de betekenis van “Instandgehouden”?

Hij bedoelt dat de beweging van bewustzijn nooit op enig moment is gestopt. We hadden geen “beweging van creatie” die vervolgens stopte en opnieuw begon: het bewustzijn herschept bewust, om zo te zeggen, zet

zijn creatie voort; het is niet iets dat is gedaan dat zich vanaf dat punt ontwikkelt.

Constant vernieuwd?

“Vernieuwd” wekt de indruk dat er een stop was. Dat is het niet. Het BLIJFT zo. Het is het bewustzijn dat constant aan het werk is, niet als een vervolg op wat er eerder was, maar als resultaat van wat het elk moment waarneemt. In de mentale beweging is er het gevolg van wat je eerder hebt gedaan – dat is het niet, het is het bewustzijn dat CONSTANT ziet wat er gedaan moet worden. Het is extreem belangrijk om dat te begrijpen, want zo werkt het nog steeds – voor alles. Het is helemaal geen “formatie” waarvan je voor de ontwikkeling moet zorgen: het is het bewustzijn dat, elke seconde, volgt – zijn eigen beweging volgt. Dat maakt alles mogelijk! Het is precies wat wonderen, omkeringen, enzovoort mogelijk maakt – het maakt alles mogelijk. Het is het tegenovergestelde van menselijke creaties. Het was zo, het blijft zo en het zal altijd zo blijven zolang ik hier ben.

* * *

Kort daarna:

Ik moet u vertellen over P.L.

Oh, ik kreeg gisteren je briefje.

Er zijn belangrijke dingen... U weet dat de Paus een “Hervormingscommissie” voor de Kerk heeft ingesteld, en PL. zit erin. Een paar maanden lang werd hem gevraagd om hier en daar (in Portugal, Spanje, enz.) “opiniepeilingen” uit te voeren om mogelijke hervormingen te bestuderen. Na die opiniepeilingen kwam het Comité in Rome bijeen met de monseigneurs en kardinalen. En daar kwam PL. er helemaal mee voor de dag!

Bah!... (Moeder lacht)

Omdat ik hem zo’n vijf of zes maanden geleden een paar van uw overpeinzingen over het Christendom schreef. Ik schreef hem dat, en ontwikkelde het (het kwam echt bij me op).³¹ En toen kwam hij er helemaal mee voor de dag!

Wat! Bah-bah!

Hier is zijn brief:

“Ik kan u eindelijk schrijven met de kalmte en tederheid die uit mijn ziel voortkomen, die echt naar Lieve Moeder reikt en op haar is

³¹ We publiceren in Addendum uittreksels uit deze brief.

afgestemd. Ze gaf me een spirituele vreugde die me niet heeft verlaten sinds ik haar ken.

“Deze laatste paar dagen heeft Moeders aanwezigheid zich in mijn wezen en activiteiten geopenbaard, sterker en ZICHTBAARDER. In de stem- commissie, waarvan ik, zoals u weet, lid ben met het genoegen van de Paus, voelde ik laatst een ontembare kracht in mijn borst: ik moest mijn stem uitbrengen. Ik wist dat mijn woorden een schandaal zouden veroorzaken in de vergadering. Het stemmetje zei tegen me: ‘Nu is het tijd, roep de boodschap die Moeder u heeft gegeven; wees niet bang, ze is bij u.’ En ik sprak, tot grote ontsteltenis van de aanwezigen. ‘Luister allemaal naar mij. Het enige dat het Christendom zou kunnen openen (omdat het in zichzelf is opgesloten, naar het verleden is gekeerd en daarom onveranderlijk, niet progressief: daar zit het zaad van zijn eigen dood en ontbinding), het enige dat het zou kunnen doen, is een kracht uit de TOEKOMST toelaten....’ Satprem, herinner je je deze woorden nog? Je hebt ze van Moeder aan mij doorgegeven op 26 november ‘68, de dag dat ik je dat artikel over de crisis van het Christendom stuurde. Ik vervolgde: ‘Er zijn nieuwe krachten en nieuwe feiten. Iemand heeft het gezegd (ik noemde Sri Aurobindo niet, na uw zelfde brief), ‘en heeft gesproken over het SUPRAMENTALE, maar het woord, de vorm of de termen doen er weinig toe.’

(Daar citeerde ik u weer.) ‘Als het Christendom bijvoorbeeld de reïncarnatie van Christus of een tweede, TOEKOMSTIGE Christus zou kunnen erkennen, zou het gered worden, zou zijn houding open zijn in plaats van gesloten. Dat is de kern van de hele zaak, en om de hete brij heen draaien, allerlei hervormingen en modernisering doorvoeren is niets, het raakt alleen de schijn, en als we dit centrum niet raken... Maar natuurlijk betekent het meteen ketterij! Toch is er de enige redding voor de Kerk, het enige dat echt heroverwogen moet worden. Al de rest is geklets... We hebben alles op slot gedaan: wij zijn de “bewaarders van het geloof” – Depositum Fidei! En niets om aan toe te voegen. Betekent dit dat Christus stierf zonder enige mogelijkheid om zijn boodschap toe te voegen? Maar wij zijn niet dezelfde mannen als in Palestina. Wij hebben de Goddelijke krachten beperkt. Wij hebben Christus elke uitbreiding verboden. Wij hebben hem opgesloten en de sleutel in de zee gegooid.....

“De stilte was dicht, de verbijstering enorm. En ik vervolgde: ‘Maar wij geloven dat wij de tolken zijn, en behalve wij heeft niemand het recht om te spreken. Niettemin worden wij geconfronteerd met het huidige fenomeen van anti-establishment protest. De jeugd rent weg van ons, onze formules zijn oud, ineffectief, wij preken zonder overtuiging, wij eisen absurde dingen, en om vrede te hebben, plakken wij een etiket van “zonde” op alle taboes. Ik weet dat mijn toespraak subversief genoemd zal worden. In dictatoriale of gevestigde regimes zijn degenen die vooruitgaan achterdochtig. Twintig eeuwen lang hebben we het wapen van de ketterij gebruikt, en we kennen de gruweldaden die in naam van

Christus zijn begaan: dat was onze verdediging – het was zijn wijsheid om de macht te behouden. Maar als Christus plotseling hier zou verschijnen, voor ons, denkt u dan dat hij zichzelf in ons zou herkennen? Is de Christus die wij prediken de Christus van de ZALIGSPREKINGEN? Onze preoccupatie is om het openen te verbieden. En we maken onszelf belachelijk met de pil. Maar zijn we ook gepreoccupeerd met de WAARHEID?... Toch moeten we onze heilige boeken opnieuw lezen, maar ze lezen zonder passie, zonder egoïstische interesse; bijna tweeduizend jaar geleden zei St. Paulus: “Multifariam, multisque modis olim Deus loquens in prophetis, novissime diebus istis locutus est nobis in Filio” (God heeft meerdere keren en op verschillende manieren gesproken door de profeten, maar nu in deze laatste dagen heeft hij tot ons gesproken door zijn Zoon Jezus Christus...). Zo heeft God “op verschillende manieren” gesproken. Ik weet dat er net een nieuw licht is verschenen, een nieuw Bewustzijn – laten we ernaar op zoek gaan. Maar we zullen van onze troon moeten aftreden, vanwege ons gemak; misschien om de plaats aan anderen over te laten en de Hiërarchie af te schaffen: geen Paus of Kardinalen of Bisschoppen meer, maar wij allemaal zoekers naar de WAARHEID, naar het BEWUSTZIJN, de MACHT, het BOVENNATUURLIJKE, het BOVENMENSELIJKE.....

‘Satprem, ik verliet de kamer en ging weg... voor een wandeling in het landschap.... Wat gaat er met mij gebeuren? Gaan ze mij berechten? Gaan ze mij krankzinnig verklaren, ketter? Ik wacht. Ik kan niet wachten om Moeder te gaan zien. Ik bereid mijn reis voor Pasen voor.... (Dat vond plaats op maandag 24 februari.) Tot op de dag van vandaag geen reactie. Is de Paus op de hoogte gebracht? Ik weet het niet. Ik ben doorgegaan met het onderzoek dat mij is toevertrouwd. Ik voel me heel kalm, heel sterk. Ik heb hierover met niemand in mijn omgeving gesproken (zelfs niet met Mgr. R.). Het kwaadaardige personage dat ik in mijn droom zag (Mgr. Z) was aanwezig, maar hij reageerde ook niet.

“Ik heb je op maandag 4 maart vanuit Parijs geschreven; toen vertelde ik je alleen over mijn situatie, ik had geen tijd om te vertellen wat ik nu heb geschreven. Ik kwam op de 12e terug naar Rome; zoals ik je heb verteld, geen reactie, geen vermaning. Ik ga gewoon door met mijn werk. Bij gebrek aan tijd heb ik niet eerder geschreven en ik wilde zien of mijn situatie zou veranderen. Niets. We zien elkaar weer op 24 maart.

‘Dus ik ben hier, wachtend, heel erg afgestemd op Moeder.

(Rome, 18 maart 1969)

(lange concentratie)

Het is goed.

* * *

ADDENDUM

(Uittreksels uit een brief van Satprem aan P.L., naar aanleiding van het gesprek van 2 november 1968, waarin Moeder sprak over de toekomst van het Christendom. Zie Agenda IX onder die datum.)

26 november 1968

...Bedankt voor de foto's en het interessante artikel over de crisis van de Kerk." In dit verband vertelde Moeder mij dat het enige dat het Christendom zou kunnen *openen* (omdat het gesloten is op zichzelf, gericht op het verleden, en daarom onveranderlijk, niet progressief, dat is de kiem van haar dood en haar ontbinding), het enige wat het zou doen is een Kracht uit de *Toekomst* toelaten. Sri Aurobindo sprak over het supramentale, maar de vorm of de termen doen er weinig toe; als het Christendom bijvoorbeeld de reïncarnatie van Christus of een tweede, *toekomstige* Christus zou kunnen toelaten, zou het gered zijn – zijn houding zou open zijn in plaats van gesloten. Dat is de kern van de hele zaak, en om de hete brij heen draaien, alle soorten hervormingen en modernisering doorvoeren is niets, het raakt alleen de schijn aan, en laat dit centrum onaangeroerd. Maar natuurlijk betekent het meteen ketterij! Toch is er de enige redding voor de Kerk, het enige dat echt heroverwogen moet worden. Al de rest is geklets en het bedekken van de oude scheuren.

Jouw foto van Mgr. Z paste precies bij de visie! Nu heb je niets meer te vrezen. Houd me gewoon op de hoogte als je uiterlijke veranderingen bij deze persoon opmerkt....

De discipel die het visioen had, wilde dat ik je vroeg of je toevallig het symbool van Moeder of iets van haar om je nek draagt? Omdat hij je met dit symbool om je nek zag.... Hij vertelde me dat de basiliek waar de foto van deze Mgr. Z werd genomen, heel erg de vibratie van een spookachtige plek had! Arme Kerk.... Je bent inderdaad moedig, beste P.L., en je doet in stilte een groot en goed werk voor de wereld.

S.

Maart 29, 1969

Heb je nieuws over P.L. ontvangen?

*Ja. U weet dat hij vandaag zou aankomen. Dan stuurt hij dit telegram:
"Onmogelijk om te vertrekken. Brief volgt. Situatie moeilijk."*

Oho!... Ik hoop dat ze hem niet in de gevangenis hebben gezet.

Dat kunnen ze niet. Maar ze kunnen hem wel berechten voor ketterij.

Ja.... "Berecht voor ketterij"!...

(lange stilte)

Was jij het die mij vertelde dat de Paus een sadhu uit India had uitgenodigd?

Ja.

Maar de Paus staat ook terecht voor ketterij! Omdat hij de sadhu vertelde dat ware spiritualiteit nu in India te vinden is – is hij dus ook een ketter!

Maar de paus is geïsoleerd. Hij vertelde die sadhu dat zijn taak erg moeilijk is in het licht van de mensen om hem heen. Hij is daar geïsoleerd. Hij wordt omringd door een maffia van kardinalen die gehecht zijn aan de macht.

Wat ik bedoel is dat de Paus en P.L. schuldig zijn aan dezelfde ketterij! Dus als ze P.L. berechten, is het net als de Paus berechten – durven ze het te doen?

Maar niemand weet dat de Paus en PL. een relatie hebben. P.L. heeft de Paus nooit persoonlijk kunnen ontmoeten.

Hij is nooit in staat geweest...

Nee, nooit, hij is altijd tegengehouden. Het is een... strenge maffia.

*(Moeder raakt in trance
en blijft innerlijk werken
tot het einde)*

Moet ik P.L. iets telegraferen of schrijven?

Ik weet het niet.

(stilte)

Als ze hem in de gaten houden, krijgen ze zijn post te pakken. Dat kan hem in de problemen brengen.

Als ze iets tegen hem doen, hebben ze talloze manieren om zijn post te bemachtigen. We moeten hem geen problemen bezorgen.

Het is beter om op zijn brief te wachten.

April

April 2, 1969

(Sinds vorig jaar klaagde Satprem over hoofdpijn en oogpijn, die vreemd genoeg 's nachts kwamen. Onlangs beval moeder hem een maand lang te stoppen met lezen en schrijven.)

Hoe zijn je nachten?

Goed.

Ze zijn niet beter?

Ja, ze zijn beter.

Ah!... Heb je er nog steeds last van?

Als ik iets doe, krijg ik al snel hoofdpijn.

Maar jij zou niets moeten doen! *(Moeder lacht)*

Maar vaak willen sommige mensen mij zien.

Wat mij betreft, ik geef je geen werk meer.

Dat is jammer! Het is niet vermoeiend, integendeel. Wat mij vermoeit, is het zien van mensen.

Maar is het nodig dat jij ze ziet?

Ik vraag me af wat ik moet doen. Normaal gesproken denk ik dat als ze komen, het is omdat ze "gestuurd" zijn....

(Sujata, terzijde:) Ik denk het niet.

Ik weet niet wat ik moet doen. Al een hele tijd komen er allerlei mensen naar me toe. Ik vraag me af wat ik moet doen: nee zeggen? Of accepteren --- als ze komen, accepteren?

Het is niet altijd nuttig, toch?

Nee, eens in de honderd keer.

Dat klopt.

Zeg gewoon dat je niemand ziet.

Ze hebben de truc gevonden! Ze weten dat ik 's avonds naar het strand ga om te wandelen, dus komen ze daarheen.

Wie zijn die mensen?

Allerlei mensen die het boek ["Sri Aurobindo or the Adventure of Consciousness"] hebben gelezen.

Ik weet dat mensen me een paar keer hebben verteld dat ze je graag wilden zien. Ik zei: "Het heeft geen zin, hij heeft andere dingen te doen."

Thuis zei ik: "Niemand," want als ik ze thuis ontvang, kan ik niet meer werken of iets doen. Dat is categorisch. Maar op het strand... komen ze.

Ga gewoon mediteren op het strand en je hoort niets!

Dat doe ik soms.

Dat is het beste. Dan bouw je een reputatie op als een grote wijze! (Moeder lacht) En tegelijkertijd krijg je wat rust!

Ze zijn ondraaglijk! Ik zie er hier een paar (God weet dat ik ze zie!), maar het is duidelijk dat ik geen woord zeg, en als ze tegen me praten, hoor ik niets. Dus als ze zien dat er geen antwoord komt, houden ze hun mond.

Anders is er geen weg! Ze belasten je met volkomen nutteloze dingen!

Maar gisteren zag ik er een, een Fransman die in Auroville werkt en die heel erg in contact is met de mensen van deze nieuwe "pop"-muziek (je weet wel, deze nieuwe muziekbeweging die bij de hippies hoort). Hij is de vader van A., die in Auroville is geboren.

Ja, ik ga hem voor zijn verjaardag zien.

Hij kwam bij me langs om me deze muziek te laten horen.³²

Hoe is het?

Raar... Het is barbaars.

Barbaars.

Barbaars, maar mijn indruk was: "De barbaren van de nieuwe wereld."

(Moeder lacht) Ik zal een beetje horen op de 16de als ik hem zie.

³² Het was van de Rolling Stones.

Degenen die deze muziek maken hebben miljoenen volgers. Het zijn mensen met een enorm fortuin, en met cinema, radio, televisie en alles tot hun beschikking. En ze zitten midden in een revolutie.

Hoe?

Ja, zoals ik je vertelde, de barbaren van de nieuwe wereld. De hele oude wereld wordt weggevaagd. Het is echt het begin van iets, dat zich op een heel barbaarse manier uitdrukt, maar dat is iets. Dus het idee van deze jongens is om te proberen in contact te komen met die mensen en ze naar Auroville te leiden. Omdat ze natuurlijk miljoenen en miljoenen volgers hebben - ze hebben een enorme macht (macht over de massa). En ze hebben iets, maar het is barbaars.

Ik zou er graag eens wat van horen, om te weten... maar ik hoef er niet veel van te horen.

Dat heb ik hem verteld.

Ik heb er een paar minuten van nodig.

Precies. Hij wilde dat u het een uur lang hoorde!

*(Moeder lacht hartelijk,
stilte)*

Ik heb me vaak afgevraagd wat de ware houding is tegenover al die mensen die naar me toe komen....

Je zou kunnen mediteren. *(Ironisch genoeg)* Je zult jezelf een reputatie als wijze bezorgen!

En als ik met ze spreek, heel vreemd, zit er een soort krijger in me, en sommige mensen geven reacties: Ik heb zin om te slaan. Soms is het behoorlijk bruut, ik weet niet waarom. Het komt en slaat. Bij anderen ben ik daarentegen heel rustig. Sommigen zeggen tegen mij: "Je bent hard!"...

Is het altijd zo geweest? Niet sinds dit nieuwe bewustzijn kwam? Sinds het begin van dit jaar?

Vorig jaar ook.

Omdat ik heb gemerkt dat er in dit Bewustzijn zoiets is: plotseling komt het, oh! En het voelt alsof het toeslaat.

Voorals ik mentale kleinzieligheid tegenkom.

(stilte)

De mensen die deze muziek spelen, zijn dat dezelfde die drugs gebruiken?

Ja.

Dan moet het wel in het vitale zitten.

Oh, het is behoorlijk vitaal, dat staat vast. Maar ze hebben het idee dat de wereld midden in een revolutie zit, dat we naar een nieuwe wereld toe bewegen, en dat alle oude conventies weggevaagd moeten worden. Er is geen enkele vorm van conformisme. Ze staan open voor alles

Open op die manier (*horizontaal gebaar*), niet op die manier (*verticaal gebaar*).

Nee, niet op die manier, maar toch met een zekere goodwill. Zij zijn degenen – of een groep van hetzelfde type, de Beatles – die naar deze Mahesh Rishi in de Himalaya gingen.

En wat gebeurde er?

Het idee van deze yogi was “transcendente meditatie,” en hij liet ze een maand lang naar zijn huis komen, in de Himalaya. Natuurlijk raakten ze na twee weken verveeld, ze konden het niet meer uithouden! En het “Transcendente” heeft weinig opening naar de wereld (!)... Als deze mensen daarentegen te zien kregen wat Sri Aurobindo heeft gebracht, een yoga die openstaat voor de wereld, zouden ze geraakt zijn.

Het probleem is dat al deze mensen hun verlangens als inspiraties nemen. En dan... Ik heb ook deze moeilijkheid met Auroville, daarom grijp ik elke gelegenheid aan om het ze te herhalen (ze blijven allemaal zeggen dat ze naar Auroville komen “om vrij te zijn”), ik antwoord ze dat je alleen vrij kunt zijn als je verenigd bent met de Allerhoogste; en om verenigd te zijn met de Allerhoogste, mag je geen verlangens meer hebben!

Oh, dat [d.w.z. verlangens] was allemaal nodig, maar... je kunt daar niet blijven vastzitten.

(stilte)

Geen nieuws over P.L.?

Nee.

We zijn een beetje voorbij de tijd dat iemand opgesloten kon worden... Ze kunnen hem vertellen dat hij “van het Christendom is gevallen,” maar ik denk dat het hem niets kan schelen. Of toch wel?

Hij zou er last van hebben, omdat hij niets meer voor het Katholicisme zou kunnen doen.

Dat zou jammer zijn. Het zou heel erg jammer zijn. Maar het is het ergste wat hem kan overkomen.

Hij heeft met grote moed gehandeld.

(stilte)

De nacht nadat je me het nieuws van P.L. gaf, stuurde ik hem... (hoe moet ik het zeggen?) een "speciale delegatie van het Bewustzijn" zodat het hem kon laten spreken wat hij zou moeten zeggen, en zoals hij zou moeten zeggen. Het zal interessant zijn om te weten.

Het is prachtig, dit Bewustzijn, het heeft zo'n manier om dingen te zien! Echt... echt uniek. Ik zou kunnen zeggen dat mijn visie en mijn begrip van de wereld, van het leven, van alles, volledig veranderd zijn, in een verruiming... Natuurlijk had ik constant gewerkt om de verruiming te krijgen, maar deze verruiming heeft zich ontpopt als vol van iets compleet nieuws, compleet. En er zijn twee dingen vermengd met elkaar: de ene is dit soort begrip en welwillende Glimlach, die CONSTANT is, wat er ook mag zijn, zelfs de meest domme ontkenningen; en tegelijkertijd, onder deze welwillendheid (maar "welwillendheid" is een zwak woord), zit zo'n kracht! Een enorme kracht. Geweldig... Alsof het gezwollen was van kracht. Een bijna concrete kracht, ik weet het niet (*Moeder voelt de lucht*)... het is een licht, maar een licht dat je als het ware kon aanraken: als het door je vingers gaat, is het zo concreet dat je het erdoorheen voelt gaan. Een diep gouden licht.

In de loop van een paar dagen had ik twee gevallen van mensen die zich gedroegen als dwazen en idioten (dat gebeurt vaak!), maar die twee realiseerden het zich, voelden het en schreven me waarin ze zichzelf beschuldigden van precies datgene wat in dit licht was gezien. Dat is dus nieuw. Gisteren was er een brief en vandaag nog een; de een is een Fransman, de ander een Amerikaan. Beiden hadden zich absoluut gedragen als dwaze dwazen, maar normaal gesproken zouden ze hun gedrag met allerlei goede redenen hebben verontschuldigd, terwijl ze zichzelf allebei beschuldigden: "Ik heb me gedragen als een dwaas." Dat is nieuw.

(stilte)

We zouden dit kunnen zeggen: als je het bewustzijn vergelijkt, niet van de gewone mensheid maar het hogere bewustzijn van de mensheid, het bewustzijn dat je hebt als je een mens bent en probeert in contact te komen met het hogere bewustzijn (het contact dat je ermee hebt), als je dat vergelijkt met dit Bewustzijn, voel je dat zodra het menselijke bewustzijn probeerde contact te maken met hogere dingen, om lagere bewegingen te zuiveren, om te verruimen, het vroeger... vloeibaar,

transparant, etherisch werd, terwijl dit Bewustzijn, met een visie, een perceptie die ONEINDIG SUPERIEUR is aan de andere, solide en concreet is. En de indruk is... het is zo sterk! Ik zei in het begin dat ik me voelde alsof ik omringd was door een bescherming [de "wal"], iets solide; nou, het is zo gebleven, met deze soliditeit, en tegelijkertijd oneindig veel groter, verhevener, meer begrip.... En, ja, deze soliditeit. En in dit iets dat ik bij gebrek aan een beter woord "welwillendheid" moet noemen, zit zo'n buitengewone Kracht van Medeleven! Iets als... bijna een intolerantie voor lijden – van FYSIEK lijden (het is niet zo geïnteresseerd in het morele lijden dat voortkomt uit een morele vervorming, het vindt het idioot), het volledig materiële lijden dat voortkomt uit de structuur en werking van de materiële wereld: het vindt dat onacceptabel. Ik weet niet hoe ik het moet uitdrukken, er is een soort weigering om dat te accepteren.... Ik observeer (we zitten nog steeds in een fase van observatie), en uit de ervaringen die ik heb, lijkt het mij dat deze Kracht, in ieder geval tot op zekere hoogte, fysiek lijden kan transformeren, kan opheffen. In sommige gevallen is het duidelijk, maar het is geen constant feit. Ik weet het niet. Daarom hoopte ik bijvoorbeeld, op basis van wat ik had gezien en wat er gebeurde, dat je nachten beter zouden worden, maar... Ik ben natuurlijk een uiterst onvolmaakt instrument.

Ze zijn veel beter.

Ja, maar... Dat klopt, het is nog steeds in de wereld van relatieve dingen.

De twee toestanden zijn zo (*Moeder legt de ene hand stevig tegen de andere*). Wat dit lichaam zelf betreft, het heeft voortdurend de ervaring van een bijna wonderbaarlijke toestand, maar er blijft nog steeds (is het de herinnering of gewoonte, of echt een mix?), er blijft nog steeds het vermogen om fysiek en materieel te lijden. Dus het betekent dat er nog veel moet gebeuren.

Er is (voor mij is alles nu een kwestie van vibraties), er is een bepaalde vibratie, die ik moeilijk kan beschrijven omdat er geen woorden voor zijn, maar die, zoals ik al zei, te maken heeft met mededogen (ik weet niet hoe ik het moet noemen, maar het is heel, heel intens, die waarnemingen zijn heel intens), en als het komt, heeft het echt een buitengewone kracht, maar... het lijkt niet de mogelijkheid te hebben (*Moeder tikt plotseling twee vingers*) van een abrupte verandering. In sommige gevallen zijn mensen volledig... behoorlijk opgelucht, maar niet genezen.

*Mijn moeder, u hebt haar genezen.*³³

Ja, zo-zo.

Maar ze was volledig genezen!

Ah, ja (*Moeder lijkt zich te herinneren*), je moeder was genezen.

³³ Er waren angsten voor kanker.

Ik ontvang onverwachte brieven van mensen met wie ik niet heb gecorrespondeerd, en ze geven nieuws over genezingen. Maar ik doelde hier op de hele kleine kring... Voor Pavitra was het een wonder zelfs volgens een dokter, hoewel hij geen gelovige is;³⁴ was het een wonder, maar... het is niet totaal, dat wil zeggen, het is er nog steeds met de mogelijkheid om te hervatten. En toch heeft Pavitra de beste houding aangenomen.

Het is zo, zie je, het is bijna geweldig, en dan... Dat is waarschijnlijk zodat we niet opzwellen van trots en tevredenheid, zodat we weten hoeveel verandering er nog moet plaatsvinden. Natuurlijk, als het op het fysieke aankomt (*Moeder kijkt naar haar handen*), is er geen enkele demonstratie nodig, het is duidelijk! Maar het is honderd keer gezegd en herhaald: dat is wat het laatst zal komen. Dus...

Maar de innerlijke verandering is aanzienlijk - aanzienlijk. Het is aanzienlijk: vanuit het oogpunt van bewustzijn is het de grootste verandering in mijn hele bestaan geweest; Ik heb er veel gehad, ik heb veel gewerkt, maar... niets vergeleken met wat er sinds 1 januari is gebeurd. Tot op een punt dat het lichaam aanvoelt als een ander persoon.... Maar het is niet genoeg.

We zullen zien.

Maar ik wil dat je sterk en solide bent.... Doe alsof je een wijze bent, het zal leuk zijn! (*Moeder lacht*)

April 5, 1969

En wat is het nieuws van P.L.?

Hij schrijft dit:

Rome, 29 maart 1969

“Toen ik mijn ticket voor Pondicherry annuleerde, voelde ik een vlaag van duizeligheid, zoals wanneer je een harde klap op je hoofd krijgt en je evenwicht verloren lijkt.... Ik werd naar het Vaticaan geroepen en werd verteld dat ik volledig ter beschikking moest blijven van de Heilige Vader, die mij een ernstige en moeilijke vraag toevertrouwt over de president van de Italiaanse Bisschoppenconferentie: mij wordt

³⁴ Het is een kanker. Helaas zal er een terugval zijn.

gevraagd om dat probleem op te lossen. De Paus rekent op mijn kunde, enzovoort. Ik werd ondervraagd over de redenen voor mijn opmerkingen van 24 februari (op 24 maart deed ik mijn mond niet open), want er was net een bom gevallen: twee jonge Latijns-Amerikaanse bisschoppen (uit Peru en Chili) hadden de Kerk verlaten - de eerste gevallen in de geschiedenis, natuurlijk na het bekende en unieke geval van Talleyrand (om andere redenen). Ze waren mijn medestudenten aan de Universiteit van Rome. Ze verlaten de Kerk vanwege een religieuze crisis.... Toch hadden ze alles wat de Kerk kon geven: eer, geld; de een werd op drieëndertigjarige leeftijd bisschop, de ander twee jaar geleden.... Mijn opmerkingen van 24 februari waren daarom profetisch. De reden voor hun weglopen? Ik heb het net gezegd....

"Ik voel me niet geneigd om u de gedetailleerde chronologie van deze feiten te geven...."

Maar het is interessant, HEEL interessant!

"...Ik wilde weggaan. Maar ik concentreerde me heel sterk op Moeder en ik hoorde haar stem die me vertelde: 'Blijf...'

Ja.

"... 'Je komt later. Blijf mijn WOORD zijn waar je bent...'

(Moeder knikt goedkeurend)

"... 'Ik ben bij je.' Dus ik heb mijn ticket geannuleerd."

Het is goed.

Oh, weet je, ik concentreerde me heel erg, maar dan ook heel erg, en ik vond de Paus buitengewoon ontvankelijk – alleen, gevangen. Dat is het, begrijp je, een opmerkelijke ontvankelijkheid, maar... *(gebaar onder een stolp)* gevangen in zijn actie. Maar waar hij waarschijnlijk kan handelen, heeft hij zijn vertrouwen in P.L. gesteld. Wat betekent dat ze willen gebruiken wat hij weet in plaats van te proberen hem te onderdrukken. Het is handig. En het kan nuttig zijn.

Heb je hem al geschreven?

Nee, ik wachtte erop om u zijn brief voor te lezen.

Je kunt hem vertellen dat het waar is dat ik bij hem ben, maar heel sterk en heel bewust.

Maar dat het dat effect zou hebben [de "klap op zijn hoofd"] is lastig.

Hij lijkt zichzelf daarna te hebben herpakt, omdat hij begreep dat u hem vertelde om te blijven.

Oh, waren zij het die hem vroegen niet te gaan?

Ze vertelden hem om volledig ter beschikking van de Paus te blijven.

Ja.

Die twee bisschoppen die wegliepen, kwamen echt op het juiste moment!

Het was een duidelijk bewijs.

* * *

(Daarna neemt Moeder haar vertaling op van een paar fragmenten uit "Savitri", die op muziek gezet moeten worden. Satprem merkt plotseling op dat een hoekje van Moeders linkeroog licht bloeedoorlopen is.)

De meester van bestaan schuilt in ons
En speelt verstoppertje met zijn eigen Kracht;
In Natuur's instrument slentert God heimelijk rond.
De Immanente woont in de mens als in zijn huis;
Hij heeft het universum zijn gebied van tijdverdrijf gemaakt,
Een uitgestrekt gymnasium voor zijn werken van macht....
Hij is de onderzoeker en de marinier
Op een geheime innerlijke oceaan zonder grenzen:
Hij is de avonturier en kosmoloog
Van een magische aarde's obscure geografie....
Of passerend door een poort van pilaarrotsen....
Hij verlaat de laatste landen, steekt de allerlaatste zeeën over,
Hij keert naar eeuwige dingen zijn symbolische queeste;
Het Leven verandert voor hem haar in tijd gebouwde scenes,
Haar beelden, die de oneindigheid versluieren.

(I.IV.66-70)

Is het niet duidelijk?

Er reed net een auto voorbij.

Ik zal het nog een keer moeten doen....

Wordt uw oog er niet moe van?

Wat is er mis?

U heeft een klein rood vlekje in je oog.

Rood? Van binnen?

Het is nieuw.

Vreemd... Was het er toen je kwam?

Ik had het niet opgemerkt, ik zie het nu pas.

Ik heb mezelf niet ingespannen....

Vreemd, ik heb mezelf niet ingespannen.

(lange stilte)

Het is vreemd....

Moeder, Sujata heeft opgemerkt dat ik altijd hoofdpijn heb als ik een brief van P.L. krijg daarna.

Oh!

Ze heeft het opgemerkt, en het is inderdaad zo.

Oh!... Maar dit ook (*Moeder wijst naar haar oog*), ik weet niet zeker of het niet een gevolg is van...

Ja, ik vraag me af of er niet een verband is. Sujata heeft het opgemerkt, ze vertelde me: "Elke keer dat je een brief van P L. krijgt, heb je de volgende nacht hoofdpijn."

Dat is het. Ook voor het oog.

Dat had ik gezien; ik wilde het zeker weten, en hier is het bewijs. Ik vroeg me meteen af of het niet een gevolg was van...

Ze willen hem gebruiken.

Het valt de ogen en het hoofd aan – bij mij is het net zo.

Ze zijn zeer bekwame occultisten.

Ik zal je iets vertellen: terwijl je de brief [van P.L.] las, was Sri Aurobindo er, en hij zei tegen me: "Wees voorzichtig."

Ik ben altijd voorzichtig, maar hij zag dat waarschijnlijk...

Ze zijn zeer bedreven.

(lange stilte)

De volgende keer dat je een brief krijgt (of je schrijft hem of je krijgt een brief van hem), roep dan eerst Sri Aurobindo aan en vraag hem om zijn bescherming VOORDAT je begint. We moeten voorzichtig zijn. Daar.

April 9, 1969

Hoe gaat het met je?

Ah, het is beter. Ja, sinds de vorige keer voel ik een verbetering.

Oh, goed.

Ik denk dat dat is wat me het afgelopen jaar heeft beïnvloed [d.w.z. die occulte plannen]. Want het was altijd 's nachts dat die hoofdpijn en oogpijn kwamen --- altijd.

's Nachts... het is walgelijk!

Ik denk dat ik mijn werk wel weer kan hervatten, toch?

Geen haast.

Heb je wat nieuws?

*Ik wil je graag iets vertellen over een vraag. Het gaat over de publicatie van Sri Aurobindo's boeken in Frankrijk. Je weet dat we *The Synthesis of Yoga* en *The Human Cycle* hebben opgestuurd.³⁵ De vrouw die voor die publicaties zorgt, heeft niet erg goed gereageerd. En niet vanwege de vertaling (die ze goed vindt), maar vanwege Sri Aurobindo en de tekst zelf. Ze velt nogal arrogant oordeel over Sri Aurobindo, die ze helemaal niet begrijpt maar in één oogopslag heeft ingeschat. Een soort arrogantie...*

Wat heeft ze gelezen?

“De Synthese van Yoga.”

!!! (Moeder lacht)

³⁵ Verstuurd naar uitgeverij Fayard.

Ze is een enthousiaste volgeling van Zen, dus schrijft ze dat Zen in één zin zegt wat Sri Aurobindo zegt in miljoenen woorden. Ze zegt dat je "negen tienden van Sri Aurobindo's tekst zou kunnen weglaten zonder iets van de inhoud te verwijderen" – je ziet de arrogantie!³⁶

Het betekent dat ze niets begrijpt.

Ze begrijpt niets, maar natuurlijk heeft ze alles begrepen!

Heb je deze brief pas geleden gekregen?

Twee dagen geleden.

Heb je geantwoord?

Nee.

Niet doen.

Ik had zin om haar te antwoorden om te vertellen... Weet je wat er bij me opkwam? Dat we niet al die mensen hoeven te smeken om te vertellen dat Sri Aurobindo geweldig is: we kunnen hem gewoon hier zelf publiceren.

Maar natuurlijk! Dat is mijn indruk.

Ze walgen me, deze intellectuelen.

(Moeder lacht) Oh ja!

De afgelopen twee dagen was ik in een staat van verontwaardiging - niet verontwaardiging; ik voel me woedend. Ik heb zin om die mensen aan te vallen.

(Moeder lacht) Ze zijn idioot.

Maar ik bedoel dat we ze niet eens moeten schrijven om te vragen de manuscripten terug te sturen.

Mijn gedachte was om het daarbij te laten (met een innerlijke actie) en niets meer te zeggen. Het zal natuurlijk werken: er zal iemand zijn die het na een jaar, twee jaar zal begrijpen... we weten het niet. Zo – we zouden een kracht op het manuscript moeten zetten die het in contact laat komen met iemand die het zal begrijpen, die zich plotseling zal realiseren: "Oh, maar we hebben dit en hebben het niet gebruikt!" Na een jaar, twee jaar...³⁷ Begrijp je, we sluiten de deur voor de persoon die deze brief

³⁶ "Deze stapel zinnen die door tien gedeeld kunnen worden zonder in hun inhoud te snijden."

³⁷ Het eerste deel van *The Synthesis of Yoga* verschijnt in Frankrijk in 1972, toevallig in april, precies drie jaar later.

schreef; laten haar zichzelf achter een gesloten deur vinden - dat is alles, stilte. En dan zetten we de Kracht op het manuscript, en op een dag zal het in de handen komen van iemand die het zal begrijpen.

Deze intellectuelen zijn verschrikkelijk.

Oh, ze zijn dom.

Het is een fort. Wat een verwaandheid...

(Moeder lacht) Ze zijn dom.

Het is zelfs heel zichtbaar in de atmosfeer: zodra mensen denken dat ze heel intelligent zijn, is het AF, ze sluiten zichzelf volledig af van het ware licht. Dat is het. Ze worden zelfvoorzienend, dus... *(Moeder lacht)*

Het maakt niet uit, het is beter zo: we publiceren het hier.

Moet ik haar om het manuscript vragen?

Laat het liggen. Op een dag... op een dag komt het in handen van degene die het zal begrijpen.³⁸

* * *

Kort daarna:

In Canada is nu een hele beweging. Ze hebben me net om een bericht voor een Canadese groep gevraagd *(Moeder zoekt naar een notitie)*.

Auroville, ik vertel ze ook voortdurend twee dingen *(hamer gebaar)*: "Voor degenen die vrij willen zijn, is er maar één vrijheid, namelijk verenigd zijn met de Allerhoogste; en verenigd zijn met de Allerhoogste, men mag geen verlangens meer hebben!" Dus ze zijn zo *(Moeder blijft met open mond staan)*. Erg amusant!

Dus ik heb hetzelfde hier neergezet:

(Satprem leest)

"Er is een nieuw bewustzijn op aarde aan het werk om de komst van het bovenmenselijke wezen voor te bereiden.

"Sta open voor dit bewustzijn als je ernaar streeft om het Goddelijke Werk te dienen³⁹.

³⁸ Als curiositeit publiceren we in een addendum de brief die Satprem aan deze redacteur van uitgeverij Fayard schreef *voordat* ze haar brief over Zen en Sri Aurobindo ontving.

³⁹ Moeder schreef eerst "samenwerken met", veranderde het vervolgens in "dienen" en maakte een paar andere kleine correcties.

“Om in contact te komen met dit nieuwe bewustzijn, is de essentiële voorwaarde om geen verlangens meer te hebben en volledig oprecht te zijn.”

Dat is wat ze keer op keer moeten horen (*hetzelfde hamerende gebaar*). Ik word constant, constant aangespoord om het aan hen te herhalen.

Er zijn de hele tijd kleine incidenten met dit Bewustzijn, die behoorlijk amusant zijn, die laten zien waarom verlangens... het voelt echt alsof ze onzin zijn. En het laat zien waarom; het laat het lichaam bijvoorbeeld al die kleine verlangens zien die het heeft, en hoe ze de Kracht ervan weerhouden om te handelen. Dat is erg interessant. Het lichaam begint het te begrijpen. Het begint op een uiterst precieze en heldere manier te voelen dat het MOMENT dat het zich bewust is van zichzelf – het moment dat het zich bewust is van zichzelf en van de rest in relatie tot zichzelf – het in een gat valt; en het moment dat het zich bewust is van de Kracht die handelt – de Kracht die handelt, het Bewustzijn dat handelt – dan heeft dit (*Moeder raakt de huid van haar handen aan*) niet meer dan een geheel relatieve realiteit, geheel relatief.... Het is alsof je een instrument gebruikt voor een bepaald doel – het is precies zo – maar met het immense voordeel dat het niet gescheiden is, dat het voelt als een soort condensatie van het Bewustzijn. Het lichaam leert goed, het ziet, het kan dat in kleine details zien, de hele tijd: zodra het voelt dat het "iets" is en de Kracht "iets anders" is, is er hier een pijn, daar een pijn, dit gaat mis, dat gaat mis.... Een wereld... een complexe en volkomen lelijke wereld. En als het een beweging heeft... (hoe zal ik het zeggen?), het tegenovergestelde van condensatie, als een verwijding, zoiets als een verwijding in het bewustzijn, dan vervagen de grenzen, ze vervagen, alles wordt soepel en de pijn verdwijnt... FYSIEK.

Het is een ervaring die het lichaam dag na dag krijgt, nu op de ene plek, dan op een andere, nu voor het ene, dan voor het andere, en het gaat door dat alles heen. Weet je, het is... absoluut geweldig.

Er is al die oude gewoonte, die gewoon overwonnen moet worden. Al die oude gewoonte die, zodra er een verslapping is, zo gaat (*gebaar van terugvallen*); het is als een elastiekje dat je loslaat, en het begint allemaal opnieuw: je hebt pijn, je... En op het moment dat het lichaam zich identificeert met deze Vibratie, wordt alles als een... stralende uitdrukking van het Bewustzijn, en dan is alles soepel (ik weet niet hoe ik het anders moet zeggen), vrij van botsingen of moeilijkheden; dan, als je jezelf zo laat gaan, wordt het een wonder. Het wordt een wonder. Helaas is er de hele invloed van de buitenwereld die het moeilijk maakt voor het lichaam om CONSTANT zo te zijn en het de neiging geeft om terug te vallen in de gewone manier. Daarom kan het zich niet permanent vestigen.

Het lichaam wordt bewust alsof het een waarheidsvisie had om alle eerdere onwaarheid te zien. Alles wat het deed, zelfs toen het innerlijke wezen het wist en het bewustzijn verlichter werd en er een algemene goodwill was... al die dwaze dingen die gedaan werden vanwege dat

gevoel van een aparte persoonlijkheid, dat alles wordt duidelijk, heel duidelijk, en met deze ontluikende visie. Terwijl het zich in deze staat bevindt waarin de visie helder is, wordt alles gewoonweg prachtig - maar het kan niet duren. Het kan niet duren, vooral vanwege het constante contact... (*gebaar rond Moeder*). Maar zelfs zonder contact, bijvoorbeeld 's nachts, kan het een uur, twee uur in die toestand blijven, en plotseling – je weet niet wat er gebeurt – ah! valt het terug in de oude manier, en dan... Dan krijg je hier en daar pijn, een gevoel van ongemak... oh, je bent walgelijk. Dan, gewoon, als je weer terug klimt en al die scheidingen verdwijnen, dan is alles zo helder! Zo helder, zo transparant en zo eenvoudig! Zo eenvoudig...

Het leven zou zo wonderbaarlijk eenvoudig en mooi kunnen zijn.... De mens heeft het echt idioot gemaakt.

Ik begrijp heel goed dat het nodig was om materie te karnen, maar... de tijd is gekomen dat dit ophoudt, dat er een uitweg gevonden moet worden.

De indruk is dat de zichtbare vorm evenzeer (tenminste evenzeer) het resultaat is van hoe je door anderen wordt gezien, tenminste evenzeer als van hoe je zelf bent.... Ik weet niet hoe ik dat moet uitleggen. Maar er is een manier van zijn die voortkomt uit het ware bewustzijn en heel concreet wordt gevoeld, maar die... niet precies in tegenspraak is met, maar totaal verschilt van de manier waarop je jezelf ziet volgens de visie van anderen op jezelf.... De ogen beginnen op beide manieren te zien. De oude manier wordt gedeeltelijk versluierd door de nieuwe, en wanneer iemand anders jou ziet, zie jij jezelf zoals anderen jou zien.... Het is moeilijk uit te leggen.

Daarom moet er iets worden gevonden zodat het onafhankelijk is van ieders invloed.

's Nachts is het lichaam bijvoorbeeld langer en actief, het doet dingen (het is dit subtiele lichaam dat dingen doet, actief is en een bestaan heeft waarvan het zich volledig bewust is), en het is anders dan dit (*Moeder raakt de huid van haar handen aan*), maar in het subtiele fysieke is het een FYSIEK lichaam, en het is al iets permanents, in de zin dat je DEZELFDE BLIJFT, je vindt dingen terug zoals je ze achterliet (ze bestaan permanent, hoewel ze niet zichtbaar zijn met het gewone zicht, maar ze hebben een logisch en continu bestaan). Dus daar is de vorm de ware uitdrukking - de ware uitdrukking van de staat van bewustzijn; terwijl hier de vorm het resultaat is van... (*Moeder lacht*) we zouden kunnen zeggen van alle onwaarheid die in het bewustzijn wordt verspreid.

Mensen die mij 's nachts zien (degenen die dit zicht hebben in de subtiele wereld) zien mij niet zo (*Moeder wijst naar haar lichaam*): ze zien me zoals ik ben, en ze vertellen me - ze zeggen, "Oh, maar je bent zo, zo...."

Maar dat de een de plaats van de ander inneemt...?

En dit Bewustzijn kan het wonderbaarlijk uitleggen (niet met woorden: door je ervaringen te laten hebben naast elkaar). Veel mensen zeggen bijvoorbeeld dat ze het verschil niet kunnen beseffen tussen een aspiratie, een spirituele inspanning en een verlangen; voor hen zijn de twee moeilijk te onderscheiden in de sensatie; dit Bewustzijn legt het uit, en laat het je zien, geeft je de een en de ander, en het verschil - wonderbaarlijk! Wonderbaarlijk precies. Nu WEET het lichaam, het weet heel goed het verschil - en het is een enorm verschil - tussen aspiratie of inspanning, de vibratie die je een ding laat worden of een ding laat verkrijgen, en verlangen. Nu weet het lichaam het. Het weet het. Het heeft zo'n demonstratie in elk detail met voedsel gehad... Heel lang is het lichaam nogal onverschillig geweest voor voedsel (dat is waarschijnlijk de reden), maar het heeft een demonstratie gekregen met één ding, de relatie met dat ding; het is getoond hoe verlangen is en hoe de harmonie is die het ding weldadig maakt. Om het duidelijk te begrijpen, is ook getoond hoe totale onverschilligheid ook niet goed is – het is niet zo, noch verlangen noch totale onverschilligheid, noch dit noch dat, maar zo (*Moeder lijkt een kleine vibratie met haar vingertop te volgen*): op een bepaalde manier, met een bepaalde vibratie, is het ding dat je neemt neutraal (dat wil zeggen, het kan je niet schaden, het is neutraal); als je hetzelfde ding neemt met een bepaalde vibratie, is het weldadig; en dan wordt het lichaam getoond hoe vibraties van verlangen rampzalig zijn – alles in detail. Kleine dingetjes, maar zo duidelijk, zo precies!... Het vindt plaats terwijl je eet, dus het is volkomen concreet.

Het is een mentor, dit Bewustzijn. Het weet, mon petit! Het weet een heleboel dingen die mannen niet weten!

Alles wat er in mensen omgaat, hun reacties, hun bewegingen... En het staat in contact met vogels, in contact met bloemen – ze reageren, vogels reageren heel goed... Het is echt interessant, je zou heel interessante dingen kunnen schrijven, maar er zijn er te veel!

(*stilte*)

Zijn de nachten beter?

Ja, ja, Moeder!

Val gewoon in slaap in dit Bewustzijn – noem het gewoon, noem het... (*Moeder maakt een gebaar van zichzelf erin te wikkelen*), het is heel comfortabel, oh!... Het is een soort gouden zachtheid – heel comfortabel – en het lichaam voelt het heel duidelijk.

* * *

ADDENDUM

(We publiceren hier de brief die Satprem schreef aan de redacteur van uitgeverij Fayard, omdat we vinden dat deze een moeilijkheid raakt – of raakte – die vrij centraal staat in de westerse geest. Sinds 1969 is er veel veranderd.)

27 maart 1969

Ik had uw reactie gevoeld. Het verbaast me niet. Het is precies een van de algemene moeilijkheden die overwonnen moeten worden. Misschien wel de meest hardnekkige (die vooral in Frankrijk voorkomt): de intellectuele moeilijkheid. Het is echt een sluier die iemands zicht blokkeert en ervoor zorgt dat men dingen op een heel smal bereik leest of begrijpt. Het lijkt bijna alsof mensen door een spleet kijken en een dunne laag opvangen, klein en helder, en de rest ontgaat hen: bergtoppen worden afgesneden, afgronden worden gevuld en er blijft één "zuivere" lijn over. En als iemand toevallig probeert ze te openen voor een bredere blik, raakt de gezichtslijn verloren in de "mist" of "vochtige dampen" die u noemt. Een merkwaardig fenomeen... Ik weet niet of u mij gelooft, maar ik zal u vertellen dat elke zin van Sri Aurobindo de uitdrukking of vertaling is van een precieze ervaring, en niet alleen is het als een wereld die in een paar woorden is opgesloten, maar het bevat ook de *vibratie* van de ervaring, bijna de kwaliteit van het licht van de specifieke wereld waarmee hij in contact komt; en door de woorden komt men in contact, of kan men heel goed in contact komen met, de ervaring. Ik zeg u, Sri Aurobindo zit vol wonderen – pure wonderen – en ik ontdek er elke keer weer nieuwe als ik zijn teksten opnieuw lees, ik zeg tegen mezelf: "Oh, wat heeft hij dit goed gezien!" En als er toevallig wat wazigheid is, weet ik zeker dat er nog een ontdekking moet worden gedaan. Sri Aurobindo gebruikte nooit één woord teveel. Zodra hij bij het mentaal voor de hand liggende komt – wat voor jou precies het beginpunt zou zijn van een briljante ontwikkeling – kapt hij af. Hij glimlacht en laat je in de lucht hangen – oh, hij is verrassend "discreet", zoals je het zelf noemt, voor een man die duizenden pagina's heeft geschreven!

Je bent niet in Sri Aurobindo gestapt. Aan de andere kant begrijp ik heel goed dat intellectuelen zo gemakkelijk in Zen stappen! Maar ik wil de verdiensten niet vergelijken. Met Sri Aurobindo, ben ik tevreden om te zien en te glimlachen.... Je hebt mijn boek "beter begrepen", je zegt dat het je "meer dan Sri Aurobindo" heeft gebracht – maar natuurlijk! Dat verbaast me niet, vrees ik: ik betrad gewoon de regionen van het "mentaal voor de hand liggende" dat hij verwaarloosde, ik klom een aantal graden naar beneden. De "krachtlijnen" die je voelde, zijn gewoon de kleine touwtjes die ik hier en daar heb opgehangen om te proberen mensen aan de ware krachtlijnen te haken die hen volledig lijken te ontgaan, omdat ze zien en voelen op het niveau van de mentale spleet. Maar ik zal het je nog een keer vertellen, als je ook maar het minste vertrouwen in mij hebt, dat Sri Aurobindo een enorme reus is en geen enkel woord van hem is zonder een volledige betekenis.... Een tijdje geleden wilde ik een muziekliefhebber (een westerling die is opgevoed met echte muziek zoals ik, gevormd in muziek) laten luisteren naar een geniale muziek gecomponeerd door een Indiër; nou, deze arme jongen kon er geen touw aan vastknopen! Hij kon

niet horen! Zijn muzikale spleet was op een bepaald niveau open en hij kon letterlijk niet horen wat erboven was – een waar wonder, immense stromen van muziek die rechtstreeks uit de Oorsprong van de Muziek stroomden.⁴⁰ Voor hem had het geen “structuur”, het was “vormeloze” muziek – terwijl ik dat wonder zag, ik kon het zien, ik wist waar het vandaan kwam, ik kon die wereld aanraken, en zodra die hoge muzikale spanning ook maar enigszins afnam, voelde ik meteen dat het naar beneden kwam om een centrum op een lager niveau aan te raken.... Het was hetzelfde in Egypte. Wekenlang leefde ik in een extatische staat in Opper-Egypte; ik was bij mensen die naar “ruïnes” keken, prachtige “beelden” zagen – terwijl die “beelden” voor mij leefden, die plaatsen met me spraken, die zogenaamde ruïnes vol waren van overvloedig leven....

Dus wat te doen?

Sri Aurobindo zei of suggereerde vaak dat schrijven voor hem een soort concessie was aan de mentale wereld, maar dat hij het heel goed zonder schrijven had kunnen stellen, en dat zijn echte Actie, in feite, in stilte plaatsvond. Sri Aurobindo was geen schrijver, maar een evolutionair zuurdesem, een enorme aandrijvende Kracht, zoals de Moeder. We kunnen dus zeggen dat zijn boeken, zelfs als ze slecht begrepen of verkeerd begrepen worden, fungeren als voertuigen voor deze Kracht, en dat we gewoon de "sprong" moeten wagen en ze hoe dan ook moeten publiceren, tot de dag dat die beroemde mentale spleet opengaat, en mensen met open mond zullen gapen. Het Werk wordt gedaan ondanks mentaal onbegrip, zelfs ondanks mentaal "begrip"! Alleen is het jammer dat mensen de schoonheid van het Spel niet zien en er niet bewust aan deelnemen.

Voordat iemand een eerste stap zet in het grote Koninkrijk, denk ik dat hij definitief moet hebben gevoeld dat alle mentale begrip, alle mentale verlichting en natuurlijk alle mentale verklaring, waardeloos of ontoereikend zijn.... Al meer dan tien jaar lees ik geen enkel boek, maar als ik er een in handen krijg, weet ik meteen het niveau van de vibratie ervan. Om helder te kunnen zien, moet men er uit stappen, uiteraard. Hetzelfde geldt voor het kleine individu – het verwerpen van het individu is wat jij “heiligheid” noemt, maar het is slechts het begin van de mensheid! Kan men een mierenhoop “verwerpen”? – Men stapt eruit! En het is wijd en vreugdevol. We bevinden ons midden in de menselijke kindertijd.

⁴⁰ Helaas werd deze vonk van genialiteit al snel gedoofd

April 12, 1969

(Moeder leest eerst een paar fragmenten uit "Savitri" die op muziek gezet moeten worden.)

In Materie zal de geest's gloed ontstoken worden....
Enkelen zullen zien, wat niemand nog begrijpt;
God zal opgroeien, terwijl wijze mannen praten en slapen;
Want de mens zal de komst niet weten voor haar uur
En geloof zal niet zijn tot het werk is gedaan.

*

Deze transfiguratie is aarde's schuld aan de hemel:
Een wederzijdse schuld bindt de mens aan de Allerhoogste:
Zijn natuur moeten we aantrekken, zoals hij de onze doet;
Wij zijn zonen van God en moeten gelijk zijn aan hem:
Als zijn menselijke deel moeten we goddelijk worden.
Ons leven is een paradox met God als sleutel.

*

Maar geen zal leren, waarheen hij door het onbekende vaart
Of welke geheime opdracht de grote Moeder gaf.
In de verborgen kracht van haar almachtige Wil,
Door haar adem gedreven over leven's woelige diepte,
Door het donder's gebulder en door het windloze zwijgen,
Door mist en nevel, waarin niets meer is te zien,
Draagt hij haar verzegelde bevelen in zijn borst.

*

Een vermogen is in hem van haar occulte kracht,
Die hem bindt aan zijn eigen schepping's lot,
En nooit kan de machtige Reiziger rusten
En nooit kan de mystieke reis ophouden
Tot het onwetende donker van de mensen's ziel is genomen
En de morgens van God zijn nacht hebben overgenomen.

*

Deze voortdurende wil, die zij bedekte met haar spel
Om een Persoon op te roepen in de onpersoonlijke Leegte,

Met het Waarheidslicht aarde's massieve wortels van trance te
treffen,
Een stom zelf te wekken in de onbewuste diepten
En een verloren Vermogen te verheffen uit zijn python slaap,
Zodat de ogen van het Tijdloze konden kijken vanuit de Tijd
En de wereld het ongesluisde Goddelijke manifesteren.
Hiervoor heeft hij zijn witte oneindigheid verlaten
En aan de geest de last van het vlees opgelegd,
Opdat het Godheid's zaad mag bloeien in de geesteloze
Ruimte.

Savitri, I.IV.55-73

* * *

Kort daarna:

*Als u geïnteresseerd bent, kleine K. [9 en een half jaar oud], J.'s
zoon,⁴¹ heeft een droom gehad... Wilt u dat ik het je voorlees? Het
gaat over de Paus!*

Echt waar!

*Het is nogal vreemd, want het kind is zich van niets bewust. Hij heeft
een droom gehad die zijn moeder heeft opgeschreven:*

*"We gaan de Paus bezoeken. Er zijn veel mensen. Mama zet mij op
de tweede plaats en we gaan naar de Paus. Hij geeft mama een
paar hosties in een zakdoek en vraagt dan zijn dienaar om een
veelkleurige albe te brengen die lijkt op de zijne, en ik zie op de
borst van de Paus het symbool van Moeder, en op de achterkant
een Grieks kruis (met twee gelijke zijden). De dienaar brengt de
albe, die de Paus mij aandoet. Iedereen is weg. Ik hoor de stem van
P.L., maar zie alleen een kleine vriend van de Ashram. We gaan
terug naar huis en als we op het punt staan om binnen te gaan,
komen de twee dienaren van de Paus aan. Ik denk: 'Nu ik op mijn
beurt de Paus word, moet ik heel voorzichtig zijn; mijn entourage en
iedereen die ik ontmoet is belangrijk. Deze mannen zijn misschien
gekomen om mij kwaad te doen uit jaloezie.' Mama doet de deur
open en ik zie al een dienaar van de Paus in de kamer. Ik ga naar
binnen, aai mijn hond en word wakker.*

(Na een lange stilte) Weet je zeker dat hij nergens van gehoord heeft?

⁴¹ K's moeder is een vriendin van P.L. Zowel moeder als zoon verblijven in de Ashram.

Hij weet helemaal niets, deze jongen.

Het is vreemd.

Weet je of hij de Paus ooit heeft gezien?

*Ik weet het niet. Ik denk het niet.*⁴²

Je denkt het niet...

Het is interessant.

Deze kleine heeft een bestemming, maar die is voor jaren later... Wat er tot die tijd zal gebeuren, weet ik niet.

(lange stilte)

Dit Bewustzijn toont op dit moment dit lichaam, waardoor het... niet begrijpt, maar voelt (*Moeder voelt de lucht*)... het voelt noch begrijpt, het wordt zich bewust van de vibraties die horen (hoe zal ik het zeggen?) bij vernietiging, zou ik kunnen zeggen, de vibraties die horen bij het proces van vernietiging in de wereld, en de vibraties die horen bij het proces van vooruitgang zonder vernietiging.

Die ervaringen duren elke dag meerdere uren en ze laten je de twee kanten zo voelen, met een duidelijk onderscheid, heel duidelijk, in wat mensen doen, in wat ze zeggen, in de relatie met gebeurtenissen, en ook de verschillende bewustzijnstoestanden (alles speelt zich af in het bewustzijn, natuurlijk, het is helemaal niet – een gedachte, het is niet geformuleerd, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen). En dit Bewustzijn leert ook actie in stilte – op afstand en in aanwezigheid. Allerlei dingen, het leert constant, constant het een of het ander. En niet geformuleerd: er zijn geen formules, het zijn geen gedachten, maar bewustzijnstoestanden. En de relatie tussen de verschillende bewustzijnstoestanden: hoe ze op elkaar aansluiten, hoe ze zich met elkaar vermengen, hoe ze gescheiden kunnen worden, hoe... Het kan niet worden uitgelegd: het kan worden geleefd (het lichaam wordt geleerd hoe te leven), maar het kan niet worden uitgelegd. Voor alles – alles, alle activiteiten.

Zodra je het probeert te formuleren, komt dat mentale element erbij. Dat is het niet meer.

Heel, heel actief. Een constante activiteit van demonstratie, van onderwijzen – in actie, in het leven (niet mentaal, niet in gedachten). En zodra bijvoorbeeld spraak komt, neemt het de waarheid van het ding weg, ik weet het niet... Het verandert het in literatuur, als het ware.

Je kunt er niets over zeggen.

⁴² Satprem kwam er later achter dat de jongen de paus twee of drie keer in audiëntie had gezien (toen hij in Rome woonde, waar P.L. voor hem zorgde).

(stilte)

Over die relatie met de Christelijke wereld (we zullen het weten, maar...), is er nu een indruk dat ze deze Kennis willen gebruiken. In plaats van het te verwerpen, hebben ze ervoor gekozen het te gebruiken.

Het is beter – beter op die manier.

(lange stilte)

Oh, vanmorgen was het zo interessant, zo interessant! Het verschil tussen de vibraties die voortgang brengen zonder ontbinding noodzakelijk te maken, en de vibraties die behoren tot de oude methode van ontbinding. En constant, constant, voor elk en elk ding – constant. En hoe ze in elkaar passen, hoe ze gescheiden kunnen worden... heel interessant.

Zodra het is uitgelegd, is het af, is het dat niet meer – dat niet meer, de essentie van het ding is verloren.

Het zijn niets meer dan bewegingen van bewustzijn.

April 16, 1969

(Moeder luistert naar een paar stukken popmuziek die François B., een enthousiaste bezoeker, haar brengt)

Het is erg amusant! *(Moeder lacht)*

Het is het vitale in volle opstand tegen de geest, maar het is prachtig! Ze verwerpen de hele geest. Het is interessant, erg interessant!

Je krijgt het gevoel dat als ze een beetje verder zouden gaan (*gebaar van doorboren hierboven*), ze iets zouden vangen.

(François B.): Moeder, een paar groepen zijn veel verder gegaan. Deze [de Rolling Stones] is de meest vitale van alle groepen. Maar er zijn anderen, opener, minder ruw. Ze zijn echt klaar om je te herkennen, maar ze weten het niet.

Het is duidelijk een complete verwerping van alle mentale regels, en dat is de eerste stap die nodig is om verder te gaan. Er zijn twee of drie minuten

wanneer je plotseling - hop! (*gebaar van doorboren*) voelt dat het contact maakt met iets daarboven.

Is er nog iets anders?

(F.B.): Nog veel meer!

(Lachend) Je mag me nog wel een stukje of twee geven!

("muziek")

(Moeder lacht, erg geamuseerd) Het komt op mij over als een groep kinderen die bevrijd zijn van elk mentaal juk! Erg amusant.

Het is goed.

(F.B.): Ik zou u graag iets anders willen laten horen, een ander soort. Maar dan van dezelfde generatie. Iets zachtaardiger.

Goed... Maar het is erg amusant! Er zit een mentale vorm achter die lijkt op de het-kan-me-niet-schelen van de eeuwige glimlach! Het is vreemd... Ik bedoel, dat wat lacht naar het hele leven en al zijn vormen, maar alsof het door kinderen wordt gezien en gevoeld.

("Muziek" van een nuchtere soort)

Deze zijn angstiger!

(F.B.): Nog een stukje, als je wilt?

Ik denk dat het wel zal voldoen! *(Moeder lacht)*

(F. B.): Er is een groep die iets nogal humoristisch zingt, en aan het eind zeggen ze: "O Moeder, vertel me meer, vertel me meer..." Het is fantastisch! Omdat de inspiratie zo puur is, en ze echt vragen: "O Moeder, vertel me meer..."

(Moeder lacht)

En dit zijn "commerciële" dingen, ik bedoel dat ze daar in het openbaar zijn.... Denk je dat het tijd is om contact met ze op te nemen?

(Moeder heeft de vraag niet gehoord)

Het is een open deur. Ze moeten door de deur stappen en de toekomst ingaan (*gebaar van doorboren hierboven*), naar... wat zich nog niet heeft gemanifesteerd.

(F.B.): Kunnen we ze helpen?

Het opent veel deuren. Alle gewoontes, de hele beschaving uit het verleden is alsof ze ommuurd zijn door mentale regels; deze muziek (*gebaar van doorbreken*) laat ze vliegen! Het komt op mij over als een groep kinderen die huilen om iets --- en de open deur.

Ze moeten erdoorheen stappen, ze moeten verder --- er zijn nu mogelijkheden die er eerder niet waren, en dit [de popmuziek mensen] is precies het enige dat zich wil openen om die mogelijkheden te ontvangen. Dus een paar vooraan moeten als eersten erdoorheen gaan en ontvangen wat er aan de andere kant is.

Daar.

Het is goed.

(Satprem:) Hij zou ze graag in contact willen brengen met de Ashram...?

Ze zijn er nog niet allemaal klaar voor.

(F.B. :) Ik wil ze niet vertellen dat ze hierheen moeten komen...

Nee.

...maar ik wil ze vertellen dat er hier iets gebeurt dat verband houdt met wat ze niet hebben.

Ja. *(Lachend)* Ze hebben de muren doorbroken om naar de andere kant te gaan! Het is waar.

(F.B. :) Maar, moeder, het is het probleem van deze hele generatie....

Ja.

(F.B. :) En ik denk dat we ze misschien de informatie kunnen geven die we hebben. Laat het ze tenminste zien, geef ze dingen om te lezen...

Lezen is nog steeds te mentaal!

Maar we kunnen ook, als u denkt dat het kan, een klein groepje vormen, of misschien maar één persoon, of twee of drie, om ze te bezoeken.

Dat klopt.

En hun taal spreken, maar om ze te laten zien dat er iets anders is.

Ja, dat klopt.

Moeder, ik ben - ik was - diep in deze "Pop"-wereld, en om hier te komen, hoefde ik alleen maar te... besluiten om te komen. En alles wat ik heb kunnen zien of leren sinds ik hier kwam, is grote vreugde en bevestiging van de aspiratie die ik eerder had. Maar er zijn er velen zoals ik, die in cirkels rondlopen en in opstand komen...

Ja.

En als ze te horen krijgen: "Dit is er", zijn ze bereid om hun gedrag volledig te veranderen...

Goed.

En om heel puur en toegewijd te worden.

Het is goed. Dus je moet die missie op je nemen.

(Moeder legt haar hand op FB.s hoofd)

Het is goed.

Ik zal alles doen wat ik kan.

(Tegen Satprem:) Oh, weet je, ik vroeg dit Bewustzijn wat er nodig was om het te ontvangen zonder het te vervormen, en het antwoordde mij (Moeder leest een notitie voor):

"Men moet in staat zijn om in het licht van het Allerhoogste Bewustzijn te staan zonder een schaduw te werpen."

(Satprem:) Zonder een schaduw te werpen, ja.

Dat is wat het antwoordde.

(F.B.): Dat wil zeggen, zichzelf volledig vergeten?

(Satprem:) Helemaal transparant.

Maar dat is alles! *(Moeder lacht)*

(Tegen Satprem:) Hij vertrekt naar Bombay om goed werk te doen.

(F.B.): Dat hoop ik.

Het is heel interessant *(Moeder wijst naar haar notitie)*: er was de ervaring van het Bewustzijn, het licht van het Bewustzijn....

Heel goed, hier *(Moeder geeft François B. een "zegenpakket")*, is het om in je zak te houden, altijd. Het is een goed communicatiemiddel, in de

zin dat als je dit vasthoudt en je concentreert, IK WEET en ik antwoord.
Daar.

(Al die tijd zaten F.B.'s vrouw en hun veertig dagen oude baby stilletjes in een hoekje. Moeder kijkt naar de baby.)

Oh, we moeten dit niet wakker maken!... Schattig! Kijk hier eens naar, als het niet mooi is...

*(de baby beweegt zijn vingers,
de drie gaan weg)*

(Tegen Satprem:) Wil je "geduld"?

Ja, moeder!

*(Moeder houdt een bloemenkrans omhoog,
en vervolgt)*

Ze wijzen de gewone controle absoluut af, en sommigen zijn helemaal in het genot om alles te verstoren, maar af en toe voel je iets... *(gebaar van doorboren)*: "Oh, ik zou willen... Ik zou iets anders willen." En dat zal klaar zijn om het nieuwe bewustzijn te ontvangen.

Deze jongen is aardig, hij heeft spullen.

Het lijkt erop dat hij Y heeft ontmoet en gegrepen was door haar "ideeën" (!) R. was gealarmeerd. Dus ik zei tegen hem: "Het maakt niet uit!" Daarom heb ik hem aangemoedigd om naar Bombay te gaan, zodat hij zich daarvan zou bevrijden [d.w.z., van YJ. Hij had het voortdurend over *Gelijk aan Eén, Gelijk aan Eén...* ⁴³ Mentaal zijn ze weerloos.

Ja, er zijn er velen zoals zij, die "Gevangen" zijn... door niets.

Ja.

Maar het is echt een open deur.

Dit *(wijzend naar haar notitie)*, mon petit, het was prachtig; het betekent dat dit Bewustzijn werkt en werkt... werkt en onderwijst – dag en nacht onderwijst het het lichaam Vanuit dat oogpunt is het geweldig. En het gaat ongeveer zo *(gebaar overal)*. Dus natuurlijk stellen sommige mensen zich voor dat al hun fantasieën het resultaat zijn van dit Bewustzijn....

Op een dag ontving ik hier iemand (het was R., in feite), en het lichaam vroeg dit Bewustzijn, op die manier, het vroeg: "Hoe, hoe kunnen we ervoor zorgen dat er geen vermenging is van alle lagere bewegingen met

⁴³ "=1," de recensie bewerkt door Y.

dit licht?" Toen (ik zat hier), kwam er een soort kolom naar beneden die zo breed was als deze (*gebaar van ongeveer een meter vijftig*), hier (*gebaar voor Moeder*), als een lichtkolom. Maar het kwam IN DE KAMER naar beneden, mon petit! Het was niet "ergens anders" - het was hier. Zodanig dat ik het met mijn eigen ogen zag. Een licht... ondefinieerbaar, oogverblindend, maar... ik weet het niet, zo rustig! Ik kan het niet zeggen, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen... zo stabiel, zo rustig. Oogverblindend. En zonder enige vibraties. En de kleur ervan... ondefinieerbaar, in de zin dat het noch wit was noch goud noch ... Het was... alsof ALLES er was. Het kan niet worden beschreven. Wonderbaarlijk. Toen nam dit Bewustzijn mijn bewustzijn en ging als volgt (*gebaar in een cirkel beginnend bij Moeder aan haar linkzijdige, door de lichtkolom heen, dan terugkerend naar Moeder aan haar rechterzijdige*).... Ik voelde het [de lichtkolom, toen Moeders bewustzijn erdoorheen ging]. Ik voelde het, maar ik zag niets [d.w.z. geen schaduw]. Ik zag niets, ik zag alleen een lichte beweging, maar... Het was als een lichte beweging, maar het was hetzelfde licht.⁴⁴ Toen ging het door de kolom en kwam terug [in Moeder]. En toen nam het RA *bewustzijn (hetzelfde gebaar in een cirkel beginnend bij R., haar bewustzijn door de kolom nemend en terugkomend naar R.)*, het ging erdoorheen en er was een *omtrek* [terwijl het door de lichtkolom ging], een *omtrek*, en op de plaats van het hoofd was het blauw, het was blauw geworden [d.w.z. een schaduw in het licht]. Dat was R.'s effect: een *omtrek*. Toen zei het iets tegen mij (zonder woorden, maar het werd onmiddellijk vertaald in woorden, in het Engels):

"When you stand in the light of the dupreme Consciousness you must not make a shadow."

("Wanneer je in het licht van het Allerhoogste Bewustzijn staat, mag je geen schaduw maken.")

En met die ervaring was het zo echt en intens!... Het zei: "Dat is de conditie --- de conditie." Toen, een half uur later, zei het het tegen mij in het Frans; het werd vertaald in het Frans.

Ik gaf de tekst aan de persoon. Het kan niet zomaar gepubliceerd worden, want het vereist een hele uitleg (en ik denk dat het beter is om het niet te publiceren, ik weet het niet). Het vereist een hele uitleg. Of anders zouden we kunnen stellen:

"Om het nieuwe bewustzijn te kunnen ontvangen zonder het te vervormen...

Dan de tekst:

"...Men moet in staat zijn om in het licht van het Allerhoogste Bewustzijn te staan zonder een schaduw te werpen."

⁴⁴ De "lichte beweging" is Moeders bewustzijn dat door de lichtkolom gaat, wat betekent dat Moeders bewustzijn dezelfde kleur of hetzelfde licht had als dat van de kolom.

Woorden... als men de ervaring niet heeft gehad, zijn woorden... Ze hebben niet wat de ervaring gaf --- die kracht. Het was zo intens, weet je! Sindsdien "denkt" het lichaam voortdurend.

Daaraan: "Werp geen schaduw, werp geen schaduw..." En de transformatie van het bewustzijn van het lichaam vindt met een enorme snelheid plaats.

Maar mijn ogen waren open, ik was niet in trance, ik sprak met R. Ik zag het zo: het nam mijn bewustzijn... (*hetzelfde gebaar in een cirkel*).

Heeft het u omhuld of...?

Nee: het [de lichtkolom] was voor me, zo, tussen mij en R. Voor me, als een laag. Tussen mij en het raam. En toen werd mijn bewustzijn als het ware gegrepen en erdoorheen gehaald (*hetzelfde gebaar*). Ik keek en zag niets [d.w.z. geen enkele schaduw of spoor], maar ik voelde. Ik voelde: er was een lichte vibratie [terwijl ik erdoorheen ging]. Toen, om een demonstratie te geven, nam het R.'s bewustzijn in de kolom, en er was een omtrek van het hoofd: de omtrek was te zien, gewoon een omtrek; over het algemeen was het enigszins grijs geworden, maar helemaal niet donker. En op de plaats van het hoofd was het meer blauw; het was blauw, ondoorzichtig: het hoofd, de vorm van een hoofd, zo – een omtrek. Dus ik begreep helemaal wat het betekende:

"Wanneer je in het licht van het Allerhoogste Bewustzijn staat, mag je geen schaduw maken."

Het was een ervaring die AAN HET LICHAAM werd gegeven - Ik zeg je, mijn ogen waren open. Ik voelde het bewustzijn... (*hetzelfde gebaar in een cirkel*). Het kan niet worden beschreven, kan niet worden uitgedrukt.

Sindsdien is het lichaam vol van een intensiteit van trilling, van aspiratie, van... En een enorme wil om alle mogelijke onwaarheid, alles, kwijt te raken.

(stilte)

Het bleef lang. Het bleef minstens een kwartier - een lange tijd. En ik had zin om dit te doen (*Moeder wrijft in haar ogen alsof ze het niet kan geloven*). Het is de eerste keer dat het fysieke lichaam een ervaring van die soort heeft gehad, met de ogen wijd open. Ik zag het naar beneden komen, zo naar beneden komen, tot rust komen en daar blijven. En alle cellen leken ernaar te snakken en te snakken – het was prachtig! Onuitsprekelijk.

Geen schaduw, dat wil zeggen, geen ego.

Ja, dat is het precies. Het betekent geen ego.

(stilte)

En ik begreep het. Ik begreep in hoeverre het een genade was – echt een wonderbaarlijke genade – om mijn denkvermogen en vitaliteit te hebben weggenomen. Natuurlijk kon het alleen worden gedaan omdat de psyche volledig in het bezit was van het lichaam, anders... (*Moeder lacht, en laat zien dat ze anders de verbinding met haar lichaam zou hebben verbroken*). Wat betekent dat het proces niet aan te raden is: het was vrij radicaal. Maar het was prachtig. En ik vond iets in Savitri... iets in de vijfde Canto (ik vertaalde het gisteren en bewaarde het om het je te laten zien)... Hier:

(*Moeder pakt een rol pagina's en leest:*)

Deze kennis had hij als eerste van in de tijd geboren mensen.
Door een gordijn van helder denkvermogen toegelaten,
Dat hangt tussen onze gedachten en het absolute zicht,
Vond hij de occulte grot, de mystieke doorgang
Nabij de bron van inzicht in de ziel,
En ging binnen, waar de Vleugelen van de Glorie broeden
In de zonovergoten ruimte, waar alles voor altijd gekend is.

(Savitri, I.V.74)

(*dan leest Satprem
Moeders vertaling voor*)

Niet zo geweldig, de vertaling!

Oh, maar dat is het wel, Moeder.

Dat is het beste dat ik vond, maar het is niet zo geweldig

(*stilte,
Moeder kijkt naar een ander vel*)

En op een plek zegt hij:

Hij doorsneed het koord van het denkvermogen, dat het
aardehart bindt
En wierp het juk af van Materie's wet.
De lichaam's regels bonden de geest's vermogens niet:

(I.V.74)

Zie je, hij zegt dat de hartslag stopt....

(*Moeder zoekt naar de passage,
die Satprem voorleest:*)

Toen het leven zijn hartslag had gestopt, brak de dood niet in....

Dat is het! En hij zegt dat het denkvermogen ook stopt.

(Satprem leest)

Hij durfde te leven toen adem en gedachten stil waren.

Dat is het.

Zo kon hij die magische plek betreden
Die maar weinigen met een gehaaste blik kunnen zien....

Toen ik het las, wist ik niet dat hij had gesproken over die ervaring van de afschaffing van het denkvermogen --- hij sprak erover, en hij zegt dat de hartslag is gestopt, maar dat die niet dood is. Dat is het.

Ik weet het niet, toen ik het las, voelde ik plotseling dat hij de overgang beschreef van het gewone leven naar een supramentaal leven.

Ik weet niet waarom, maar ik zei heel sterk tegen mezelf dat ik je dit absoluut moest laten zien.

(Satprem leest de vertaling voor)

Ik weet niet of de vertaling heel goed is, maar het is het beste wat ik kon doen. (Ik vertaal langzaam de hele *Savitri* – het zal tien jaar duren!) Weet je nog, we hadden een groot deel vertaald, maar het was het einde van *Savitri*; dit is het begin.

Maar de afschaffing van het denkvermogen, is dat niet hetzelfde als de volledige rust van het denkvermogen?

Nee.

Het is niet hetzelfde.

Nee.

Wat kan er gedaan worden om het denkvermogen af te schaffen?

Nee, ik denk niet dat het gedaan moet worden. Ik denk dat wat nodig is, deze absolute rust is, zodat Dat kan doorgaan zonder vervormd te worden. De afschaffing [in Moeder] werd gedaan omdat het lichaam het proces van transformatie van de cellen wilde proberen, en het was al behoorlijk oud, zie je, dus moesten de dingen snel gaan. Het was voor de beweging om snel te zijn. Maar natuurlijk kan ik zien dat het riskant is...

Deze ervaring [van de lichtkolom] kwam zo spontaan, moeiteloos, zonder concentratie of wat dan ook; en voor het lichaam zelf was het zichtbaar zoals dit (gebaar, ogen wijd open). Ik kon het raam niet meer zien, die tafel daar kon ik niet meer zien; ik kon niet zien: het was hier, zoals dit, hier (*gebaar tussen Moeder en het raam*). Alsof het FYSIEK hier was, begrijp je.

Het lichaam leert heel, heel kleine details, heel kleine dingen, de hele tijd, de hele tijd, dag en nacht.

Maar nog maar een jaar geleden had ik niet naar die muziek kunnen luisteren. Nu... (*Moeder glimlacht, geamuseerd*)... Het is vreemd.

En ik hoorde niet alleen: ik zag de mensen, de dingen, de toekomst, waar het naartoe ging – alles, alles samen, net als dit (*gebaar van kijken*): ik was maar een beetje aandachtig.

Maar het is tegelijkertijd vreemd kwetsbaar, dat is het merkwaardige. Er is een gevoel van buiten alle gewone wetten te zijn getreden, en... het hangt in spanning, zo. Iets dat probeert te worden vastgesteld.

En extreem gevoelig voor wat er komt (de twee dingen tegelijkertijd), extreem gevoelig voor wat er van anderen komt, en tegelijkertijd met een soort buitengewone kracht om erin te treden en daar te werken. Alsof er een hele reeks beperkingen... (*Moeder glijdt de vingers van de ene hand door de vingers van de andere*) zijn opgeheven.

Het is vreemd.

Oh! (*Moeder kijkt op de klok*) Het is erg laat en we hebben nog niets gedaan.... Heb je iets gehad? Nee. Hoe gaat het met je?

Goed.

Je nachten?

Goed. Ik ga weer aan het werk.

Niet te veel.

Niet te veel, je zou de kans moeten grijpen om... Kun je dit Bewustzijn voelen? Nee?

Als ik me concentreer... Ik weet het niet, ik merk dat er iets is, dat vast is.

Ja.

Het verandert dingen. Vreemd genoeg lijken ze gewoon hetzelfde te zijn, en ze worden heel anders.

In Canada hebben veel mensen contact gemaakt met dit Bewustzijn. Ik ontvang verrassende brieven.

(Satprem staat op om te vertrekken)

Ik geef je niets te eten - dat is walgelijk!

Nee, nee! Ik heb alles wat ik nodig heb.

Heb je echt niet nodig...?

Nee, nee, ik heb niets nodig behalve...

Ah, zo bekeek ik het niet! *(Moeder lacht)*

Het lichaam moet nog steeds eten, maar ook hier lijkt het... Er zijn allerlei dingen....

Nou, alles lijkt nog steeds in twijfel te worden getrokken.

April 19, 1969

(Over het vertrek van Amrita, die de financiën van de Ashram beheerde.)

(Lachend) Hier zijn soepen!

We zitten in een vreselijke verwarring, vreselijk!

Jarenlang was er een hele kant van de dingen, de kant van het geld en alle regelingen, waar ik niet over werd verteld, en het was prima, ik zorgde er niet voor, ik bemoeide me er niet mee. Nu vertellen ze me plotseling dingen (half vertellen ze me, en zonder me te vertellen wat er vroeger werd gedaan), en ik realiseer me... Alles is in een vreselijke verwarring, vreselijk! Omdat... Ik kan niet begrijpen wat ze doen omdat ik de reden niet weet, ik weet niet hoe de dingen zijn geregeld.

Nu is er een last van mijn schouders gevallen, maar... Ze maken ruzie... oh!

Ik had je dingen te vertellen... maar ik kan het me niet herinneren - ik kan het me helemaal niet herinneren! Woensdag, nadat je weg was, realiseerde ik me dat ik je dingen moest vertellen, maar nu weet ik het niet

meer – er zijn zoveel dingen gebeurd dat ik het me niet meer kan herinneren.

Weet je, voorheen centraliseerde Amrita veel dingen. Hij had ze georganiseerd en ik bekommerde me er niet om; hij vertelde me alleen waar ik moest ingrijpen en de rest was geregeld. Maar nu komen ze voor het minste of geringste naar me toe en omdat ze niet weten wat hij vroeger deed en hoe, moet alles gedaan worden. Dat heeft veel problemen veroorzaakt.

Nu weet ik dat ik je iets moet vertellen, maar ik weet niet wat!

(stilte)

Alles is in een soort rumoer. Het hele land.

Weet je, er is nu een Communistische regering in Bengalen... Het zou beter zijn om dit niet op te nemen (*Moeder raakt de microfoon aan*).

Ik kan het wissen.

Dus toen waren er scènes (ik vergeet de details), nogal onaangename scènes, toen een soort rel, en het leger moest het vuur openen. Vier mensen werden gedood.⁴⁵ Dus de Communistische regering wil de vier soldaten die het vuur openden arresteren, zeggende... nou ja, dat ze heel verkeerd hebben gedaan. Ze zeiden dat tegen het hoofd van het leger daar, die zei: "Als ze komen om mijn mannen te arresteren, zal ik ze arresteren! Ik zal de politie arresteren en ze in de gevangenis stoppen!..." Ik vond het charmant. Maar ik had net N.S.⁴⁶ gezien - je weet wel N.S., nietwaar - die door Indira was gestuurd om mij vragen te stellen over wat er gedaan moest worden.⁴⁷ Ze was net weggegaan toen ik over die andere affaire hoorde. Ik dacht: "Hoe kan ik haar dat laten vertellen?..." (omdat Indira niet weet wat ze moet doen - of ze het leger of de politie moet steunen). Toen zei ik: "Als ze de politie steunt, zijn de Chinezen hier over twee weken; ze moet absoluut het leger steunen" Dus we moesten N.S. inhalen (ze was net naar Delhi vertrokken), we moesten haar inhalen om haar te vertellen: "Moeder zei dat je..."

En L. ging weg om het vliegtuig in te halen.

Zo gaat dat. De voorgaande dagen had ik allerlei rampzalige dingen gezien. (Ik wist niet wat de situatie was.) Toen het me werd verteld, wist ik het meteen: ik zag HIER de Chinezen. Ja. Het raakte me erg, erg. En met VRESELIJKE dingen, vreselijk.

⁴⁵ Incident in Kashipur.

⁴⁶ Een minister in de centrale regering, en destijds een vriend van Indira Gandhi.

⁴⁷ We geven in addendum een verslag van N.S.'s gesprek met Moeder.

Dus ik moest onmiddellijk iemand sturen om haar te vertellen: “Steun het leger in godsnaam.” Het is India’s enige hoop. Het leger is goed, maar het wordt niet gesteund. Maar dat mag niet worden verteld, want ik mag me niet bezighouden met politiek, dus...

Maar het lijkt erop dat in drie staten de Communisten WILLEN dat de Chinezen komen. Dat is vreselijk. De Chinezen, mon petit, je kunt je niet voorstellen wat het is.... Verschrikkelijk! Ze zijn verschrikkelijk. Met een koude, verschrikkelijke wreedheid.

Dus het is de laatste paar dagen heel, heel moeilijk geweest.

Het is bijna een wonder: Indira realiseerde zich plotseling (N.S. vertelde het me) dat ze niet de vereiste kennis of de vereiste macht heeft om de omstandigheden het hoofd te bieden, dus zei ze tegen N.S. dat ze naar me toe moest komen en me moest vragen haar te helpen. Toen begreep ik waarom ik al die omstandigheden had gezien – dagenlang ging het helemaal over India, en ik zag dat het serieus was, heel serieus.

(*stilte*)

Er was hier één man die iets had kunnen doen: het was de voormalige legerleider, K.'s neef⁴⁸ – maar ze stuurden hem naar Canada!... Het had tot gevolg dat nu heel Canada geïnteresseerd is in India! Er is daar een vrij wijdverbreide en interessante beweging. Maar ze willen hem hier niet. En hij was een goede legerleider.... Jammer dat hij weg is. Hij had ook contact met ons, en net nu...

Daarom: er is constant de druk van heel serieuze zaken.

(*stilte*)

Wat voor nieuws heb je? Niets?

Maar dit steeds groter wordende Chinese monster, je ziet niet wat het zal kunnen stoppen.

Ja, dat klopt.

Je ziet het niet, behalve natuurlijk een nucleaire catastrofe. Anders wil het overal alleen maar verslinden.

Ja.

Wat zal het stoppen?... Is het ontvankelijk voor de subtiele krachten?

⁴⁸ K. is een discipel.

(*Na een stilte*) Er is een man... Eerst is er onze goede S.H.⁴⁹ hier, maar er is nog een man in Santiniketan; ik zag hem, ik ken hem, en hij zei altijd dat het Sri Aurobindo's gedachte was die China kon redden. Maar hij kwam hier omdat hij geen Communist was en ze stalen al zijn goederen – hij gaf ze; toen hij werd geïnformeerd, schreef hij [aan de Chinese regering] en zei: "Ik geef ze aan jullie; jullie namen ze, maar ik geef ze aan jullie." Dat was heel goed, heel slim. Dus natuurlijk wordt hij gerespecteerd. Maar ik denk niet dat hij veel kan doen. Maar zijn eigen mening is dat het alleen Sri Aurobindo's gedachte is die China kan redden. China is extreem intellectueel; als de Chinese inlichtingendienst door Sri Aurobindo's gedachte zou worden gevangen, zou het... Dat lijkt de enige, de enige hoop te zijn.

Maar Formosa [Taiwan], dat niets is, is helemaal met ons.

Ja, maar dat is niet veel.

Het is niets.

De Sovjets waren een groot gevaar, maar nu lijken ze... ze lijken het te beginnen te begrijpen. Ze zijn verdeeld onder elkaar.

Maar hier is het echt een groeiend monster.

Oh, het is formidabel.

(*stilte*)

Amerika is extreem geïnteresseerd in Auroville. Rusland is extreem geïnteresseerd in Auroville. De Chinezen... niets, absoluut niets, geen reactie.

Ze zijn... Ik weet niet hoe... De indruk is van iets, dat steenachtig is. Het reageert niet.

(*lange stilte*)

Want... jarenlang, zelfs vanaf het moment dat Sri Aurobindo hier was, was er het visioen - een innerlijk visioen - dat India de plek is waar het lot van de aarde zal worden beslist. Dus de twee tegengestelde mogelijkheden zijn daar. Alsof er werd gezegd dat als er oorlog was, het over India zou gaan; dat het wereldconflict... (hoe kan ik het zeggen?), de KWESTIE zich zou afspelen over India. Maar zal de Kracht van Vrede voldoende zijn om oorlog te voorkomen? Dat is de hele vraag. Maar de wervelwind van krachten is hier, boven India.

En sinds dit Bewustzijn kwam, zijn de dingen versneld.

⁴⁹ Een Chinese discipel.

Het heeft een grote snelheid van beweging aan omstandigheden gegeven. Maar toen werd het urgent. En... oh, onwaarheid, dubbelhartigheid... oh, alles lijkt naar de oppervlakte te komen - het is afschuwelijk. Zal de... de Kracht van Harmonie en Vrede sterk genoeg zijn om... dat allemaal te verteren? Ik weet het niet.

Ik dacht (er waren allerlei dingen aan de hand, zoals afbeeldingen van mogelijkheden), ik dacht dat het in de samenstelling van het lichaam zat, dat het naar buiten kwam om gezuiverd te worden. Nu besef ik dat het misschien deels dat was, maar dat al die afbeeldingen overeenkomen met dingen die op dit moment [in de wereld] plaatsvinden. En als ze waar zijn... zijn de dingen die komen nogal catastrofaal.

Er is altijd die innerlijke wil om... (*gebaar van druk om vrede te stichten*). Alsof het een laatste conflict is, kan ik niet zeggen, maar het wordt... het wordt onmiddellijk.

Het is als een conflict tussen de krachten die de aarde willen vernietigen en de aardse transformatie. Als die krachten kunnen worden gecontroleerd, beheerst of machteloos gemaakt, dan zal de voortgang en transformatie van de aarde blijven stijgen – prachtig! Maar nu... lijken er van alle kanten monsters op te komen om dat te voorkomen.

(*stilte*)

Het is precies alsof we op een vulkaan zitten: of de vulkaan moet uitdoven, of alles gaat ontploffen. Zo is het.

Elf uur, oh!

Zou je het niet leuk vinden om te gaan varen? Ik zei tegen Z dat hij je mee moest nemen....

Zomaar... een beetje varen. En ik dacht ook dat je niet lastiggevallen zou worden door mensen! Ze zullen je niet meer vinden!

* * *

ADDENDUM

(*Verlag van N.S.'s bezoek op 17 april 1969. Moeders woorden zijn in het Engels uit haar geheugen opgeschreven, en zijn daarom bij benadering.*)

1. Toen N.S. sprak over wat Indira zei over de problemen die ze heeft en de moeilijkheden waarmee ze wordt geconfronteerd en dat ze de hulp, kracht en begeleiding van de Moeder wilde, zei de Moeder dat ze dit heel goed wist en dat ze Indira voortdurend haar hulp en zegen gaf.

2. Met betrekking tot het gevaar van het Communisme zei de Moeder dat Communisme een waarheid is die is verdraaid en dat wanneer de waarheid naar buiten komt, de vervorming zal verdwijnen. De waarheid is dat al iemands inspanningen en al iemands werk niet gericht moeten zijn op de staat, maar op het Goddelijke.

3. Er is maar één land ter wereld dat weet dat er maar één Waarheid is waar alles op gericht moet zijn, en dat is India. Andere landen zijn dit vergeten, maar in India is het ingebakken in de mensen, en op een dag zal het naar buiten komen.

4. We moeten dit allemaal erkennen en eraan werken. India is de bakermat van de Waarheid en zal de wereld naar de Waarheid leiden. India zal zijn echte plaats in de wereld vinden wanneer het dit beseft.

5. De Moeder vroeg N.S. om tegen Indira te zeggen dat ze moest besluiten om een gehoorzame, trouwe en toegewijde dienaar van de Waarheid en de Waarheid alleen te worden, en dan kon niets haar meer tegenhouden. Alle uiterlijke moeilijkheden en zelfs personen die haar positie proberen te verstoren, zullen haar niet kunnen beïnvloeden, en als ze lijken te slagen, als ze vastberaden is in haar geloof en in haar toewijding om de Waarheid te dienen, kan niets haar overweldigen.

6. Om een echte dienaar van de Waarheid te zijn, moet men al zijn persoonlijke verlangens en voorkeuren vergeten en alleen de gedachte hebben om de Waarheid te dienen.

7. De Moeder zei toen tegen N.S. persoonlijk en hoopte dat de aanwezige mannen niet beledigd zouden zijn, dat alleen vrouwen weten hoe ze deze Kracht moeten gebruiken die voortkomt uit het dienen van de Waarheid.

8. De Moeder zei ook dat ze Indira moest vertellen dat ze moest weten dat de wetten van de mens niet kunnen standhouden voor de wetten van het Goddelijke en dat het uiteindelijk de wetten van het Goddelijke zijn die zullen zegevieren.

9. De Moeder zei dat het nieuwe Bewustzijn dat op 1 januari is neergedaald erg actief is en dat we op een zeer kritiek moment in de geschiedenis van de wereld zijn gekomen, en het is het meest interessant om te zien hoe de dingen gebeuren. Dit nieuwe Bewustzijn bereidt zich voor op de Supermens en dus vinden er overal grote veranderingen plaats. Toen de eerste man zich ontwikkelde, had het dier geen verstand en kon het de evolutie niet waarderen. De mens heeft verstand en kan de evolutie waarderen. Daarom is dit de meest interessante tijd in de geschiedenis. Als men in dat bewustzijn kan staan en de gebeurtenissen van bovenaf kan bekijken, kan men zien hoe klein en zinloos ze zijn en kan men er dan met een grote Kracht op inspelen.

10. De Moeder zei tegen N.S. dat Zij wil dat Indira in haar huidige positie blijft omdat de Moeder in staat is om door haar te werken, omdat zij oprecht probeert het land te dienen.

11. De Moeder zei: "Ik ken de omstandigheden in het land. Zelfs als één persoon zichzelf trouw ter beschikking van de Waarheid zou kunnen stellen, zou hij het land en de wereld kunnen veranderen."

12. De Moeder zei dat Auroville de enige hoop is om een nieuwe wereldoorlog te voorkomen. De spanningen groeien en de situatie wordt zeer kritiek. Maar alleen het Idee van Auroville, als het verspreider kan worden, kan een wereldoorlog voorkomen.

13. De kinderen die op dit moment geboren worden, hebben het geluk.

April 23, 1969

(Moeder ontving Satprem om 11 uur in plaats van 10 uur.)

Het is angstaanjagend, mon petit!... Oh, er waren veel grappige dingen om je te vertellen, maar het is niet leuk, we zijn te gehaast....

Oh, weet u, Moeder, ik wilde u één ding vertellen: het hele geroddel in de Ashram is dat u L. naar Delhi hebt gestuurd met een bericht over de gebeurtenissen in Bengalen en de regering hebt verteld dat het sterk moest zijn – de hele Ashram weet het!

(Moeder lacht)... Ze werden HEEL GOED ontvangen in Delhi. A. [een secretaris van de regering] kwam terug en vertelde me dat Indira twintig of vijfentwintig minuten in gesprek was geweest en dat ze heel gelukkig leek. Het was een compleet succes.

Maar weet je, je kunt ze niet tegenhouden om te praten! Ze kunnen er niets aan doen: ze zijn vreselijk, ze praten onzin over elk onderwerp onder de zon. Ze zeiden zelfs, zo lijkt het, over die arme man, de minister-president⁵⁰ van Madras die aan kanker stierf, dat ik had gezegd dat hij een heel slecht mens was, en dat hij daarom stierf! Dat soort dingen, begrijp je.

⁵⁰ Annadurai.

Nu ben ik eraan gewend geraakt. Al die onzin ter wereld die ze vertellen – het is het hele systeem dat moet worden ontbonden!

(*stilte*)

En jij? Hoe gaat het met je?

[*Satprem klaagt over zijn ogen*]... *Verder gaat het goed met me, Moeder.*

Maar werk niet te veel! (*Lachend*) Ik predik luiheid!

Ik had je heel veel te vertellen, en vreemd genoeg stopte mijn horloge; ik had geen idee hoe laat het was, dus ik vroeg: "Hoe laat is het?" Ze zeiden: "Het is kwart voor elf." Het gaf me zo'n schok (*lachend*) dat alles wat ik je wilde vertellen verdween! vrpp, zo!

(*stilte*)

Maar het is interessant, het werk is een interessante fase ingegaan.

(*Na een stilte*) Ja, ik heb iets geschreven (*Moeder zoekt naar een stuk papier*).... Het probleem is dat als ik het eenmaal heb opgeschreven, het weg is. En het was... (*Moeder probeert zich te herinneren*).

Ja, het was iemand die me schreef... Ik weet het niet meer, het ging over "wijding." Maar ik herinner me dat toen ik antwoordde, ik keek, en ik zag... (hoe moet ik het noemen?) de curve, maar het is niet precies een curve.... Je begrijpt, wijding, zelf-gave, *overgave* (niet "onderwerping"), dat alles impliceert nog steeds een afzonderlijk zelf dat zichzelf geeft. En ik zag - in feite zag ik in de ervaring van het lichaam - dat het lichaam op het punt staat om... het bevindt zich gewoon in een tussenliggende staat, omdat niet alle delen precies dezelfde fase hebben bereikt (ik weet niet waarom, maar zo is het). Dus ik zou kunnen zeggen (maar dit is een vereenvoudiging), ik zou kunnen zeggen dat over het algemeen de zelf-gave van het lichaam totaal is, de toewijding bijna totaal in de zin dat er overal een actieve samenwerking is, maar met een intense aspiratie, en soms een moment waarop het zo gaat (*gebaar dat een zwellend in de cellen uitdrukt*). Ik weet niet wat er gebeurt, er gebeurt iets in de cellen, en dan... is er geen zelf-gave meer of zoiets... noch een "toewijding" noch "luisteren naar het bevel": het is een staat, een staat van intense vibratie, met tegelijkertijd een gevoel van almacht, zelfs hierbinnen (*Moeder knijpt in de huid van haar handen*), in dit oude ding, en... een stralende almacht, altijd met dit... iets in de lijn van goedheid, van welwillendheid, maar veel daarboven (die dingen zien eruit als belachelijke vervormingen). Het gaat zo (*hetzelfde gebaar van opzwellen*), en statisch, dat wil zeggen, met het gevoel van eeuwigheid in de cellen.

Het duurt niet lang - het duurt hooguit een paar minuten; ja, een paar minuten, maar het komt terug. Het komt terug, het is iets VOLLEDIG nieuws voor het lichaam.

Altijd - constant, altijd - is er de warmte, de lieflijkheid en het geluk van een volledige zelf-gave, met een aspiratie: "ZIJN, U zijn, niet meer bestaan." Maar er is nog steeds een gevoel van... het is de vreugde van jezelf geven. Het is zo, constant. En als het bewustzijn niet actief is, dat wil zeggen, als ik niet spreek of niet luister of... herhaalt het lichaam automatisch de mantra op die manier, constant op die manier; dat is de constante staat, dag en nacht, voortdurend. Maar nu en dan – nu en dan – is er een soort fusie (ik weet niet wat er gebeurt), en zelfs dat hele vreugdevolle streven, die hele vurigheid wordt getransformeerd in een staat... die volkomen stil is, of lijkt, omdat... ik weet niet wat het is: het is geen stilte, geen eeuwigheid... ik weet het niet, het is iets, een "iets" dat... Kracht, Licht, en eigenlijk een Liefde is die zichzelf niet "geeft" en niet "ontvangt"; een Liefde die... iets (ik gebruik dit woord bij gebrek aan andere), zo iets, maar het is Dat, het is een trilling die Dat is, een vibratie van Kracht, Licht en Liefde (dat zijn de drie woorden die ik moet gebruiken om te vertalen), die IN dit is, in het lichaam, overal. Overal. Tot op het punt dat wanneer je die staat verlaat, je je afvraagt (*lachend*) of je nog steeds dezelfde vorm hebt! Zo is het, begrijp je.

Het is nieuw – het begon twee dagen geleden.

Het is niet constant. Het komt wanneer ik met rust word gelaten (*[lacht]* wat niet vaak gebeurt!), wanneer ik kan opgaan in de vreugde van het behoren tot het Goddelijk (iets dergelijks). Er is niet eens het idee van "het Goddelijke zijn", dat is het niet! Dat lijkt zo dwaas! De eerste keer dat ik dat las, was het voor mij het toppunt van egoïsme: Jij bent het Goddelijke! (*Lachend*) Het is niet het Goddelijke dat jou bevat, het ben jij die het Goddelijke bevat, vergeet dat niet!... Maar er is de vreugde van het volledig behoren tot het Goddelijke, en plotseling (*gebaar van losbreken*) vindt er iets plaats... (*Moeder laat zien dat er geen verdere scheiding is, van een "geven" en van een "iemand" om jezelf aan te geven*).

Vreemd genoeg, zodra er de geringste verslapping is in de houding, bijvoorbeeld, een seconde van vergeetachtigheid (wat ik "vergeetachtigheid" zou kunnen noemen, dat wil zeggen, de oude gewoonte, de oude aardse gewoonte van zijn), voelt het lichaam zich onmiddellijk op het punt om te worden opgelost. En dat is, vreemd genoeg, iets... Het lichaam is nu bewust dat het bij elkaar kan blijven, kan bestaan ALLEEN door de Kracht van de Heer, niet door een natuurwet – die het kent – en dus, op zulke momenten, brr! kunnen er twee of drie seconden komen zoals die: je voelt alles, maar alles staat op het punt om opgelost te worden.

Vreemd.

Bij mensen, tenzij (dit is zeldzaam), tenzij ze volkomen ondraaglijk zijn (maar dat is zeer zeldzaam), bij mensen, bestaat dit [lichaam] niet meer: wat er is, is het Goddelijke Bewustzijn aan het werk, observerend, werkend, antwoordend en (*lachend*) soms vol ondeugendheid! Een ondeugendheid zo vol goedheid, maar heel ondeugend. En een buitengewoon gevoel voor humor.

Nou, daar heb je het. Dus het is goed. Op een bepaalde manier is het goed. Ik voel dat het nog steeds... Laten we eens kijken, laat me proberen om een beetje te mentaliseren: de indruk is alsof het allerhoogste Bewustzijn het werk van transformatie van het lichaam op zich heeft genomen en het grondig doet, maar ook zonder aarzeling, zonder compromis of iets dergelijks, en... de vraag is of het lichaam het zal volhouden. Zo is het . Het lichaam weet het --- het weet het en heeft geen greintje angst, moet ik zeggen - het is het allemaal hetzelfde: "Wat U wilt, zal goed zijn." Soms voelt het een beetje lijden voor het een of ander, een beetje wrijving (een pijn hier of daar... sommige pijnen zijn niet zo prettig), en op zulke momenten zegt het altijd (*Moeder opent haar handen*): "Zoals U wilt, Heer." En binnen een paar minuten op zijn hoogst, kalmeert het. Maar het is gestopt met zich af te vragen of het zal duren of niet, of het zal slagen of niet - dat is allemaal voorbij, weg: "Het is zoals U wilt, zoals U wilt." Het gebruikt die woorden omdat we maar één taal kunnen gebruiken, die helemaal niet in staat is om dingen uit te drukken; we kennen niets anders, dus gebruiken we die taal. Als het zegt, "Zoals U wilt," is er deze beweging van... (*gebaar van verwijding en uitbreiding*) hoe moet ik het noemen?... Het is als een versoepeling in alle cellen - ze versoepelen. Ze versoepelen in het allerhoogste Licht, in het opperste Bewustzijn, zo. Dan voel je dat de vorm op het punt staat te verdwijnen, maar... (*Moeder kijkt naar de huid van haar handen*) het moet het bewustzijn zijn dat in de cellen zit [dat zich verspreidt]; ik denk niet dat het de substantie is, want (*Moeder kijkt naar de huid van haar handen*) tot nu toe is het gebeven zoals het is! Maar die [versoepeling] blijft daar vrij lang.

Maar er zijn geen woorden om dat uit te drukken, want ik denk... (ik weet niet of sommige mensen het voelden, maar als ze dat deden, wisten ze niet wat het was omdat ze het niet uitten), ik denk dat het nieuw is. Het is nieuw voor het lichaam. Het is nieuw. Een soort van... alsof je gespannen bent, en de spanning neemt af, af... (*hetzelfde gebaar van expansie en diffusie*). Ja, het is ongeveer zo, zoals wanneer je gespannen bent, als iemand vol spanning, en het afneemt. Nu is het zo voor alle cellen. Zo, genoeg geklets voor nu!

(*Satprem staat op*)

Ik zal je de eeuwige Glimlach van het goddelijke Bewustzijn geven.

(*Moeder geeft een Champak bloem*⁵¹)

⁵¹ *Michelia champaka*, crèmegeel ("Supramentalized Psychological Perfection").

En rozen... hier. (*Aan Sujata:*) Ook voor jou.

April 26, 1969

(Moeder laat eerst een notitie zien die ze over religies heeft geschreven:)

De houding die je moet aannemen ten opzichte van religies:

Een welwillende goede wil jegens alle aanbidders.
Een verlichte onverschilligheid ten opzichte van alle religies.

Alle religies zijn gedeeltelijke benaderingen van de ene eenvoudige Waarheid die ver boven hen staat.

*En dan antwoorden op vragen
van de New Age Association:*

In welke zin is onze Yoga een avontuur?

We kunnen zeggen dat het een avontuur is omdat het de eerste keer is dat de yoga gericht is op de transformatie en vergoddelijking van het fysieke leven, in plaats van erop gericht is eraan te ontsnappen.

Waarom is vertrouwen zo ontzettend belangrijk in de yoga?

Omdat we streven naar iets compleet nieuws dat nog nooit eerder is bereikt.

Wat is de kracht van vertrouwen?

Als je vertrouwen hebt, stel je jezelf onder de heerschappij van het Goddelijke, dat almachtig is.

* * *

Kort daarna:

Je weet dat L. naar Delhi ging om Indira te zien. Hij bracht haar een bericht over de situatie daar [in Bengalen]. Toen, aan het einde van het gesprek, vertelde hij haar over het nieuwe Bewustzijn, en zei dat ze zich moest openstellen voor dit Bewustzijn en dat het almachtig is (hij herhaalde het allemaal tegen mij), almachtig. Hij zei zelfs tegen haar: "Zelfs als er brand

is, kun je zonder gevaar door het vuur lopen als dit Bewustzijn je beschermt," zoiets. Net toen hij het me vertelde, hielden ze daar [in Noord-India] een bijeenkomst van het Congres⁵² in een grote *pandal* [podium], en de pandal vatte vlam en brandde af! Indira was er, en ze liep ongedeed naar buiten - net toen hij me erover vertelde! Het is amusant (*Moeder lacht*).

Ze begint echt vertrouwen te krijgen.

(*stilte*)

Dus die vraag, "Waarom geloof?", is net als vragen, "Waarom heeft geloof kracht?"

Eigenlijk is het stom, toch?

(*lange stilte*)

Er zijn vreemde dingen gebeurd... en ik dacht dat het misschien weer het resultaat was van wat ze daar doen. Ik keek, zo (in feite probeerde ik overal Licht en Vrede te brengen), toen dit nieuwe Bewustzijn iets tegen me zei (*Moeder zoekt naar een notitie*)... Het "zei" niet, het liet het me zien. Het liet me de vibraties zien van degenen die kwaad willen doen (je weet wel hoe het daar is), vibraties, formaties, en het liet me zien dat wanneer het om iemand heen is, om een persoon heen, die vibraties komen en gewelddadig worden teruggeworpen op de persoon die ze heeft gestuurd. En het liet me ook zien hoe ze, wanneer ze teruggaan, precies de vorm aannemen die de persoon kan beïnvloeden!

Het werd zo gezien. Daarna liet het me schrijven (*Moeder wijst naar haar notitie*). Ik schreef het eerst zonder de eerste regel:

"Aan mensen met kwade wil"

Ik schreef het eerst zonder een titel te zetten, toen drong het aan, het zei: "Nee, je moet het zetten, het is erg belangrijk."

"De schade die je opzettelijk hebt veroorzaakt, komt altijd op de een of andere manier bij je terug.

(gezegd door het S.M.-bewustzijn)"

En, je begrijpt, het is iets praktisch: het werd zo GEDAAN; hij [Sri Aurobindo] liet het me zien, dat het zo was: "Je doet dit." Dus als wat hij me liet zien nu echt in de wereld is gevestigd, moet het buitengewone gevolgen hebben.

Op de mentale hoogten had het Boeddhisme al zoiets gezegd: je gedachte, je wil gaat de wereld rond en komt bij je terug. "Denk niet dat je

⁵² Vergadering van het All-India Congress-comité in Faridabad (U.P.).

iets straffeloos kunt doen," zegt het, "want het gaat de wereld rond en komt bij je terug." Maar hier was het... Hij liet me slechte vibraties zien met hun wil om kwaad te doen, hij liet zien hoe ze kwamen, zo, en hoe, met dit Bewustzijn daar om iemand heen, de vibraties raakten en teruggingen, ze stuiterden terug alsof ze tegen een muur waren – ze raakten en gingen terug. En onderweg pasten ze zichzelf aan om de vorm aan te nemen die nodig was om de persoon [die ze stuurde] te raken.

Dat is wat ik ZAG.

Toen deed het me dat daarna opschrijven, alsof ik tegen die mensen sprak.

Verwijst u naar de mensen van het Vaticaan, of naar de Chinezen?

Allemaal! Dat is het gewoon, het was... De vliegtuigen zijn anders. Bij het Vaticaan is het veel meer mentaal. Bij de Chinezen is het heel materieel.

De schade die je OPZETTELIIJK hebt veroorzaakt.

Wat ik zag lijkt veel effectiever (dat wil zeggen, met een onmiddellijk effect) in het denkvermogen dan in het fysieke. In het denkvermogen lijkt het onmiddellijk te zijn. Dus het zou eerder tegen magische praktijken kunnen zijn. Maar het was algemeen: ik weet bijvoorbeeld niet of een binnenvallend leger... Tenzij dit Bewustzijn het andere leger de macht geeft om het af te weren? Ik kan het niet zeggen.

Ik heb deze notitie niet laten zien, heb er met niemand over gesproken.

Ik krijg op dit moment het gevoel van veel kwade wil – veel krachten van kwade wil.

Ja, oh ja!

Maar deze boodschap van Sri Aurobindo over de Genade was bijna een openbaring voor mij.⁵³ Ik dacht: "Wat! Er zijn mensen die de Genade weigeren...." En sindsdien hebben meerdere mensen mij dat verteld. Het was iets dat bijna ondenkbaar was voor mij.

Maar de indruk is dat de dingen snel gaan en dat er een zeer radicale verandering plaatsvindt - in mensen ook.

Dit (*Moeder wijst naar haar notitie*) kwam toen ik naar die acties daar [in het Vaticaan] keek, eerst; en dan hier in India, is er een heer... een vervelende heer (ik zag zijn foto), een slechte man die in het parlement wil

⁵³ Boodschap gegeven voor de darshan van 24 april: "De best mogelijke manier is om de Goddelijke Genade in je te laten werken, er nooit tegen te zijn, nooit ondankbaar te zijn en je ertegen te keren - maar het altijd te volgen naar het doel van Licht en Vrede en eenheid en Ananda."

komen (hij zit er niet in) om Indira te vernietigen.⁵⁴ Hij heeft dat in zijn hoofd gehaald. Dus ze was bang. Haar is verteld dat ze niet bang hoeft te zijn, wat ze moet doen, enzovoort. Hij is nog niet gekozen (ik denk dat de verkiezingen volgende maand plaatsvinden). Maar ik keek ernaar, en het is als reactie op mijn concentratie dat het kwam; het kwam zo: eerst de visie, dan de verklaringen.

Er lijkt woede te zijn onder de vijandige krachten; ze voelen dat er nu iets radicaals gaande is en willen het koste wat kost voorkomen – wat trouwens idioot is, volkomen dom.... Maar we zouden kunnen zeggen dat het prima is, omdat ze daadwerkelijk een kans geven... ze brengen zichzelf in de omstandigheden die nodig zijn om het antwoord te ontvangen: de terugslag.

Weet u, ik zag gisteravond iets.

Oh!

Ik zag een immense zee in een fantastische staat van geweld, een woeste zee met formidabele holtes en draaikolken (en een stalen licht), en daarnaast een enorme golf, als een berg, waarachter ik was, die kwam en tegen die soort woeste zee beukte, en alles terug wierp. Iets leek om te vallen - die botsing stuurde niettemin kleine stukjes over die berg heen en vielen terug op mijn hoofd. Maar ik zag die enorme massa (ik weet niet wat het was) van kracht en macht, en die woeste zee die kwam en tegen die berg botste.... Het leken wel gigantische krachten.

Maar dat is het beeld van wat ik zag. Het heeft de weerstand opgewekt. Maar het Bewustzijn was nogal glimlachend --- met een absolute zekerheid. Het liet me zien, het was daar rond iemand (een denkbeeldige persoon), het was er zo, en echt met een glimlach: het kwam (*gebaar dat de aanval van de slechte vibraties laat zien*), en zodra het Dat aanraakte, werd het teruggeworpen – maar teruggeworpen met buitengewone kracht!

Ja, dat is ook wat ik zag. Het werd teruggeworpen met enorme kracht. Toch was het als een wilde gewelddadige oceaan, en naast die oceaan was er een berg van "Water" die nog krachtiger was dan die hele gewelddadige oceaan. Het was geweldig.

Dat is het.

En de oceaan kwam echt en botste tegen die berg, en werd teruggeworpen.

Het is precies zo.

Maar ik kreeg iets op mijn hoofd!

⁵⁴ Een voormalig minister van de centrale overheid, S. K. Patil.

Deed het pijn aan je hoofd?

Nee, maar over die berg kwam iets en viel op mijn hoofd. Ik zag het. Het deed geen pijn, ik merkte het alleen op.

In dit Bewustzijn is er echt een buitengewone kracht. En het moedigt aan tot handelen – het moedigt aan. Voorheen, als mij werd verteld dat iemand ziek was of dat er een ongeluk was gebeurd, iets dergelijks, deed ik gewoon dit (*gebaar van offer, beide handen open Omhoog*): ik presenteerde het aan de Allerhoogste Heer, en dat was alles, ik bleef zo (*onbeweeglijk, passief gebaar*). Nu moedigt deze Kracht mij aan om... (*lachend*) de Allerhoogste Heer te nemen en hem zo (*zwaardachtig gebaar*) op de gebeurtenis te plaatsen. Je begrijpt, in plaats van zo te zijn (*gebaar van passief offer*), is het zo (*zwaardachtig gebaar*). Het reageert. Vreemd.

(*stilte*)

Maar ben je beter?

Ja, ja, ik ben beter!

Het geeft je geen hoofdpijn?!

Nee! Maar ik voel iets meedogenloos.

Ah, ja. Oh, ja, ooh!...

Maar daarom vertelde dit Bewustzijn mij dat, het is om... te zijn, om te BLIJVEN in het Bewustzijn, rustig, vredig, zo (*gebaar van omhuld te zijn*).

Maar als de krachten niet meedogenloos waren, konden de dingen nog lang, lang duren, begrijp je; op deze manier wordt het conflict sneller. En dat is wat dit bewustzijn... Dat vertrouwen is wat het wilde geven. We mogen niet uit dit Bewustzijn gaan, begrijp je. Het heeft kracht. En een fantastische kracht.

In principe is deze boodschap van Sri Aurobindo bijna dit: Ga niet uit dit Bewustzijn, weiger dit Bewustzijn niet. Het wordt gestuurd door de Genade, weiger het niet.

(*stilte*)

(*Moeder geeft soeppakketten aan Satprem*) Gisteren kreeg ik heel veel soepen en ik dacht: "Nou, het is speciaal voor hem gekomen!" (*Moeder lacht*) Zo is het! En voor HEEL KLEINE dingen, mon petit, overal, zoals dat – fantastisch, ongelooflijk. Ongelooflijk. Het zou lang duren om alles te vertellen.

Maar we moeten gezond blijven – en vertrouwen hebben! (*Moeder lacht*)

April 30, 1969

Dit Bewustzijn is werkelijk buitengewoon, en met zo'n gevoel voor humor, weet je!... Het onderwijst dit lichaam, beginnend met het wegvagen van alle morele noties. Het lichaam is spontaan in een soort aanbidding, en plotseling liet dit Bewustzijn het een grote, enorme slang zien, met twee formidabele hoektanden, die er zo uitzag (*gebaar rechtop voor Moeder*). En tegelijkertijd gaf het de uitleg: "De vergiftigde hoektanden... Het is de Allerhoogste Goedheid die ze heeft uitgevonden, natuurlijk...." Weet je, het was zo... Het is onweerstaanbaar. En dit arme lichaam bleef zo, een beetje verbijsterd.... Het realiseerde zich dat het daar nooit aan had gedacht! Het had de dingen genomen zoals ze zijn, de wereld zoals die is, het had daar nooit over nagedacht: "Hoe kan dit bestaan? Hoe kan het?..." (*Lachend*) Het had een goede vijftien minuten nodig om zijn evenwicht weer te vinden.

Het is constant zo. Het is een meedogenloze strijd tegen ALLE mogelijke conventies. Tegelijkertijd lijkt dit bewustzijn het gevoel van een onweerstaanbare macht in te prenten. Wat geen persoonlijke macht is, helemaal niet, het heeft niets te maken met de persoon; slechts één moet in overeenstemming zijn met het Bewustzijn dat de wereld regeert, en dit Bewustzijn heeft onweerstaanbare macht. Maar het veegt alle noties weg – ALLE noties – en laat je de domheid zien van de noties die je samenhoudt [binnen hetzelfde bewustzijn], van nature in tegenspraak met elkaar. Dat alles. En dan, zodra je rustig bent (na een ervaring als die slang: het duurt een minuut, of twee, of tien minuten, vijf minuten – het hangt van het geval af), maar zodra je zo blijft, vredig, komt er een soort gevoel van grenzeloze immensiteit, van... in het Engels zeggen ze ease (gemak), dat wil zeggen, iets extreem vredigs, en tegelijkertijd levendigs, waarin je voelt dat alles, maar dan ook alles, harmonieus is, zo --- alles. En het is zo in een grote intensiteit van licht dat de neiging heeft om goudkleurig te zijn (het is niet goudkleurig, ik weet niet wat die kleur is, maar het heeft de neiging om zo te zijn), een licht als dat. Dan, als je daar blijft, is alles goed – ALLES is goed: het lichaam is goed, alles is goed. En zodra je uit die staat gaat en in andere bewegingen terecht komt, zie je dat alles, maar dan ook alles... een wereld van tegenstellingen is, alles is een tegenstelling: chaos en tegenstelling. Maar daar is alles perfect harmonieus.

Dit arme lichaam, het leert zijn lessen op die manier.

Dus het probeert niets meer te begrijpen. het heeft begrepen dat het niet kan begrijpen; het zegt: "Heel goed, laat Dat mij gebruiken zoals het wil."

Die slang, weet je... Waarom dit visioen plotseling? Ik weet het niet.... Ik was in een staat waarin ik probeerde een algemene harmonie te vestigen --- waarschijnlijk was het te beperkt of onvolledig of... En toen kwam die slang.⁵⁵ Je begrijpt, het universum is de gemanifesteerde Heer, en dus voor dit lichaam is het hoe dan ook perfectie, maar natuurlijk is het niet in staat te begrijpen; en plotseling kwam die slang, en kwam op zo'n manier dat het lichaam tegen zichzelf zei: "Nou! Daar had ik nog nooit aan gedacht" (wat natuurlijk niet waar is). Er zijn allerlei theorieën die het kwaad verklaren als de werking van tegengestelde krachten in het universum, maar dat lijkt heel kinderachtig. En zoals altijd liet het iets HEEL subtiels zien in het spel van krachten (en hoe, om het [kwaad] te laten begrijpen, het idee geboren werd uit een "opeenvolging in de tijd," wat absurd is – met andere woorden, opeenvolgende creaties). En er was iets heel subtiels om te laten zien dat die vergiftigde hoektanden een verdediging zijn, geen aanval; dit bewustzijn gaf het bewijs dat de vergiftigde hoektanden een verdediging zijn, omdat ze bestonden NA de aanval – maar hoe ik dat moet uitleggen weet ik niet.

(Moeder lijkt te staren naar een wereld van gelijktijdige dingen, en zoekt naar woorden)

Hoe dan ook, het was nog een beslissend keerpunt in de ontwikkeling van dit lichaam. Het voelde opnieuw dat alles wat het wist, alles wat het dacht te weten, alles wat dat was... rubbish (*onzin*) was, zoals ze in het Engels zeggen, en dat tenzij je in dit absoluut lichtgevende en rustige en allesomvattende Bewustzijn bent... [je het niet kunt begrijpen]. "Bevattend" geeft nog steeds de indruk van een limiet; het is niet "allesomvattend", het is groter dan alles wat bestaat. Dit Bewustzijn is groter dan de gemanifesteerde wereld; er is bijna een soort gevoel dat er een groter Bewustzijn is: de gemanifesteerde wereld neemt een bepaalde "plaats" in dit Bewustzijn in (hoe kan ik het uitleggen?), het is niet het HELE Bewustzijn.... (Dat is waarschijnlijk de moeilijkheid van het lichaam om volledig ontvankelijk te zijn, maar het is aan HET om het te begrijpen....) En dat lijkt de houding te zijn die moet worden aangehouden. Is het een houding?... – Het is een manier van zijn. Een manier van zijn. Ten eerste zijn er geen grenzen (maar dat is een oude ervaring die het lichaam al heel lang heeft), geen grenzen: er is een soort vermogen om zich te identificeren met dingen; maar dat is een gevolg, als het ware, van de aandrijvende Wil (deze "centrale" Wil, als ik het zo mag zeggen, die aanzet tot actie).

⁵⁵ Moeder bedoelt misschien dat het "gif" een wapen is om geen "schade" te veroorzaken, maar om de "harmonieuze" grenzen te doorbreken waarbinnen men zichzelf zou opsluiten.

En het lichaam is zo... (*uitgestrekt gebaar*). Het is zo acuut geworden, deze indruk van... De twee dingen (twee absoluut tegenstrijdige dingen) zijn zo intens geworden: de ene is een absoluut onvermogen om iets over iets te begrijpen, het besef dat het ding hoe dan ook aan begrip ontsnapt; en tegelijkertijd de ervaring dat de grenzen van macht geleidelijk afnemen, vervagen, terugtrekken. Deze Macht... is fantastisch geworden! Fantastisch, deze Macht.

Tegelijkertijd liet het zien (oh, het leert voortdurend, voortdurend iets), liet het zien hoe bij mensen die nog steeds het gevoel van ego hebben, wanneer ze een beetje van deze Macht ontvangen (dat wil zeggen, wanneer deze Macht hen gebruikt), dat een soort paniek veroorzaakt, en het liet zien waarom: het ego wordt enorm. En dat was om te laten zien, om het lichaam duidelijk te maken hoe noodzakelijk zijn huidige toestand is: het heeft bijna geen besef meer van haar bestaan, zo min mogelijk; dat komt meestal terug met dingen die nog heel materieel irriteren. Maar als het lichaam op zulke momenten in die toestand kan, of de tijd heeft, of weet hoe het in die toestand kan komen van... dan verdwijnt de moeilijkheid als door een wonder, in een oogwenk. Er was zelfs iets om te laten zien hoe, op deze manier (*Moeder drukt haar twee wijsvingers tegen elkaar, laat dan de wijsvinger van haar rechterhand iets zakken*), er lijden is – op deze manier, er lijden is – en als het zo is (*Moeder tilt de wijsvinger van haar linkerhand iets op*), het niet meer bestaat. (*Moeder doet hetzelfde gebaar nog een keer*): Op deze manier, lijden; op die manier, bestaat het niet meer. Zo kan het lichaam precies weten in welke positie lijden niet meer bestaat.

Dat gaat de hele tijd door, de hele tijd, dag en nacht, constant, continu – het ene na het andere, het ene na het andere. Ik zou uren moeten besteden om het allemaal te vertellen.

Vanmorgen zag ik iemand, en gedurende tien minuten was het een voortdurende ervaring van de manier van werken: hoe de Actie plaatsvindt.... Iemand zal met mij praten, en ik zal tegelijkertijd het ding zien zoals het werkelijk is, en het contrast met wat de persoon zegt – de twee dingen. En niets daarvan is mentaal: het is een concrete ervaring.... Ik zal wat nieuws krijgen (van iets dat ergens heeft plaatsgevonden, bijvoorbeeld), mij zullen wat woorden worden verteld, en tegelijkertijd is het ding ZELF HIER, en ik zie het verschil tussen wat mij wordt verteld en wat er heeft plaatsgevonden. En dat is onophoudelijk, constant.... Mensen komen (ik zie zwermen van hen, het is angstaanjagend, er zijn er nog nooit zoveel geweest), ik zie mensen: ik zie vooraan wat ze denken dat ze zijn en hoe ze gezien willen worden, en achteraan wat ze werkelijk zijn – moeiteloos, zonder te zoeken, automatisch. En het is allemaal een effect van dit Bewustzijn.... En dan, wanneer ik spreek, terwijl ik spreek en probeer uit te leggen, is er tegelijkertijd het verschil tussen wat ik zeg en wat IS.... (*Glimlachend*) Dus dat maakt spreken een beetje moeilijk!

(*stilte*)

Ook is er een soort demonstratie vanuit het algemene gezichtspunt. De mens hecht veel belang aan leven en dood - voor hem is er een groot verschil, de dood is een nogal kapitale gebeurtenis (!). En mij wordt getoond in welke mate het onevenwicht dat, in bepaalde omstandigheden, resulteert in wat mensen 'dood' noemen (wat 'dood is, maar dan heel schijnbaar), hoe de twee dingen, om zo te zeggen, constant aanwezig zijn: deze allesomvattende Harmonie die de essentie van het Leven is, en deze... verdeling (het is een soort verdeling, ja, van fragmentatie), deze fragmentatie, deze SCHIJNBARE, ONWERKELIJKE verdeling, die een KUNSTMATIG bestaan heeft, en die de oorzaak is van de dood – hoe de twee op zo'n manier met elkaar verweven zijn dat je op elk moment en bij elke gelegenheid van de een naar de ander kunt gaan. En het is helemaal niet zoals mensen denken, dat er iets 'serieus' moet zijn – dat is het niet, het kan gebeuren met het meest zinloze! Het is gewoon hier zijn of daar zijn (*met de rand van haar hand kantelt Moeder heel lichtjes naar de ene kant en naar de andere kant*), en dat is alles. Dus je bent hier (*lichte kanteling naar links*) en blijft hier: het is voorbij; je bent hier, en dan ben je daar (*gebaar tussen de twee*), je bent hier een seconde, dan ben je daar: het zorgt voor een leven met lijden en problemen – van alles. En daar zijn (*lichte kanteling naar rechts*) is eeuwigdurend Leven, absolute Macht en... je kunt het niet eens "vrede" noemen, het is... iets, dat onveranderlijk is. En tegelijkertijd is alles daar: deze staat en die staat zijn er allebei. En de mens maakt een min of meer onhandige mix van de twee dingen.

Maar een paar seconden van de ware staat in zijn puurheid en er is... een ontzagwekkende kracht. Alleen... het is nog ver, ver weg.

Maar ik herinner me de tijd dat, als er één minuut of een moment in deze Staat was, het lichaam bang zou worden – niet "bang", maar gealarmeerd. Dat gaat terug tot ongeveer... ik weet het niet, iets meer dan tien jaar geleden. Er is een hele curve geweest. Nu is het andersom: als het lichaam zich in deze Staat bevindt, voelt het normaal aan - het voelt aan als de normale staat. Maar de hele samenstelling van de wereld lijkt nog steeds als een rem te werken, er lijkt nog steeds iets te zijn... En dat "iets" is waar dit Bewustzijn aan werkt. Om het te vestigen, moet er een verandering in het aarde-bewustzijn plaatsvinden.

Maar de Actie is constant.

(stilte)

Misschien had ik je nog iets anders te vertellen, ik weet het niet meer... (*Moeder kijkt om zich heen en vindt een stuk papier*) Het kan dit zijn.

Waarom willen mensen aanbidden?...

(Moeder lacht) Het is weer dit Bewustzijn!

Het is veel beter om te worden dan om te aanbidden!

(*Moeder herhaalt krachtig*) Beter om te worden! Waarom willen mensen het Goddelijke aanbidden? Beter om te worden!⁵⁶

Het is precies zoals dit Bewustzijn! Het is precies zoals het.

Het heeft altijd een antwoord op alles. Nu is het behoorlijk actief geworden... Ik kreeg een brief van Y. die de activiteiten beschreef van al die jongeren die naar Auroville zijn gekomen (ze hebben nu een eigen plek, het is het kantoor van =1, ergens achter of voor de bibliotheek). Ze hebben een appartement waar ze van alles doen, waaronder "geïmproviseerde dansen"; Y. schreef daarover (met veel lof, trouwens), en ze vroeg: "Maar het belangrijkste is om te weten wat Sri Aurobindo en u ook ervan vinden?" (*Moeder glimlacht ironisch*) Toen liet dit Bewustzijn (*lachend*) me haar antwoorden: "Zorg er maar voor dat het niet ontaardt..." En het voegde eraan toe (ik weet het niet meer precies, want ik was het niet die schreef): "Zorg dat het blijft..." - ik ben de woorden vergeten. Maar mon petit, de ironie ervan was onbetaalbaar! En ik stuurde het naar haar.

Constant, constant zegt of beantwoordt het iets. Het verplicht mij te schrijven: "Beantwoord dit.... Zeg dit...." Het heeft de plaats van het denkvermogen ingenomen, begrijpt je.

Het is heel interessant.

⁵⁶ Later voegde Moeder toe: "Het is uit luiheid om te veranderen dat mensen aanbidden."

Mei

Mei 3, 1969

Dit Bewustzijn is erg interessant. Het heeft (*glimlachend*)... het is geen minachting, het is een soort verre onverschilligheid voor alle menselijke ideeën – alle conventies, alle principes, alle moraliteiten, het vindt dat allemaal... absoluut grotesk. Af en toe komt het in contact met menselijke ideeën (*Moeder neemt een verraste toon aan*): "Ooh! Dus dat denken ze..." Het is amusant!

Er zijn twee dingen. De Dood, het begrijpt helemaal niet wat we daarmee bedoelen, het belang dat we eraan hechten – maar helemaal niet. En dan is geld, voor dit bewustzijn, clownerie: dit systeem van geld, de uitvinding van dit systeem, dat je ervan weerhoudt om iets te doen tenzij je een bankbiljet tevoorschijn haalt, ervoor is het echt clownerie. Vreemd, ik realiseer me plotseling dat het psychische wezen (*dominant gebaar achter*)... het psychische wezen is bijna als een getuige, het is een getuige van de hele evolutie van dingen, en het WEET (het begrijpt de diepere redenen, het weet hoe dingen zijn). Het is in het lichaam dat dit Bewustzijn zo actief is, en dus voelt het elke keer dat het lichaam doorgaat met de kleine gewoontes uit de tijd dat er een denkvermogen en een vitale was, het echt als clownerie. En de houding ten opzichte van geld is als... Dood, eten en geld: dit Bewustzijn voelt dat dit de drie "geweldige" dingen zijn in het menselijk leven, dat het menselijk leven draait om die drie dingen - eten, (*lachend*) sterven en geld hebben - en ervoor zijn de drie... het zijn voorbijgaande uitvindingen die voortkomen uit een volkomen voorbijgaande staat die niet overeenkomt met iets heel dieps of heel permanents. Dat is haar houding. En dan leert het het lichaam om anders te zijn.

Het verdraagt voedsel, mits het niet te veel ruimte inneemt en niet te omslachtig of te belangrijk is; het zegt: "Oké, zo ben je gebouwd, jammer voor jou, je moet eten." (*Moeder lacht*)

En toen, de dood... Gisteren (gisterenmiddag) had ik nog een voorbeeld. Er vond een ongeluk plaats, heb je daarvan gehoord?⁵⁷ Ze vragen zich echt af hoe het is gebeurd. Wat mij betreft, ik zag DIRECT dat er in het meisje een psychische wil zat (waar ze zich niet van bewust was: ze voelde alleen een ongemak), maar er was een psychische wil om te sterven (waarom? Ik weet het niet, ik heb nog niet gezien waarom). Dat was duidelijk.

En hoe alles was geregeld om dat te bevorderen, het is bijna wonderbaarlijk (je praat er niet over omdat mensen zullen zeggen dat je gek wordt als je zo'n ongeluk "wonderbaarlijk" noemt). Maar gewoonlijk moet iedereen die het zwembad ingaat zijn naam opgeven als hij eruit gaat

⁵⁷ Een tienermeisje verdronk in het zwembad van de Ashram in aanwezigheid van haar hele groep.

(dat is de regel). Gisteren had de man die het register bijhield gevraagd om om 6 uur naar Madras te gaan, dus hij was er niet en er was niemand's naam genoteerd, en dus wisten ze niet... Zulke dingen. Ze ging naar de kapitein van de groep en vertelde haar: "Ik ben moe, ik voel me niet lekker, ik wil gaan"; de kapitein zei: "Ja, ja, je mag gaan." (Natuurlijk was het dom om niet te controleren of ze weg was; de kapitein was druk en dacht alleen maar: "Oké, ze gaat weg.") Het meisje bevond zich toen aan het ondiepe gedeelte van het zwembad - onmogelijk om daar te verdrinken, tenzij je het heel bewust doet (ze vonden haar aan het andere uiteinde). Maar het zwembad zat vol met mensen --- niemand zag iets. Zie je, alles was geregeld om... haar te dwingen te sterven.⁵⁸ Elke voorzorg is getroffen, en geen enkele werkte.... En zodra ze me het nieuws van het ongeluk vertelden, zodra ik het hoorde, keek ik meteen en zag ik, in plaats van haar psyche, een vreedzame wil, zoals dit (*Moeder strekt haar twee armen uit in een onveranderlijk gebaar*). Ze werkten hard: ze werkten urenlang; eerst haalden ze al het water eruit (ze weten hoe dat moet), ze lieten het water weglopen en begonnen toen met werken --- tractie en al dat soort dingen om haar weer te laten ademen --- ze werkten urenlang (ze waren bereid om de hele nacht te werken), ze deden alles wat ze konden. En de psyche was zo (*hetzelfde gebaar*), dat wil zeggen, onveranderlijk, vastberaden. Maar ze wist niet [dat ze zou sterven]: het kwam door haar vitale om haar te bereiken, en ze voelde zich behoorlijk ongemakkelijk, ze zei: "Oh, ik wil naar buiten." Dus ze vertelden haar: "Ja, dat klopt, je moet gaan...." En omdat ze dat had gezegd, maakte niemand zich natuurlijk zorgen toen ze haar niet zagen (niemand had zijn naam opgeschreven, dus ze konden het niet controleren); het is pas toen ze haar kleren vonden... Ze was al meer dan een uur onder water.

Dit Bewustzijn was zich zo bewust van de beweging in iedereen, van elke reactie, het was buitengewoon! En het is dit Bewustzijn dat dit zag, dat mij dit liet zien: een psyche als deze (*hetzelfde onveranderlijke gebaar*), als een onherroepelijk besluit. En voor dit Bewustzijn, begrijp je, is het als iemand die besluit om naar een nieuw huis te verhuizen, of naar een nieuwe kamer, of zelfs om van kleding te wisselen.... "Waarom maak je daar zo'n heisa over?"

Ik heb hier niets over gezegd, omdat... ik heb er tegen niemand iets over gezegd.

(*stilte*)

Vorig jaar, weet je nog, was er een jongen die verdronk in Gingee:⁵⁹ die bij P. [de groepskapitein] was; en dit kleintje, dat was bij B., R's zus [ook een kapitein]. Dus ik keek: van buitenaf zijn ze vitaal heel sterk en heel

⁵⁸ Laten we opmerken dat de zus van het meisje, die heel dicht bij haar stond, haar naar het zwembad had moeten vergezellen, maar die dag weg was. En toen het lichaam van het meisje naar het ziekenhuis werd gebracht en onder een zuurstoftent werd gelegd, was na twee minuten de zuurstof uitgeput en was er geen zuurstof meer in het hele ziekenhuis.

⁵⁹ Het was drie jaar geleden, in een vijver, tijdens een uitje. Zie *Agenda VII* van 17 december 1966.

egocentrisch, wat de externe, materiële reden zou zijn die het ongeluk laat plaatsvinden - dat wil zeggen, geen intuïtie van de behoeften of toestand van anderen: geen contact, ze zijn zo (*gebaar in zichzelf gesloten*), maar met een innerlijke stevigheid waarop de paragnost leunde, voor beiden [de twee kapiteins].

De ander [de jongen die verdrong in de vijver] wilde ook gaan, maar in zijn geval was het heel interessant: ik zag Sri Aurobindo komen en hem onder water halen, en Sri Aurobindo zei: "Hij zal in de familie worden geboren" (hij kwam terug als kind), "hij zal terugkomen als het eerste kind dat in de familie wordt geboren." En dit meisje, ik weet nog niet wat er gaat gebeuren, maar haar psychische wezen WILDE gaan (om een of andere reden).⁶⁰

(*stilte*)

Het vreemde is dat wanneer je dingen ziet met dit Bewustzijn, de PERFECTIE van de organisatie zo ENORM is dat je... je bijna doodsbang bent! Normaal gesproken, toen ze naar beneden ging, hadden ze het meteen moeten opmerken - ze zouden haar naar boven hebben gehaald en het zou voorbij zijn geweest (ze weten heel goed hoe dat moet, er zou niets zijn gebeurd).

(*stilte*)

Voor dit Bewustzijn zijn mensen, afgezien van een paar individuen, zwak. Het zijn zwakke wezens. Zeer speculatief, fantasierijk, zeer actief in het denkvermogen, oh, enorm actief; dat geeft het een gevoel van... oh-oh, wat een opwinding! Maar zo, vanuit het psychofysische standpunt, zwak.

Sinds het begon, heb ik je meerdere keren verteld over dit gevoel van een KRACHT, een absoluut ongebruikelijke kracht (Ik ben niet de enige: iedereen die in contact staat met dit Bewustzijn zegt dat ze een kracht voelen... een buitengewone kracht). En het is dit Bewustzijn. Maar het heeft een ander karakter: het is een kracht die dingen anders ziet, totaal anders.

Dus dan, bijvoorbeeld, deze twee die ik noemde [P. en zijn zus, de twee kapiteins], vanuit een menselijk standpunt zou je zeggen dat ze echt ongevoelig zijn - het is omdat ze ongevoelig en te egocentrisch zijn dat het ongeluk plaatsvond. Met andere woorden, een verwijt. In dit licht, "Oh, dit zijn goede instrumenten, je kunt erop leunen"⁶¹ (*solide gebaar*), ze zullen niet doorzakken, ze zijn sterk genoeg om erop te leunen." En dat alles wordt aan het lichaam getoond, dat echt begint... (*lacht*) dingen te weten die niemand ooit eerder had geleerd – ooit. En het leven heel anders te

⁶⁰ Zie in addendum de opmerkingen van Moeder aan een leerling over dit "ongeluk".

⁶¹ Laten we opmerken dat P. en zijn zus allebei erg gespierd en solide zijn.

zien Het voelt... (*lacht*) weet je, het voelt dom, dat wil zeggen, bewust is het op de ene manier, en dan uit atavisme, uit constructie, is het vastgebonden op de andere manier. Dus het voelt heel dom, heel dom. Maar het Bewustzijn hield het vast (met de gebeurtenis van gisteren), het HAD het in zijn Bewustzijn zo, aanwezig, totdat het echt alles tot in detail had begrepen, en toen het het echt had begrepen, poff! was het ding weg, af. Dus het begrijpt dat wanneer iets zo wordt vastgehouden, het betekent dat er iets te begrijpen is, het heeft een les te leren, en wanneer de les is geleerd, wanneer het heeft begrepen, duidelijk heeft gezien – zodra het duidelijk heeft gezien en het is allemaal eenvoudig en heel duidelijk – dat is het, poff! het weg is, afgelopen (*gebaar dat het Bewustzijn laat zien het lichaam loslaat*), alsof het ding helemaal is weggenomen Dat vond 's nachts plaats, terwijl ik niet gestoord word (de nachtelijke uren zijn de enigen waarin ik niet elke minuut gestoord word; ik kan ongestoord doorgaan met mijn werk), en toen zag ik. En die nacht was zo vredig, maar met zoveel vrede!... Het is tien treden boven de gewone materiële "vrede", volledig. Je weet wel, de vrede van een psychische wil zo krachtig (*Moeder strekt haar armen uit in een soeverein gebaar*), zo rustig... dat al onze emoties, onze reacties, dat alles absoluut op kinderachtigheid lijkt. Maar het lichaam begrijpt het heel goed (sinds dit Bewustzijn kwam is het veel dingen gaan begrijpen), het begrijpt dat al die [emoties, reacties] een noodzakelijk pad waren om ontvankelijke instrumenten voor te bereiden.

Het is echt interessant.

Er zijn alle vibraties, de kleine spanningen in wezens, en dit Bewustzijn laat zien (het laat heel duidelijk zien) hoe dat de oorzaak is van desorganisaties, ziektes, vervormingen... die trilling van constante vrees – een trilling van zwakte.

(*stilte*)

Er was één ding. Deze kleine, ze gaan haar nu cremeren. Dus kwamen ze naar me toe met een dienblad met bloemen om me de bloemen te laten zien die ze op haar lichaam zouden leggen. En daar [met het dienblad], was er iets van de kleine – een psychisch embryo; het was daar, en het maakte een lichte beweging... plotseling, een beweging van zo'n diepe tederheid. Ze was zo (*gebaar voor moeder, met het dienblad met bloemen*), ik pakte een roos, en het was alsof ik het haar in haar hand gaf; ik gaf het en zei: "Hier, het is voor jou." En dat alles, al die vibraties, het was allemaal lichtgevend, lieflijk, en zij (het bewuste deel in haar) was zo perfect gelukkig!...

Hoe kun je dat aan de ouders vertellen? Ze zouden zeggen: "Je bent gek..."

Maar dat is het FEIT, het simpele feit: ik zag Champaklal komen met het dienblad met bloemen, en het [het psychische embryo] zweefde erboven, zo; dus toen ik haar zag, pakte ik een roos en... er was iets ZO

lieflijks, ZO stralend, zoals dat (iets heel kleins, geen grote kracht of zoiets), maar zo lieflijks, zo stralend, zo blij, met zo'n gevoel van rust....

En hoe vaak moet dat niet zo gebeuren!

Mon petit, we weten helemaal niets! Dag na dag na dag raak ik er steeds meer van overtuigd dat WIJ NIETS WETEN. We denken dat we het weten, we denken... en we weten helemaal niets. We bevinden ons in de aanwezigheid van verborgen wonderen die ons volledig ontgaan omdat we idioten zijn. Daar.

Maar met dit Bewustzijn is er het waarom van alles: ieders reactie, waarom hij op die manier handelt, en... En sinds het daar is, heb ik in dit Bewustzijn nog nooit een verwijt gezien - niet een keer heeft het iemand een verwijt gemaakt. Het heeft alles op zo'n manier uitgelegd dat het zo helder, zo begrijpelijk wordt dat je je afvraagt: "Waarom zou je iemand verwijten maken?" Oh, morele begrippen zijn iets... iets ultra-doms. Maar ik vertelde het (ik vertel het nog steeds) dat ze nodig waren in de loop van de evolutie om materie te verfijnen en de weg te openen voor bepaalde krachten: als mensen vanaf het begin helemaal tevreden waren geweest met zichzelf, zouden ze nooit vooruitgang hebben geboekt. Maar nu is het tijd om te zien - tijd om te zien.

De overgrote meerderheid van de mensheid is onbewust (wat ik onbewust noem, dat wil zeggen, zonder contact met het Bewustzijn, niet BEWUST in contact met het Bewustzijn), de overgrote meerderheid; maar voor iemand die in staat is om boven de omstandigheden te staan met een heldere en precieze visie op het waarom en het hoe... is het prachtig.

Daar.

Het is wat Sri Aurobindo schreef in *Savitri*: God groeit op aarde – God groeit – maar de mens... (lachend), de wijze man praat en slaapt... en niemand zal het merken totdat het werk klaar is.⁶² Zo is het. En hij wist het.

(stilte)

Heb je nieuws?... Niets?

Heb ik contact met dit Bewustzijn?

Heb je...?

Heb ik contact met dit Bewustzijn?

(Moeder doet haar ogen wijd open) Ik heb mezelf de vraag nooit gesteld! Ik nam het voor lief.

⁶² *Savitri*, I.IV.55.

*Maar ik kan het verschil niet zien: voor mij is er altijd "de kracht", dus...
Ik kan het verschil tussen krachten niet zien.*

Nee, maar ik... Let wel, als ik die ervaring van de 1ste januari' niet had gehad, toen ik het voelde komen – ik voelde het, zag het komen, was het helemaal concreet, zoals... alsof iemand de kamer binnenkwam, begrijp je, dat concrete. Dus dat is wat mij deed opmerken, anders had ik het als het normale verloop van de ontwikkeling gezien. Maar die ervaring waarschuwde mij; dat, en het feit dat drie mensen het voelden voordat ik iets zei, en die drie mensen vertelden het mij voordat ik ook maar een woord had gezegd. Ze vertelden het mij terwijl ze me vroegen: "Wat is er gebeurd?" Dat vond ik interessant. Maar voor mij was het hetzelfde als voor hen, er was geen verschil; ik vertelde hen dat er geen verschil was in gradatie --- het was niet dat dit Bewustzijn intiemer met mij was dan met jullie allemaal: het is hetzelfde, het was alsof iemand binnenkwam. Maar een iemand... superieur bewust. Dat is wat mij deed opmerken; anders had ik het opgevat als het verloop van de ontwikkeling, net als jij.

En het deed dat... (het was de eerste keer dat het mij overkwam...) Zie je, mij werd gevraagd: "Wat is de conditie waarin men moet zijn om dit Bewustzijn volledig te ontvangen?" Dus ik zat hier, zo, en de persoon zat waar jij zit (iets meer opzij), en ik zag met mijn open ogen het Bewustzijn (niet dit bewustzijn: het Allerhoogste Bewustzijn) naar beneden komen (*gebaar als een lichtkolom voor Moeder*)... Dat, mon petit, het kan niet worden beschreven.... Ik was zo (ogen wijd open), en ik zag het komen (*hetzelfde gebaar als een kolom*) en neerstrijken op de houten vloer zoals die, ongeveer deze grootte (*gebaar: ongeveer een meter vijftig breed*). Al de rest was zoals gewoonlijk (*Moeder laat de meubels zien, haar bed, dat ze zoals gewoonlijk kon zien*), en er was "dat" wat ik met deze ogen zag. Toen nam dit Bewustzijn mijn bewustzijn over (*draaiend gebaar beginnend bij Moeders linkerkant, gaande door de lichtkolom voor Moeder heengaan, en aan de rechterkant terugkerend*): Ik zag niets [d.w.z. geen enkele schaduw]. Ik vroeg me af of het door de kolom was gegaan (maar ik VOELDE het terwijl ik erdoorheen ging). En toen, zodat ik het duidelijk zou begrijpen, nam het het bewustzijn van de persoon die daar zat en liet het door [de lichtkolom] gaan, en ik zag een lichte vorm, ik zag een blauwe vorm op de plaats van het hoofd.... Dat was een zwakte. Ik zag een hele tijd, ik keek, toen verdween het plotseling. Weet je, het is zo onafhankelijk van iemands wil, aspiratie, bewegingen van bewustzijn – van alles. En zo: zichtbaar voor dit lichaam – op zijn schaal, begrijp je. Fantastisch!

Dit lichaam was gewend om ervaringen te hebben onder de invloed van de psyche, in zijn aanbidding voor... de Allerhoogste Bewuste Waarheid – in aanbidding. Zijn hele vreugde was daar, het was volledig bevredigd. Maar sinds die tijd heeft het ervaringen gehad – die de andere delen van het wezen OP HUN EIGEN MANIER hadden, maar nu is deze manier, deze fysieke manier, zo concreet!... Zo concreet en tastbaar.... Het lichaam kan zeggen: "Ik heb het Allerhoogste Bewustzijn GEZIEN", zoals mensen in het verleden zeiden: "Ik heb God gezien." – Dit lichaam gelooft niet in God... het gelooft in iets veel beters dan God! (*gelach*)

Daar. Is dat alles? Heb je nog iets te vragen?

Nee, Moeder.

Niets?... Mon petit, ik kan het je vertellen (ik vertel niet graag dingen die op complimenten of vleierij lijken, daarom zeg ik niets, maar aangezien je het me hebt gevraagd...). Ik voel namelijk dat dit Bewustzijn in je beweegt zonder obstakels tegen te komen. Het is alleen materieel: het fysieke heeft een lichte aanmoediging nodig om zichzelf... te laten kneden, om het zo maar te zeggen, zodat je fysiek echt ontvankelijk kunt worden – maar in mijn geval kan mijn lichaam niets zeggen, omdat het ook zo is: het heeft dezelfde moeilijkheid, een pijn hier, een pijn daar, dit hier, en dat... de hele tijd kleine dingen die... Om ze te laten verdwijnen, moet het zich herinneren. Het is het enige, het is analoog aan jou. Maar het Bewustzijn beweegt rond (*Moeder maakt een golvend gebaar, wijzend naar Satprem's lichaam*), ik zie het rond bewegen, altijd ongehinderd – ongehinderd, als iets natuurlijks. Je begrijpt, het is als iets natuurlijks: het gaat erdoorheen zoals dit (*hetzelfde golvende gebaar*), volkomen natuurlijk. Dus het is goed! (*Moeder lacht*)

* * *

ADDENDUM

(Opmerkingen van de moeder, uit het geheugen opgeschreven door een leerling, in het Engels, over de tienermeisjes die verdrinken in het zwembad.)

P. sprak vandaag om 13:30 uur uitgebreid met de moeder over de bevindingen van zijn onderzoek naar het incident van gisteren. Daarop zei de Moeder:

“Ik kan u vertellen over het resultaat van ‘mijn’ onderzoek – het innerlijke onderzoek. Gisteravond was ik de hele tijd bezig met het bekijken van dit incident. Ik ontdekte dat het haar ziel was die deze beslissing nam – ze was niet bij bewustzijn – maar haar ziel wilde gaan... haar lichaam verlaten. Uit de feiten die ik van u heb begrepen, lijkt het erop dat er niet genoeg reden was voor haar verdrinking – ondanks dat slaagde haar ziel erin om haar lichaam te verlaten.

“Dit feit werd verder ondersteund toen Champaklal vanmorgen een schaal met bloemen bracht om op haar lichaam te branden. Ik zag een mooi vlammetje in het midden van de schaal. Normaal gesproken geef ik geen bloemen op de schaal; Ik stuur het zoals het is. Maar vandaag was ik extra geïnteresseerd, ik nam een roos en legde die op de vlam van de schaal. De vlam werd groot en het gloeide prachtig – het was heel mooi.”

3 mei 1969

Mei 7, 1969

(Moeder blijft lang in meditatie)

Dit Bewustzijn is begonnen te werken in de vitale wezens van mensen. Heb je het opgemerkt? Sommige mensen hadden grote vitale moeilijkheden – het begint in hen te werken. Het is vrij onverwacht voor mij. Heb je het niet opgemerkt?

Ik heb de indruk dat het gemakkelijker is, dat moeilijkheden minder heftig zijn – dat men een grotere meesterschap heeft, als je wilt. Dat is mijn indruk.

(Moeder knikt haar hoofd stilte)

En het heeft het in zijn hoofd gehaald om mij te dwingen me met politiek bezig te houden, en dat stoort me. Maar als de tijd gekomen is...

Ik heb de indruk dat het, net zoals het heeft geprobeerd, niet precies om religies op te lossen, maar om erin te komen en barrières te verwijderen, het in zijn hoofd heeft gehaald om hetzelfde te doen met politiek (als ik dat zo mag zeggen). Het lijkt te werken aan het creëren van, niet een disharmonie, maar een soort van... om de cohesie tussen mensen weg te nemen: cohesie tussen partijen, cohesie tussen religies. Alsof dit Bewustzijn dat zou doen.

Het is vreemd.

(stilte)

Maar heeft u iets opgemerkt in het vitale?

Ja... Ik heb opgemerkt... (hoe zal ik het zeggen?) de aanwezigheid van dit Bewustzijn in het vitale. Sommige mensen die ik zie, bevinden zich bijna uitsluitend in het vitale, en daar is de AANWEZIGHEID van dit Bewustzijn, aan het werk daar.

En ik word ook gedwongen om in te grijpen (niet naar buiten toe, maar naar binnen toe) in de acties van mensen die betrokken zijn bij de politiek.

We zullen zien.

Het zet zijn actie van mentor van het lichaam voort op een absoluut opmerkelijke manier Dat gaat goed. Maar daarnaast zijn er contacten in het vitale, en ook de verplichting om in te grijpen in bepaalde politieke acties.

We zullen zien.

Mei 10, 1969

Wat is er nieuw?

Niets, Moeder.

Weet je, het is als een stok die in een vijver roert: alles komt naar boven... het ene na het andere, overal, in het hele land een rotheid. Alsof alles, maar dan ook alles blootgelegd is.

(stilte)

Mensen schrijven me... Vroeger gebeurde er van alles beneden [in de kantoren van de Ashram]; mensen spraken met Amrita en ze "lostten het op"; nu schrijven ze me!... Ik heb er net een heleboel van gehoord, weet je... *(gebaar als een vrachtwagenlading die wordt gedumpt)*. Ik had wel een soort gevoel dat er dingen niet klopten, maar ik had nooit gedacht dat ze zo waren.

En hoe gaat het met jou?

Goed, Moeder.

Je hebt niets te zeggen?... Ik denk dat ik iets had, maar middenin dat alles weet ik niet meer wat.

Oh, maar er is hier echt een Genade die constant handelt om... tenminste een harmonie in verschijningen te behouden, anders zijn er dingen... En dan lijkt dit Bewustzijn aangetrokken te worden tot twee dingen: geld en... *(Moeder strijkt met haar hand over haar voorhoofd alsof ze het vergeten was)*. Oh, het is weg – dit Bewustzijn wil niet dat ik het zeg.

Politiek?

Nee.

Politiek, ja, het heeft me er recht in geduwd! Ik ben gevraagd om de president [van India] te kiezen die degene zal vervangen die net is overleden!⁶³ En het beste deel van het verhaal is dat dit Bewustzijn onmiddellijk suggereert wat er gedaan moet worden.... We zullen zien.

Maar wat betreft geld, het vertelt me niet waarmee het het vervangt. Zie je, het wil dat geld een circulerende kracht is. Dat is volkomen waar, maar...

(stilte)

Ik had veel dingen die ik je wilde vertellen, maar... *(gebaar naar het voorhoofd)* het is gewoon uit mijn hoofd verdreven en vervangen door de hele modderpoel in de Ashram!⁶⁴ *(Moeder lacht)*

Maar wat met jou, heb jij iets?

Niets bijzonders, nee.

Wat is het?

Iemand heeft een foto gestuurd van de plek waar Leonardo da Vinci stierf. Zou u dat willen zien?

Ik ken die plek, ik ben er geweest *(Moeder kijkt naar de foto)*.

Het is de plek waar hij stierf.

Maar het is in Frankrijk.

*Ja, hij stierf in Frankrijk.*⁶⁵

Er is gezegd dat Sri Aurobindo Leonardo da Vinci was... maar Sri Aurobindo heeft me dat nooit verteld.⁶⁶ Ik weet het niet. Net zoals er vaak is gezegd dat ik Mona Lisa was, maar ik weet er niets van (!)

⁶³ Zakir Hussain, die stierf op 3 mei.

⁶⁴ Pavitra is stervende – misschien moeten we zeggen, stervende *aan* de dood.

⁶⁵ Leonardo da Vinci vertrok in 1515 naar Frankrijk en stierf daar in 1519.

⁶⁶ Een leerling stelde Sri Aurobindo ooit de volgende vraag: "is het waar dat hetzelfde bewustzijn dat de vorm aannam van Leonardo da Vinci zich eerder had gemanifesteerd als Augustus Caesar, de eerste keizer van Rome? Zo ja, wilt u mij dan vertellen waar Augustus Caesar precies voor stond in de geschiedenis van Europa en hoe Leonardo's werk met het zijne verbonden was?" Sri Aurobindo antwoordde: "Augustus Caesar organiseerde het leven van het Romeinse Rijk en dit was het kader van de eerste overdracht van de Grieks-Romeinse beschaving naar Europa – hij kwam voor dat werk en de geschriften van Vergilius en Horace en anderen droegen enorm bij aan het succes van zijn missie. Na het tussenspel van de middeleeuwen werd deze beschaving herboren in een nieuwe mal in wat de Renaissance wordt genoemd, niet in zijn levensaspecten maar in zijn intellectuele aspecten. Het was daarom een opperste intellectueel, Leonardo da Vinci, die het werk weer oppakte en in zichzelf de zaden van het moderne Europa samenvatte." (*Leven, literatuur en yoga*, p. 6, 29 juli 1937)

(*Moeder kijkt naar de foto*) Dat klopt. Welk kasteel is het?

Die van Amboise.

Dat is het, ja. Er is een plaquette. Ik zag een plaquette. Maar wie heeft die naar je gestuurd?... Hoe dan ook, het is iemand die denkt dat het Sri Aurobindo was.

(*Moeder kijkt*) Ja, ik zag dit.

Het is nog steeds een... (*Moeder schudt haar hoofd*) een kinderlijke manier om het te zeggen. Weet je, alsof je de ene pop in de andere stopt, dan haal je hem eruit en stop je hem in een andere... Zo is het niet(!)

(*stilte*)

Weet je, het is dag na dag na dag dat er iets nieuws is; en altijd de onmiddellijke conclusie: ik weet niets, begrijp niets, ben niets.... De ontkenning van ALLES – alle steigers van de menselijke geest en het bewustzijn... stortten in. En voor kleine dingen, voor grote dingen, voor alles. En dan, deze vraag over de dood: "Wat is de dood? Wat vindt er plaats?..." Voor dit Bewustzijn is het... het is duidelijk wat we een "ongeluk" zouden kunnen noemen, maar een ongeluk... dat is blijven bestaan. En het laat nu zien hoe iemand sterft, dat wil zeggen, hoe het lichaam plotseling uit elkaar valt - en hoe het heel goed niet uit elkaar had kunnen vallen.

En met demonstraties op mensen, stel je voor. Iemand komt en smeekt me om te sterven; dus het enige wat ik doe, en kan doen, is op een constante en onvermengde manier contact leggen tussen... (hoe moet ik het noemen?) het lot van dat lichaam en het Allerhoogste Bewustzijn, op die manier. En toen gebeurde er van alles: een vertrok binnen een uur – stierf volkomen gezond, begrijp je. En heel recent had ik nog een buitengewoon voorbeeld: iemand kwam en smeekte me om te vertrekken; dus ik zette de volledige Kracht op hem – nu is hij helemaal genezen! Ze hadden hem in een rolstoel naar me toe gebracht, hij kon niet lopen... nu draaft hij rond, hij komt helemaal alleen! En hij is oud, bijna negentig....⁶⁷ Een ander klampte zich vast; toen zei zijn dochter tegen me: "Hij is ongelukkig, ellendig, kun je hem niet laten vertrekken?" Ik keek en ik zag, strak als deze (*moeder knijpt twee vingers met al haar kracht samen*), een zwarte knoop daar. Ik zei tegen de dochter: "Ja, het kan me niet schelen, maar ik kan zijn hoofd er niet afhakken! (*lachend*) Hij klampt zich vast als deze (*hetzelfde gebaar*)." Twee dagen later, weg!

Mijn methode is natuurlijk altijd hetzelfde: volledige concentratie van het Allerhoogste Bewustzijn op de persoon, waarbij alle obstakels worden

⁶⁷ Hij is een arts die enige tijd geleden peritonitis had en weigerde geopereerd te worden, zich er volkomen van bewust dat het een zekere dood betekende – maar de dood kwam niet. Geen van de artsen in het ziekenhuis waar hij naartoe was gebracht, kon het wonder verklaren.

weggenomen. Het werkt zo, zo... (*gebaar van hier en daar bewegen*). En het is als een feitelijke demonstratie dat ALLE regels die we in ons bewustzijn hebben vastgesteld, allemaal volstrekt idioot zijn. Het komt niet overeen met de waarheid. Er is... iets. Er is iets.

Gisteren (*lachend*) liet dit Bewustzijn me alle wil zien, of de vibraties (omdat het uiteindelijk neerkomt op de kwaliteiten van vibraties), alle vibraties die alles teweegbrengen, van de kleinste problemen tot de grootste catastrofes - het is allemaal van dezelfde kwaliteit. En hoe de fysieke cellen reageren. En af en toe - af en toe - als een beloning voor de inspanning: wat er gedaan moet worden, het ware. Maar dat gaat voorbij - het is als een schittering, maar het duurt niet lang. We zijn... Dit Bewustzijn lijkt heel snel te moeten gaan, want vanuit het oogpunt van het bewustzijn zitten we nog steeds in een moeras, en het gaat zo (*gebaar van een onweerstaanbare mars voorwaarts*), oh, het doet zich gelden.

En dit arme lichaam... het klaagt niet. Het klaagt niet; het gaat door, bijna constant met ergens wat pijn – en het is in een gelukzalige staat. Dat is in het bewustzijn van de cellen. Er is iets... Constant ergens wat pijn, maar het weet dat het komt door zijn onvermogen om het vol te houden, dat is alles – maar het moet, het zal moeten.

Het is ongelooflijk. Ongelooflijk, het is een verhaal... een verhaal dat buitengewoner is dan alles wat we ons kunnen voorstellen.

Waarom? Waarom die gewoonte om plotseling uit elkaar te vallen, waarom?... Natuurlijk is het niet iets nieuws dat met de mens kwam, want het was hetzelfde als alles wat hem voorging: het zou vorm aannemen, oplossen – vorm aannemen, leven, groeien en oplossen – alles: planten en... Het mineralenrijk was stabiel door haar onbewustheid (!), maar de rest was zo, voortdurend vorm aannemen, vorm verliezen, vorm aannemen en weer vorm verliezen.... Toen maakte de mens er natuurlijk een ophef over en een drama. Hij dramatiseerde het, en omdat hij het dramatiseerde, probeert hij... er niet uit te komen, maar zichzelf aan te passen – zichzelf te begrijpen en aan te passen. En als je in een bepaald bewustzijn bent, lijkt het gewoon op dwaasheid, niets anders. Maar waarom?... Is het menselijk lichaam niet in staat om...? Dat is het niet eens, ik kan dat niet eens zeggen. Er zijn minuten (minuten, het duurt niet lang), minuten dat het lichaam voelt dat het aan die wet [van de dood] is ontsnapt. Maar het duurt niet lang; het duurt een minuut, dan gaat het voorbij en zijn de dingen weer zoals ze waren. Maar het lichaamsbewustzijn begint zich af te vragen waarom het zo is: Waarom, waarom is er geen... groei in licht en in bewustzijn, een onbepaalde groei? Waarom? Het lichaam zelf vraagt zich af waarom. Ook wordt het constant aangevallen door al die... nou ja, de algemene corruptie; en af en toe - af en toe - een flits van licht, die... een paar seconden duurt: plotseling, iets anders. Iets anders en... een wonderbaarlijk bewustzijn, en dan gaat de oude routine door.

Dan komen er mensen met al hun gedachten... Sommigen komen, gaan voor me zitten en beginnen te denken: "Misschien is dit de laatste

keer dat ik haar zie!" Dat soort dingen, begrijp je. Dus het komt allemaal (*gebaar als een vrachtwagenlading die wordt gedumpt*), en daardoor is het... een beetje moeilijk.

Binnenin is er geen bevestiging van een ja of een nee: helemaal niets, er is niets, het is zo (*neutraal, onbeweeglijk gebaar*). Er is alleen een constante Aanwezigheid. Een constante Aanwezigheid, en het is in deze Aanwezigheid dat het lichaam toevlucht zoekt. Maar weet je... Er zijn andere dingen [d.w.z. goede] die ook komen, maar die andere dingen... er zijn misschien... oh, ze gebeuren misschien een of twee keer in vierentwintig uur: plotseling, een licht dat puur is... Zoiets, iets puurs, wat maakt wat we een minuut van de eeuwigheid zouden kunnen noemen. Dat is goed. Maar het is zeldzaam.

Het lichaam weet veel, heel veel dingen over wat er gebeurt (ik denk, eigenlijk, over alles wat er gebeurt binnen zijn werkterrein), maar het is verboden om ze te zeggen. En die dingen worden op zo'n manier gezegd dat ze niet gezegd kunnen worden, omdat ze op de manier waarop ze worden gezegd, voor anderen geen zin zouden hebben. "Spreek niet, spreek niet."

Maar de hoeveelheid formaties in de aardatmosfeer die we "defaitistisch" zouden kunnen noemen, is enorm! Je vraagt je af hoe alles niet kapot is, het is zo... Iedereen is de hele tijd, de hele tijd rampen aan het vormgeven - verwacht het ergste, ziet het ergste, ziet alleen het ergste... Hun reacties... Oh, weet je, het komt neer op de kleinste dingen: het lichaam observeert alles. Dus als de reactie in harmonie is, is alles prima; als er die reactie is die ik nu defaitistisch noem, als iemand een voorwerp pakt, laat hij het vallen. Het gebeurt de hele tijd. Er is absoluut geen enkele reden waarom het zou moeten gebeuren: het is de aanwezigheid van het defaitistische bewustzijn. Iemand pakt een voorwerp en laat het vallen; hij wilde het ene doen, en hij wordt gedwongen het andere te doen.. En als (het lichaam zich ervan bewust is), als het de fout maakt om de persoon het ding te vertellen ZOALS HET IS, is de persoon volledig overstuurt!... Het gebeurde twee dagen geleden opnieuw – iets heel eenvoudigs, weet je, dat wil zeggen, precies zoals het is, en de persoon is volledig overstuurt!

Maar weet je, dit Bewustzijn is grappig, het heeft dit lichaam in contact gebracht met, zo niet alle, dan toch een aanzienlijk aantal verlangens dat het zou moeten sterven! Overal, ze zijn overal! Het ziet dat, ziet het zoals het is, maar het wordt er helemaal niet meer door beïnvloed, het kan het helemaal niets schelen. Het lijkt volledig beschermd te zijn tegen alle dingen die komen. Het kan het helemaal niets schelen. Meestal maken ze het zelfs aan het lachen. Maar het is ongelooflijk!... En dan, af en toe, een klein vlammetje, het is zo mooi! En die Aanwezigheid... Die Aanwezigheid, die Aanwezigheid... Deze cellen zijn als kinderen: als ze voelen, verdwijnt alles, maar dan ook alles behalve die Aanwezigheid; dan is er... als een zucht van verlichting. Maar van buitenaf is het onzichtbaar: als het lichaam zou lijden, zou het hetzelfde zijn. Over het algemeen, als het lijdt, klaagt

het niet: het roept.... Het roept en roept en roept.... En het is zich er heel goed van bewust dat het absoluut nutteloos is, dat als het maar wist... hoe het in onbeweeglijkheid moet gaan, in stilte moet gaan, het genoeg zou zijn. Zodra het dat doet...

Maar ik weet het niet helemaal zeker (omdat het niet heeft geprobeerd erachter te komen), niet helemaal zeker of al die pijnen die het overal, de hele tijd voelt, niet voortkomen uit... niet het effect zijn van al die slechte wil. Ze zijn overal op de aarde, weet je. En meestal zijn ze zich er nauwelijks van bewust....

Waarom is het zo?... Waarom, waarom?... Wil je me vertellen waarom deze exteriorisatie begon (niet begon: het is hier, op aarde) met dit bijna totale Onbewuste – het Onbewuste, deze bijna totale inertie? Waarom moest het hiermee beginnen?... Waarom?

Het denkvermogen heeft allerlei prachtige redenen bedacht, het bouwt constructies – dat lijkt op kinderachtigheid.... Waarom?

Er is de hele kant van het Boeddhisme, nihilisme enzovoort, volgens welke *(we kunnen een vertaling voor kinderen geven)* de Allerhoogste Heer een fout maakte! *(Moeder lacht)* Hij blunderde, dus... En dan zullen we Hem helpen uit zijn blunder te komen!

Er is het andere uiterste: het is JOUW eigen domheid die je dit zo laat voelen – maar waarom heb ik domheid in me, waar komt het vandaan?

Het lijdt geen twijfel dat alles gewild is, alles heeft een betekenis.

Ja, het is zeker. Het is zeker.

Dat is zeker.

En er is... De indruk is: we begrijpen het niet omdat we te klein zijn.

Maar waarom is dit het resultaat, dit... lijden en lijden?...

(lange stilte)

We zullen zien.

Mei 14 , 1969

(Moeder is al een paar dagen onwel: een "hartaanval".)

De beweging versnelt.

Het was de beurt van het hart, dus de dokter verbood me om mensen te zien - maar dat kan niet. Eergisteren was ik druk; gisteren zag ik een paar mensen... in totaal worden het er zo'n vijftig! Fantastisch.

Ja, het begon op zondag (ik zag je op zaterdag de 10de, en het begon op zondag). Het begon met een soort razende kiespijn, maar dat was het niet.... Hier is de hele weerstand gecentreerd (*gebaar naar de keel en mond*). Dus het sloeg hier aan, en de pijn werd zo hevig (en natuurlijk, onmogelijk om te eten), toen... Natuurlijk concentreerde ik me, ik wilde het weten, en ik realiseerde me dat dat allemaal de voorbereiding was voor... (*Moeder wijst naar haar hart*).

Dus het is een beetje moeilijk. Daar.

Maar interessant, heel interessant.

*(Moeder blijft in gedachten
tot het einde)*

Ik zal daarna spreken, over een paar dagen.

Het is buitengewoon interessant, maar het... het raakt de kern van de zaak. Over drie of vier dagen, dat wil zeggen, misschien op zaterdag, of misschien volgende week woensdag, zal ik het je vertellen.⁶⁸

Mei 17, 1969

*(Over Pavitra's vertrek. Pavitra was de oudste Franse leerling;
scheikundige en ingenieur van de École Polytechnique, hij kwam in
december 1925 naar de Ashram, nadat hij zijn zoektocht helemaal tot de
Mongoolse lama kloosters had voortgezet.⁶⁹)*

⁶⁸ Laten we opmerken dat Pavitra twee dagen later, op 16 mei, zijn lichaam verliet.

⁶⁹ Pavitra liet een aantal zeer interessante memoires na van zijn gesprekken met Sri Aurobindo en Moeder in 1925 en 1926, die helaas op barbaarse wijze werden verminkt (hele pagina's werden weggescheurd, bijna een derde van Pavitra's notitieboekjes) door zijn naaste medewerker, onder het voorwendsel dat het "beter onuitgesproken" zou blijven. We huiveren bij de gedachte wat het lot van deze *Agenda* zou zijn geweest als die in handen was gevallen van diezelfde "collaborateurs."

Je weet dat ik Pavitra elke dag 's avonds zag. Hij was er slecht aan toe. Maar ik was (lang geleden) gewaarschuwd dat zijn innerlijke wezen wachtte tot A.⁷⁰ terugkwam voordat het zou vertrekken. Ik weet niet of hij zich bewust was van iets in zijn uiterlijke bewustzijn, maar in ieder geval had hij nooit iets gezegd. Maar ik wist... De dag dat A. aankwam, diezelfde dag [13 mei], vlak voordat hij hierheen kwam, viel Pavitra. Hij kwam hier met behoorlijk wat schrammen. Ik dacht dat het daarbij zou blijven, maar de dag na A.'s aankomst (ik weet het niet meer, ik heb nooit een duidelijke herinnering aan data), in ieder geval tussen de 15e en de 16e, 's avonds, na 9 uur (ik heb niet op de tijd gekeken, dus ik weet het niet precies, maar ik lag op mijn bed), Pavitra's hele geïndividualiseerde bewustzijn (maar niet in een vorm), zijn bewuste, volledig ontwaakte bewustzijn, tot aan alles wat uit de cellen kan komen, begon te komen en in mij binnen te gaan volgens de oude, de zeer oude yogapraktijk van het op die manier samensmelten met het Allerhoogste. Het kwam terwijl ik op mijn bed lag; het begon, en het was zo materieel dat er een zeer sterke wrijving was in alle cellen, overal. Het ging drie uur door. Na drie uur werd het... niet bepaald stil, maar niet meer actief. Toen, de volgende ochtend, zag ik A. (het was op de 16e), ik zag A. rond 8:30 (natuurlijk, Pavitra lag al sinds de dag ervoor in bed, ze hadden hem naar bed gebracht), en 's ochtends vertelde A. me dat net toen hij hierheen wilde komen, Pavitra zijn ogen opende en naar hem keek... Dus ik vertelde hem, ik weet het niet, maar met een yogische kennis van het proces, een behoorlijk buitengewone kennis" (hij had nooit opgeschept dat hij het had), "smolt zijn bewuste wezen gisteravond en ging mijn lichaam binnen, dit lichaam..."⁷¹ Ik vertelde hem, "We zullen zien." Maar een half uur later vertelden ze me dat net toen ik met A. sprak, de dokter verklaarde dat hij was vertrokken.

Heb je hem gezien? Ik heb gehoord dat hij er heel goed uitziet.

Oh, ja!

Ik had eerst gezegd dat hij vanmorgen om 10 uur begraven zou worden, omdat het einde al had plaatsgevonden voordat de doktoren het als voorbij hadden verklaard, maar ik heb het uitgesteld tot 4 uur... Ik kan niet zeggen dat hij gescheiden is gebleven [van Moeder], helemaal niet, maar af en toe is er zijn manier van reageren; het is nogal interessant. En hij heeft een buitengewoon gevoel van voldoening met zich meegebracht! Alsof, "Ah, eindelijk..." Zo. Het is constant, dag en nacht. Ik wilde gisteravond zien of er nog iets van hem zou komen, maar het was allemaal voorbij, er was niets meer.... Het werd gedaan zoals een superyogi het zou doen! Hij had er nooit over opgeschept, ik weet niet eens of hij het daadwerkelijk wist. Hij

Zoals Moeder opmerkte in Agenda V van 14 oktober 1964: "Ze snijden alles weg wat hen stoort en laten alleen over wat hen bevalt." Zo verdwenen onschatbare schatten.
. (Zie Sri Aurobindo, Conversations avec Pavitra, Fayard, 1972.)

⁷⁰ A. woont in Parijs.

⁷¹ In feite keek moeder nogal verrast toen A. haar vertelde dat Pavitra zijn ogen had geopend.

deed het geweldig. Je weet wel, de verhalen die worden verteld over degenen die zichzelf in een grot zouden laten opsluiten en die zo zouden vertrekken – dat is het.

Ze pakten hem niet echt op, want hij was niet gevallen, maar ze vonden hem staand, niet in staat om te bewegen. Het was na de lunch (op de 15e had hij zijn lunch met A.), en direct na de lunch, vroeg hij A. om te vertrekken,⁷² en wilde naar zijn terras gaan – het duurde een uur om daar te komen! Het is op de terugweg van daar dat hij zo bleef staan– hij viel bijna, dus moesten ze hem naar zijn bed dragen (dat was in de middag van de 15de), en 's nachts deed hij dat. Dus toen had ik gezegd dat hij vanmorgen begraven zou worden, dat is op de 17de, toen kwam A. en vertelde me dat hij helemaal intact was, niet stijf (hij ging hem bezoeken met N., die dokter is, en N. zei dat dat kwam omdat Pavitra zo dun was), dus ik zei dat we net zo goed konden wachten tot vanmiddag. Het is uitgesteld tot 4 uur. Maar wat mij betreft, gisteravond zag ik goed: er is niets.⁷³ Zelfs als er nog iets is, een beetje bewustzijn, is het beter om het vredig te laten gaan.

Maar ik had het niet verwacht, ik dacht er niet aan, wist niet eens dat hij wist hoe hij zo uit moest gaan – het moet iets diep in hem zijn geweest dat het wist. Ik wist niet eens dat hij wist hoe hij het moest doen. Want de avond voordat Pavitra vertrok, vertelde A. me, wat er tijdens de lunch was gebeurd, en ik vertelde hem: "Over het algemeen zie ik Pavitra [s nachts] niet, het is heel zeldzaam, heel zeldzaam, het gebeurt heel toevallig, en het zijn meer symbolische visioenen dan..." Ik zei tegen hem: ik zie hem niet, ik weet het niet, maar deze nacht (van de 15de, dat wil zeggen) zal ik vragen wat het is, in welke staat hij is, en kijken of hij uit zijn lichaam gaat of naar mij toekomt...."

Er was niets in een vorm, niets. En enige tijd nadat ik was gaan liggen, begon het te komen, maar toen met een buitengewone WETENSCHAP van het proces! En DRIE uur lang zonder stoppen, continu, op de meest *constante* manier, zo: een actie. Na drie uur was het zoals het nu is; ik had het gevoel alsof hij zei: "Nu is het voorbij." Alleen, je weet het natuurlijk nooit: er kan nog wat bewustzijn in het lichaam blijven hangen... Ik dacht dat het beter was om tot vanmiddag te wachten, om hem niet met iets in zijn lichaam op te sluiten.

Het heeft het lichaamsbewustzijn een soort gevoel van voldoening gegeven: de verzoening die voldoening geeft. Dat is er heel concreet.

Wist hij het uit een vorig leven, of...? Ik weet het niet. Of anders sprak hij er gewoon niet over. Want de manier waarop hij sprak, leek hij de geheimen van yogaprocessen niet te kennen.⁷⁴ Het werd gedaan met een

⁷² Omdat hij A. niet wilde laten zien hoe moeilijk hij kon bewegen.

⁷³ Geen bewustzijn meer over in het lichaam.

⁷⁴ We zijn ervan overtuigd dat Pavitra veel had geleerd in de lama kloosters van Mongolië, waar een zeer geavanceerde occulte wetenschap werd beoefend.

zeldzame perfectie.... Drie uur zonder stoppen, zonder te verslappen – drie uur – continu, continu. Natuurlijk lag ik op mijn bed....

(*stilte*)

Toen Sri Aurobindo wegging, stond ik bij zijn bed (later, toen hij alleen was, toen er niemand meer over was), en alle supramentale kracht die hij in zijn lichaam had geconcentreerd (wat er nog in zijn lichaam was), gaf hij aan mij door. Ik stond bij zijn bed; hij was "dood" verklaard, maar al dat supramentale bewustzijn dat er was, kwam langzaam uit zijn lichaam en ging direct het mijne binnen. Het was zo materieel dat ik overal de wrijving van de kracht voelde, overal. Maar het was lichtjes lichtgevend. Dat was iets anders dan bij Pavitra. Wat Sri Aurobindo betreft, hij... (hoe zal ik het zeggen?), hij bleef voornamelijk... Ik vond hem overal: ik vond hem helemaal omhoog, absoluut één met het Allerhoogste Bewustzijn; ik vond hem verspreid over veel plaatsen om veel mensen te zien en veel werk te doen; en ik vond hem (maar dan in een precieze vorm, hoewel NIET VAST – Een precieze, tamelijk soepele vorm die op hem leek, zoals we van hem kenden, met meer soepelheid, zonder de vastheid van het fysieke, maar heel precies, een vorm in zijn gelijkenis, helemaal in zijn gelijkenis), ik vond hem in het subtiele fysieke.

Daar heeft hij een woning, hij is gevestigd en blijft permanent (wat hem er niet van weerhoudt om op veel andere plaatsen te zijn en...), maar er is daar een Sri Aurobindo die ik bijna elke nacht zie, die voor het hele werk zorgt, mensen ziet en die bijna constant bij me is. In het subtiele fysieke, is het een specifieke plek, en heel groot – enorm, weet je, hij is daar, ziet mensen, doet allerlei dingen....

Afgezien daarvan was het in Amrita's geval weer iets anders.⁷⁵ Amrita kwam ondanks zijn ziekte, hij kwam me elke dag bezoeken; hij kwam 's ochtends naar boven en ging hier zitten, en 's avonds nog een keer (je zag hoeveel werk het was om de trap op te klimmen). In zijn geval, toen hij wegging... De dokter had hem gezegd: "Je mag een maand lang niet naar boven," en daarna, later op die dag, kwam hij: hij accepteerde het niet, hij verliet zijn lichaam en kwam – hij kwam rechtstreeks naar mij toe. Maar hij was IN ZIJN EIGEN VORM, subtieler, maar nauwkeurig gedefinieerd (*Moeder tekent een omtrek die Amrita's vorm laat zien*), het was zijn vorm, naar zijn gelijkenis. En hij bleef daar, nu eens actief en dan weer in rust (hij rust meer dan hij actief is, maar af en toe is hij nog steeds actief). Het is als... als een schaduw, begrijp je, die zich geheel in mijn atmosfeer bevindt. En hij is daar gebleven – hij blijft daar, rust daar. Maar in het geval van Pavitra was het iets heel anders: het is het hele bewuste wezen dat... (hoe zal ik het zeggen?) zijn grenzen opgaf, de persoonlijke grens en vorm, om zich volledig te identificeren – hij ging zo binnen, als een stroom van bewustzijn en kracht, maar heel materieel, heel materieel: het veroorzaakte een wrijving, ik voelde een wrijving, en gedurende drie uur.

⁷⁵ Amrita verliet zijn lichaam op 31 januari, na een hartaanval.

Dat had ik nog nooit eerder gezien, het was de eerste keer – ik had er heel vaak over gehoord (het wordt vaak genoemd), die kennis die de grote yogi's hadden: ze gingen zo bewust.

En het heeft IETS TOEGEVOEGD aan het lichaamsbewustzijn. In de spontane houding van het lichaam, haar manier van zijn, heb ik een kleine verandering opgemerkt; het heeft een soort... stabiliteit toegevoegd aan het lichaam: een tevreden stabiliteit, zoiets. Het is niet iets dat komt en kan gaan, dat is het niet: het is hier [in Moeder]. Het is echt heel interessant geweest – en onverwacht.

Ik wilde er zeker van zijn dat er niets meer over was dat het lichaam kon laten lijden, maar nu denk ik dat het voorbij is.

Betekent het dat zijn individualiteit is opgelost?

Die ideeën over individualiteit, weet je... voor mij zijn ze heel erg veranderd, heel erg. Deze hele ochtend weer... Maar al een lange tijd, in ieder geval een maand lang, is het iets anders geworden.

Als mensen over individualiteit spreken, is er altijd een soort van tenminste een achtergrond van scheiding, dat wil zeggen, iets dat onafhankelijk bestaat en zijn eigen lot heeft. Nu, zoals het lichaamsbewustzijn het kent, is het bijna als een pulsatie van "iets" dat MOMENTEEL een afzonderlijke actie heeft, maar dat, diep, wezenlijk, altijd EEN is. Als iets dat op deze manier wordt geprojecteerd (*gebaar van uitbreiding*), momentaan met een vorm, en dan... (*gebaar van samentrekking*) kan het die vorm naar believen annuleren. Het is heel moeilijk uit te leggen, maar in ieder geval is het gevoel van de bestendigheid van scheiding volledig verdwenen, volledig. Het universum is een exteriorisatie (*hetzelfde gebaar van pulsatie*) van het Allerhoogste Bewustzijn; het is ons onvermogen tot totaal zicht dat ons in staat stelt dat gevoel van fixatie te hebben: er is geen, het is zoiets als pulsaties of... echt een spel van vormen - er is maar ÉÉN wezen. Er is maar één wezen. Er is maar één, maar één Bewustzijn, maar één Wezen.

Scheiding is echt... Ik weet niet wat er is gebeurd... En dat is wat al het onheil veroorzaakte – al het ongeluk, al de ellende.... De afgelopen dagen heeft dit lichaam een reeks ervaringen doorgemaakt (het zou veel te lang zijn om te vertellen), door alle bewustzijnstoestanden die men kan doormaken, van het gevoel van de enkele realiteit van dit (*Moeder knijpt in de huid van haar handen*), van de substantie, met alle ellende, al het lijden dat het gevolg is van het zien van materie als de enige realiteit – van dat tot bevrijding. Uur na uur is het een heel werk geweest. En dit incident van Pavitra's vertrek is gekomen als een voorbeeld, als een demonstratie.

Maar zelfs daarvoor had het bewustzijn van de cellen de eenheid gerealiseerd – de ware, essentiële eenheid – die totaal KAN worden... als dit soort illusie verdwijnt. U begrijpt, de illusie die al deze ellende heeft gecreëerd, werd zo intens beleefd dat het bijna ondraaglijk werd, met alle

verschrikkingen en alle terreur die het in het menselijk bewustzijn en op aarde heeft gecreëerd.... Er zijn verschrikkelijke dingen geweest. En vlak daarna, vlak daarna: bevrijding.

Wat nog moet worden beleefd, dat wil zeggen, de ervaring die nog moet worden opgedaan, is... de volgende voortgang van de schepping, van materie – de volgende stap om terug te keren naar het ware Bewustzijn. Dat is...

Het lijkt te zijn besloten dat er zoiets als een begin, of een poging tot ervaring, zal worden gemaakt (*Moeder raakt haar lichaam aan*).

Het is een kwestie van intensiteit van geloof, of van de kracht om te verdragen die geloof geeft. Alles hangt af van het vermogen om de nodige ervaringen te doorstaan.

In ieder geval, alle oude ideeën, alle oude manieren om dingen te begrijpen, dat is allemaal voorbij, het is voorbij.

En dat is allemaal noodzakelijkerwijs het pad terug; we moesten dat pad bewandelen en we moeten het nog steeds bewandelen (hoewel het niet hetzelfde is), maar ondertussen vorderen we totdat we... totdat dit [het lichaam] klaar is om de Waarheid te leven. Ik weet het niet, de indruk is dat dingen zo snel gaan als ze maar kunnen; het Bewustzijn zorgt er echt voor dat we zo snel mogelijk vooruitgaan. Het is niet langer de tijd van een slaperigheid die voortduurt.

(lange stilte)

Ik kan zeggen (en het was bijna als een verrassing, ik bedoel dat ik het niet wist), ik kan zeggen dat het bewustzijn dat uit Pavitra's lichaam kwam een bewustzijn was zonder ego - zonder ego. Zonder GEVOEL van ego. Er was een duidelijke wil om te fuseren, een wil met een intensiteit van aspiratie, het was fantastisch! Fantastisch.⁷⁶

Maar met individualiteit bedoel ik geen ego: ik bedoel het "iets" dat identiek is door alle levens heen, het enige dat door alle levens heen vordert. Het iets dat hetzelfde blijft en zijn ontwikkeling nastreeft.

Dat is het Allerhoogste.

Ja, maar er is iets dat...

Het is het Allerhoogste dat zich bewust is van Zichzelf...

Ja.

⁷⁶ Opgemerkt kan worden dat Pavitra aan kanker leed. De kanker was op wonderbaarlijke wijze in toom gehouden, en toen plotseling heroverde het terrein.

...gedeeltelijk.

Ja, dat is het, er is iets...

Het Allerhoogste dat zich gedeeltelijk bewust is van Zichzelf.

...dat een ontwikkelingslijn nastreeft.

Ja, dat is het proces.

Het is het proces dat is gebruikt voor evolutie.

Ja, dat noem ik individualiteit.

Dat is afgesproken. Het is het proces – het is het proces van de schepping geweest.

En het is omdat het het proces van de schepping was dat mensen het hebben verward met...

Scheiding.

Met scheiding: het ego.

Maar dat [het “iets” dat blijft bestaan] is duidelijk. Het is er, heel sterk, in deze actie van Pavitra’s – het was heel sterk. En in feite was het vrij van de illusie van ego en had het de volledige kracht van Dat. Maar dat [centrum] blijft! Het kan niet verdwijnen.

(stilte)

Wat gaat er gebeuren? Ik weet het niet.

Omdat het [deze samensmelting van Pavitra] heel duidelijk deel uitmaakt van het werk: er zijn geen ongelukken, niets, helemaal niets (dat is allemaal verdwenen), alles is heel duidelijk precies gebeurd zoals het moest gebeuren. Het lijkt te betekenen dat "iemand" iets probeert (*Moeder raakt haar lichaam aan*). Maar wat? Ik weet het niet.... Het lichaam maakt zich helemaal geen zorgen, het is zo (*Moeder opent haar handen*); altijd dit: “Wat U wilt, Heer, wat U wilt....” En met een glimlach en volmaakte vreugde – deze kant op, die kant op, die andere kant... (*vloeiend gebaar, alsof het deze of gene kant van de wereld wil aangeven, of allerlei andere kanten*).... Heel vreemd genoeg heeft het een bewustzijn gekregen dat niets meer met tijd te maken heeft: u begrijpt, er is niet “toen het er niet was,” er is niet “wanneer het er niet meer zal zijn,” er is niet... Het is niet zo, alles is iets in beweging. Maar het is echt heel interessant. En al die reacties, die sensaties, die gevoelens, dat alles is compleet veranderd – zelfs in zijn verschijning veranderd. Het is iets anders.

U begrijpt, de toestanden waarin men kon verkeren toen men in het hoogste bewustzijn was – die welke verenigd waren, automatisch één waren met het Allerhoogste Bewustzijn en zich bewust waren van het geheel – die toestanden zijn de natuurlijke staat van het lichaam geworden. Moeiteloos, spontaan: het kan niet anders. Dus wat gaat er gebeuren? Hoe gaat het zich uiten? Ik weet het niet...

Het is in strijd met alle gewoontes.

Weet dit bewustzijn wat er op het materiële niveau gedaan moet worden? Ik weet het niet. Maar het lichaam maakt zich daar helemaal geen zorgen over, het doet wat het moet doen van seconde tot seconde, zonder vragen te stellen. Geen complicaties, geen plannen, niets, niets.

Daar.

We zullen zien, het is interessant!

Mei 21, 1969

(Over een foto die werd genomen vlak voordat Pavitra's kist werd gesloten en in de grond werd neergelaten. Satprem stond bij de kist, rechts van Pavitra.)

Geen nieuws? Niets van P.L.?

Nee, moeder... Er is dit [Satprem houdt een envelop omhoog].

Wat is het?

Het pensioen... [een dergelijk een bedrag].

Oh!... Heeft je moeder niets nodig?

(stilte)

Ik zag de foto's – heb je ze gezien? Zijn de foto's aan je getoond? Ze hebben er een paar gemaakt. Ik vertel je erover omdat er iets interessants was.... Er was een foto met jou erbij (daar was A., daar was de gouverneur, daar was...), net toen jullie allemaal de kist lieten zakken. En toen... (weet je, deze aanwezigheid van Pavitra is niet samengesmolten met de rest

[van Moeder]: het is daar heel vreedzaam gebleven, hij is heel vredig – het is niet samengesmolten), en toen, net toen ik naar de foto keek en jou zag, was er zoiets van binnen (*gebaar naar het hart, als een emotie*), ik weet het niet, het was bijna als een tederheid, en hij was bijna blij, ik kan niet uitleggen wat het is, hij was zo: "Oh! Satprem..."

Hij was echt heel blij.

Het is vreemd. Ik had het niet verwacht: ik kreeg de foto's en begon ernaar te kijken, toen ik plotseling iets voelde (*hetzelfde gebaar naar het hart*)... Het raakte me heel erg. Omdat je me had gevraagd: "Gaat hij samensmelten?" Dus zelfs dat, zelfs dat contact heeft hij behouden. Af en toe, als iemand iets zegt over het werk, heeft hij zijn opmerking te maken (dat heb ik gemerkt), maar daar was het heel sterk, bijna als een "Oh!" van vreugde, begrijp je: "Oh! Satprem." Dus ik dacht: "Het is goed, want het beviel hem echt."

Ik vraag me af of het bewustzijn [van Pavitra] speciaal intact is gebleven omdat het hier [in Moeder] binnenging, of dat het altijd zo is?... Waar gaat iemand die bewust is heen? Blijft hij hier?...⁷⁷ Ik zei je, met Amrita is het een soort niet al te precieze vorm; het is er altijd, nu rustend, dan weer wakker, maar hij lijkt niet bijzonder geïnteresseerd te zijn in materiële dingen. Terwijl Pavitra, voor zover ik kan zien, zich er bewust van lijkt te zijn. Het is iets opmerkelijks, denk ik.

Ik heb gevallen gezien van mensen die interesse hadden en bleven hebben in wat er [hier] gebeurt, maar dan hebben ze een onafhankelijke vorm. Terwijl het met Pavitra iets anders is.

Het trof me omdat het sterk was, zoals dit (*hetzelfde gebaar naar het hart*).

Deze afgelopen weken is er een soort constante... Ik kan het geen "preoccupatie" noemen, maar een soort behoefte om te weten: in hoeverre en hoe blijven degenen die zijn vertrokken zich bewust van de dingen die ze vroeger deden, bijvoorbeeld interesse tonen in hen, voor hen zorgen (ervan uitgaande dat ze de middelen hebben om dat te doen)?

Een geval als dat van Sri Aurobindo is heel anders: het is alsof hij is vermenigvuldigd. Hij is constant aanwezig in het subtiele fysieke: hij gaat rond, bezoekt een aantal mensen en hij is zich bewust van veel dingen, hij grijpt in bij veel dingen, maar een aanzienlijk aantal - het heeft zijn actie vermenigvuldigd. Maar dat is uitzonderlijk.

(*stilte*)

⁷⁷ Moeder betekent "hier, bewust van de dingen van de aarde."

Ik heb me vaak over hetzelfde afgevraagd. Ik heb me vaak afgevraagd of ik aan de andere kant net zo onbewust zal zijn van deze kant als ik hier onbewust ben van de andere kant!

(Moeder lacht hartelijk)

De meeste mensen – de overgrote meerderheid van de mensen – gaan in een soort assimilerende slaap: alle ervaringen die ze in hun leven hebben gehad, alles wat ze hebben geleerd, het bewustzijn lijkt daarover te mijmeren. In het begin... (Théon wist veel dingen – ik weet niet hoe hij ze heeft leren kennen, maar ik heb ze geverifieerd en bevond ze als correct), in het begin is de tijdspanne tussen twee levens erg lang, en het is een soort assimilerende slaap waarin de gevolgen van wat men heeft geleerd zich innerlijk ontwikkelen. Dan, naarmate het psychische wezen wordt gevormd en naarmate men bewuster wordt, vinden wedergeboortes steeds dichterbij plaats, tot het moment waarop wedergeboorte het resultaat wordt van een keuze: op een precieze plaats, voor een bepaalde tijdsduur. En dan, afhankelijk van wat het psychische wezen wil doen, afhankelijk van de actie die het moet doen, kan de nieuwe geboorte dichtbij of ver weg zijn. Daar hebben we alle mogelijke verschillen. Maar in de vormende fase is dat hoe het is: heel verre wedergeboortes. Dus ik heb me vaak afgevraagd... Zie je, Théon zegt dat er een psychische STAAT is waarin die wezens rusten (het is waar, er is zo'n plek, ik weet het), maar veel mensen, vooral aan het begin van hun evolutie, zijn behoorlijk aan de aarde gebonden; ik heb bijvoorbeeld heel wat mensen in bomen gezien. Heel vaak zag ik ze in bomen; vaak, terwijl ik iemand volgde [met de innerlijke visie], zag ik hem een boom ingaan; en vaak, terwijl ik naar een boom keek, zag ik iemand erin. Ik zag anderen die... oh, mensen die zich vastklampten aan een plek waar ze in geïnteresseerd waren: ik zag bijvoorbeeld een man die alleen maar geïnteresseerd was in zijn geld, dat hij ergens had verstopt, en zodra hij zijn lichaam verliet, ging hij daarheen, vestigde zich daar en weigerde daar weg te gaan!... Overigens (*lachend*), het had een merkwaardig resultaat: het leidde mensen ertoe de plek te ontdekken! Zie je, het veroorzaakte bewegingen van krachten, en sommige mensen voelden het en dachten: "Oh, hier moet iets zijn."

Er was een tijd dat ik me daar veel mee bezighield, en ik deed een behoorlijk aantal ontdekkingen (volgens Théon's aanwijzingen); later interesseerde het me niet meer. En nu, vrij recent, heb ik allerlei dingen, allerlei dingen, bekeken....

Maar het geval van Pavitra, ik geloof echt dat het uitzonderlijk is. Het is de eerste keer dat het me overkomt – met niemand, niemand anders eerder. Ik vertelde je, toen Sri Aurobindo vertrok, gaf hij urenlang de hele supramentale kracht en het bewustzijn dat hij in zijn lichaam had geconcentreerd, aan mij door. Het was meteen nadat hij was vertrokken. Ik voelde dat hij me had geroepen; Ik stond daar, bij zijn bed, naar hem te kijken, en... ik zag het, je begrijpt het: hij gaf de kracht aan mij door, de hele supramentale kracht die hij in zijn lichaam had geconcentreerd, en ik voelde hem overal zo binnenkomen, met een wrijving. Het duurde uren.

Maar dat is een vrij uitzonderlijk geval, zoals ik je vertelde. Maar wat er met Pavitra gebeurde is echt... het is echt... Het is niet hetzelfde: hij kwam gewoon opzettelijk uit zijn lichaam (en niet uit zijn psychische wezen: het was zo materieel als hij kon), en ik voelde hem, voelde het overal binnenkomen, overal in mijn lichaam... En nu, als ik naar binnen kijk, kan ik niet zeggen dat ik een vorm zie, maar... het is niet helemaal versmolten. En voor bepaalde dingen – bepaalde dingen die met mensen te maken hebben, of de School⁷⁸ – is er een heel duidelijke persoonlijke reactie. En dan, die foto's... Ik denk dat dat vrij uitzonderlijk is.

Ik voelde iets in de hersenen. Je weet dat sinds Sri Aurobindo mij mentale stilte gaf, het absoluut stil is geweest; het is nooit meer begonnen zoals voorheen, en het bewustzijn is er geweest (*gebaar boven Moeder*), dat van daaruit werkt. Maar toen Pavitra hier kwam, dwong iets (*gebaar naar het voorhoofd*) mij om te vragen (ik vroeg wat hier is, vanbinnen), "Kan ik de wiskundige kennis krijgen die jij had?" Ik vroeg hem dat. En zijn antwoord was: "Natuurlijk zou het makkelijk zijn als je dit opnieuw in gang zet!" Maar dat wil ik niet doen. Hoe dan ook...

Hoe dan ook, zo is het, alsof ik met iemand vanbinnen praat! Wat was hij gelukkig! Ik denk dat hij heel veel van je hield. Hij heeft nooit een woord over dat alles gesproken. Het heeft hem erg behaagd.

Ik hield me altijd afzijdig van Pavitra, omdat hij twee kanten had: de lichtgevende kant die ik leuk vond, en dan een hele andere kant... die op mijn vader leek: een enigszins rigide mentale kant. Dus ik hield me terug, het voorkwam het contact.

Ja, hij was stijf.

Hij had ÉÉN kant, zo.

(lange stilte)

Maar het vreemde is dat het een gevoel van de complete onwerkelijkheid van de dood heeft gegeven – direct. En dan is dit lichaam (*lachend*) grappig (!), af en toe vroeg het: "Ben ik in leven of ben ik dood?!" Zo. "Ben ik in leven of... ik weet het niet zeker!" Het had een hele hoge koorts,⁷⁹ het was er behoorlijk slecht aan toe, en het wist niet zo zeker of het degene was die erbij betrokken was!... Dat duurde niet lang. En, ik weet het niet... dat leek allemaal een demonstratie om ons de geheimen van het bestaan te laten begrijpen. Het is vreemd.

(Moeder gaat in contemplatie)

⁷⁸ Pavitra was de directeur van de school en de algemeen secretaris van de ashram.

⁷⁹ Pavitra had een zeer hoge koorts voordat hij zijn lichaam verliet. Zou dat kunnen zijn wat Moeder in haar lichaam voelde?

Er is ook iets veranderd in de nachten. Dat wil zeggen, de laatste twee nachten waren extreem actief; Ik ging naar een paar plekken (als ik er eerder was geweest, bleef ik er niet lang) waar veel mensen waren, maar gemengd, dat wil zeggen, de zogenaamde levenden en de zogenaamde doden samen. Helemaal samen, en gewend om samen te zijn, en het heel natuurlijk vindend – maar MENIGTEN mensen! Gisteravond zag ik Nolini daar – hij was daar, hij was gewend om daar te zijn – en we regelden dingen, organiseerden, namen beslissingen.... Het lijkt me in het subtiele fysieke.

Ik herinner me dat ik in beide gevallen, gisteren en vandaag, toen ik opstond, dacht: "Nou! Ik heb deze en die persoon verteld dat ik ze 's nachts niet zag, maar ik zie ze regelmatig!" En tegen een van die mensen (in feite was het... wie was het?) zei ik: "Natuurlijk zie ik je constant, en we doen constant dingen samen." Het lijkt erop dat het in mij de herinnering aan een nieuwe activiteit heeft geopend – niet "nieuw": een nieuwe herinnering aan een oude activiteit.⁸⁰

Er is steeds meer de indruk dat ons hoofd en onze manier van kijken de duidelijke grenzen als die [tussen leven en dood, tussen de enen en de "anderen"] vormen – maar zo is het niet! Het is allemaal vermengd, het is bewustzijn... (*gebaar van roeren en mengen*) dat zich onderling ontwikkelt, ik weet het niet. En dat alles is samen.

Het is veel meer onderling afhankelijk dan we denken.

(*stilte*)

Hoe dan ook, met dit vertrek van Pavitra is één ding categorisch geweest: als er in het lichaam ook maar de minste angst voor de dood of bezorgdheid was, is die compleet verdwenen. In het geval van Pavitra is die compleet verdwenen, compleet. De indruk is: "Maar... maar waarom maken mensen daar zo'n heisa over!"

Daar. Het is vreemd.

Mei 24, 1969

Het is moeilijk... De Engelsen zouden zeggen, *it's no joke (het is geen grap....* Alles, alles raakt gedesorganiseerd, alles is gedesorganiseerd.

⁸⁰ Moeder heeft al meerdere malen gesproken over deze plaats waar de "doden" en de "levenden" samen zijn, zonder onderscheid: zie *Agenda III* van 12 oktober 1962 en *Agenda VIII* van 6 december 1967.

Het is gemakkelijk te zien dat het gedesorganiseerd wordt NAAR een hogere organisatie, dat wil zeggen, een verbreding, een bevrijding – dat is waar... maar niets, helemaal niets werkt nog langer op de gewone manier. Dus het lichaam kan niet meer eten, kan niet meer... Slapen, natuurlijk, er is al lang geen gewone slaap meer (ik heb er geen spijt van), maar alles, gewoon alles is zo (*gebaar van omwenteling*).

(*lange stilte*)

Het is een heel vreemd gevoel: er blijft geen relatie over zoals het was. Niets: noch van het lichaam met zichzelf, noch van het lichaam met anderen, noch wat dan ook; het is allemaal... als iets dat verdwenen is. Af en toe, weet je, is het als een ademtocht van lucht die voorbijgaat, een klein ding... Ik kan niet zeggen hoe het is – charmant. Het is geen plezier, geen vreugde, het is... een briesje dat voorbij waait, iets heel speciaals – en charmant, heel charmant. Je drinkt een druppel van iets, wat de minuut ervoor nog volkomen saai was – het is niet intens, niet heftig, niet sterk, maar... charmant. De volgende minuut is het weg.

Het lichaam voelt plotseling een gevoel van vredige en stralende rust, iets, dat heel... aanbiddeijk is – de volgende minuut voelt het overal pijn.

Dus alles is zo.

Een soort identificatie met alles, wat verre van al te prettig is (het is ook niet onaangenaam), maar... het geeft een bizarre indruk van het leven. Alles is zo. Het ene moment de indruk dat je van niets afhankelijk bent, dat je een uitdrukking bent... (hoe zal ik het zeggen? [*Moeder glimlacht*]) een uitdrukking van de Heer, en dat je van niets afhankelijk bent; het volgende moment dat je helemaal niets bent, gewoon een soort halfbewuste beweging in het midden van een algemeen semi-bewustzijn – heel onaangenaam. Het is zo, en de hele tijd zo.... Op een gegeven moment worden dingen zo... (wat moet ik zeggen?) weerszinwekkend, bijna, dat je zin hebt om te schreeuwen – en in feite, als je jezelf niet in de gaten houdt, begin je te schreeuwen. Een andere keer... is alles zo vredig dat je het gevoel hebt dat je een eeuwigheid binnengaat. Dus je begrijpt... Alles wat je kunt doen te midden van dat alles is stil zijn!

Dan komt het met een bewustzijn (geen mentale perceptie: een bewustzijn) van alles wat mensen denken, alles wat mensen voelen, alles wat... het is allemaal oh, zo zielig! Het is zo zielig.... Zoals ik al zei, op een moment, is er plotseling iets absoluut wonderbaarlijks; en de volgende minuut is het... Dus het lichaam, je kunt niet zeggen dat het dat erg grappig vindt, nee, maar het... Het komt helemaal niet in opstand, helemaal niet, het zegt: "Omdat het zo is, moet het zo zijn." Soms, af en toe, streeft het ernaar om ergens te komen.

Je ziet de toestand.

Als gevolg daarvan kan ik niet meer, ik kan zelfs niet meer... - bijvoorbeeld, vroeger, toen iemand me vertelde dat hij het moeilijk had of ongelukkig was of... het was heel eenvoudig, spontaan zei ik: "Maar denk gewoon aan iets anders, denk aan de yoga, en je zult vrede vinden" - ik kan dat niet eens meer zeggen! Omdat ik mensen niet kan vertellen: "Doe zoals ik en je zult in vrede zijn"! Het is waar dat ik geen enkele zorg heb - geen enkele zorg. Op een dag (het was gisteren of eergisteren, ik weet het niet meer), leek alles in de war te raken – alles overal: iedereen, alle omstandigheden, alle dingen – alles, op de schaal van de aarde. Niet op kleine schaal, op de schaal van de aarde. Op kleine schaal: volledige wanorde; op algemene schaal: volledige wanorde. Maar zelfs dat kan het lichaam nog zien en erom lachen. Maar zie je, het kan niet meer eten, of het kotst alles uit wat het eet, of... Volledige wanorde. Ik kan niet zeggen dat het dat helemaal goed vindt, maar het vindt het niet ondraaglijk; het zegt: "Het is zo, dus het is zo." Omdat er altijd, altijd dit, dit is wat niet beweegt (*gebaar boven het hoofd, als een onwrikbare wil*), is er altijd het bewustzijn van... het bereiken, het bereiken van de Heer, het Allerhoogste Bewustzijn... het bereiken van de Heer. Dit is stabiel. Dit is duurzaam. En dan: "Als dit alles nog moet oplossen, zal het oplossen; als het kan evolueren, zal het evolueren; als het al die problemen moet doorstaan, die echt niet zo prettig zijn, zal het erdoorheen gaan." Dit beweegt niet (*hetzelfde gebaar boven het hoofd*). En het komt zelfs – als dingen moeilijk genoeg beginnen te worden, komt het zo: "Om te zijn wat de Heer wil.... Wat U wilt."

Daar.

Dus ik ben gestopt met praten – ik spreek nu, maar ik ben gestopt met praten omdat...

En een soort vloeibaarheid (*gebaar verspreidt zich overal*): ofwel wat mensen hebben komt hier, ofwel wat hier is gaat daarheen, of... Zo'n vloeibaarheid... wat niet bepaald prettig is. Het is interessant, soms zelfs amuserend – het is grappig, komisch. Maar ik kan niet zeggen dat het erg opbeurend is.

Ik wist niet eens of ik iets zou zeggen, omdat het echt niet... echt niet prettig is om te zeggen... Hoe lang gaat het duren? Ik weet het niet... Er zijn momenten dat je voelt dat het niet kan duren, dat het gaat eindigen; en er zijn momenten dat je voelt dat het zo een eeuwigheid kan doorgaan. En dan, als het zo is, als er dat gevoel is... "Waarom? Waarom, waarom dit allemaal? Heeft het echt zin om een manifestatie als deze te hebben, die eeuwig duurt zoals deze? Wat is het nut?..." Als je de visie hebt van een Schoonheid en een Vreugde, een Harmonie, dan zeg je: "Oké, laten we de moeilijkheid doornemen en dan komen we er wel," maar op deze manier, als dingen altijd moeten zijn zoals ze zijn... Dus daar.

En dan, zoals ik al zei, van tijd tot tijd, voor EEN seconde (nog geen seconde), een vreugde... iets... ik kan het niet zeggen, het is noch vreugde, noch plezier, noch geluk, noch iets van dat alles, het is... iets aanbiddelijks

- wat misschien niets is: het kan een smaak zijn, of een parfum, of een gebaar, en dan... verdwijnt het. Als de wereld constant zo was, zou het geweldig zijn! Geweldig, onuitsprekelijk geweldig, maar... Maar onmogelijk om helemaal alleen te zijn, dat is niet mogelijk. Het is niet mogelijk, er is alles dat van buitenaf komt (*gebaar als een vrachtwagenlading die wordt gedumpt*) en dat... Dus als we moeten wachten tot alles is veranderd... oef!

Het is duidelijk dat de schepping een geweldig iets KAN zijn – het lijkt het tegenovergestelde daarvan te zijn. Maar hoe gaat het ene veranderen in het andere?...

(stilte)

Het lichaam heeft een staat van bewustzijn bereikt waarin het weet dat de dood een verandering teweeg kan brengen, maar dat niet is – geen verdwijning is (verdwijning van het bewustzijn). En dan dat idee dat de overgrote meerderheid van de mensen heeft: de rust van de dood... (*Moeder legt haar hand op haar mond, alsof ze voor een buitengewoon stuk onzin staat*). Zelfs die troost niet. Voor de meeste mensen is het het tegenovergestelde van een rust. Dus toen, daar ook, maar nog scherper en intenser: "De enige, de ENIGE hoop is... U, Heer, om U te zijn. Laat er niets anders zijn dan U. Laat deze scheiding, dit verschil verdwijnen, het is MONSTROUS!" Laat het verdwijnen. Laat het dan zijn zoals U wilt: U in volle activiteit, of U in volledige rust – het maakt helemaal niet uit; of het nu op deze of die manier is, hoe dan ook, het is volkomen, helemaal onbelangrijk; het belangrijkste is dat het U zou moeten zijn.

Er is de absolute ZEKERHEID (*Moeder balt haar twee vuisten*) dat er maar ÉÉN uitweg is uit dat alles, maar ÉÉN – maar één, niet twee, er is geen keus, er zijn niet weinig mogelijkheden, er is maar één: het is... de opperste Deur. Het Wonder der Wonderen. Al de rest... al de rest is een onmogelijkheid.

En dat is allemaal de ervaring hiervan (*Moeder wijst naar haar lichaam*), het is niet mentaal, maar geheel en volledig materieel.

Ik zie, weet je, omdat het bewustzijn van mensen een open boek voor mij is (er is geen verschil, het is een open boek), en dus zie ik: bij de overgrote meerderheid van de mensen, wanneer dingen echt moeilijk worden, is er dat idee (dat soort idee is er altijd): "Oh, op een dag zal dat allemaal voorbij zijn." - Wat een grap!

(stilte)

Maar waarom?... Waarom?... Nu en dan maakt het lichaam zich zorgen: "Waarom? Waarom, waarom dit alles, waarom?..." Als het ziet, als het in contact is met lijden, mensen, ellende, moeilijkheden, waarom, waarom? Waarom... waarom?

(Satprem legt zijn voorhoofd)

op Moeders voeten)

Aangezien deze Schepping een wonder kan zijn dat identiek is aan het Allerhoogste Bewustzijn, waarom, waarom moest het dit allemaal doormaken? *(Moeder tekent een cirkel die terugkomt naar het beginpunt)*

Nu en dan komt dat ter sprake.

Maar het is duidelijk idioot, omdat het nutteloos is - het is zo, dus het is zo. Al die waarom's zullen niet voorkomen dat dingen zo zijn. Het enige dat we hoeven te doen, is een manier vinden om ze niet langer zo te laten zijn, dat is alles.

(stilte)

Ik denk altijd aan Boeddha en al die anderen: we zullen gaan en samensmelten met de Heer, en dan zal er niets meer over zijn! *(Moeder neemt haar hoofd in haar handen)*

Dus om hun theorie geloofwaardig te maken, zeggen ze... *(lachend)* dat het allemaal een "fout" is. En ze zien niet de domheid van hun theorie: dat de Allerhoogste Heer in staat zou zijn geweest om een fout te maken... en dan berouw had moeten tonen en zich ervan had moeten terugtrekken! Deze mensen, al deze mensen, hoe meer ze overtuigd zijn, hoe meer je het gevoel hebt dat ze opgesloten zitten in oogkleppen.

(stilte)

Maar in feite is je lichaam een symbool van de hele aarde.

Het lijkt wel zo.

Dus alles komt naar je toe om gezuiverd te worden.

Ja, maar dat troost me niet, het lichaam kan het niets schelen!

Ja, maar ik heb het gevoel dat als iets je eenmaal heeft aangeraakt, het niet meer terug kan naar de wereld zoals het was.

Het lijkt wel zo; er gebeuren voortdurend buitengewone dingen. Ik hoor voortdurend, de hele tijd, elke minuut, echt buitengewone dingen.

Maar dat troost het lichaam niet!... Het heeft geen eigenwaarde.

Ja, maar dat dient een doel.

Oh, ja!

Het zuivert – het moet de wereld zuiveren.

Het lichaam maakt zich zelfs geen zorgen over zijn zuivering.... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.... Het is dag en nacht, onophoudelijk, "Wat U wilt, Heer, wat U wilt...." U begrijpt, "wat U wilt" in de toekomst, in plaats van "wat U wilt" in het heden, omdat het niet alleen zo is (*gebaar naar binnen*), maar ook zo (*gebaar naar buiten, uitgespreid*). "Wat U wilt, wat U wilt." Dat is alles. En dat is zijn eeuwige staat.

(*stilte*)

Want natuurlijk voelt men heel duidelijk hoe alles schuurt.

(*Moeder lacht,
stilte*)

Hoe dan ook (dit is heel duidelijk), het bewustzijn dat ernaar streeft het lichaam te helpen bij het werk, heeft het perfect begrepen dat weggaan geen oplossing is. Zelfs als er eerder een nieuwsgierigheid was om te weten wat het lichaam zal zijn, is die nieuwsgierigheid verdwenen; wat betreft de wens om te blijven, die is allang weggeweest; de mogelijke wens om te vertrekken als de dingen een beetje... benauwend worden, is weggegaan met het idee dat het helemaal niets zou veranderen. Dus er blijft maar één ding over voor het lichaam: de perfecte acceptatie. Dat is alles.

Als het er niet over praat, is het relatief gemakkelijker; als het het uitdrukt, wordt het heel concreet.

Daar.

Het enige dat het echt troost (maar niet voor lang) is het idee: "Wat je doet is nuttig voor iedereen; wat je doet is niet voor jou, een dom klein mensje, het is voor de hele schepping om er van te profiteren." Dat is wat het geduld geeft.

Maar als er mensen zijn met, weet je, een grote goodwill (met misschien een beetje ambitie) om ook wat werk te doen, zeg ik tegen ze: "Als het komt, neem het dan, maar trek het niet naar je toe..." Een deel van de schepping moest het werk voor het geheel doen (dat is duidelijk – duidelijk), en, nou ja, wat spreekt [d.w.z. Moeder] is toevallig tenminste een deel. Er moest iemand zijn. Dat is goed; het is zo, dus het is zo; het heeft geen zin om... Het is zo, dus het is zo.

Ah, het vraagt alleen om het werk goed te doen, en dat is alles.

Het lichaam is zich bewust van een heel diepe domheid, en het realiseert zich dat vanwege die domheid het hele hele universum is zoals het is.

En het is volkomen onvermogen om eruit te komen... Het is een kwestie van genade, dat is alles.... Er zijn sommige seconden dat alles zo geweldig is dat het ongelooflijk is, en dan, de volgende seconde...

Daar. Het is beter om er niet over te praten.

(*stilte*)

Men zou u beter willen helpen.

Mon petit, je helpt me zoveel als je kunt. Het is heel goed.... Er is één ding: jij bent de enige met wie ik kan praten. En dat is goed. Vanuit een algemeen standpunt ben ik daar heel dankbaar voor - jij bent de enige met wie ik kan praten. De anderen begrijpen het niet.

De anderen begrijpen het niet.

Ik weet het niet. Ik weet niet wat er zal gebeuren. Er zijn momenten dat dingen zo moeilijk worden dat ik me afvraag of het lichaam het zal kunnen volhouden, maar ik zou willen... Ik zou willen dat mensen me niet in een hokje stoppen en het lichaam... op die manier opdringen, omdat het zich ervan bewust zal zijn, het zal het voelen, en dat zal betekenen dat er nog een ellende wordt toegevoegd aan alle ellende die het heeft gehad. Laat ze wachten tot het verslechtert. Ik zeg dit tegen jou, zodat jij het tegen anderen kunt zeggen als dat nodig is.

Ja, zeker.⁸¹

Het verlangt daar niet naar, het vreest het niet – de dingen zullen zijn zoals ze moeten zijn, dat is alles. Alleen zou het echt willen dat mensen begrijpen... de moeite die het heeft gedaan begrijpen, en niet overhaast (*gebaar van het kwijtraken van een belastend lichaam*) het opsluiten, met een hoop aarde erbovenop. Want zelfs lang nadat artsen het dood hebben verklaard, zal het bewust zijn: zijn cellen zijn bewust.

Dus dat is alles.

Ik weet het niet... misschien... Weet je, er is nog zo'n lange weg te gaan dat het... absoluut wonderbaarlijk lijkt. En het andere ["de dood"] lijkt me steeds idioter. Dus ik ben zo (*gebaar ertussen*). Het is echt een vreemde toestand: je leeft niet, je bent niet dood.

Ah, vaarwel, petit.

⁸¹ Satprem leefde nog steeds in de illusie dat hij iets kon "zeggen".

Mei 28, 1969

(Moeder ziet er een beetje overbelast uit.)

Ik heb niets te zeggen.

Heb je iets, nieuws?

Ik heb geen nieuws, maar er is één ding. Ze hebben in Pavitra's spullen het verslag gevonden van een ervaring die hij drie jaar geleden had, net toen zijn kanker begon. Zou je geïnteresseerd zijn om de tekst van die ervaring te weten?...

Is het interessant?... Wat mij betreft, ik heb niets te zeggen. Ik heb niets te zeggen, er gebeurt van alles.... Het is moeilijk.

Ja.

Maar goed...

Pavitra is hier gebleven, helemaal niet gemengd; af en toe, volledig bij bewustzijn, anders heel rustig. Het is goed - geen belemmering, begrijp je.... Af en toe manifesteert hij iets, wat toont dat hij bij bewustzijn blijft. Dat is alles.

Wat mij betreft, ik ga door... het is niet gemakkelijk Dat is alles. Dus ik kan hiernaar luisteren.

(Satprem leest voor)

*Pavitra's ervaring
Nacht van 5 februari 1966*

"Het is een nacht van volledig bewuste spirituele ervaring, een nacht van marteling en glorie.

"Ik liep door grote kamers waarin wezens zonder communicatie met de buitenwereld leefden. En andere kamers waar ellendige wezens een ellendig leven voortsleepten. Ze merkten mijn aanwezigheid op, die hen een lichtstraal van buiten leek te brengen. Enkelen reageerden goed, met een glimlach; anderen vluchtten. Enkelen stootten tegen me aan. Toen ging ik naar andere kamers. Hetzelfde doel leek altijd mijn aanwezigheid te rechtvaardigen. Want toen ik voorbijging, lieten enkelen een teken van hoop zien. Maar tegelijkertijd vielen obstakels, lijden, martelingen van allerlei aard op

mij. Het waren geen opzettelijk toegebrachte martelingen, maar een soort reacties van onwetendheid en lijden.

“Dit werk werd steeds moeilijker voor mij. Ik bewoog met moeite, liep steeds langzamer, alsof ik overbelast was, totdat het uiteindelijk moeilijk voor me werd om mijn weg te vinden... om te ontsnappen.

“Deze ervaringen leken lang te duren. Toen ze voorbij waren, bevond ik me in mijn fysieke lichaam, verbaasd dat het geen sporen droeg van alles wat ik zojuist had meegemaakt.

“Maar ik begon langzaam de betekenis te begrijpen van alles wat had plaatsgevonden. Een immense dankbaarheid steeg op uit mijn hart naar de Allerhoogste, evenals een volledige zelf-gave zodat Zijn Wil overal kan worden volbracht.

“Ik begreep de betekenis van de grote belofte:

‘Ik zal je verlossen van alle kwaad, vrees niet.’⁸²

“Die belofte van overwinning van het Goddelijke belichaamd op aarde voerde me weg met vreugde.

“Ik herhaal dat ik volledig bij bewustzijn was zolang die ervaringen duurden.

“Dat is alles wat ik te zeggen heb.”

Is het daarna dat hij ziek werd?

Het is ongeveer die tijd. Toen begon hij te lopen met twee stokken.

(Na een lange stilte) Het zou betekenen dat hij de lasten van heel wat mensen op zich nam... Dus dat zou verklaren wat er gebeurde: op de dag dat hij vertrok, werden een aantal mensen vreselijk aangevallen door dingen, alsof die bij hen terugkwamen; dingen die van hen waren afgenomen en die bij hen terugkwamen – vooral vrouwen.

(lange stilte)

Er was in hem een wezen dat bewuster was dan leugen. Dat is duidelijk. Het was datzelfde wezen dat [het lijden van anderen] absorbeerde.

Dus uiteindelijk is het op aarde, door een lichaam op aarde aan te nemen, dat men die werelden kan bevrijden?

(Moeder heeft het niet gehoord)

Die subtiele werelden die gevangen werelden zijn, is het door een lichaam op aarde aan te nemen dat men ze kan bevrijden?

Het zijn werelden van het vitale.

Dat, natuurlijk [d.w.z. een lichaam aannemen om ze te bevrijden].

⁸² Bhagavad Gita, 18.4.66.

(Moeder gaat in contemplatie,
soms kreunend)

Ik begrijp beter waarom hij [in Moeder] kwam.

Het is om aan al die verschrikkingen te ontsnappen.

Heel goed.

Er is maar één oplossing, het directe contact van het fysieke met het Allerhoogste. Het is het enige.

Daar.

Maar de cellen van het lichaam... (ik weet niet of het specifiek is voor dit lichaam; ik kan niet geloven dat dit lichaam zo uitzonderlijk is), ze zijn HELEMAAL overtuigd, en ze blijven proberen en proberen en proberen de hele tijd, de hele tijd, voor elke ellende, elke moeilijkheid, elke... Er is maar één oplossing, maar één ding: "U, U alleen, voor U – U alleen bestaat." Dat is wat zich uitdrukte als de illusie van de wereld in het bewustzijn van mensen zoals Boeddhisten en anderen, maar dat was een halve vertaling.

De ware vertaling is: "U alleen bestaat, U alleen." Al de rest... al de rest is ellende. Ellende, lijden... duisternis.

Oef!...

Misschien – misschien als... In Sri Aurobindo's opvatting is het Supramentale duidelijk aan al deze ellende ontsnapt.

Er is alleen Dat. Anders is het moeilijk.

Misschien zijn halve maatregelen niet langer voldoende.... Ik weet het niet. Misschien is de tijd gekomen om een duidelijk standpunt in te nemen.

Dit lichaam heeft haar standpunt ingenomen. Maar ik dacht dat... Je moet heel, heel volhardend zijn – heel volhardend – dus ik spoorde anderen niet aan om het te doen; maar dat⁸³ zou kunnen zeggen dat DE TIJD WEL GEKOMEN IS. Ik weet het niet.

Oef!

We komen hier wel uit.

Ja! (*Moeder lacht*) Natuurlijk komen we hier wel uit.

⁸³ "Dat" lijkt te verwijzen naar de moeilijkheid van de huidige situatie, maar moeder doelt misschien ook op Pavitra's vertrek.

Ik zou willen dat we konden zeggen: "We komen er nu uit"!

Ik zou willen dat we konden zeggen: "We gaan er nu uit"!

Mei 31, 1969

Hoe zijn je nachten?... Hetzelfde? Nog steeds hetzelfde?

(Satprem trekt een grimas)

Twee nachten geleden bracht ik meer dan drie uur door met Sri Aurobindo, en ik liet hem alles zien wat naar Auroville zou gaan. Het was nogal interessant. Er waren spelletjes, er was kunst, er was zelfs koken! Maar dat was allemaal erg symbolisch. Ik legde het hem uit alsof ik op een tafel zat, voor een groot landschap; ik legde het principe uit op basis waarvan fysieke oefeningen en spelletjes georganiseerd zouden worden. Het was heel duidelijk, heel precies, ik deed zelfs een demonstratie, alsof ik het hem op een heel kleine schaal liet zien: een voorstelling op een heel kleine schaal van wat er gedaan zou worden. Ik verplaatste mensen, dingen... *(gebaar alsof op een schaakbord)*. Maar het was erg interessant, en hij was geïnteresseerd: hij gaf soorten algemene wetten van organisatie (ik weet niet hoe ik het moet uitleggen).

Er was kunst en het was mooi, het was prima. En hoe je huizen aangenaam en mooi kunt maken, met welk principe van constructie. En koken ook, het was erg grappig! Er waren de verschillende manieren om een gerecht te presenteren; neem bijvoorbeeld een vis, met de verschillende manieren om het te bereiden, en iedereen kwam met zijn eigen uitvinding.... Het ging meer dan drie uur door (drie uur 's nachts, dat is enorm). Ik werd om 4 uur wakker met dat (4 uur, en ik was om 1 uur weer naar bed gegaan: 1 tot 4 is drie uur – ik kan nog steeds rekenen!). Erg interessant.

Toch lijken de omstandigheden op aarde heel ver van dat alles....

Nee... Het was er gewoon, het leek niet "vreemd" voor de aarde. Het was een harmonie Een bewuste harmonie achter dingen: een bewuste harmonie achter fysieke oefeningen en spelletjes; een bewuste harmonie achter decoratie en kunst; een bewuste harmonie achter eten...

Ik bedoel dat dit alles mijlenver verwijderd lijkt van wat er nu op aarde is.

Niet...

Nee?

Vandaag was Y's verjaardag Ze kwam en (*glimlachend*) begon me te vertellen dat de nieuwste wetenschappelijke ontdekkingen "absoluut geweldig" zijn, dat ze hebben ontdekt hoe gedachten worden gevormd en van de ene persoon naar de andere reizen... (*Moeder lacht*). Ik kon het niet laten haar te vertellen: "Ja, dat wisten yogi's al!"

Nou, inderdaad. Echt waar!

En ze vertelde me ook dat dierenpsychologie ons kan leiden tot de kennis van de psychologie van de supermens.

Goed.

Daar zit iets van waar... Maar goed, het is...

Het is van onderaf gezien.

Dus ik vertelde haar dat alle artistieke, atletische, zelfs culinaire organisaties, en alle anderen, klaar zijn in het subtiele fysieke – klaar om af te dalen en te incarneren – en ik zei: "Alles wat nodig is, is een beetje aarde (*gebaar in de holte van de hand*), een beetje aarde om de plant te laten groeien...." Ik zei dat tegen haar: "Ik vertel het je omdat we een beetje aarde moeten vinden om hem te laten groeien...." Ik weet niet of ze het begreep!

(stilte)

Ik weet niet of deze perceptie correct is, maar ik heb al een aantal maanden het gevoel dat de aarde nog nooit in zo'n duisternis is geweest. Ik heb een gevoel van een enorme duisternis.

Ja, ja. Maar beide zijn er. Het is waar. EEN VERWARRING – het is een verwarring – een donkere verwarring, ja. Een donkere verwarring, maar dat is wat Sri Aurobindo altijd zei: de verwarring wordt veel intenser en donkerder precies wanneer het licht komt. Dat klopt. Het lijkt op een donkere chaos. En vooral in dit land... vreselijke, oh, ongelooflijke dingen. Het is omdat serieuze mensen ze tegen me zeiden (het zijn geen krantenroddels) dat ik ze moet geloven. Er gebeuren echt vreselijke dingen in de overheid en in de organisatie – vreselijk. Ongelooflijk. En de Chinezen...

Maar Moeder, weet u dat in het Westen de invloedrijke boeken (niet alleen invloedrijk, ze worden gelezen en verslonden door alle jongeren) die van Mao Zedong zijn?

Van...?

Mao Zedong.

Wat is dat?

...Hij is de grote Chinees, de grote Chinese mandarijn – Mao Zedong.

En wat zegt hij, die man?

Die man... zegt dat "Macht stroomt uit de loop van een geweer.

(Moeder blijft stil)

Dat is wat ze in het Westen lezen. En de nieuwste bestseller is een boek met de titel "The Wretched", een verontschuldiging voor geweld: "Macht moet worden gegrepen door geweld." Dat is wat succesvol is in het Westen, wat alle studenten verslinden.⁸⁴

Oh, een verontschuldiging van geweld...

Een evangelie van geweld.

Dat is het vitale in volle gang.

Ja.

Ooh! Dat verklaart alle visioenen die ik heb gehad. Ik dacht... Ik gaf mijn lichaam de schuld, denkend dat dit arme lichaam een ongelukkig atavisme heeft: voortdurend vreselijke, angstaanjagende verbeeldingen – maar het waren geen verbeeldingen, het was zich bewust van wat er gaande was.... Oh!...

Oh, wat je me vertelt is erg interessant, want gisteren (deze laatste paar dagen, de laatste drie dagen), geconfronteerd met de verschrikking van de perceptie van dingen, begon dit lichaam (dat het tegenovergestelde is van sentimenteel, het is nooit, nooit sentimenteel geweest) te huilen.... Het hilde niet materieel, maar het was... En met een innerlijke intensiteit zei het: "Oh, waarom bestaat deze wereld?" Zo was het zo... vreselijk, triestig, ellendig... zo ellendig en... zo verschrikkelijk, weet je, oh!... Maar het krijgt meteen de Reactie – geen reactie met woorden, het is gewoon... als een onmetelijkheid die zich opent in het Licht. Dan is er niets meer te zeggen.

⁸⁴ Het boek is *The Wretched of the Earth* van Franz Fanon, wiens centrale thema is "Alleen geweld loont" (geciteerd in *The Indian Express* van 30 mei). Een fragment: "De praktijk van geweld bindt mensen samen als een geheel, aangezien elk individu een gewelddadige schakel vormt in de grote keten, een deel van het grote organisme van geweld dat omhoog is geslingerd." Het boek wordt voorafgegaan door Jean-Paul Sartre, die nog explicieter zegt: "Onbedwingbare gewelddadigheid... is de mens die zichzelf opnieuw uitvindt." Het is "gekke woede" waardoor "de ellendigen der aarde" "mensen kunnen worden." "Een Europeaan neerschieten is twee vliegen in één klap slaan... er blijft een dode man en een vrije man over.

Maar hoe kan Dat, die onmetelijkheid, dit worden?... Ik weet het niet. De vraag is: "Hoe is Dat dit geworden?..." Zo kwam het: "Hoe kon Dat, het Wonder, dit worden – dit afschuwelijke, monsterlijke ding?"

Maar het proces om dit weer te veranderen in Dat is wat ik niet weet... Het proces is... abdicatie (welk woord moeten we gebruiken?), zelf-gave (dat is het niet). Maar het lichaam voelde alles, alles als zo... vreselijk. Er was een heel, heel moeilijke dag.⁸⁵

En vreemd genoeg wist ik op dat moment dat het de exacte herhaling was van de ervaring die Boeddha Siddhartha had, en dat het IN deze ervaring was dat hij zei: "Er is maar één uitweg: Nirvana." En TEGELIJKERTIJD had ik de ware staat van bewustzijn: zijn oplossing en de ware. Dat was echt interessant. Hoe de boeddhistische oplossing slechts ÉÉN stap is die op het pad wordt gezet - één stap. En daaraan VOORBIJ (niet op een ander pad, maar daaraan VOORBIJ) ligt de ware oplossing. Het was een beslissende ervaring.

(lange stilte)

Maar wat is deze schepping?... Weet je, scheiding, dan slechtheid, wreedheid (de dorst om schade te veroorzaken, zouden we kunnen zeggen), dan lijden, opnieuw de vreugde van het veroorzaken van lijden, en dan alle ziekte, ontbinding, dood - vernietiging. (Dat alles is onderdeel van één ding.) Wat is er gebeurd?... De ervaring die ik had was de ONWERKELIJKHEID van die dingen, alsof we in een onwerkelijke onwaarheid waren gestapt, en wanneer je eruit stapt, verdwijnt alles – het BESTAAT NIET, het is niet. Dat is wat angstaanjagend is! Wat voor ons zo echt, zo concreet, zo vreselijk is, alles wat niet bestaat. Het is... in Valsheid stappen. Waarom? Hoe? Wat?...

Maar nooit, nooit in het hele, hele bestaan van dit lichaam, niet één keer – niet één keer – heeft het zo'n... totale en diepe droefheid gevoeld als op die dag... Oh, iets dat het... (*Moeder heeft een brok in haar keel*). En aan het einde van dit alles, Zaligheid. En toen, pfft! verdween het, alsof het wilde zeggen: "Nog niet, nog niet, de tijd is nog niet gekomen." Maar alsof dit alles, wat zo vreselijk is, niet bestond.

Het is tenslotte waarschijnlijk... waarschijnlijk alleen op aarde (dat weet ik niet). Het lijkt niet zo te zijn omdat het voor de maan heel concreet een gevoel van verwoesting is. Hoe dan ook, er is toch een heel sterk, heel concreet gevoel dat wat zo is, in deze Valsheid iets, dat beperkt is, is. En onwerkelijk. En dat we allemaal in Valsheid en Onwerkelijkheid zitten - daarom zijn de dingen zoals ze zijn. En het interessante punt was dat die ontsnapping naar Nirvana niet de oplossing was, het was slechts een remedie - een remedie voor een tijdje (hoe kan ik het uitleggen? Ik weet

⁸⁵ Op donderdag 29 mei. Ook op de 30e ontving moeder niemand. Dit is waarschijnlijk de loop van de ervaring die begon iets voor Pavitra's vertrek (zie gesprek van 17 mei).

het niet)... een gedeeltelijke remedie. Een gedeeltelijke en, zouden we bijna kunnen zeggen, tijdelijke remedie.

Dus dat is een paroxisme op een bepaald punt. Daarna komt het lange pad: men moet doorgaan en doorgaan met het PROGRESSIEVE werk van transformatie. Dan, de volgende minuut, is er wat Sri Aurobindo het supramentale wezen noemde. Het is als de overgang van de ene naar de andere.

Maar hoe zal dit allemaal veranderen? Ik weet het niet.

Ja, de andere dag had ik een perceptie (ik heb niet de gave van het zicht), maar zo'n concrete perceptie, dat de aarde was alsof onder een zwarte mantel - wat u Valsheid of Illusie noemt. Het was iets DAT de aarde BEKLEED.

Ja, ja.

Ik voelde dat, maar heel concreet: een zwarte jas.

Ja, precies.

Alleen, het zou VOOR IEDEREEN teruggetrokken moeten worden.

(Na een stilte) Ik kan het niet zeggen (het is onuitsprekelijk), het was iets dat horror, angst, verdriet bevatte --- en een mededogen, oh, intens!... Nooit, nooit had het lichaam zoiets gevoeld. Bovendien bracht dat het in een behoorlijk... kritieke toestand voor een paar uur. Daarna was het alsof alles, alles – elk ding – met een Glimlach en een schitterend Licht kwam; alsof (om het in kinderwoorden te zeggen), alsof de Heer zei: "Zie, Ik ben overal. Zie, Ik ben in alle dingen." Het was ongelooflijk – ongelooflijk... Maar er is geen communicatie tussen de twee.

Begrijp je, dat was toen het lichaam zei: "Wat? Moeten we daar maar mee doorgaan? Moeten we... daar maar mee doorgaan? De wereld, mensen, de hele schepping – daar maar mee doorgaan?..." Het leek... ik begreep het opeens: "Ah! Dat is wat ze uitdrukten als 'eeuwige hel'." Dat is het. Het was iemand die die perceptie had.

En alle methoden – die we kunstmatig kunnen noemen, inclusief Nirvana – alle methoden om eruit te komen zijn waardeloos. Te beginnen met de dwaas die zelfmoord pleegt om "een einde te maken" aan zijn leven: dat is... van alle domheden is die het grootst, het maakt zijn zaak nog erger. Van dat tot aan Nirvana (waar men denkt eruit te kunnen komen), is alles, alles NIETS waard. Dat zijn verschillende stadia, maar ze zijn NIETS waard. En dan, daarna, als je echt een gevoel van eeuwige hel hebt, ineens... (niets anders dan een staat van bewustzijn, het is niets anders dan dat), ineens, een staat van bewustzijn... waarin alles licht, pracht, schoonheid, geluk, goedheid is.... En dat alles is onuitsprekelijk. Het komt zo: "Oh, hier is het," en dan pfft! Het laat zich zien, en hop! het is weg. Dan

dringt het Bewustzijn, dat ziet, zich op en zegt: "Nu, de volgende stap." Dus het is in de aanwezigheid van dit alles dat het lichaam... nooit, nooit in haar hele leven had het zo'n verdriet gevoeld, en zelfs nu... (*Moeder raakt haar hart aan*).

Is dit, is dit de hefboom?... Ik weet het niet. Maar verlossing is FYSIEK --- helemaal niet mentaal, maar FYSIEK. Ik bedoel, het is niet in ontsnapping: het is... HIER. Dat voelde ik heel sterk.

Maar het lichaam had een paar heel moeilijke uren. En het, dat is altijd onverschillig, zegt: "Oké," het is helemaal klaar voor ontbinding of... Daar was geen sprake van; daar was geen sprake van, de vraag was om... te weten hoe de Genezing te ontvangen. En hoe is de Genezing? --- Onuitsprekelijk met onze middelen.

Maar het is niet dat het verhuld of verborgen is of zoiets: het is HIER. Waarom? Wat in het geheel berooft je van de kracht om DAT te leven? Ik weet het niet. Het is hier, HIER! Al het overige, inclusief de dood en alles, wordt echt een leugen, dat wil zeggen, iets dat niet bestaat.

Ja, het is een mantel die moet worden teruggetrokken.

Als het alleen dat was, zou het niets zijn!

Nee, ik bedoel dat al deze Illusie als een mantel is die van de aarde moet worden teruggetrokken.

Ja, dat is het. Maar natuurlijk, dat is het! Maar is het alleen van de aarde? Ik weet het niet... Ze gaan daarheen om erachter te komen!

Alles wat ik weet, de indruk die ik heb, is dat het hier geconcentreerd is. De concentratie is hier, het werk is hier. Maar het kan zijn... het hele zonnestelsel, ik weet het niet.

(stilte)

Maar je kunt er niet helemaal alleen uitkomen.

Natuurlijk!... Moeder, laatst zei u iets. U zei: "De tijd is gekomen om een standpunt in te nemen." U zei: "Het lichaam heeft haar standpunt ingenomen," maar u durfde anderen niet aan te sporen om dat te doen, en u voegde eraan toe: "Nu is de tijd gekomen om een standpunt in te nemen."

Ja, dat denk ik wel.

Maar wat bedoel u met "een standpunt innemen"?

Dit, het besef dat het lichaam nu heeft dat dit alles onwerkelijk is.

Als je het lichaam zou vragen, zou het zeggen: Ik weet niet of ik leef, ik weet niet of ik dood ben." Want zo is het echt. Een paar minuten lang heeft het absoluut het gevoel dood te zijn; op andere momenten heeft het het gevoel levend te zijn. Het lichaam is zo. En het voelt dat het uitsluitend afhangt van... of de Waarheid wordt waargenomen of niet.

(*stilte*)

Waar hangt het van af?...

(*stilte*)

Volgens wat anderen zeggen of schrijven of ervaren, heb ik gezien dat wat de overgrote meerderheid van de mensheid het meest vreest, deze perceptie is van de Valsheid van alles, en alles wat ertoe leidt. Ik ken mensen (ze hebben me geschreven) die de afgelopen dagen vreselijke angsten hebben gehad, omdat ze plotseling met geweld werden gegrepen, iets hen begon te raken: de perceptie van de onwerkelijkheid van het leven. Dat laat dus de immensiteit zien van het pad dat nog voor ons ligt. Wat betekent dat elke hoop op een oplossing die dichtbij is kinderachtig lijkt. Tenzij... de dingen anders verlopen.

Als de dingen de beweging moeten volgen die ze tot nu toe hebben gevolgd... Hoeveel eeuwen en eeuwen en eeuwen zijn er geweest... Dus de supermens zou nog maar één stadium meer zijn, en na hem zouden er nog veel meer dingen zijn....

Elke keer dat ik daaraan denk, krijg ik altijd de indruk dat de enige oplossing is dat je een verheerlijkt lichaam hebt, zichtbaar voor iedereen. Dan zou iedereen komen en zien --- komen en zien hoe het Goddelijke is!

(*Moeder lacht veel*) Dat zou heel handig zijn!

Het zou al hun ideeën zo in de war schoppen....

Ja, natuurlijk! Dat zou echt handig zijn. Zal het zo zijn?... Dat is zeker, ik ben het er helemaal mee eens! En ik zou heel blij zijn als het iemand was, ik heb helemaal geen verlangen dat het van mij zou zijn!

Komen en zie hoe het Goddelijke is!

Ja, hoe het is! (*Moeder lacht*)

Oh, dat zou je moeten opschrijven....

Schrijf het, schrijf dat.

*(Moeder blijft nog lang "staren",
met een ongelooflijke uitdrukking.
De klok slaat....*

Juni

Juni 4, 1969

Er is een brief van PL. Hij schrijft:

“...Mijn werk is hetzelfde, er zijn moeilijkheden bij het accepteren van mijn ideeën. Ik word gezien als een ‘crank’ (ik denk van wel, hoewel niemand er met me over heeft gesproken, want er is een kracht die me beschermt). Toch veranderen de dingen in het Vaticaan, in het centrum van de Kerk. De strijd van de nieuwe krachten tegen de traditionele krachten is nu erg sterk. Als de Paus accepteert (zijn entourage is ertegen) om op 10 juni naar Genève te gaan en deel te nemen aan de Assemblee van Protestantse Kerken, en daar beweert dat wij niet ‘de enigen zijn die de waarheid bezitten,’ dan geloof ik dat dat een grote stap voorwaarts zal zijn. Maar zal hij de moed hebben om te accepteren dat andere religieuze bewegingen ook zoeken? Of zal hij geworteld blijven in de bewering dat ‘extra ecclesia non est salus’,⁸⁶ dat de enige bewaarplaats van de Waarheid, de exclusieve eigenaar (!) van het heil de Katholieke Kerk is?... Voorlopig sta ik op de lijst van degenen die hem vergezellen. Moeders hulp zal die dag sterk moeten zijn...”

(na een stilte)

Religies zijn een oud ding.... Heb je dat gevoel niet?

Oh, absoluut.

Oud, heel oud.

Ik heb zelfs het gevoel dat ze klaar zijn.

Ja.

(stilte)

Mijn indruk is dat de volgende Kerk die gesloopt moet worden het Intellect is.

(Moeder lacht) Ja!

(Moeder gaat in contemplatie)

* * *

⁸⁶ Geen heil buiten de Kerk.”

(Kort daarna stelt Satprem voor om in "Notes on the Way" de tekst van het laatste gesprek, van 31 mei, over het verheerlijkte lichaam "Zichtbaar voor iedereen" te publiceren.)

Gaan mensen niet geloven dat we gek zijn geworden?! Nee?

Denk je dat we dat kunnen publiceren?...

Ik denk van wel.

Je zou kunnen vragen Nolini? Wat mij betreft...

(stilte)

Nadat je [de vorige keer] was vertrokken, zag ik er de hele dag behoorlijk uit.... Er is het gevoel dat het [het verheerlijkte lichaam] een geweldige oplossing zou zijn. Toen je het zei, werd er plotseling iets concreet.⁸⁷ Maar zonder persoonlijke zin erin.... Het lichaam heeft helemaal niet, helemaal niet, de ambitie of het verlangen of zelfs de aspiratie om dat [het verheerlijkte lichaam] te worden, maar er was alleen een soort vreugde bij de mogelijkheid dat "dat" zou kunnen zijn – dat DAT KAN ZIJN – met iedereen, overal, hoe dan ook: dat dat zou kunnen zijn. En ik keek heel, heel aandachtig: geen moment had het het idee, "Dit zou het moeten zijn" (*Moeder knijpt in de huid van haar hand*), begrijp je? Het was, "Moge die incarnatie, die manifestatie ZIJN" - niet met de keuze van de ene persoon of de andere, de ene plaats of de andere, nee, niets van dat alles was er: het was het DING OP ZICHZELF, wat een prachtige oplossing was. En dat is alles.

Toen begon het bewustzijn te observeren: als er niets in dit lichaam is dat zelfs maar "verlangt" om dat te zijn, laat het zien dat dat niet zijn werk is. Toen kwam die buitengewone Glimlach (ik weet niet hoe ik het moet uitleggen), zoals zo, die voorbijging en zei... (om het op een nogal kinderlijke manier te zeggen), "Dat is jouw zaak niet!" En dat is alles. En het was voorbij, ik hield me er niet meer mee bezig. "Dat is jouw zaak niet", in de zin van, "Het is jouw zaak niet; of het nu zo is of zo, het is jouw zaak niet." Dat is alles.

Maar wat zijn werk is geworden, op zo'n intense, intense manier dat het bijna onuitsprekelijk is, is "U, U, U, U die geen woord kan uitdrukken: het Goddelijke, om een woord te gebruiken. Dat is alles. Voor alles: eten – het Goddelijke; slapen – het Goddelijke; lijden – het Goddelijke... zo (*Moeder draait haar twee handen omhoog*). Met een soort standvastigheid, van stilte – is er een grote eenwording in de cellen.

(stilte)

⁸⁷ In feite bleef Moeder aan het einde van het vorige gesprek heel lang "staren" met een uitdrukking die je moest zien om te geloven, en Satprem voelde iets als een waterval van lichtgevende kracht naar beneden komen.

Dit Bewustzijn... bijvoorbeeld als iemand schrijft en een vraag aan mij stelt, krijg ik via dit Bewustzijn direct het antwoord; en als ik het opschrijf, is het dit Bewustzijn dat spreekt. De afgelopen dagen heb ik een aantal antwoorden geschreven, en allemaal tot nu toe VOORUIT op alles wat tot nu toe is gezegd... De antwoorden zijn zo ver vooruit op de staat van bewustzijn van de mensen die een vraag stellen dat... En dat gebeurt spontaan, moeiteloos, zomaar (*Moeder laat haar pen stromen*).

(*stilte*)

Haar gevoel van een individu, dat wil zeggen, een afzonderlijk bestaan, lijkt nauw en onlosmakelijk verbonden te zijn met lijden (ik heb het over fysiek lijden, niets moreels – fysiek lijden). Dus als het lichaam één aspiratie heeft, is dat om te smelten... om niet te smelten in het geheel, maar om te smelten in... in het iets dat we het Goddelijke noemen, en dat alles is – het ware geheel in plaats van het valse geheel. Maar ik kan het niet uitleggen.

Het lichaam mag duidelijk nergens mee bezig zijn; het mag nergens mee bezig zijn, noch op deze manier noch op die manier, noch met vooruitgang noch met ontbinding – nergens mee bezig zijn. De staat (niet de staat waarnaar het streeft, het is dat niet, want het heeft geen enkele “aspiratie”), de staat die lijkt te zijn... gewild (ik weet niet hoe ik het moet uitleggen) is – vrede, een ontvankelijke vrede, dat is alles.

(*lange stilte*)

Kan niet spreken, woorden zijn idioot.

Juni 11, 1969

(*Na een telegram van PL. waarin hij aankondigde dat hij was “uitgesloten van het gevolg” dat de Paus naar de vergadering van Genève vergezelde.*)

Het lijkt mij een conflict tussen de Paus en de kardinalen.... Heb je zijn brief ontvangen?

Nog niet. Hij zegt gewoon dat hij is ‘uitgesloten.

(*Na een stilte*) A. heeft me verteld dat de twee voorgaande pausen aanzienlijke veranderingen hadden doorgevoerd. Ik weet dat een van de veranderingen was om te erkennen dat het leven op aarde een “vagevuur”

was.... En blijkbaar was dat zo vermalen en verdraaid dat het allemaal verdween! Er bleef niets over.

* * *

(Later, over een brief van de Raymonds, vrienden van Pavitra en de architecten die "Golconde" bouwden, het gastenverblijf van de Ashram.)

Heb je de brief van de Raymonds gezien?... Ze hebben een heel lieve brief geschreven. In hun brief schrijven ze iets wat ik niet wist, wat Pavitra me nooit had verteld; ze zeggen dat toen Pavitra hen in contact bracht met hier, het hun leven, het doel van hun leven en alles compleet veranderde.

Raymond is een geweldige architect. Toen ze hier kwamen⁸⁸ en "Golconde" bouwden, vroeg ik Raymond om het plan voor te bereiden voor het eerste Auroville die ik had bedacht (dat was toen Sri Aurobindo nog leefde), en het was prachtig! Hij liet het hier niet achter.

Maar het was een Auroville met in het midden het huis van Sri Aurobindo (*gebaar op een heuveltop*). Sri Aurobindo leefde, dus hadden we hem in het midden geplaatst.

(stilte)

Pavitra is volledig bewust en onafhankelijk gebleven. Toen ik bijvoorbeeld deze brief van de Raymonds las, was het Pavitra die luisterde!

En die alle reacties had... Het is heel interessant. Het is iets heel onverwachts... Er zijn momenten dat ik een lichte innerlijke dualiteit voel, dat wil zeggen, bijvoorbeeld, twee reacties op één ding! Het is best grappig.

Hij had een buitengewone goodwill! Ik besef dat hij echt goodwill had, en een soort bescheiden uithoudingsvermogen --- nooit het gevoel dat hij dingen naar zich toe wilde trekken....

(Lachend) Ik ken hem nu beter!

⁸⁸ In 1937-38.

Juni 25, 1969

(Moeders gezondheid is al een tijdje erg van streek. De meeste van haar recente ontmoetingen met Satprem werden in stille contemplatie doorgebracht.)

...Dan is er de kleine S.U. (ken je S.U.?), die niet zo blij is met haar werk en me vroeg of ik haar niet kon helpen om wat vooruitgang te boeken. Dus ik zei haar: "Lees Satprem's boek...." Ze begon Satprem's boek te lezen. Ze zei: "Als ik iets niet begrijp, wat moet ik dan doen?" Ik zei: "Als je het niet begrijpt, vraag het me dan." Dus gisteren citeerde ze een stukje van een zin tegen me (je weet wel hoe ze dat doen: ze nemen een stukje van een zin en vragen je: "Wat betekent dit?!"). Ik antwoordde. Het was een zin waarin werd gezegd dat er twee "posities" waren: de materialist en de spiritualist; dan noem je mij en zeg je dat we een andere positie moeten innemen, een "derde positie." Ze begreep het niet (*Moeder geeft Satprem de brief van het kind*).⁸⁹

Mijn antwoord is snel. Maar ik had zin om tegen haar te zeggen: "Wat als je een andere keer naar Satprem zou gaan en het zou vragen?"

Het zou niet hetzelfde effect hebben!

Nee, maar je zou het beter kunnen uitleggen! (*Moeder lacht*)

Ah, nee!

Je mag dit houden als je het leuk vindt... mijn opmerkingen over je boek! (*Moeder geeft haar antwoord*)

"In de wereld classificeren mensen zichzelf over het algemeen als materialisten die in niets anders geloven dan materie, of als spiritualisten die materie verwerpen om alleen op de geest te leunen.

"Sri Aurobindo is noch een materialist noch een spiritualist. Hij geeft beide toe, maar wil een materie getransformeerd, vergoddelijkt door de geest, die in staat is de waarheid uit te drukken in plaats van deze voortdurend te ontkennen."

Dat is alles. Dus wat breng je mee?

Ik wilde iets noemen (ik kon het je de vorige keer niet vertellen), maar ik ben gevraagd door Paolo,⁹⁰ die een documentaire over de

⁸⁹ "Ik vind Satprem's boek dat U mij gaf leuk. Maar ik heb twee problemen. De eerste is met de woorden. Er zijn een paar woorden waarvan ik de betekenis niet weet. En de tweede is dat sommige passages niet duidelijk zijn. Hier is er een: 'Wat we met Moeder een derde positie kunnen noemen, een 'iets anders' dat we hardnekkig nodig hebben, wij die noch enge materialisten noch exclusieve spiritualisten zijn.'"

⁹⁰ Een Italiaanse filmmaker, architect en schilder.

Ashram voor televisie voorbereidt. Hij vroeg om foto's van mij te maken, een film, enzovoort. Eerst zei ik: "Ik zal erover praten met Moeder." Maar omdat het de laatste tijd niet lukte, kwam hij gisteren eindelijk met zijn camera op me af, en ik liet het toe.

Hij is aardig, Paolo, heel aardig!

Ja, maar toch, mezelf laten zien...

Oh, mon petit, en wat dacht je van mij!

Ah, maar bij u is het anders!

Pardon! Het is nog erger! *(Moeder lacht)* Je begrijpt, dit lichaam heeft een gevoel voor het belachelijke, dus het zegt: "Hier word ik laten zien terwijl ik heel weinig te doen heb (om nog maar te zwijgen van niets) in deze zaak." We kunnen ze niet uit hun... extreme individualisme halen. Wat kun je doen?!

Nou, ik noem het feit. En toen heeft hij me gevraagd om iets te schrijven: een "manifest voor de jeugd", dat als achtergrond zou dienen voor die hele documentaire. Dat is belangrijker.

Dat is nuttig. Maar het geeft je werk.

Het moet kort zijn, maar het moet kracht en eenvoud hebben.

Ja... dat is interessanter.

Bent je niet moe?

Nee, nee, moeder!

(Moeder strijkt met haar hand over Satprem's voorhoofd)

Dan is het goed. Hij is aardig, Paolo, hij is gul. We moeten hem helpen.

En nu nog iets anders *(Moeder pakt een dossier uit een stapel brieven en allerlei andere dingen)*. Ik krijg dit notitieboekje elke twee dagen. Laten we eens kijken of er iets interessants in zit....

(Moeder leest)

"Om te zijn wat Moeder wil," is dat niet om getransformeerd te worden?

Heel makkelijk te beantwoorden *(Moeder schrijft)*:

"Ontegenzeggelijk.

Voor iedereen: om zich voor te bereiden op deze transformatie.

Voor een paar: om te beginnen met het werk van transformatie.

"Voor een heel klein aantal: om het proces van transformatie te versnellen."

(Moeder draait zich om naar Satprem)

Is de gedachte niet duidelijk?

Oh ja, dat is het!

(Moeder lacht) Ik zie hem elke dag een minuut of twee. Hij vroeg me: "Is het mogelijk om elke dag een nieuwe geboorte te hebben?" Ik zei: "Het is mogelijk... als je ertoe in staat bent!"

Dus we zullen zijn reactie zien *(Moeder lijkt erg geamuseerd)*.

(stilte)

Maar weet je, deze kleine S.U. (ik heb dit nooit gezegd; ik weet niet meer wanneer het was - jaren geleden was ze zo groot als een laars), toen jouw beroemde Sannyasin⁹¹ hier kwam, wilde hij de Moeder aanbidden,⁹² en hij deed één ding... wat niet als erg liefdadig wordt beschouwd (die persoon had een bepaald vermogen): hij stopte in dit kind een uitstraling van een hogere geest (die hij dacht dat een uitstraling van de Moeder was), hij voerde de ceremonie uit, en daarna (het was oneindig veel te krachtig voor het kind), kwam hij naar mij en zei: "Ik stuur haar naar je toe zodat jij de uitstraling eruit kunt halen, die kunnen we niet houden!"

Dus stuurde hij het kind naar mij.

En ik zag dat hij iets in haar had gestopt (wat overigens prima was; het was helemaal niet slecht, het was prima), en ik heb een aantal dagen het werk gedaan om te kijken wat er aangepast kon worden zonder het bewustzijn van het kind te veel te verstoren, en om te verdrijven wat te sterk was.... Het werk was interessant, en ik deed het met succes, dus het gaf het kleine meisje een soort vertrouwen in mij (natuurlijk heb ik niets tegen haar gezegd, niemand heeft ooit iets tegen haar gezegd), maar het gaf haar een vrij uitzonderlijk vertrouwen (ze was heel klein, een nietig ding). Sindsdien heb ik om die reden interesse in dit kind. Omdat er echt een aspiratie in haar zit – het heeft een aspiratie in haar wezen gecreëerd. En daarom besloot ik haar te helpen, en waarom ik je erover heb verteld.... Ze had wat spullen (hij was nogal gevoelig, je Sannyasin, hij vond dat ze ontvankelijk was). Als hij het me eerder had gevraagd, had ik hem gezegd: "Doe dat alsjeblieft niet, het is niet iets om te doen!" – Hij had het hele leven van het kind misschien wel overhoop gehaald. Maar op dat moment

⁹¹ De Sannyasin die Satprem initieerde.

⁹² Moeder verwijst naar een speciale puja of tantrisch ritueel (kumari puja) waarbij de voorganger bepaalde krachten – een uitstraling van de Moeder – in een heel jong meisje naar beneden haalt. Dit was op 20 oktober 1958.

had hij een schijn van vertrouwen in mij: hij kwam naar me toe en zei: "Nu moet dit eruit" (*Moeder lacht*)

Maar het kind weet niets, ze mag het niet weten.

Het lijkt erop dat het onder die Sannyasins en anderen vaak wordt gedaan... maar het is gevaarlijk.

(*stilte*)

Wat voor nieuws heb je? Niets?

Werken in een versneld tempo. Het lichaam... klaagt niet. Het klaagt niet omdat... Er zijn twee dingen tegelijk. Het heeft steeds meer en op een steeds preciezer manier de volledige perceptie van haar... om het exacte woord te gebruiken, haar niets (dat spreekt voor zich, en zonder ook maar een spoor van spijt, omdat er het volledige besef is dat het niet anders kan; in de huidige staat van materie, kan het niet anders zijn)... Er is een interessant ontwikkelingsproces waardoor het lichaam IN DETAIL – in detail, in elk detail – ziet hoe de Kracht van Bewustzijn werkt, en wat... om het simpelweg te zeggen, waar we het in veranderen. Het is erg interessant. Voor alles, weet je, de details van elke minuut: hoe de Kracht van Bewustzijn werkt, en... waar we het in veranderen. Met, van tijd tot tijd, een geweldige sleutel voor bepaalde problemen, en een kans om de sleutel toe te passen om te zien hoe het werkt – het werkt bewonderenswaardig!

Maar dat alles... begrijp je, het is als een paar druppels in een oceaan van werk. Zo is het. Het werk is aards, natuurlijk - steeds aardser, zelfs het lichaam heeft een verbinding met het geheel - en daarom nogal enorm. Maar het gevoel van onbegrensdheid met betrekking tot de Kracht (niet alleen het Bewustzijn, maar de Kracht), het gevoel van onbegrensdheid wordt steeds permanent. De schaal van het werk in verhouding tot de vorm [het lichaam van de Moeder] is zeer waarneembaar, en waarneembaar op een zeer scherpe manier, maar er is het gevoel van de onzinnigheid van deze vorm - zelfs niet het relatieve karakter ervan: bijna het niet-bestaan ervan, zoiets als het gevoel van... een voortdurende illusie. En dan, heel concreet, de wonderbaarlijke almacht van de Bewustzijns-kracht; die komt met de indruk dat zogenaamde "wonderen" helemaal niets zijn, een natuurlijk werk. Maar begrijp je, het werk heeft de verhouding van het Bewustzijn, en het moet worden gedaan op... (*lachend*) de schaal van het lichaam. Dat geeft dus een soort perceptie van een immensiteit die op één punt uitgewerkt moet worden... Ik kan het niet uitdrukken, het is iets, dat onuitsprekelijk is met woorden... Maar ik moet wat rust hebben.

En bovenal, bovenal, het geklets van woorden... Het is bijvoorbeeld heel moeilijk voor me geworden om een brief te lezen: er zijn altijd minstens honderd keer te veel woorden. En het is gemakkelijk te zien dat het in het hoofd zit dat het zo gaat (*gebaar van een mengelmoes*). Maar

dan, hier (*gebaar naar het voorhoofd*), is het wonderbaarlijk rustig en kalm en wit gebleven en... oh, dat is echt een Genade. Het is zo gebleven. Dus al die dingen die komen en proberen binnen te komen --- er is geen reactie, ze worden op afstand gehouden. En dan, de Bezorgdheid, de Zorg die wordt besteed om het zo gemakkelijk te maken als we het toestaan --- het is prachtig! Wonderbaarlijk... Natuurlijk word je van tijd tot tijd verpletterd onder het gewicht van domheid, maar erachter is er niettemin een welwillende Goedheid, glimlachend en zo ENORM dat... niets ertoe doet, geen zorgen. Daar. Dus...

Het lichaam heeft het gevoel tussen twee toestanden te hangen: een die mensen leven noemen, en de andere die mensen dood noemen. Het lichaam voelt dat het tussen de twee hangt: noch levend noch... (*lachend*) dood, zo, noch het een noch het ander. Het zit tussen de twee in. En dat is heel vreemd. Heel vreemd. Er is een indruk (geen indruk, het is een perceptie) dat de geringste wanorde (*gebaar van kantelen naar links*) genoeg zou zijn om het naar de andere kant te slingeren, en dat deze heel kleine beweging "deze kant op" (*gebaar van kantelen naar rechts, in "het leven"*) onmogelijk wordt gemaakt door iets dat je niet begrijpt. En het kost heel weinig om...

Je hoeft alleen maar heel stil te blijven.

Dat is de indruk van het lichaam: wees gewoon heel stil, altijd heel stil, zelfs als dingen beginnen te schuren met alles wat van buitenaf komt, alle omstandigheden – de achtergebleven cellen doen dit (*gebaar van schuren*), slecht aangepast, en je staat op het randje... op het randje van omvallen: het enige wat je moet doen is heel stil blijven... en dan gaat het voorbij (*immens, gelijkmatig gebaar*)... prachtig! Iets als... ik weet niet... ik weet niet hoe ik het moet noemen, het is prachtig (hetzelfde immense, perfect gelijkmatige gebaar). En daarnaast de constante indruk van die Glimlach, maar een almachtige glimlach.

En voor... wekenlang werkte het alleen op dit lichaam, dat zich in een zeer geconcentreerde staat bevond; sinds... niet lang, sinds gisteren, is het begonnen (*gebaar van expansie*) op andere mensen te werken. En dan gebeuren er een aantal geheel onverwachte dingen, dat wil zeggen, die noch gepland, noch gewild, noch bedacht waren, helemaal niets: plotseling komt dit Bewustzijn, grijpt de persoon die hier is (*gebaar als een tornado*), doet dan via dit lichaam [van Moeder] iets, en neemt de persoon mee in zijn werveling. Vooral vandaag. Gisteren was het een soort Kracht – actieve Kracht – die het lichaam binnenkwam, niet meer bezig met alles wat in een slechte staat was.⁹³ En vanmorgen zag ik dit verschijnsel twee keer: ik zag (als ik "ik" zeg, bedoel ik het bewustzijn daar [*gebaar boven het hoofd*]), dat een Getuige is helemaal... zoals dit [*onveranderlijk gebaar*], zonder enige reactie, zonder een schaduw van persoonlijke wil om tussenbeide te komen in het werk van dit Bewustzijn; het was gewoon een

⁹³ De laatste paar dagen is moeder "in een slechte staat."

toeschouwer), ik zag hoe door dit lichaam, de Kracht kwam, de andere persoon greep (*hetzelfde gebaar van een tornado*) en hem meenam...

Dat was amusant! Het waren twee moeilijke gevallen, twee gevallen waarin ik echt een moeilijkheid tegenkwam die overwonnen moest worden – je kon zien hoe het de persoon greep, oh, als een kind dat met een bal speelt. Zo. Buitengewoon! Buitengewoon. Dus als “dat” komt en tot rust komt... Ik weet het niet.

We zullen zien.

Het lijkt erop dat het amusant gaat worden!

(stilte)

Er is duidelijk een actieve Wil aan het werk voor dit lichaam om te leren leven in een staat waarin er noch leven noch dood is – een staat die iets anders is.

Ik weet het niet. Ik weet niet wat er zal gebeuren – het lichaam wordt niet verteld wat er zal gebeuren. Het is heel gemakkelijk te begrijpen waarom, bovendien: als het lichaam van tevoren zou weten wat er zal gebeuren, zou het zeker domme dingen doen in plaats van heel aandachtig te zijn en... gewoon zo, niet alleen maar “luisteren” (het is geen kwestie van luisteren), maar aandachtig voor de Impuls om precies te doen wat het moet doen – wat er van het verwacht wordt, voor alles, alles, tot aan het kleinste ding: eten, slapen, spreken, bewegen, alles, alles. Om altijd zo te zijn, altijd: aandachtig om niets anders te doen dan wat er gedaan moet worden.

En (*lachend*) het lichaam vindt het ronduit grappig, absurd, dat je zou kunnen denken dat je een "persoon" bent. Het heeft zo'n sterk gevoel van vloeibaarheid! Het gevoel dat alles wat niet vloeibaar is, vals is. Het is echt amusant.

Zo.

Genoeg gepraat voor vandaag!

En hoe gaat het met je?

Juni 28, 1969

Oh, ik heb dit van kleine S.U. ontvangen, opnieuw in verband met jouw boek:

(Moeder houdt een brief omhoog)

Lieve moeder,

Wat is het idee achter deze zin uit het "Avontuur": "Helaas heeft het Westen te veel intelligentie om veel helder zicht te hebben om naar buiten te vertalen, terwijl India, te vol van binnen, niet veeleisend genoeg is om wat ze leeft te laten overeenkomen met wat ze ziet"?

(Moeder glimlacht en dicteert direct)

Het betekent dat in het Westen (met name in Frankrijk) de intellectuele ontwikkeling de overhand heeft gehad over de spirituele ontwikkeling en het contact met hogere regionen, terwijl in India de innerlijke kennis verder ontwikkeld is gebleven dan het intellectuele veld.

We zouden de zin zo kunnen stellen:

Het Westen drukt meer uit dan het werkelijk weet.
India weet meer dan het werkelijk kan uitdrukken.

Genoeg!

* * *

(Dan leest Satprem aan Moeder het artikel voor dat hij voor de Italiaanse televisie heeft geschreven.)

Het is voor Paolo, voor de Italiaanse televisie.

Misschien kun je het aan mij voorlezen....

Ben u erin geïnteresseerd?... Ik heb het de titel gegeven: "The Great Sense."

(Satprem leest voor)

"Dit is de tijd van de Great Sense.

We kijken naar rechts of naar links, we bouwen theorieën, hervormen onze kerken, vinden supermachines uit en gaan de straat op om de Machine die ons onderdrukt te breken - we worstelen in de kleine zin. Als het aardse schip zinkt, maakt het dan uit of de passagiers rechts of links verdrinken, onder een zwarte of rode vlag, of hemelsblauw? Onze kerken zijn al gezonken: ze hervormen hun eigen stof. Onze

patriottisme verplettert ons, onze machines verpletteren ons, onze scholen verpletteren ons, en we bouwen meer machines om uit de Machine te breken. We gaan naar de maan, maar we kennen ons eigen hart niet, noch ons aardse lot. En we willen verbeteren wat is, maar de tijd voor verbeteringen is voorbij: kan men rot verbeteren?...

(Moeder houdt een lach in)

"...Dit is de tijd voor IETS ANDERS. Iets anders, wat niet hetzelfde is met verbeteringen.

"Maar hoe moeten we verder?

"Ze prediken ons geweld, of geweldloosheid. Maar dit zijn twee gezichten van dezelfde Valsheid, het ja en nee van dezelfde onmacht: de kleine heiligen zijn failliet gegaan met de rest, en anderen willen de macht grijpen - welke macht? Die van de staatslieden? Gaan we vechten om de sleutels van de gevangenis? Of een andere gevangenis bouwen? Of willen we er echt uit? Macht stroomt niet uit de loop van een geweer, noch stroomt vrijheid uit de buiken van de doden - al dertig miljoen jaar bouwen we op lijken, op oorlogen, op revoluties. En het drama wordt keer op keer opgevoerd. Misschien is het tijd om op iets anders voort te bouwen en de sleutel tot de ware Kracht te vinden?..."

Het is prachtig, mon petit!

"...Laten we dus eens kijken naar het Grote Zintuig.

"Dit is wat het Grote Zintuig ons vertelt:

"Het vertelt ons dat we zoveel miljoen jaar geleden zijn geboren --- een molecuul, een gen, een trillend stukje plasma - en dat we een dinosaurus, een krab, een aap hebben voortgebracht. Als onze ogen halverwege de weg waren gestopt, hadden we met goede reden (!) kunnen zeggen dat de Baviaan het toppunt van de schepping was en dat er niets beters gedaan kon worden, behalve misschien onze simiaan capaciteiten te verbeteren en een Verenigd Koninkrijk van Apen te creëren.... En we maken misschien dezelfde fout vandaag de dag in onze jungle van beton. We hebben enorme middelen uitgevonden ten dienste van microscopische bewustzijnen, prachtige apparaten ten dienste van middelmatigheid en nog meer apparaten die van het Apparaat genezen moeten worden. Maar is de mens werkelijk het doel van al die miljoenen jaren van streven? – De middelbare school voor iedereen en de wasmachine?

"De Grote Zin, de Ware Zin, vertelt ons dat de mens niet het einde is. Het is niet de triomf van de mens die we willen, niet een verbeterde versie van de intelligente dwerg – het is een andere mens op de aarde, een ander ras in ons midden.

"De mens is een overgangswezen,' zei Sri Aurobindo. We zitten midden in deze overgang, het barst aan alle kanten los: in Biafra, in Israël, in China, op de Boul' Mich'.⁹⁴

⁹⁴ De beroemde Boulevard Saint-Michel in Parijs, voor de Sorbonne-universiteit, die het toneel was van de studentenopstand in mei 1968.

De mens voelt zich niet prettig in zijn vel.

“En de Grote Zin, de Ware Zin, vertelt ons dat het enige wat we kunnen doen is om aan de slag te gaan om die andere mens voor te bereiden en samen te werken aan onze eigen evolutie in plaats van in cirkels rond te draaien in de oude doodlopende mensheid en valse krachten te grijpen...”

Luister, je zegt, “Om die andere mens voor te bereiden,” maar zou het niet beter zijn om te zeggen, “Om een ander WEZEN voor te bereiden”?

Ja!

“...om aan de slag te gaan om dat andere wezen voor te bereiden en samen te werken aan onze eigen evolutie in plaats van in cirkels rond te draaien en valse krachten te grijpen om over een vals leven te heersen.

“Maar waar is de hefboom van deze Transmutatie?”

“Die zit vanbinnen.

“Er is een Bewustzijn binnenin, er is een Kracht binnenin, juist de kracht die zich inspande en streefde in de dinosaurus, in de krab, in de aap, in de mens – het streeft nog steeds, dringt verder, kleedt zichzelf in een steeds volmaaktere vorm naarmate zijn instrument groeit, en creëert zijn eigen vorm. Als we de hefboom van die Kracht grijpen, zal het zelf zijn nieuwe vorm creëren, want het is zelf de hefboom van de Transmutatie. In plaats van de evolutie zich te laten ontvouwen door millennia van vruchteloze, pijnlijke pogingen en nutteloze doden en nep revoluties die niets revolutioneren, kunnen we de tijd versnellen, kunnen we een geconcentreerde evolutie maken – we kunnen de bewuste scheppers zijn van het Nieuwe Wezen.

“In werkelijkheid is dit de tijd van het Grote Avontuur. De wereld is gesloten, er zijn geen avonturen meer buiten: alleen robots gaan naar de maan en onze grenzen worden overal bewaakt – in Rome of in Rangoon houden dezelfde functionarissen van de grote Machine ons in de gaten, ponsen onze kaarten, controleren onze gezichten en doorzoeken onze zakken – er is geen avontuur meer buiten!

Het avontuur is binnen – Vrijheid is binnen, Ruimte is binnen, net als de transformatie van onze wereld door de kracht van de Geest. Want in werkelijkheid was die Kracht er altijd, oppermachtig, almachtig, de evolutie aansporend: het was de verborgen Geest die groeide om de Geest te worden die zich op aarde manifesteerde, en als we vertrouwen hebben, als we die allerhoogste Kracht willen, als we de moed hebben om in ons hart af te dalen, is alles mogelijk, want God is in ons.”

Het is jammer dat er geen ander woord kan zijn dan “God.”

Ja.

Kunnen we niet iets anders vinden?

Het is prachtig, het is echt uitstekend.... Alleen dat woord...

(stilte)

Zou "de ENE" niet volstaan?

Als ze het horen, zullen mensen het niet begrijpen.... Of misschien "het allerhoogste verborgen Licht"?

Maar het wordt heel klein.

Het is prachtig, mon petit, weet je, het is geïnspireerd. Er is alleen de vraag naar dat ene woord. Ik ben er al zo lang, en ik heb mijn hersens gebroken om een woord te vinden!

EEN, met een hoofdletter E, als het geschreven is, is het prima, maar als het gehoord wordt...

Dieu ["God," in het Frans] is een vreselijk woord. God is een nog vreselijker woord (!) En in het Italiaans, wat gaat het worden!

(stilte)

Is "het Goddelijke" te onpersoonlijk?

Nee, we zouden kunnen zeggen, "Het verborgen Goddelijke".... Of anders, "Het was het verborgen Wonder dat groeide om het Wonder te worden dat zich op aarde manifesteerde..."?

Ja, "het Goddelijke," of "het Wonder." Maar ik denk altijd aan de vertalingen – aangezien het vertaald gaat worden... Ik weet het niet. Vraag het aan Paolo, laat hem kiezen tussen "het Wonder" en "het Goddelijke." Leg hem het idee uit. In het Engels is het zeker dat het Goddelijke oneindig veel beter is dan God.⁹⁵

Ja, zeker!

Het is een kwestie van het idee behouden zonder het woord te behouden!

Maar het is heel goed... Precies wat er gezegd moest worden.

⁹⁵ Satprem liet uiteindelijk het woord "God."

Juli

Juli 2, 1969

(Satprem stelt Moeder een gedeeltelijke publicatie voor van de gesprekken van 31 mei en 4 juni over het verheerlijkte lichaam.)

Denk je niet dat sommige mensen zich gaan inbeelden dat ze een goddelijk lichaam hebben?...

Juli 5, 1969

Er is wat nieuws over P.L. Hij is een beetje ontmoedigd. Je weet dat hij was uitgesloten van het gevolg van de Paus, net toen de Paus een toespraak zou houden in Genève over de "Christelijke eenheid" met de Protestanten. Dus P.L. schrijft: "Ik begon u meerdere keren te schrijven, maar kon mijn brieven niet afmaken. Na de enorme inspanning om de gevoelens van openheid die Moeder mij had geïnspireerd te doordringen, net toen de Paus accepteerde om zichzelf niet uit te roepen tot de 'Enige' bezitter van de Waarheid en zichzelf op hetzelfde niveau te plaatsen als de andere geloofsbelijdenissen, had de Reactie de overhand en is alles gebleven zoals voorheen...."

Dat is het.

"...Op het laatste moment werden de paragrafen in de toespraak veranderd."

Dat is het. En daarom lieten ze hem niet gaan.

Het is hetzelfde wat hier gebeurt, ik zie het duidelijk: er was die beweging van het Bewustzijn dat een algemene vooruitgang wilde bewerkstelligen - en al diegenen die achteruit willen trekken, trekken zo hard als ze kunnen.

En ze realiseren zich niet eens wat ze doen.

Het is zo klein, zo klein.

Juli 12, 1969

De nachten beginnen interessant te worden! Heel interessant, want ik heb een visioen – ik weet niet waar het is, of het in het subtiele fysieke is (waarschijnlijk wel) – een symbolisch visioen, maar actief (het is een actie), een visioen van wat er gebeurt, maar dan... (*Moeder glimlacht*) ZOALS HET IS, niet zoals mensen het zien!

Dingen hier zijn altijd gehuld in een aantal kleren, het is nooit precies hetzelfde, maar daar is het wel precies hetzelfde. Net nu... Gisteravond had ik een lange activiteit en ik vroeg me af: "Maar waarom zie ik dit allemaal?" Een lange activiteit (ik zal je vertellen wat het was), en net nu was Z hier en begon me te vertellen over de moeilijkheden die ze hebben met de bedienden.... "Ah," dacht ik, "hier zijn we, het is mijn visioen, wat ik gisteravond zag!" En in mijn visioen... Je weet dat hier P. voor de bedienden zorgt, maar 's nachts was het Amrita, en Amrita zoals hij nu is, niet zoals hij fysiek was (want toen hij zijn lichaam verliet, kwam Amrita naar mij toe, en in feite heeft hij mij niet verlaten, maar hij is vrij: nu rust hij, nu gaat hij rond). Gisteravond was hij erg actief, en hij symboliseerde R's activiteit, alsof zijn invloed R leidde Maar het was... (*Moeder lijkt erg geamuseerd*) de symbolen waren zo duidelijk en zo grappig, met zo'n grappig gevoel voor humor! (De nachten zijn echt heel interessant geworden....) Oh, gisteravond deed ik gymnastiek! (*Moeder lacht*) Het kwam door die affaire met de bedienden: uiteindelijk was er op een plek een muur nodig als bescherming tegen de invasie van de bedienden, en ze hadden een kleine muur gebouwd (een kleine muur om een deuropening te beschermen); dus ik ging het huis binnen, en toen ik de andere kant op wilde gaan, hadden ze de trap verwijderd om dat kleine muurtje te bouwen! Dus (*lachend*) was er een gapend gat, en ik moest weer naar beneden (ik was erg behendig) door me aan de muur vast te klampen! Dat soort dingen, heel grappig.... Ze hadden een soort grote afscheiding neergezet als bescherming tegen een menigte bedienden die de straat op waren uitgezwermd, een afscheiding zodat ze hier niet binnen konden komen; toen kwam Amrita, opende de afscheiding en begon te praten met de mensen buiten! Ik zei hem (*lachend*), "Daar, je verpest al ons werk!"

En dan ga ik naar Amerika, ik ga naar Europa, ik ga... de hele tijd. Ik ga naar sommige plekken in India. En dat is allemaal werk, werk, werk – 's nachts. Maar zo levend!

Laatst, een paar dagen geleden, had ik een lange activiteit in Amerika waar ik mensen ontmoette in een vergadering, met ze sprak, hun vragen beantwoordde, dingen regelde; en twee of drie dagen later ontving ik een

brief van iemand in Amerika die een boot organiseert om hierheen te komen voor het eeuwfeest, in 1972 – een vrouw. En ik vond haar foto weer: zij is degene die ik had gezien en gesproken!... Het wordt interessant.

Niet veel anders: het grootste deel van de nacht is volkomen stil, stil en BINNEN de Kracht – binnen de Kracht – alsof ik BINNEN de Kracht lig om het alles te laten doordringen; en dan, op een bepaald moment (meestal aan het einde van de nacht), een activiteit als die, slechts één, die een uur, twee uur duurt, met allerlei details en uiterst precies. Dus het begint interessant te worden.

Het lichaam doet mee, zie je; ik zou kunnen zeggen dat het het lichaam is dat droomt, het is geen innerlijk wezen: het is het subtiele lichaam dat droomt. Het heeft een heel concreet karakter, met een heel EENVOUDIGE symboliek, eenvoudig maar zo duidelijk! Het is interessant.

(stilte)

Dan het contact met mensen... Ik heb het tot een regel gemaakt om niet te praten met degenen die komen, de bezoekers; ik spreek alleen met degenen met wie ik werk, omdat het lichaam zelf voelt dat haar bewustzijn afneemt zodra ik begin te spreken. Als ik niet spreek, is haar bewustzijn heel... (wat moet ik zeggen?) heel gelijkmatig en uitgestrekt (veel uitgestrekter dan het lichaam), heel uitgestrekt, gelijkmatig en heel ontvankelijk zonder vervorming; zodra ik spreek... is het niet langer dat. Dus ik spreek niet graag, maar ik ben op de een of andere manier verplicht, als ik met u spreek of als ik werk te doen heb om dingen te organiseren. Vanmorgen had ik bezoek van de commissie die door de regering is gestuurd om te kijken of we goede kinderen zijn (!) en het geld verdienen... dat ze ons moeten geven. Dus die commissie vroeg om mij te zien. Ik zei: "Ik ga akkoord, op voorwaarde dat we niet praten en ik niets zeg." Als ik mensen zie... zijn ze transparant, weet je, en over het algemeen zie ik wat ze denken, ik zie wat ze willen, of hun impulsen of... – het is erg amusant. En ik praat met ze. Ik praat met ze in de zin dat ik ze iets innerlijk vertel ('ik' weet het niet: het is het bewustzijn dat precies weet wat ze moeten horen). Soms weet ik helemaal niets van ze; ze zijn net aangekomen, ik zie ze en geef ze een toespraak! Ik geef ze een toespraak en ik ben zelf verbaasd: 'Nou! Waarom vertel ik hem dit allemaal?' En later leer ik dat het juist de preoccupaties of moeilijkheden van de persoon zijn of...

Wat betekent dat er enige vooruitgang is. Er is vooruitgang in het bewustzijn, maar nog niet in het evenwicht van gezondheid; dat is erg moeilijk. Het is extreem gevoelig geworden en het minste veroorzaakt reacties.... We zullen zien.

(stilte)

En hoe zit het met jou?... Niets?... Wat heb je te zeggen?

Ik heb het gevoel dat ik minder bewust ben dan vroeger, bijvoorbeeld in mijn slaap.

Vroeger zei je altijd dat je bewusteloos was!

In de eerste jaren was ik bewuster.

Ah?

Tijdens mijn slaap werd ik bijvoorbeeld vaak wakker tijdens een meditatie, of anders was ik bewust dat ik door een kracht werd gegrepen en ergens anders heen ging, dat soort dingen. Nu zijn er nooit meer verschijnselen van die aard.... Het is een complete leegte, of anders chaotische activiteiten.⁹⁶

(Moeder blijft stil)

Ik had het gevoel dat er toch een sadhana plaatsvond in mijn slaap....

Een tijd lang zag ik je elke nacht, om naar de plekken te gaan waar jij was (en ik zou het je vertellen). Het zijn plekken die te maken hebben met het leven op aarde, maar die niet erg dichtbij zijn, ik bedoel, het is een vrij subtiele visie op dingen, boven het verstand; een visie en een actie die boven het verstand staan. En ik zag je daar altijd; je had... zoiets als een kantoor, het was een IMMENSE hal (ik heb het je meerdere keren verteld), en geen muren; het leek alsof je in hallen was, maar er waren geen muren: je kon naar buiten kijken. En het was altijd dezelfde plek, maar met verschillende hallen, in de zin dat je nu eens voor het ene en dan weer voor het andere zorgde. Maar je was er altijd en altijd bezig. Er waren grote kasten met alle "rapporten" erin, en daar was je erg in geïnteresseerd. Het ging JAREN door, bijna elke avond zag ik je daar.

Maar nu ga ik er niet meer heen, dus ik zie je niet. Ik heb je gezien, maar toen was het heel anders, af en toe zoals in dat visioen met Amrita, en geassocieerd met een werk dat ik deed.

Ik ga daar niet meer heen omdat... begrijp je, er is alleen het lichaam, het is de activiteit van het LICHAAM; het is interessant: het is het innerlijke leven van het lichaam. Dus dan zie ik je af en toe, maar dat komt door hetgeen waar ik me mee bezighoud, het is niet meer zoals het eerder was.

Daar, in dat domein boven het denkvermogen, lijkt je er elke nacht te zijn: een zeer constante activiteit. En het is erg interessant, het is een plek

⁹⁶ Om Satprem's herhaalde klachten beter te verklaren, laten we eraan toevoegen dat hij de eerste vijf jaar van zijn yoga een extreem bewuste slaap had, bijna van begin tot eind, op verschillende vlakken en met de perceptie van de overgang van het ene vlak naar het andere of van het ene lichaam naar het andere en de herinnering aan zijn activiteiten op elk vlak. Toen verdween alles abrupt. Het duurde bijna tien jaar voordat Satprem begreep dat deze "verdwijning" opzettelijk was en bedoeld was om hem te dwingen de sadhana in het fysieke te doen, anders zou hij eindeloos zijn doorgedaan met de "ervaringen" van de innerlijke vlakken.

waar, om zo te zeggen, een aantal toekomstige gebeurtenissen worden besloten: veranderingen, gebeurtenissen worden daar georganiseerd; maar ze worden georganiseerd... zoals in een managementkantoor, begrijp je – de actie vindt daar niet plaats, het is de organisatie (*gebaar van visie*). De uitvoering is niet zichtbaar, het is eronder.

Er was een tijd dat ik je heel, heel regelmatig zag, en dat was de tijd dat je me vertelde dat je volledig bewusteloos was! (*Moeder lacht*)

Ik heb het gevoel dat de sleutel die ik mis de sleutel is van het fysieke denkvermogen.

Fysiek?

Fysiek, ja. Als ik deze fysieke geest zo kon grijpen dat hij spontaan aan echte dingen zou werken in plaats van aan domme dingen, als hij automatisch zou werken, dan zou het zelfs 's nachts zijn...

Ja, ja!

Maar hoe moet ik dat doen? Ik weet het niet... Zolang ik er druk van bovenaf op uitoefen, is het heel goed, maar zodra de druk weg is...

Begint het weer opnieuw.

Het gaat door.

Nou ja! Het gehoorzaamt, maar het wordt niet getransformeerd.

Nee, helemaal niet. Ik moet er druk op uitoefenen.

Dat klopt.

Maar hoe ik het moet grijpen, weet ik niet.

(na een stilte)

Oh, maar als het het fysieke denkvermogen is... Want het is het fysieke denkvermogen dat zich nu ontwikkelt⁹⁷ [in Moeder] buiten alle proporties die als mogelijk waren voorzien, terwijl Sri Aurobindo zelf dacht dat het niet mogelijk was; hij zei dat het beter is om ervan af te komen, het zal niet mogelijk zijn [om het te transformeren]. Maar ik heb gemerkt dat het kan worden getransformeerd, omdat het denkvermogen en het vitale verdwenen zijn, dus was er behoefte om het denkvermogen te vervangen in de functionering, en dit fysieke denkvermogen heeft zich op een heel buitengewone manier ontwikkeld. Het is geworden... (wat moet ik zeggen?)

⁹⁷ Het lijkt erop dat Moeder de laatste paar jaar vaak sprak over het "fysieke denkvermogen" als ze "lichaamsdenkvermogen" bedoelde, alsof de terminologie niet helemaal vaststond (wat nauwelijks verrassend is als je "erin zit"). Zo zal ze binnenkort twee keer zeggen: "Het LICHAAM herhaalt de mantra..."

veel bewuster, allereerst, veel georganiseerder en methodischer in haar werk. Dus als het je fysieke denkvermogen is, kan er iets worden gedaan --- ik zal het proberen. Ik kan proberen om 's nachts iets te doen.

Het denkvermogen, ik kan er niets meer aan doen, ik heb geen denkvermogen meer; maar het fysieke denkvermogen, ik kan het wel.

Dat zou aangeraakt moeten worden

Ja, ja.

Een paar jaar geleden, bijvoorbeeld, toen ik die mantra voor het eerst hoorde op de Playground (het was in een film⁹⁸), nou, die avond had het me zo aangeraakt dat ik 's nachts wakker werd en die mantra herhaalde.

Oh!

Het is iets dat AANGERAAKT moet worden. Als het aangeraakt werd en aan de ware vibratie werd gekoppeld, nou, dan zou het doorgaan.

Ja.

Toen ik die tantrische japa deed, 's nachts bijvoorbeeld, voelde ik vaak een activiteit van sadhana gaande VANWEGE dat.

Oh!...

Omdat dit fysieke denkvermogen zo goed behandeld en bewerkt was⁹⁹ dat er zelfs tijdens de slaap iets overbleef.

Oh, dan had het wel enig effect.

Het had wel enig effect.

Maar waarom doe je het niet nog een keer?

Maar ik ben klaar met X.¹⁰⁰

Ja, maar je hebt X niet nodig.

Bedoelt u dat ik het nog eens een paar uur moet doen?

Oh, was het geschreven?

⁹⁸ Een film over Prahlad werd op 27 april 1956 op de speelplaats van de Ashram afgespeeld.

⁹⁹ Door zes of zeven uur japa (herhaling van een mantra) per dag.

¹⁰⁰ Satprem's voormalige tantrische goeroe.

Nee. Er waren geschreven yantrams, maar er was ook japa.

Japa? Deed jij japa?

Ik deed japa gedurende... ik weet het niet, uren per dag.

Maar ik zei je toch, het lichaam herhaalt de mantra (dat ook japa is) spontaan, en absoluut zonder tussenkomst van het bewustzijn. Het is er een gewoonte van geworden; zodra het de minste moeite heeft, herhaalt het de mantra. Dus je kunt hetzelfde resultaat bereiken.

Natuurlijk, maar hoe? Het zou ingebakken moeten zijn.

Ja.

Maar hoe?

We zullen het proberen.

Moet ik methodische japa gaan doen zoals ik vroeger deed, of wat?

Je zou het kunnen proberen, misschien gewoon als experiment, om te zien of het effect heeft. Misschien niet zoals jij het vroeger deed, maar zoals ik het deed, bij de minste activiteit, of de minste moeilijkheid, het herhalen van de mantra of de japa. En het bijna uitspreken, begrijp je.

Maar moeder, ik doe het eigenlijk bijna de hele tijd.

Oh, doe jij dat?

Ik doe het, maar... zoals het is, is het een bepaald deel van mijn denkvermogen, met een beetje van de psyche, dat het moet doen.

Ah!...

Het is niet iets spontaans, het is niet INGESLEPEN in de fysieke substantie, begrijpt U.

Maar we zouden het kunnen proberen.

Ik doe het uit wil, het is geen spontaniteit.

Ja, ja.

Een wil die behoorlijk gewoon is geworden, maar toch een wil.

Ja. Maar we kunnen het proberen.

Wat is jouw mantra?

Het is de mantra die u me gaf, moeder!

Oh, die!... Het is de mantra die het lichaam spontaan herhaalt. Ik hoor het ineens zeggen, je begrijpt het, zo spontaan is het.

(stilte)

Heb je me de foto's van je initiatie gegeven?

Ja.

Heb je die ook?

Ja, Moeder.

Je hebt dezelfde foto's.... Ik kan ze niet meer vinden! Ik had die foto's bewaard bij een brief van jou die je daarboven had geschreven, toen je op reis was.

Van Benares?

Niet Benares, die andere plek?

Brindavan... nee, ik weet het niet.

Een beroemde plek, een plek van Krishna, denk ik.

Dan is het misschien Brindavan.

Van daaruit schreef je me. Je schreef me een brief, en in die brief, mon petit, vertelde je me, ik heb net een ervaring gehad." En je had me gezien.

Nee, het was in Benares.

In Benares. Dus ik had het apart bij de foto's bewaard. Ik weet niet meer waar het is. Ik heb ernaar gezocht, ik heb veel gekeken. Maar het bleef beneden, en beneden weet ik niet wat ze ermee deden... Voor het raam had ik een fauteuil waarin ik vroeger zat; naast de fauteuil was een soort klein scheidings scherm; in het onderste deel van het scherm had ik een soort rechtopstaande lade gezet (het was een soort tas, maar dan vastgemaakt), en daarin had ik brieven en die foto's bewaard (ik had ook andere dingen bewaard). En alles is verdwenen. Ik weet niet eens of dat ding nog bestaat....

Het bestaat nog steeds, zegt Sujata.

(Tegen Sujata:) Ga je kijken? Als het nog bestaat, neem je het dan mee? Dat zou amusant zijn. *(Sujata gaat naar buiten)*

(stilte)

Ik zal het proberen.

Die plek waar ik je vroeger zag was een ervaring van het hogere denkvermogen, net boven het denkvermogen, en sinds het denkvermogen is vertrokken heb ik die ervaring niet meer. Maar dit, hier [het fysieke niveau] is volledig actief, volledig. Ik zal het proberen.

(Sujata komt terug met kartonnen dozen vol oude spullen die Moeder begint te onderzoeken)

Oh, en dit... dit moet ik al... minstens zeventig jaar hebben! *(gelach)* Het is een koperen ding dat diende als briefopener; het verloor zijn handvat, maar ik bewaarde het en gebruikte het.... Maar er is ergens een spiegel, ik weet niet waar (een spiegel met een gouden lijst, heel mooi, een opvouwbare zakspiegel); het was van mijn grootmoeder, die het aan mij gaf; en zij had het gekregen toen ze... twaalf jaar oud was. Ze kreeg het toen ze twaalf was; ze gaf het aan mij en ik bewaarde het, en ik heb het nog steeds, wat betekent dat het veel ouder dan honderd jaar moet zijn! Het staat beneden, in de kast.... Maar dit is een briefopener. Het is, oh, heel, heel oud: ik had het in Frankrijk voordat ik hierheen kwam, ik nam het mee toen ik hierheen kwam; Ik nam het mee naar Japan en gebruikte het daar [om Sri Aurobindo's brieven te openen], en ik bracht het hierheen terug. Dus het moet zijn... Ik had het aan het begin van de eeuw – het is veel ouder dan jij! Wil je het? Om brieven te openen...

(Moeder geeft de briefopener aan Satprem en gaat verder met het doorzoeken van de dozen)

Oh, het is amusant!

Dit is een puntenslijper! *(Tegen Sujata:)* Gebruik je potloden?

Niet veel moeder, nee.

Er zijn gummen, maar die moeten zo oud zijn!...

Is er niets dat je zou willen hebben?... Een oud dingetje daar?... Als je iets vindt dat je zou willen – maar je zou het moeten gebruiken, niet in een hoekje bewaren.

(Sujata) Nee, moeder, het is prima waar het is, bij je spullen.

Dus de volgende keer dat we de papieren zien, wil ik absoluut die foto's van je vinden, en die brief.

(Tegen Sujata:) Is er hier niets dat je wilt? Nee?

Ik durf het niet te gebruiken, ik zal in de verleiding komen om het te houden.

Dit heb ik altijd gebruikt. Dat is wat ik gebruikte – neem alles!

(Sujata pakt een potlood)

Ah, dit zijn goede potloden!... Wil je de puntenslijper? Neem hem (*Moeder lacht*).

De volgende keer zien we de papieren, dat wordt leuk!

(stilte)

Ik herinner me dat ik je nog niet zo lang geleden heb gezien (dat moet ik zien), en het moet in het subtiele fysieke zijn geweest. Dus als je daar bewust van wilt worden, is het makkelijker voor mij.

Het is heel interessant, weet je! Heel interessant... Het leven ontdaan van zijn valse verschijning!

Er zijn nog steeds vormen, maar helemaal niet hetzelfde. Weet je, mensen zijn zo gewend om... alles te travesteren – dat is allemaal weg; daar is het weg.

Vertel me, hoe laat ga je naar bed?

Ongeveer 10:30.

Half elf... Dus de eerste keer dat ik wakker word ("wakker worden" is een manier van spreken) is rond middernacht (iets eerder of iets later), en jij slaapt op dat tijdstip.

Ja, Moeder.

Dus op dat tijdstip, als ik weer in slaap val, zal ik je roepen. Maar maak je er geen zorgen over. Je vertelt het me gewoon als er iets gebeurt. Ik zal het proberen.

Oh, ik zie heel veel mensen, ik doe heel veel dingen. En dan kan ik het controleren:¹⁰¹ daarna, zonder te proberen, zonder te vragen, kan ik het controleren; de volgende dag krijg ik dit of dat te horen... Dus ik zal het proberen. Ik probeerde het niet omdat ik dacht dat je 's nachts nog steeds in het denkvermogen ging, in die hogere regio daarboven (het is net boven het denkvermogen), en ik ga daar niet meer heen: ik ga... (*gebaar helemaal omhoog*). Maar ik werk daar constant, in dit subtiele fysieke. En het wordt steeds bewuster en helderder. Dus ik zal het proberen. Sri Aurobindo is er – hij is de hele tijd te zien; hij is de hele tijd met het een of ander bezig, hij is HEEL actief, heel actief. Je zou hem tegenkomen, dat zou prima zijn. Je ziet hem nooit 's nachts?

Nooit, nee.

¹⁰¹ Moeder bedoelt dat ze achteraf kan controleren of wat ze zag klopt

(Moeder gebaart om
Satprem in contact te brengen)

Juli 19, 1969

(Moeder was woensdag de 16de hevig geschokt en kon Satprem niet zien.)

Ze hebben me (in Delhi en hier) in al hun politieke zaken gemengd... "gemengd", bedoel ik, ze vragen om mijn hulp. Sommige mensen zijn ontevreden en zonder scrupules, en er was wat *onheil* (op woensdag, toen ik je niet kon zien). Ik besepte het later. Maar het is lastig. Ik heb niemand verteld wat het was. Het was een ongelooflijke affaire... zonder oorzaak, zonder reden,¹⁰² en toen ik keek, zag ik waar het vandaan kwam.

Hoe dan ook, ik was niet in staat om iemand te zien. Dat is lastig. Het gaat over hun politiek – hier [in Pondicherry] is het een smerige zaak, maar in Delhi gaat het over hun president.¹⁰³ Hoe dan ook, ik denk dat ze iemand hebben gevonden.... Er is Deshmukh (zijn naam is blijkbaar voorgesteld), en ik zei: "Heel goed." Ja, deze Deshmukh is een heel fijne man – als hij akkoord gaat. Ik dacht niet dat hij het zou accepteren, maar het lijkt erop dat zijn naam er staat.¹⁰⁴ Maar dat alles... Nou, dat is allemaal om je te vertellen waarom ik je woensdag niet heb gezien.

Maar wie heeft er "kwaad" uitgehaald?

Ik weet niet precies waar het vandaan komt. Ik kan niemand beschuldigen, want ik weet niet waar het vandaan komt. Maar het is... Ooit hebben ze dat op mij geprobeerd (lang geleden, heel lang geleden, toen ik beneden was; toen denk ik niet dat we elkaar vaak zagen). Maar ze hebben een truc, een soort... Ik weet niet wat, een magische truc waardoor je lichaam zichzelf helemaal leegmaakt. Over het algemeen doodt het mensen. De eerste keer schudde het me echt, maar... Deze keer was het veel minder sterk, maar het is hetzelfde. Het stopte alle functies, de spijsvertering en alles.

¹⁰² Hevig overgeven, waarschijnlijk het resultaat van wat magie.

¹⁰³ Alle partijen, inclusief het Congres, zijn verdeeld over de keuze van een nieuwe president van India: Indira stelt V. V. Giri voor, die gekozen zal worden, terwijl het "oude Congres" Sanjiva Reddy voordraagt, die in 1977 president zal worden.

¹⁰⁴ C. D. Deshmukh zal zijn kandidatuur intrekken.

Hoe dan ook, het is opgelost.

Maar er is iets interessants dat Nolini me gisteren liet zien. Er is een Franse dame, een astrologe, zo lijkt het, die de reputatie heeft zeer bekwaam te zijn;¹⁰⁵ ze heeft een voorspelling gedaan op basis van de sterren, volgens welke in juli van dit jaar (dat wil zeggen, deze maand) India in grote moeilijkheden zou verkeren (precies wat er gebeurt), maar ze voegt eraan toe dat India eruit zou komen met een grote verbetering van bewustzijn.... Ik heb [haar voorspelling] niet in detail gezien, ik weet het niet, maar het lijkt erop dat ze bijna een soort regeringswisseling aankondigt.... Maar de wanorde is er, oh, vreselijk!...¹⁰⁶ Iedereen ruziet! En sommige mensen hebben helemaal geen scrupules. Ze zijn allemaal tegen de premier omdat ze de banken wil nationaliseren; ze wil de banken nationaliseren omdat ze zich heeft gerealiseerd dat er een bende rijke mannen is (die ik ken en al heel lang aan de kaak stel) die alles monopoliseren en algemene ellende veroorzaken – mensen die absoluut geen scrupules hebben. Dus door de banken te nationaliseren hoopt ze te voorkomen dat ze... Ik zei toch dat er een bende mensen is (ik noem ze liever niet) die overal geld hebben, en enorme bedragen in het buitenland. Ze hebben het land dus bij de keel, omdat ze hier op elk gewenst moment een faillissement kunnen veroorzaken. Ze weet het, en dat zijn mensen die niemand ooit heeft durven aanraken. Maar wat haar betreft, ze heeft deze oplossing gevonden: als ze de banken nationaliseert, kunnen ze hun onheil niet meer uithalen. Dus ze zijn woedend – woedend. En ze hebben allerlei middelen tot hun beschikking....¹⁰⁷ En via N.S. staat ze voortdurend met me in contact, vraagt ze om hulp, om een indicatie, enzovoort.

We zullen zien. Ik was blij met deze voorspelling omdat... Alles hangt ervan af of ze standvastig blijft. Als ze standvastig blijft, komt het goed.

We zullen zien.

Maar een paar dagen geleden voelde ik ook dat er een begin was van iets.

Ah!

Terwijl die ruzies me meestal helemaal niet raken. Ik voelde duidelijk: "Dit is het begin van iets." Dat was drie of vier dagen geleden, vóór al die gebeurtenissen.... Maar deze gedachte kwam ook bij me op: "Zullen de Chinezen niet van de situatie profiteren?"

¹⁰⁵ Madeleine Montalban.

¹⁰⁶ Een splitsing binnen het Congrescomité tussen "rechtse" en "linkse" elementen. Uiteindelijk nam de premier, Indira Gandhi, de financiële portefeuille over van Morarji Desai, de vicepremier, en verklaarde haar intentie om banken te nationaliseren (wat ze twee dagen later deed). Dit zal leiden tot een scheuring in het Congres, en deze zelfde factie zal Indira in 1977 omverwerpen.

¹⁰⁷ Inclusief Tantrics-experts in zwarte magie.

Het gevaar is er.

Maar de interne chaos... bestaat al bijna, weet je.

Natuurlijk zouden de Chinezen er waarschijnlijk meteen misbruik van maken.

(lange stilte)

* * *

(Dan pakt moeder van de tafel naast haar een paar brieven van Sri Aurobindo die ze van plan is te publiceren, waaronder deze:)

"Het aanzien van een instelling die beweert een centrum van spiritualiteit ligt in zijn spiritualiteit (*Moeder lacht*), niet in krantenkolommen of beroemde mensen."

Ik weet dat dit over de Theosophical Society gaat. Ik weet niet aan wie hij het schreef.¹⁰⁸

"Een oprecht hart is alle buitengewone krachten in de wereld waard."

Het is prachtig.

En dan is er dit... (*Moeder laat een briefje zien*). Je weet dat er een commissie kwam van de overheid, en toen ze vertrokken, vroegen ze of ik ze iets kon geven. Ik gaf ze dit:

"Er is een Allerhoogst Goddelijke Bewustzijn. We willen dit goddelijke Bewustzijn manifesteren in het fysieke leven."

* * *

Kort daarna:

Er was iemand in Amerika die ik vaak 's nachts zag, een vrouw. Ik ging erheen, praatte, en mensen antwoordden.... Sommige van die nachtelijke activiteiten zijn vreemd: ik heb het gevoel alsof ik iemand binnenga, omdat ik spreek, mensen antwoorden mij.... En ik weet niet wie ik binnenga of wat het is. Maar er was iemand die ik vaak zag: ik zag haar huis, ik zag

¹⁰⁸ In feite werd de tekst van deze brief afgekort aan Moeder gegeven. Sri Aurobindo verwees naar de Ashram en niet naar de Theosophical Society. Hier is de volledige tekst van de brief: "Vreemd idee dat jullie allemaal lijken te hebben van het 'prestige' van de Ashram. Het aanzien van een instelling die beweert een centrum van spiritualiteit te zijn, ligt in haar spiritualiteit, niet in krantenkolommen of beroemde mensen. Is het vanwege deze alledaagse kijk op het leven en op de Ashram die de sadhaks aanhangen dat deze Ashram nog niet het centrum van spiritualiteit is dat ze wilde zijn?" (Nirodbaran's Correspondence with Sri Aurobindo, vol. 2, p. 1105. Zelfs in de Centenary Edition – 26.380-381 – werd de laatste zin weggelaten.)

bijeenkomsten (er waren bijeenkomsten), ik zag... Ik wist niet wie het was. Toen kregen we op een dag een brief van een vrouw die zei dat ze voor 1972 een boot wilde nemen en met een groep mensen in die boot wilde komen. Ik antwoordde en ze stuurde haar foto – het was de persoon die ik zo vaak had gezien en waarmee ik contact had! En zij is een vrouw die daar gezag lijkt te hebben (ze ziet eruit als een rijke vrouw): ze heeft gezag, ze kent overheidsmensen en heeft naar hen geschreven. Ze heeft al een heel grote groep, er lijkt goed werk te worden gedaan in Amerika. Heel ontvankelijk en vol energie. Ik herinner me nog dat mijn gesprekken [met haar] heel interessant waren. En laatst kwam haar brief (het was de tweede of derde keer dat ze schreef) samen met haar foto, dus ik herkende haar. Dat is interessant, want... *(op dat moment slaat de deur van Moeder's kamer dicht)* het contact was constant: de plek is constant, de mensen zijn constant, en ik zie ze heel vaak, het is niet zomaar iets willekeurig. Ze schreef naar de overheid om ze te vertellen dat ze speciale aandacht moesten besteden aan Auroville en iets moesten doen. En zij lijkt daar gezag te hebben.

(Sujata gaat kijken wie de deur dichtsloeg, en komt dan terug)

Wat is er? Wat is er gebeurd?

Iemand deed deze deur open, deed hem toen weer dicht, en er is niemand!

Weg?... Maar is Champaklal er niet?...

Nee, Moeder.

Oh, als er niemand op de overloop is, komen er mensen naar boven en de kamer in!... *(Moeder lacht)* Er was eens een grote drukte: het was 's ochtends en ik zag mensen, toen er plotseling een hele lange man binnenkwam. Dus iedereen snelde naar hem toe en nam hem mee naar buiten. Het lijkt erop dat die man mij had geschreven dat hij mij wilde zien, en ik had niet geantwoord, dus *(lachend)* had hij besloten dat hij zonder antwoord zou komen!... Een vrij jonge man. Achteraf zei hij (hij kende hier wat mensen, die hem vertelden dat het een groot schandaal was), hij zei: "Ik weet niet eens waarom of hoe ik W..." Hij wachtte daar voor de deur op het terras, en M. die mij net had gezien kwam naar buiten; denkend dat de man naar mij was gekomen, zei M. tegen hem: "Kom met me mee," en de man antwoordde: "Ga je gang, ik volg je," maar in plaats van hem te volgen kwam hij hier meteen binnen! Toen zei hij dat hij geen flauw idee had hoe of waarom hij het had gedaan.... Dus het betekent dat er "formaties" daar wachten om mensen te pakken te krijgen.

(stilte)

Ik ben een beetje te "openbaar" geworden voor mijn smaak.... Gisteren heb ik de hele ochtend mensen van de overheid hier gezien. De gouverneur [van Pondicherry] komt heel vaak: hij komt, gaat zitten, zet zijn *Gandhi-pet* af, gaat dan voor me zitten en blijft minstens vijf minuten zo [energieën absorberen]... als een spons.

(*stilte*)

Heb je nog iets te zeggen?

De vorige keer had je het over het subtiele fysieke – over slaap en het subtiele fysieke....

Ja.

Toen vertelde je me...

Ja, ja, ik ben het niet vergeten!

Ik moet wel stom zijn, want...

Dus dan?

Nou, ja, ik ben stom!

(*na een lange stilte*)

Is er niets gebeurd?

Nee, moeder. Maar ik ben weer begonnen met japa. In plaats van mijn mantra "zomaar" te doen, ben ik het opnieuw systematisch gaan doen. Bijvoorbeeld voor het slapengaan...

Ah!

Ongeveer een half uur lang. Ik weet het niet, maar ik denk in ieder geval dat het een lang proces is en dat je geduldig moet zijn.

Ja, ja.

(*stilte*)

Er is een nieuw fenomeen tijdens de nacht. Eén fenomeen bestond al eerder, maar is nu preciezer geworden: het is een plek in het subtiele fysieke waar degenen met een lichaam en degenen zonder een lichaam zich zonder verschil vermengen. Ze hebben dezelfde realiteit, dezelfde dichtheid en hetzelfde bewuste, onafhankelijke bestaan. Daar zie ik... Gisteravond (of de nacht ervoor, ik weet het niet) waren er dingen zoals

dat: Chandulal¹⁰⁹ was er, Amrita ook, ze ontmoetten elkaar en spraken, maakten samen plannen, net zoals ze fysiek op aarde zouden hebben gedaan. Het was niet de eerste keer dat ze elkaar ontmoetten en ze zeiden tegen elkaar: "Ik zal het je morgen zo vertellen, over hun ideaal. Interessante dingen. Er is nog een... (*Moeder probeert zich te herinneren*) Ah, ja, Purani¹¹⁰ ook. Ze gaan daar rond. Er is een buitengewone gelijkenis met het materiële leven, behalve dat je kunt voelen dat ze vrijer zijn in hun beweging. Maar dat is niet nieuw, het wordt alleen concreter en preciezer. Wat nieuw is, is wat er de afgelopen nachten is gebeurd...

Mijn slaap is helemaal geen slaap meer, ik weet het niet, het is een soort... (*gebaar alsof moeder haar energieën naar binnen trok*) terugtrekking, dat wil zeggen, ik ga naar binnen en dan ben ik actief. En die mensen bevinden zich in die zelfde staat. Sommigen van hen zijn met mensen die nog steeds een lichaam hebben: het zijn niet alleen degenen die geen lichaam meer hebben. Dus dan ben ik er ook, en in dezelfde soort staat. Maar het vreemde is dat wanneer ik zogenaamd "wakker wordt" en opsta, ik verder ga met iets (*lachend*) dat niet fysiek is! Je begrijpt, de staat van daar gaat door, en het is net zo echt, net zo tastbaar als fysieke dingen; en na een half uur besef ik dat ik hierheen ben verhuisd en van alles heb gedaan VOLLEDIG in dat bewustzijn!...¹¹¹ Wat is dat bewustzijn?...

Het is een heel helder, heel harmonieus bewustzijn, waarin geen moeilijkheden zijn, en heel creatief.... Ik weet niet wat het is....¹¹² Vanmorgen was het vreemd: een halfuur lang was ik letterlijk daar [in die wereld], en ik was me er niet van bewust! Pas daarna vroeg ik me af: "Maar... is het fysiek zo?" Er was iemand, begrijp je, ik was met iemand [in die wereld], en ik vroeg me af: "Maar is deze persoon fysiek zo? Is het fysiek?" En ik stond!... Dus het is alsof de twee werelden waren... (*Moeder schuift de vingers van haar rechterhand door die van haar linkerhand*). Vreemd....

Het fysieke lijkt minder dwingend, minder... Eerder was er de indruk dat, oké, het geen "droom" was zoals mensen het noemen, maar een subtieler en minder precies bewustzijn, en dat het fysieke bewustzijn heel concreet en precies was (*Moeder gebaart alsof ze ergens tegenaan stoot*). Maar nu is dit onderscheid... het andere bewustzijn is bijna concreter en echter geworden dan het fysieke bewustzijn; het puur materiële bewustzijn

¹⁰⁹ Chandulal is de ingenieur die Golconde bouwde. Hij verliet zijn lichaam in november 1945... vierentwintig jaar eerder.

¹¹⁰ Purani verliet zijn lichaam in december 1965.

¹¹¹ Moeder beschreef een soortgelijk fenomeen twee jaar eerder (het verhaal van een gouden horloge). Zie *Agenda VIII* van 30 augustus 1967.

¹¹² Ook in 1967, over het verhaal van de zoon van een diplomaat die tijdens de oorlog was omgekomen en die was samengegaan met Pavitra, zei Moeder: "Het is een kennis van het bewustzijn van de CELLEN." Zie *Agenda VIII* van 7 maart 1967.

is wiebeliger: de indruk van iets dat niet te... niet te stabiel is – niet te stabiel, het is vreemd.¹¹³

Dat is vreemd; het is nieuw, het begon twee dagen geleden.

We zullen zien.

(lange stilte)

Misschien probeert een nieuw bewustzijn dit lichaam te gebruiken?... Het is een nieuw bewustzijn in de zin dat wat dit lichaam deed, haar activiteiten, alle gebeurtenissen van haar leven, in het geheugen verschijnen als VOLLEDIG anders dan de manier waarop het zich ze herinnerde – niet dat gebeurtenissen zijn veranderd, maar de zin of sensatie of visie of begrip van dingen is VOLLEDIG, compleet anders. Helemaal anders. Het vindt zijn eerdere staat... onbewust tot het punt van domheid – voor alles, alles. En er is een soort... vreemde kloof: het vindt nu zijn eerdere staat van bewustzijn kunstmatig, onwaar en... ongelooflijk dom; en dan, in het nieuwe bewustzijn, hebben DEZELFDE omstandigheden een compleet andere BETEKENIS – een andere betekenis, ze geven een andere sensatie.

Ik denk dat er hier iets verandert.

En tegelijkertijd een gevoel van... (hoe moet ik het noemen?) onbelangrijkheid, van niets, en dan de sensatie, de perceptie van de goddelijke Aanwezigheid, zo concreet, zo krachtig... dat ik soms het gevoel krijg dat mensen zullen instorten! (*Moeder lacht*) Zo is het: als ze hier zijn, voel ik me alsof... (*gebaar*) Dat zogenaamde "ongeluk" van vorige woensdag heeft een zeer aanzienlijk effect gehad op het lichaamsbewustzijn: het is nu heel anders. De perceptie van een Macht die alleen beperkt wordt door... de voorzichtigheid van een oneindig Geduld. Zo iets. En tegelijkertijd... nou ja, wat we "restanten van de persoonlijkheid" zouden kunnen noemen, gereduceerd tot een mufte en absoluut onbelangrijke staat.¹¹⁴ De twee zijn daar samen. Maar het is heel moeilijk... Bijvoorbeeld, ze hebben nieuwe foto's gemaakt [van Moeder], gisteren zag ik er een aantal: ik keek ernaar zoals ik naar de foto's van iemand anders zou kijken - ze waren precies zoals de foto's van iemand anders! En ik gaf wat commentaar, mon petit! (*lachend*) Ik herinner me de indruk die ik had toen ik ernaar keek.... Nou, ik denk dat ik ook behoorlijk veranderd ben in uiterlijk, nietwaar? Ben ik niet veranderd?

Ik zou het niet kunnen zeggen.

Je hebt het niet gemerkt. Heb je die foto's gezien?

¹¹³ Zou het de overgang kunnen zijn van het fysieke, materiële bewustzijn zoals wij dat kennen naar het cellulaire bewustzijn waarin er geen twee "kanten" zijn – één van "leven" en één van "dood" – maar iets anders?

¹¹⁴ Moeder het over haar eigen lichaam heeft.

Nee, Moeder.

Er moet een grote beige envelop zijn.

(Sujata brengt de envelop)

Ik weet niet of zij het zijn.... Er is een foto genomen in profiel....

*(Moeder en Satprem
kijk naar de foto's)*

U heeft heel verschillende gezichtsuitdrukkingen!

Is het niet!

Ja, maar u ziet er ook heel spottend uit!

Eentje in het bijzonder...

Een beetje ondeugend...

(Moeder zoekt tussen de foto's)

Het zijn de ogen die ik anders vind.

Die foto staat er niet, ik weet niet waar die is.... Ah, hier is die *(Moeder laat een foto zien die in profiel is genomen)*. Vind je het niet vreemd?

Ja, een beetje... Ja, het is niet normaal.

Is het niet?

Vreemd... Gisteren lieten ze me ze signeren (omdat ze er heel veel maakten om ze te verspreiden), en ik weet niet eens wie er sprak, maar toen ik keek... (ik pakte het vergrootglas en keek) zei ik: "*Oh... Oh, ze is een gevaarlijk persoon, ze weet te veel!*" Het was precies de indruk... alsof wat de gewone mensheid voelt: een soort angst voor iemand die te veel weet – want het is waar, als mensen hier voor me zitten en ik naar ze kijk, zie ik wat ze denken, ik zie wat ze voelen, ik zie wat ze willen, begrijp je, alles. Het is niet dat ik probeer te zien: het is voor mij zichtbaarder dan de trekken van hun gezichten. Dus toen was het net als hun indruk: brrr! laten we oppassen! *(gelach)*

U ziet er een beetje Chinees uit op deze foto's.

Heel Chinees, heel Chinees. Maar lang geleden zag ik een oude Chinees in me komen. Het was een man, en een oude Chinees....¹¹⁵

¹¹⁵ Zou het de oude Chinees kunnen zijn die Moeder heerlijk eten gaf en toen zei: "Ik heb geen pad"? Zie *Agenda VII* van 11 februari 1966.

Door al deze foto's heen is het opvallend.

Ja. Maar wat het meest, meest buitengewoon is, is deze verandering van bewustzijn van het LICHAAM!... Begrijp je, het is alsof het herleeft... het zijn dingen die in het bewustzijn zijn gebeven omdat het psychische wezen eraan deelnam – ze zijn heel duidelijk, heel precies; de rest is gewist (dat is al lang zo). Nou, die dingen werden vastgelegd door het psychische wezen, en het lichaam had een indruk, begrijp je, een eigen indruk; nu is het psychische bewustzijn hetzelfde, het ziet dingen op dezelfde manier, maar de fysieke indruk is compleet anders!... Wat betekent dat het het FYSIEKE bewustzijn is dat is veranderd.

Deze laatste paar dagen is het heel, HEEL duidelijk geworden. Het begon op woensdag – van woensdag tot vandaag: woensdag, donderdag, vrijdag... Het is vrij recent.

(Lachend) Een gevaarlijk persoon!

(Satprem legt zijn voorhoofd op Moeders knieën en bereidt zich voor om te vertrekken)

(Moeder kijkt naar Satprem) Ik heb een soort indruk dat er ook voor jou een verandering gaat komen, voor jouw nachten.

We zullen zien.

Juli 23, 1969

(De Amerikaanse astronauten Armstrong en Aldrin landden op 21 juli op de maan. Moeder laat de volgende tekst zien die haar werd voorgesteld als een "bericht" voor 15 augustus.)

Het is Nolini die deze tekst voorstelde... vanwege de mensen die op de maan landden! *(Moeder lacht)* Maar het is veel te persoonlijk - ik zei nee. Ik laat het je alleen maar zien, maar ik zei hem: "Nee, ik wil niet."

V. "Ik heb me afgevraagd of de Moeder in staat is geweest om een directe verbinding tot stand te brengen met Mars of een andere verre planeet die waarschijnlijk bewoonbaar en bewoond is."

Iemand stelde deze vraag aan Sri Aurobindo. Nu er mensen op de maan zijn geland...

A. "Lang geleden ging Moeder overal heen in het subtiele lichaam, maar ze vond het van een heel secundair belang. Onze aandacht moet op de aarde gericht zijn, want ons werk is hier. Bovendien is de aarde een concentratie van alle andere werelden en je kunt ze aanraken door iets aan te raken dat overeenkomt in de aardatmosfeer."¹¹⁶

Sri Aurobindo (25.373)
13 januari 1934

Hij vertelt wat ik aan het doen was, maar ik wil niet dat er over mij gesproken wordt.

Ze zijn zo opgewonden over deze maan! Heb je het gehoord?

Ja, maar wat is daar zo opwindend aan?

Om de stem van de heer op de maan te horen... Je hoort hem als hij spreekt.

Ik moet zeggen dat ik dat allemaal kinderachtig vind.¹¹⁷

Het is kinderachtig.

Maar ik hoorde ook de radio... Ik kreeg een vreemd gevoel: ik was er in een oogwenk, zo (*gebaar als een pijl die van het voorhoofd naar de maan schiet*); toen ik het hoorde, was ik er in een oogwenk omdat mij was verteld dat er een gevaarlijk moment was waarop ze de maan moesten verlaten om zich weer bij de andere man te voegen die rondging [rond de maan] – het leek erop dat dat gevaarlijk was. Ik had er net over gehoord.... Eerst toen ik de stem hoorde, begreep ik niets van wat hij zei (het was bovendien oninteressant: hij zei dat hij een steen had opgepakt, dat er bergen waren – dat soort dingen, nogal oninteressant). Toen, hop! Ik werd zo weggestuurd (*hetzelfde gebaar naar het voorhoofd*), en ik VOND het echt dat ik daarheen ging (ik vond dat amusant, zo, prrt! Weg van hier, direct.

Ze zijn op weg terug. Maar de Russen stuurden een robot in een machine die rond de maan reed, erop landde en stenen opraapte – en het was een robot! Ze zeiden: "We zullen nooit een mensenleven riskeren – een robot is goed genoeg."¹¹⁸

¹¹⁶ Toen ze het antwoord van Sri Aurobindo las, merkte Moeder op: "Dit antwoord is erg interessant, omdat het de kern van het probleem raakt."

¹¹⁷ Expliciet, een maand eerder, in een tekst geschreven voor de Italiaanse televisie (The Great Sense), had Satprem gezegd: "We gaan naar de maan, maar we kennen ons eigen hart noch ons aardse lot."

¹¹⁸ Hun sonde, Luna 15, stortte neer op de maan.

Maar de kinderen op de school hier waren in een buitengewone staat van opwinding.... Dus werd mij gevraagd om iets tegen ze te zeggen. Ik zei: "Ik kan beter niets zeggen, want ik zou zeggen dat het grote kinderen zijn die plezier hebben!" (*Moeder lacht*) Het zou koud water over ze hebben gegooid!

(*stilte*)

En wat voor nieuws heb je?

Nou, ik ben een keer naar die subtiele fysieke geweest.

Aah!

U moet me geroepen hebben.

Dus dan?

Dan is het allemaal een beetje chaotisch, maar hoe dan ook, ik zag Sri Aurobindo. Ik zag een afbeelding van hem waarop hij tegen me zei (hij sprak trouwens Frans), "Kom, we moeten wat fysieke oefeningen doen!" En het was alsof hij me meenam voor een wandeling....

(*Moeder lacht*)

Omdat er een menigte was, oh, een menigte mensen. En het was een Sri Aurobindo... niet dat hij jonger was, maar hij zag er nog steeds heel jong uit. En hij had...

Hij is daar bijzonder, weet je; hij is heel bijzonder, met een heel bijzondere vorm. Ik bedoel... In feite is hij op zichzelf gelijkend, maar hij is tijdloos.

Ja, tijdloos.

Hij is tijdloos.

Maar hij zag er veel leniger uit, als je wilt, en zijn huid had een goudrode kleur, goudroze rood.

Ja.

En een menigte mensen.

Ja, ik heb opgemerkt dat... Was hij gekleed?... Want ik heb hem nauwelijks gekleed gezien, met een licht, een soort licht (hier bijvoorbeeld [*gebaar*]) dat het onderste deel van zijn lichaam verborg: er was alleen een licht zichtbaar.

Ik heb het niet opgemerkt, maar het leek me dat hij naakt was (of in ieder geval met ontbloot bovenlijf).

Naakt, dat is het, ik ook. Ik heb hem altijd naakt gezien, maar hij ziet er niet naakt uit. En er is een speciale kleur, dat klopt.

Oh, dus je ging daar wandelen....

Maar wat me teleurstelde, was dat het allemaal heel vertrouwd was.

Maar het is heel vertrouwd! Het is heel vertrouwd, buitengewoon vertrouwd. Bij mij is het ook zo. Veel vertrouwder dan ons fysieke leven.... Oh, maar toen ging je er echt heen.

Ik bedoel, ik herinner me dat ik Sri Aurobindo vijftien jaar geleden zag: hij kwam tijdens mijn slaap en legde zijn hand op mijn hart – er was zo'n emotie... in mijn slaap huilde ik en huilde.... Dus ik dacht dat als ik hem weer zou zien, ik dezelfde emotie zou hebben....

Nee!

Maar helemaal niet! Hij zei tegen me, Tegen me, we moeten wat fysieke oefeningen doen"! En toen was het alsof hij me meenam voor een wandeling.

Ja.

Het leek... "zomaar."

Ja, precies, het laat zien dat je er echt bent geweest. Het is echt "zomaar." Wat mij betreft, ik vind het meer... vertrouwd, meer (hoe heet dat ook alweer?) simpel, weet je, dan ons eigen leven. Ons fysieke leven hier lijkt... *(Moeder bolt haar wangen op)*. We maken veel drukte om heel weinig.... Oh, dan kun je er zeker van zijn dat je er echt beneden bent geweest!

Maar de plek waar ik hem ontmoette leek een beetje op uw kamer beneden....

Dat klopt!

En het was vol met een rommel van spullen, weet je: stapels spullen hier en daar....

Dat klopt.

En een menigte mensen.

Precies, het klopt. Mensen die gingen en kwamen....

Ja! Er was zelfs één grappig detail: tussen die stapel spullen die daar lag, lagen boeken; toen hij voorbij liep, pakte Sri Aurobindo er een om te kijken wat erin zat. Maar B. was er (weet je, de Italiaan) en zei tegen hem: "Je mag dit niet aanraken zonder toestemming van moeder!"¹¹⁹

(Moeder lacht hartelijk) Oh, dit is onbetaalbaar!

Maar heb je Mridu niet gezien?¹²⁰

Nee.

Ze is er (*groot gebaar, lachend*), precies zoals ze was!... Ik zag Purani, ik zag Mridu en de andere dag (ik zei het je) zag ik Amrita en Chandulal met elkaar praten. Die hele plek lijkt beneden, maar het is niet beneden. Dus het is de plek, oké.

Heel lang geleden (heel lang geleden, een paar jaar nadat Sri Aurobindo vertrok), zag ik hem op een avond (omdat ik hem al zag): ik was naar zijn huis gegaan en ik vond hem zittend op een soort bed... met een spant: drie of vier van zulke verbanden op zijn lichaam! (*Moeder lacht*) Dus hij belde me en zei (in het Engels): "Look! Look, what they are doing to me! Look, they 're putting bandages all over me!" ("Kijk! Kijk wat ze met me doen! Kijk, ze leggen verbanden over me heen!") Dus ik informeerde - en ontdekte dat ze in zijn geschriften wilden snijden....

Ooh!

Ik zei: "Wees voorzichtig! Dit is wat hij van je bezuinigingen vindt."¹²¹

Het is zo, volkomen vertrouwd, maar heel expressief.

Ik heb daar honderden visioenen gehad, ik heb ze bijna elke nacht, en het is altijd bijna hetzelfde. Maar er is een menigte! En allerlei soorten mensen....

Maar werkt men daar? Wat doet men? Wat doen al die mensen?

Volgens wat Sri Aurobindo me vertelde, bereidt hij met die mensen voor wat er op de aarde zal plaatsvinden.

¹¹⁹ Laten we opmerken dat B. een nieuwe, jonge leerling is wiens taak het is om die kamer beneden schoon te houden.

¹²⁰ Wie was Sri Aurobindo's kok, en rond als een vat; ze verliet haar lichaam zeven jaar eerder, in september 1962.

¹²¹ Talrijke teksten werden niettemin gecensureerd in de zogenaamde "complete" editie van Sri Aurobindo's werken (de "Centenary Library"), met name brieven over de Ashram. Ter illustratie publiceren we in addendum twee van die gecensureerde brieven, om de bedoeling duidelijk te maken.

Gisteravond (dat was de eerste keer) was ik op een plek (opnieuw in dit subtiele fysieke), een plek alsof ik boven op een vrij kale berg zat, maar waar mensen elkaar ontmoetten – er waren zelfs soorten stoelen. En ik was daar om te zien... Ik weet niet wie (nu vergeet ik het), maar het waren "wijze" en "bekende" mensen van India. Het leek (in mijn visioen) dat ik daar permanent was en dat die mensen waren gekomen om mij te zien. En ze kwamen van alle kanten: alle spirituele sekten van India waren vertegenwoordigd, en iedereen kwam, ging zitten en vertelde me... (*lachend*) de "deugden" van zijn geloof. Het was onbetaalbaar grappig! Het was... Ik heb er een tijdje over gedaan, maar ik heb echt veel plezier gehad! Sommigen droegen grote tulbanden en waren gekleed in het wit, "heel belangrijke" mensen die speciale stoelen hadden gekregen, en ze waren nogal... (*Moeder blaast zichzelf op*) ze pronkten, ze keken neer op anderen vanaf hun verheven hoogten! Sommigen waren bijna helemaal naakt, sommigen waren... er waren er van alles, en ze stonden allemaal in een grote groep zoals deze (*gebaar in een kring*). Wat mij betreft, ik droeg een klein wit jurkje, zoals dat, vrij eenvoudig (dezelfde vorm als deze, maar dan in het wit); ik zat in een hoekje, had veel plezier - maar ik nam heel weinig ruimte in! (*Moeder maakt zichzelf klein*) Het was nogal komisch. Gisteravond.

Een grote cirkel: een groep, een andere groep, een derde groep, een vierde, een vijfde, een zesde groep... en wat een ophef maakten ze! Het moest gezien worden.

Maar het is de eerste keer.

Sri Aurobindo was er niet – hij was zoals hij altijd is, een beetje subtieler in mij: niet met dezelfde dichtheid. Maar niet zichtbaar.

* * *

ADDENDUM

(Ter illustratie publiceren we hier twee brieven van Sri Aurobindo die werden weggelaten uit de "Complete" editie van zijn werken, of gewoonweg werden ingekort.)

“Om de vele misverstanden die over zijn Ashram in Pondicherry zijn ontstaan uit de weg te ruimen, acht Sri Aurobindo het nodig om de volgende expliciete verklaring af te geven:

“Een Ashram betekent het huis of de huizen van een Leraar of Meester van spirituele filosofie, waarin hij degenen ontvangt en onderbrengt die naar hem toe komen voor het onderricht en de beoefening. Een Ashram is geen vereniging of religieus orgaan of klooster – het is alleen wat hierboven is aangegeven en niets meer.

“Alles in de Ashram is van de Leraar; de sadhaks (degenen die onder hem praktiseren) hebben geen aanspraak, recht of stem in

welke kwestie dan ook. Ze blijven of gaan volgens zijn wil. Al het geld dat hij ontvangt, is zijn eigendom en niet dat van een openbaar lichaam. Het is geen trust of fonds, want er is geen openbare instelling. Zulke Ashram's bestaan in India al sinds vele eeuwen voor Christus en bestaan nog steeds in grote aantallen. Alles hangt af van de Leraar en eindigt met zijn leven,¹²² tenzij er een andere Leraar is die zijn plaats kan innemen.

“De Ashram in Pondicherry is op deze manier ontstaan. Sri Aurobindo woonde eerst in Pondicherry met een paar bewoners in zijn huis; daarna voegden er zich nog een paar bij hem. Later, nadat de Moeder zich bij hem had gevoegd, in 1920, begonnen de aantallen zo sterk toe te nemen dat het nodig werd geacht een regeling te treffen voor het huisvesten van degenen die kwamen en huizen werden gekocht en gehuurd naar behoefte voor het doel. Er moesten ook regelingen worden getroffen voor het onderhoud, de reparatie, de herbouw van huizen, voor de voedselvoorziening en voor fatsoenlijk leven en hygiëne. Dit waren allemaal privéregels van de Moeder en geheel naar eigen goeddunken te verhogen, aan te passen of te veranderen - er staat niets in van een openbaar karakter.

“Alle huizen van de Ashram zijn eigendom van Sri Aurobindo of van de Moeder. Al het geld dat wordt uitgegeven, behoort toe aan Sri Aurobindo of de Moeder. Velen geven geld om te helpen bij het werk van Sri Aurobindo. Sommigen die hier zijn, geven hun inkomsten, maar het wordt gegeven aan Sri Aurobindo of de Moeder en niet aan de Ashram als een openbaar lichaam, want zo'n lichaam bestaat niet.

“De Ashram is geen vereniging; er is geen opgericht lichaam, geen functionarissen, geen gemeenschappelijk bezit dat eigendom is van een vereniging, geen bestuursraad of comité, geen activiteit van een openbaar karakter.

“De Ashram is geen politieke instelling; alle associatie met politieke activiteiten wordt verworpen door degenen die hier wonen. Alle propaganda – religieus, politiek of sociaal – moet door de bewoners worden vermeden.

“De Ashram is geen religieuze vereniging. Degenen die hier zijn, komen uit alle religies en sommigen hebben geen enkele religie. Er is geen geloofsbelijdenis of dogma, geen religieus bestuursorgaan; er zijn alleen de leringen van Sri Aurobindo en bepaalde psychologische praktijken van concentratie en meditatie, enz., voor het vergroten van het bewustzijn, ontvankelijkheid voor de Waarheid, beheersing over de verlangens, de ontdekking van het goddelijke zelf en het bewustzijn dat verborgen is in elk menselijk wezen, een hogere evolutie van de natuur...”¹²³

¹²² Nadruk van ons.

¹²³ De rest van de brief werd gepubliceerd in de “complete” editie van Sri Aurobindo's werken, samengevoegd met een andere brief van augustus 1934. Zie Vol. 26, Sri Aurobindo over Zichzelf, p. 95. Bovendien is het onmogelijk om de misvorming van Sri Aurobindo's brieven te overdrijven onder het voorwendsel van een “onderwerpswijze” classificatie, waarbij sommige brieven een stukje onder één onderwerp hebben gepubliceerd, een ander stukje onder een ander onderwerp, en weer

Sri Aurobindo
16 februari 1934

* * *

(Het volgende voorbeeld, naast vele andere, werd opzettelijk gekozen als onschadelijk, om de intentie achter deze bezuinigingen beter te begrijpen. De gecensureerde passage is cursief gedrukt.)

"Zoals u zegt, is het het falen van de juiste houding dat in de weg staat van het doorstaan van beproevingen naar een verandering van natuur. De druk wordt nu groter voor deze verandering van karakter zelfs meer dan voor een beslissende yoga-ervaring - want als de ervaring komt, is het niet beslissend vanwege het ontbreken van de vereiste verandering van natuur. Het denkvermogen bijvoorbeeld krijgt de ervaring van de Ene in alles, maar het vitale kan niet volgen, omdat het wordt gedomineerd door ego-reactie en ego-motief of de gewoonten van de uiterlijke natuur houden een manier van denken, voelen, handelen, leven in stand die totaal niet in harmonie is met de ervaring. Of het psychische en een deel van het denkvermogen en het emotionele wezen voelen vaak de nabijheid van de Moeder, maar de rest van de natuur wordt niet aangeboden en gaat zijn eigen weg, waardoor de scheiding van haar nabijheid wordt verlengd en afstand ontstaat. *Het is omdat de Sadhaks nooit hebben geprobeerd om de Yogische houding in alle dingen te hebben, ze zijn tevreden geweest met de gemeenschappelijke ideeën, gemeenschappelijke kijk op dingen, gemeenschappelijke motieven van het leven, alleen gevarieerd door innerlijke ervaringen en overgebracht naar het raamwerk van de Ashram in plaats van dat van de wereld buiten.* Het is niet genoeg en er is grote behoefte dat dit zou moeten veranderen."¹²⁴

Sri Aurobindo
9 september 1936

een ander ergens anders - een classificatie in de kleine hokjes van de geest. Zoals Moeder zei: "Drie of vier verbanden op zijn lichaam."

¹²⁴ Zie *Brieven over Yoga*, 23.904.

Juli 26, 1969

(Moeder wil met Satprem een paar passages van haar vertaling van 'Savitri' herzien.)

Maar nu merk ik dat ze deze citaten schrappen, ze laten twee regels in het midden weg – opeens zeg ik tegen mezelf: “Maar het hangt niet samen!” Ik vraag het, en F. zegt: “Ja, ze hebben één regel, twee regels weggelaten....” Dus wat moet er gedaan worden?

Het is absurd.

Hier, dit is allemaal klaar.

Ik hoef het niet nog een keer te zien: het is aan jou om het te zien. Het is mijn vertaling.

Wat moet ik doen?

(Lachend) Kijk of mijn vertaling goed is!

Maar Moeder, luister... waarom?

Nee, omdat sommige dingen misschien beter gezegd kunnen worden.

Ja, maar ik ben op mijn hoede. Weet u, ik heb geleerd dat wat volgens literaire kennis als "beter" wordt beschouwd, niet per se beter is vanuit het standpunt van de ware kracht.

Daar ben ik het helemaal mee eens.

Luister, wat je in principe zou moeten doen, is kijken (je kunt het meteen zien) of je iets vindt waarvan je denkt dat het niet zo goed is. Ik heb het "zo" gedaan; ik kan niet zeggen dat ik gehecht ben aan mijn vertaling, helemaal niet, maar als je me iets zou kunnen suggereren... *(Satprem begint een passage voor te lezen).*

Zoals je zei, het Frans is misschien een beetje onhandig, maar het is misschien de enige manier om precies te vertalen. Soms deed ik het opzettelijk.

Door een gordijn van helder denkvermogen toegelaten,
Dat hangt tussen onze gedachten en het absolute zicht,
Vond hij de occulte grot, de mystieke doorgang
Nabij de bron van inzicht in de ziel,
En ging binnen, waar de Vleugelen van de Glorie broeden
In de stille ruimte, waar alles voor altijd gekend is.

(I.V.74)

"Broeden"?...

Het is het beeld van een kip die broedt op haar eieren! "*De Vleugels van Glorie*" broeden op dingen zodat ze kunnen worden gerealiseerd.

Daar in een verborgen kamer, gesloten en verstomd,
Worden de geregistreerde grafieken van kosmische schrijver
En de tafels van de heilige Wet bewaard....
De symboolvermogens van getal en vorm,
En de geheime code van de geschiedenis van de wereld
En Natuur's correspondentie met de ziel
Staan geschreven in het mystieke hart van het Leven.
In het schijnsel van geest's kamer van herinneringen
Kon hij de lumineuze kanttekeningen ontdekken,
Die licht wierpen op de gekrabbelde ambigue boekrol,

(idem.)

(*Moeder lacht*) "*De gekrabbelde ambigue rol!*"!...

Is dat alles?

Hij zag het ongevormde denken in zielloze vormen,
Wist Materie zwanger met spiritueel besef,
Het Denkvermogen waagde zich de studie van het Onkenbare,
Het Leven aan haar zwangerschap van het Gouden Kind.

(I. V. 76)

Een Wil, een immense hoop greep nu zijn hart,
En om de bovenmenselijke vorm te onderscheiden,
Sloeg hij zijn ogen op naar ongeziene spirituele hoogten,
En aspireerde om een betere wereld naar beneden te brengen.

(idem.)

(*stilte*)

Gisteren las ik een ander deel van *Savitri* dat vertelt hoe de koning wordt getransformeerd¹²⁵ – dat zijn AL de ervaringen die mijn lichaam nu doormaakt! Ik wist er niets van (ik kan me dat helemaal niet herinneren), en ik leek alle ervaringen te lezen die mijn lichaam nu doormaakt.... Het is interessant.

Er zit ALLES in deze Savitri!

¹²⁵ The World-Soul, II.XIV.

En om die ervaringen zo te kunnen beschrijven, moet hij ze hebben gehad.

(*stilte*)

Het mysterie is altijd waarom hij vertrok.

Ja.

Ik herinner me nog heel duidelijk en precies (ik zie nog steeds de hele setting, in zijn kamer) een gesprek dat ik eens met hem had - in welk verband, weet ik niet... Het was... (ik vergeet wat eraan voorafging, begrijp je), hij vertelde me: *"We kunnen niet allebei op aarde blijven, een van ons moet gaan."* Toen zei ik tegen hem: *"Ik ben klaar, ik ga."* Toen vertelde hij me: *"Nee, je kunt niet gaan, jouw lichaam is beter dan het mijne, je kunt de transformatie beter ondergaan dan ik."*

En het vreemde is dat... Het vond plaats vlak voor al zijn fysieke problemen.

Maar ik hechtte niet al te veel belang [aan dat gesprek]; pas toen hij wegging, kwam het plotseling terug en dacht ik: "Dus daar wist hij het!..." Het was... Ik weet het niet. Het was bijna als een speculatie, begrijp je, die hij net noemde. Het was toen we verhuisden van het andere huis naar dit huis,¹²⁶ omdat het op een dag in die kamer gebeurde, hier [beneden], en het was vóór zijn ongeluk, voordat hij zijn been brak.¹²⁷ In welk verband weet ik niet meer. Dat is verdwenen. Maar ik herinner me nog helder, zo helder, ik zie de kamer en alles nog voor me, hoe hij was, hoe hij tegen me zei: *"We kunnen niet allebei op aarde blijven."* Dat is alles.

Maar waarom kunnen "beide" niet blijven?

Ah, dat is de vraag.

Waarom?

Maar toen hij het tegen me zei, vond ik het zo vanzelfsprekend dat ik het hem niet eens vroeg. Dus het moet ergens op gevolgd zijn, en dat iets is weg.

Want ik herinner me dat ik tegen hem zei: *"Ik ben er helemaal klaar voor, ik ga."* Toen keek hij me aan en hij zei: *"Nee, nee, jouw lichaam is beter dan het mijne, het kan... ondergaan"*

Waarom?... Hoe vaak heb ik mezelf die vraag sindsdien gesteld.

¹²⁶ In februari 1927.

¹²⁷ Op 24 november 1938.

Ja, je zou geneigd zijn te denken dat je met tweeën elkaar beter kunt ondersteunen...

(na een stilte)

Deze laatste paar dagen kwam het weer; weer keek ik en keek ik, en... *(Moeder opent haar handen, in een gebaar dat ze het niet weet)*. Het hing ergens van af, maar wat? Ik weet het niet.

(stilte)

Ik herinner me nog iets, maar dan veel recenter. Nadat hij was vertrokken, lang geleden, jaren en jaren geleden (het was niet zo lang nadat hij was vertrokken, misschien een jaar of twee), was ik beneden, in de badkamer beneden, en in die badkamer zat ik vroeg in de ochtend mijn ontbijt te nuttigen op de hoek van een tafel, zo. Toen, terwijl ik begon te eten, kwam hij en stond daar *(gebaar naast Moeder)*, en hij was zo concreet dat ik het gevoel had dat... het HEEL WEINIG zou kosten om weer materieel te worden. Dus ik zei tegen hem: *"Oh, je komt terug!"* Zo. En toen... antwoordde hij me: *"Ik zal bij je zijn, maar ik kan niet materieel terugkomen - ik MAG NIET materieel terugkomen."*

Het was zo materieel dat ik plotseling voelde: "Oh, niets, een gewoon niets zou genoeg zijn... [voor hem om te materialiseren]."

Maar betekent het niet dat Uw aanwezigheid hier hem op een dag zou kunnen helpen om te materialiseren in een ander lichaam?

Ja, ja... Dat zei hij duidelijk (ik vroeg hem), hij zei duidelijk, *"Ik kom alleen terug in een supramentaal lichaam."*

Dat was vóór wat ik je net vertelde.

Dus u zou hem helpen te materialiseren?

Ja, ja.

Maar er is de grote vraag van dat supramentale lichaam, ik weet het niet.

Ja, maar als het materialiseert, is dat anders. Het is niet hetzelfde als het creëren ervan.

Ja.

Als Sri Aurobindo opnieuw materialiseert, maar in een ander lichaam...

Ah, in een levend lichaam...

In een levend lichaam, maar gemaakt van een andere substantie dan de fysieke substantie.

Ja, maar dat is wat ik zei: die substantie, wanneer, hoe, wat?...

Maar op een veel lager niveau zijn blijvende materialisaties gemaakt - zoals die stenen die in het Guest House werden gegooid, bijvoorbeeld.¹²⁸

Ja.

Dus waarom kon deze substantie van licht niet op dezelfde manier materialiseren?

(lange stilte)

De wezens die die materialisaties doen (al die mediums) hebben altijd een heel dik lichaam, en het is een speciale substantie. Die materialisaties zijn niet permanent.

Die van de stenen was – die stenen die werden gegooid.¹²⁹

(stilte)

Oh, dat doet me aan iets denken: weet je die langharige S.B.?... Dr. S. is net bij hem langs geweest – hij kwam terug met een ring. Ik dacht altijd dat het een goocheltruc was of zoiets, maar de Doctor lijkt te zeggen... hij zegt: "Hij maakte een gebaar (*zoals een goocheltruc*), en hij stopte dit in mijn hand."

Het kan een materialisatie zijn.

Ja, maar hij doet dat soort materialisaties – hij doet het vaak, die man – maar hij gebruikt de laagste entiteiten van de vitale wereld; hij is een man die walgelijke omgang heeft met lagere entiteiten.¹³⁰

Oh?

Ja, terwijl dit [supramentale materialisatie] een ander soort materialisatie is.... Hij gebruikt de laagste entiteiten.

Hoe dan ook, toen de Dokter terugkwam, ZAG IK: het vindt uitsluitend plaats in het vitale. Ik ben er zeker van.

¹²⁸ In 1920.

¹²⁹ Sommige discipelen (Amrita bijvoorbeeld) hielden ze meerdere jaren vast.

¹³⁰ In dit verband zal de lezer met interesse (wanneer ze worden gepubliceerd) Pavitra's verslagen van avondgesprekken met Sri Aurobindo lezen, met name het gesprek van 12 mei 1926.

Maar hij materialiseert wel.

Dat doet hij.

(stilte)

In ieder geval weet ik daar niets van. Het ligt volledig buiten mijn bewustzijn.

Ja, maar die [truc van de ring] is helemaal naar beneden. Dit zou een ander soort materialisatie zijn.

(lange stilte)

We zullen zien.

Wat mij betreft, ik weet het niet.

(stilte)

In een kinderlijke verbeelding kunnen we ons een Sri Aurobindo voorstellen wiens lichtgevende substantie groeit, ontwikkelt, en wanneer de tijd rijp is, zou er alleen een overgang moeten worden gemaakt.

Dat kan. In ieder geval is het zeker dat hij zich in het subtiele fysieke bevindt. Hij is er de hele tijd.

Maar dit lichaam weet heel goed dat het niet is begiftigd met uitzonderlijke capaciteiten.... Het bedriegt zichzelf niet. Het heeft alleen een vurig, constant, intens geloof, oh!... Een geloof dat door niets kan worden geschokt. Maar dat is alles.

Het heeft nooit de wens of ambitie gehad om wonderen te verrichten - het is daar niet in geïnteresseerd. Het heeft veel wonderbaarlijke dingen gezien, maar het heeft altijd gevoeld dat het... de Allerhoogste Heer was die dat allemaal deed (wat het overigens heel natuurlijk vindt). Maar verbeeldingen... als ze komen, drijft het ze terug, het zegt: "Nee, dat interesseert me niet." Dingen die mensen "wonderbaarlijk" vinden, dat interesseert het allemaal niet. het zou niet verbaasd zijn om Sri Aurobindo ooit te zien binnenlopen – helemaal niet; maar het heeft geen... het voelt geen drang om het te doen, begrijp je! Het voelt geen behoefte om mensen te verbazen – helemaal niet.

Ja, natuurlijk!

We zullen zien.¹³¹ *(Moeder lacht)*

¹³¹ Diezelfde middag schreef Satprem, getroffen door een plotselinge gedachte, het volgende briefje aan Moeder: "Na het gesprek van vanochtend, dacht ik plotseling: 'Maar Savitri gaat de dood in op zoek naar Satyavan... dus Moeder gaat Sri Aurobindo terugbrengen?'" Moeder lijkt te hebben geantwoord aan degene die haar het briefje bracht: "Iets dergelijks."

Juli 30, 1969

(De "genezer" waarnaar in dit gesprek wordt verwezen, zal vaak in deze Agenda terugkomen en zal een beslissende rol in Satprem's leven, in de zin dat hij door een soort reductio ad absurdum Satprem plotseling zal laten begrijpen wie Moeder werkelijk is.)

Heb je gehoord van die genezer?... Iemand heeft geschreven vanuit Frankrijk, de zoon van een boer (denk ik), in ieder geval helemaal geen intellectueel, die zich per ongeluk realiseerde dat zijn handen een helende kracht hebben. Dus hij schrijft een hele lange brief waarin hij alles vertelt wat hij heeft gedaan, hoe hij zichzelf heeft ontwikkeld, enzovoort, totdat hij je boek tegenkwam;¹³² en toen hij je boek las, was het voor hem een openbaring (hij heeft geen filosofische geest of zoiets), hij zei: "Zou het kunnen dat ik onbewust Sri Aurobindo's yoga volg?"

Dus hij schrijft me, vertelt alles en stelt me die vraag.

Hoe deze ongeschoolde man het boek las en het was als een openbaring!... Hij zegt dat hij hier graag een paar weken wil komen - in feite komt hij, hij heeft zijn kaartje al gekocht. Het zal interessant zijn.

Ja, zeker.

Deze man... Ik weet het niet, ik denk dat hij nu oud is; hij werkte in de metro, dat soort dingen, maar zijn ouders kwamen van het land, ze waren boeren.

Hij vertelt verschillende van zijn ervaringen, vreemde. Ze lijken helemaal niet op die van de gebruikelijke genezers, ze lijken... Hij lijkt iets te hebben.

Hij merkte dat zijn handen een helend effect op hemzelf hadden, door zijn handen op te leggen.... Volgens zijn brief lijkt die kracht in de familie te zitten, want een nicht van hem, denk ik, genas dieren door haar handen op te leggen.

Maar wat ik interessant vond, is dat hier een ongeschoolde man is - hij had geen formele opleiding - die je boek las en "het Ding" voelde.

¹³² Sri Aurobindo of het avontuur van het bewustzijn.

Oh, maar die zijn veel ontvankelijker dan de anderen!

Oh, ja.

(stilte)

U weet dat ik mijn "Sannyasin" naar Parijs heb gestuurd, en de uitgever van de "Gold-Washer" wilde hem niet. Hij vond dat het "speculaties" waren, "abstracties."¹³³

Oh!... Is die heer van u een idioot?

Toen heeft F hier mijn boek gelezen (ik weet niet waarom ik het haar moest geven, want dat was niet mijn bedoeling), en ze is erg ontroerd, zo lijkt het. Ze heeft een vriendin in Frankrijk en wil haar vragen om het aan een andere uitgever ¹³⁴te presenteren.

(Moeder knikt)

Wat vindt u van deze 'Sannyasin'?

Ik vind het goed.

Ik vind je boek erg goed.

Vindt u?

Ja.

Nou, ik ben blij dat te horen!

Natuurlijk, je boek is erg mooi! Maar het is een boek van morgen, geen boek van gisteren. En deze heer van jou is waarschijnlijk een man van gisteren.

Maar ik heb goede hoop.

(stilte)

Ik bedoel, iemand die dit boek leest en niets voelt, moet innerlijk helemaal stompzinig zijn – het is de geest die in cirkels ronddraait.

¹³³ "Alles wat het meest vitaal en belangrijk voor je is, zal abstracties en speculaties blijken te zijn." Een vriend van Satprem bij dezelfde uitgeverij gaf hem deze uitleg: "Schreef je over Vietnam, het zwarte probleem, LSD, de Derde Wereld of Marcuse, dan zouden we a priori geïnteresseerd zijn, zelfs als we het niet met je eens waren. Maar hoofdletters maken ons bang. Sociale vrede is een onderwerp; vrede niet."

¹³⁴ Gallimard, die niet zal antwoorden.

Maar het heel vreemde is dat voor die mensen... alles wat wij abstract en onwaar vinden, zij concreet en waar vinden!

Ja.

Het is heel vreemd.

Ja, dat is waar.

Het is precies andersom!

Ja, precies, zij leven in complete Valsheid.

Maar luister, gisteren zag ik een dozijn jonge mannen en vrouwen die, denk ik, uit Amerika kwamen (ze kwamen uit verschillende landen), en ze hadden gevraagd om mij te zien. Ik zei, ik wil ze niet zien." Maar ze hadden het gevraagd, en L. werd bewogen door medelijden en bracht ze naar mij. Mon petit, als je wist hoe HOL ze waren!... Hol, niets dan woorden. En wat een vragen stelden ze mij!... "Wat is verantwoordelijkheid?..." Een van de meisjes vroeg mij: "Wat is het Goddelijke?"

(Het zijn allemaal ultramoderne mensen, weet je, veel te intelligent om in een godheid te geloven! Ze staan ver boven dat.) Ze vroeg mij met een spottend luchtje: "Wat is het Goddelijke?" Dus ik keek haar aan (*Moeder kijkt enorm geamuseerd*) en zei: "Het Goddelijke is de perfectie die je moet realiseren."

Ik heb me echt vermaakt!... Er viel niets meer te zeggen. (*Moeder lacht*)

*Ja, er valt niets meer te zeggen!*¹³⁵

(*stilte*)

Over een jaar of vijftig zal je boek heel beroemd zijn. Maar het is zijn tijd vooruit. Maar er zijn misschien wel mensen met flair – het is een kwestie van flair: ze begrijpen misschien niets, maar ze voelen wel.¹³⁶

(*lange stilte*)

Ik heb me afgevraagd of we in Auroville geen uitgeverij konden hebben, omdat Auroville een internationale stad is, en dus een INTERNATIONALE uitgeverij konden hebben. Er zouden boeken in elke taal zijn. Dat zou interessant zijn.

¹³⁵ Onder de vragen was er ook deze: "Wat zou het doel van ons leven moeten zijn?" Moeders antwoord: "Materieel gesproken, om slim te zijn. Spiritueel gesproken, om oprecht te zijn." (!)

¹³⁶ Vier jaar later, eind 1973, toen Moeder haar lichaam verliet, zal de Franse uitgever Robert Laffont dit boek voor publicatie aannemen.

Auroville begint redelijk bekend te worden in Amerika. Er is een dame (daar heb ik je over verteld) die van plan is om in 1972 met een boot te komen – ze is erg geïnteresseerd in Auroville, ze heeft bijeenkomsten en heeft contact met de overheid. Het lijkt daar redelijk goed te gaan. Dus we zouden een uitgeverij in meerdere talen kunnen hebben.

Wat we ook zouden moeten hebben is cinema – het heeft zo'n enorme kracht.

Ah!

We zouden een studio moeten hebben.

Weet je, F vertelde me dat ze dit boek als een film zag.

Ja, dat zou best kunnen.

Dat zou interessant zijn.

Want met cinema bereik je miljoenen mensen. En je hebt alles: je hebt licht, muziek, kleuren, gezichten... alles!

Maar het zou gedaan kunnen worden.

Alleen betekent het enorme fondsen.

Ja.

Maar ik zou het geweldig vinden om aan een film te werken... Ik vind het zo'n compleet middel van expressie: foto's, muziek, alles is aanwezig.

Ken je Paolo?... Hij maakt films. Waarom zouden jullie dat niet samen doen?... Hij komt terug.

Ik heb het gevoel dat er een buitengewone manier van werken is.

Ja.

Een boek bereikt maar op een nog steeds beperkte manier, terwijl een film betekent dat miljoenen mensen in een keer bereikt worden. Dus om een mooie, een ECHTE film te maken...

Ah, maar dit boek zou een hele goede film zijn! Je kon zien dat als Paolo terugkwam, hij eraan gewend was. Het zou kunnen beginnen met Italië, het maakt niet uit, dan zou het naar Frankrijk gaan, en dan... Het kan overal heen. Ja, hier is een idee!

De kracht van een mooie foto!... Het dringt zo gemakkelijk door, je kunt zoveel mensen bekeren – tenminste openen, de deuren openen.

Ja, ja.

(lange stilte)

En wat dacht je van... hoe heet dit ding ook alweer?... Ik kan de naam niet meer herinneren: weet je wel, bioscoop thuis?...

Televisie.

Televisie.... Maar het zou beter zijn als film dan op televisie.

Ja, televisie is erg beperkt. En het publiek is over het algemeen nogal vulgair. Het bereikt ook veel mensen, maar het is beperkt.

Ik noem het omdat Y's idee is om televisie te hebben in Auroville (ze werken eraan). Een ontvangstcentrum en een zendstation, om niet afhankelijk te zijn van anderen: een televisiestation in Auroville zelf.

Maar televisie is heel geschikt voor wetenschappelijke, technische uitzendingen, documentaires, informatie – op dat niveau is het heel nuttig.

Ja, maar niet voor literatuur.

Niet voor de schoonheid van beelden.

Ik weet het niet, ik heb het nog nooit gezien.

Het is een heel klein scherm, zoals dit.

Ik hield vroeger erg van cinema. Ik dacht altijd dat het voor goede doeleinden gebruikt kon worden.

Oh ja, het is een buitengewoon middel.

(stilte)

Maar je zou je boek in een film kunnen veranderen?

Ja. Het vereist wat werk, maar het kan.

Mijn idee komt van Paolo, maar jij zou natuurlijk... Paolo zou je technisch advies kunnen geven, maar jij zou degene moeten zijn die het doet.

Ja, zeker, het kan gedaan worden.

Ik heb het gevoel dat als ik er met hem over praat, hij het met plezier zou doen. De beweging in Italië gaat heel goed.

Ze zijn veel ontvankelijker in Italië.

Ah, het komt omdat ze pijnlijke ervaringen hebben gehad, mon petit. Ze weten wat het betekent om onderdrukt te worden.

En ze hebben niet die intellectuele arrogantie – dat is Frans.

(lange stilte)

Iemand heeft net vanuit Amerika geschreven (ik denk dat het Amerika is), ze bereiden wat ze denken dat een "revolutionaire" film zal zijn: het gaat over Hitler, de oorlog en kinderen!... Maar het is zo oud! Ze weten niet hoe verschrikkelijk oud het is!

Dit boek zou verfilmd moeten worden: in het Italiaans als het voor Italië is, in het Frans en in het Engels, en dan *(glimlachend)* zouden we zien... begrijp je, we zouden er drie verschillende films van moeten maken!

Ja, dat zou erg amusant zijn!

Gewoon om te zien...

Nou, het zou interessant zijn. In Amerika, in Frankrijk en in Italië. De drie vergelijken zou erg interessant zijn!

Wat mij betreft, ik heb scènes uit je boek GEZIEN, ik heb ze gezien – ik zie altijd scènes. Zelfs nu, zie ik scènes... Is het in dit boek dat je schrijft over iemand die droomt dat hij dood is?

Ja.

Ik zie dat. En het einde: ik zie het einde. Ik zie verschillende beelden. Dus ik zou heel graag willen weten wie die beelden zou nemen – die beelden bevinden zich ergens in een subtiele wereld.

Daar zorgen we voor.

Zelfs als het een paar jaar duurt, twee of drie jaar, dat maakt niet uit. Het maakt niet uit.

Maar je krijgt toch een vervolg?

(Satprem opent zijn handen)

Er moet een vervolg komen.

Stuur het naar me op!

Ja.

(lange stilte)

* * *

(Daarna keert Moeder terug naar het vorige gesprek over materialisaties, en Satprem's briefje waarin hij vroeg: 'Maar Savitri gaat de dood in op zoek naar Satyavan... dus Moeder gaat Sri Aurobindo terugbrengen?')

Ik heb je briefje ontvangen.... Maar je weet dat Sri Aurobindo zei dat hij terug wilde komen op aarde alleen in een bovenmenselijk lichaam... een supramentaal lichaam.¹³⁷

(stilte)

Er zijn meteen een heleboel problemen ontstaan.... Zie je, er is een aanzienlijk verschil tussen menselijk leven en dierlijk leven, en er zal een aanzienlijk verschil zijn tussen bovenmenselijk leven en menselijk leven (supramentaal leven en menselijk leven). Maar dan, IN WELKE ZIN?... Neem geheel... praktische dingen: Zullen ze huizen hebben? Hoe zullen ze leven?...

We kunnen ons voorstellen dat voedsel niet langer nodig zal zijn, dat er een andere methode van onderhoud zal zijn, maar...

Geen huizen nodig!

(Moeder hoort het niet en gaat verder)

Individueel leven of collectief leven? Een gebouwd huis, of een... spontaan huis?

Ze hebben geen huizen nodig, ze trekken zich terug!

Denk je dat ze zichzelf onzichtbaar kunnen maken?

Ja, ze kunnen zich terugtrekken.

Ah, dat is wat er bij me opkwam, maar ik...

Ze trekken zich terug en projecteren zichzelf dan, zoals dit [gebaar van samentrekking en uitbreiding].

(Moeder keurt goed en "kijkt")

Dat is wat er bij me opkwam. *(Lachend)* Het was zelfs... het kwam helemaal niet als gedachte, het kwam als FEIT - Een Sri Aurobindo die

¹³⁷ Lange tijd verwarde Moeder soms "supermenselijk" met "supramentaal", maar ze bedoelt duidelijk het laatste en niet het eerste.

zichtbaar wordt, die je kunt horen... en dan (*Moeder lacht*), die verdwijnt!
Dat is geweldig, mon petit! Dat zou geweldig zijn.

*(Moeder lacht
en blijft kijken)*

Een aantal dingen zouden de kracht hebben om zichtbaar of onzichtbaar te zijn: om te verschijnen wanneer er een reden voor is, en om te verdwijnen wanneer ze er niet meer hoeven te zijn.... Het opent prachtige horizonten!

Ja, maar dat is al zo in het subtiele fysieke.

Ja-ja, maar...

In principe is het het scherm tussen het leven en wat mensen "dood" noemen dat... moet verdwijnen. Want als ik zeg dat die wezens "terugtrekken naar binnen", nou, voor ons worden ze "dood", snap je? Voor mensen betekent het dat ze dood zijn. Dus in feite zou er een doorgang moeten zijn.

Nee, nee! Omdat er een lichaam overblijft dat je vernietigt of begraaft.

Ja, maar met dit supramentale wezen blijft er in feite geen "lichaam" over: hij internaliseert (wat betekent dat hij voor mensen "dood" wordt), of externaliseert, wat betekent dat hij voor mensen levend wordt, naar geloven van de ene staat naar de andere gaat.

Maar dat is mijn hele ervaring, dat het niet waar is, er is geen "leven en dood".

Nou, ja, precies! Dat bestaat niet. Maar er is nog steeds een sluier of een scherm tussen de twee staten.

Maar het is NU nog steeds zo - we kunnen een tijd voorzien dat het scherm weg is.

Ja! Dus als het weg is, zal Sri Aurobindo in staat zijn om van de ene staat naar de andere te gaan.

Oh, dat hij er constant zou zijn, hij zou constant verschijnen.

Hoe het scherm naar beneden te halen?

Ah!...

Hoe van de ene naar de andere te gaan?

(lange stilte)

Dat zullen we zien. Het opent... een heel ervaringsveld.

*(Moeder blijft lang "kijken",
en kijkt dan ineens heel geamuseerd)*

Ik heb net een visioen gehad... van hoe een leven eruit zal zien waarin wezens van het supramentale zich zullen vermengen met het fysieke leven... Het zal zijn... Weet je, voor driekwart van de mensheid zal het een vreselijke paniek zijn! Iemand verschijnt plotseling (*Moeder lacht*), en net als je iets tegen hem wilt zeggen, plof! niemand daar!

Je kunt je dat voorstellen.... De bandiet die op het punt staat zijn onheil te stichten, verschijnt er iemand... en net als hij zichzelf wil verdedigen, pof! (*Moeder lacht*) niemand daar.

Een geweldig middel tot actie!

Dus in feite is het later, als dit leven eenmaal is gevestigd, alleen het niet te transformeren residu dat... echt de dood zal zijn. En dat zal steeds minder worden.

(stilte)

We zullen ZIEN! (*Moeder lacht*)

Ik heb het gevoel dat er deuren zijn geopend.

(Moeder kijkt naar de toekomst)

Augustus

Augustus 2, 1969

Ik heb een bericht ontvangen van P.L. Hij komt op de 8ste aan. Hij schrijft alleen dit: "De ellende van de afgelopen weken verandert langzaam in kracht en kalmte... Ik moet bekennen dat ik veel heb geleden onder mijn falen met betrekking tot het Vaticaan, maar na wat u mij van Moeder hebt meegedeeld, wordt alles duidelijker..." Ja, ik had hem verteld dat het helemaal geen kwestie was van uiterlijke triomf of falen, dat het simpele feit van zijn AANWEZIGHEID daar fungeerde als een soort "relais" waardoor het Licht daar kon binnenkomen --- het feit dat hij daar was. Dat had ik hem verteld.

Wat mij betreft, ik zal er nog iets aan toevoegen. U begrijpt, ze hebben een poging gedaan om het hele Christendom te verenigen, en de Paus ging naar Genève om zich te verenigen met de Protestanten --- wat niet zo goed zou zijn geweest. Dat is niet wat nodig is, want het zou het Christendom hebben versterkt - verdeeldheid neemt een deel van zijn kracht weg. Het is de vereniging van ALLE religies die nodig is, niet de vereniging van het Christendom – ze hebben dat punt nog niet bereikt. Dus na er goed naar gekeken te hebben, zag ik dat het integendeel een goddelijke genade was dat het niet werkte.

Als je de kans hebt, kun je hem dat vertellen.

Ik weet niet of hij zelf nog Christen is....

Alles wat het Christendom kracht geeft, is niet goed. Het Christendom hoopte de aarde te domineren, en het is deze verdeling die zijn overheersing verhinderde. Met andere woorden, ik denk niet dat vereniging met de Protestanten het algemene werk van vereniging zou helpen. En voorlopig kunnen ze zich helemaal niets anders voorstellen dan alle Christenen bij elkaar te brengen.

* * *

Kort daarna:

Ik lees *Savitri*, het tweede boek, denk ik, de transformatie van de koning, zijn ervaring.¹³⁸ Ik had het heel lang geleden gelezen, ik kon me helemaal niet herinneren, helemaal niet; dezer dagen lees ik het opnieuw... en het is als een gedetailleerde beschrijving van de ervaring die mijn lichaam nu heeft! Bui-ten-ge-woon. Toen ik het opnieuw las, was ik verbijsterd.

Het is absoluut alsof mijn lichaam dat probeerde te kopiëren! En ik kon me helemaal niets meer herinneren, in de minste.... wat zou betekenen dat

¹³⁸ Boek Twee, Canto XIV, "De Wereldziel."

Sri Aurobindo het ding GEZIEN had – zag hij het, of ervoer hij het? Ik weet het niet... En dat is wat hij beschouwt als de supramentalisatie van het fysieke wezen. Herinner je je dat in *Savitri*?

Ik zal het opnieuw lezen.

* * *

Tegen het einde:

Heb je die brief van de genezer gezien?

Ja, en één ding viel me op: de indruk van een natuurlijke afwezigheid van ego bij deze man.

Het lijkt er inderdaad op.

Op geen enkel moment voelde ik een "ik" in dat.

Ja, dat klopt, het is heel interessant. We moeten hem laten komen.

Hij zei dat hij tegen september zou komen, maar dat zijn middelen beperkt zijn en de duur van zijn verblijf zal afhangen van de financiële omstandigheden hier.

Maar hier zal hem niet gevraagd worden om geld te geven, dat is alles. Hij zal niet hoeven te betalen. Als hij akkoord zou gaan om ons te laten zien wat hij kan doen, zou het andersom zijn (*lacht*), HIJ zou aan ons geven!

Maar als je hem ziet, zul je begrijpen met wat voor soort kracht hij in relatie staat.

Ja. Oh, maar ik begrijp het al. Het is heel interessant.

Maar ik zou graag het fysieke contact hebben om te zien.

Augustus 6, 1969

(Nadat ze verschillende zaken van het drukken heeft bestudeerd, vraagt Moeder abrupt:)

Ik wil je een materieel detail vragen: heb je genoeg kaas voor een week?!

Ja, ja, Moeder.

Weet je het zeker?... Want kaas is goed voor je. Als je meer wilt, is er niets makkelijker...

(Moeder kijkt naar Satprem's gezicht)

Ah, het is ja! *(Tegen Sujata)* Ga en vraag om een doos.

Je denkt aan alles!

Weet je, ik "denk" niet, maar dingen komen zo *(gebaar alsof op een scherm)*. Opeens zie ik, dus moet het waar zijn, het is niet mijn verbeelding.

Maar het is niet in mijn bewustzijn!

Ah, mon petit, ik zie veel meer dan waar jij je van bewust bent! *(Moeder lacht)* Het is in je onderbewustzijn.

Heb je nieuws over P.L.?

Nee, hij zou elk moment kunnen arriveren.

(Sujata komt terug met de doos) Hier! Eet het, kaas is goed voor je.

Als je bewuster zou kunnen zijn...

Ja!

Maar ik weet niet hoe ik dat moet doen!

(Moeder lacht)... Gisteravond heb ik de hele nacht met Sri Aurobindo doorgebracht, ergens, ik weet niet waar, maar er waren veel mensen. Wij waren met z'n tweeën, maar we zagen een heleboel mensen langskomen Maar het merkwaardige is dat als ik wakker word, het niet weggaat! En als ik weer ga liggen, is het daar, precies waar ik het had achtergelaten: het gaat door. Er is geen... Weet je, in dromen heb je een droom, en dan *(gebaar om naar een ander niveau te gaan)*, verandert het bewustzijn waarin je je bevindt plotseling, en is het voorbij, je moet moeite doen om je droom of de staat terug te krijgen - maar dit verandert niet! Het geeft geen krimp, het is er zo *(Moeder schuift de vingers van de ene hand tussen die van de andere)*, de hele tijd: het gaat door, of ik me er nu mee bezighoud of niet.

Het is vrij nieuw.

Ik heb niet langer het gevoel dat ik droom, begrijp je: het is een activiteit waar ik me bewust van word.

Maar Sri Aurobindo was... het is vreemd, hij zag eruit alsof hij jonger was. Hij was blij en erg geamuseerd, gaf allerlei soorten opmerkingen door – opmerkingen vol humor, weet je wel! – over dingen en mensen. Ik merkte dat hij... alsof hij vrolijker was, ik weet niet hoe ik het moet zeggen.

Gisteravond was het heel bijzonder. Ik heb niet meer het gevoel dat ik droom, helemaal niet meer. Het heeft niet meer met een droom te maken: het is een activiteit die maar doorgaat. Als ik heel rustig blijf, zo, gaat het maar door.

(lange stilte)

Uiteindelijk is het allemaal een kwestie van bewustzijn.

Het lichaam wordt INTENS bewust van wat reageert op de ware Invloed, en wat nog steeds het residu is van gewoonte en de universele, aardse ontwikkeling (algemeen, aards), heel bewust. Soms is het... bijna pijnlijk, weet je, die oude manier van zijn.

En op bepaalde momenten is het zicht bijna versluierd, alsof ik door een sluier kijk; op andere momenten is het ABSOLUUT precies. Ik kan niet geloven dat het van de ogen afhangt.

Bij sommige mensen zie ik ze heel precies als ze komen; bij anderen zie ik nauwelijks, nauwelijks waar hun ogen zijn, of hun mond... Het moet van iets anders afhangen.

(Moeder gaat in een lange overpeinzing die duurt tot het moment dat Satprem normaal gesproken weggaat)

Wat voelde je net?

...

Niets bijzonders?

Ik voel altijd de Kracht, daar, aanwezig.

Het was die wereld waar ik je over vertelde... alsof het deze wereld wilde BINNENKOMEN (en er zit inderdaad een grote kracht in), en, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen... alsof het zijn weg naar deze wereld wilde forceren. En het kwam... (weet je, het komt zonder de minste persoonlijke wil, ik ben zo *[stil, stil gebaar]*), het komt en DRINGT zichzelf OP, het vestigt zich met zoveel kracht. En de relatie met dingen en mensen en het bewustzijn werkt anders Het kwam heel sterk, en jij was ER IN: je was er niet buiten, je was erin. Dus ik hoopte dat je iets had gevoeld.

Het is altijd de Kracht die ik voel.

Zo is het, ja.

Maar in plaats van een transformatie zoals wij die ons voorstellen, zal het dan niet een soort invasie zijn van deze subtiele wereld, die de sluier, de barrière, zal doorbreken en de fysieke wereld zal binnengaan en zich zal manifesteren?

Het zou best kunnen... Het zou best kunnen!

Want een paar dagen geleden las ik opnieuw een tekst van Sri Aurobindo met een heel ander begrip....

Ah, welke tekst?

Het was een heel "gewone" tekst (ik heb hem meegenomen), in "Het raadsel van deze wereld."

Ah!

En aan het eind zegt hij dit, wat hij al vele malen heeft gezegd maar wat ik anders begrijp: "Zijn [mentale mens'] volledige bevrijding en verlichting zal komen wanneer hij de grens overschrijdt naar het licht van een nieuw superbewust bestaan...." En dan zegt hij:

"Maar op zichzelf zou dit niets veranderen aan de schepping hier, het ontwijken van een bevrijde ziel van de wereld maakt voor die wereld geen verschil. Maar deze overschrijding van de grens, als deze niet alleen wordt omgezet in een opstijgend maar ook in een afdalend doel, zou de transformatie betekenen van de grens van wat het nu is, een deksel, een barrière, in een doorgang voor de hogere krachten van bewustzijn van het Wezen dat er nu boven staat...."

Ooh!... Dat lijkt het te zijn.

Ja! Ik begreep het anders, maar men kan begrijpen dat... deze subtiele wereld het scherm of de barrière zal doorbreken en zich fysiek zal kunnen manifesteren!

Ja, dat lijkt te willen gebeuren.... Omdat het net nu zo noodzakelijk was.

(stilte)

Het enige wat je moet weten is of het fenomeen alleen waarneembaar zal zijn voor bepaalde bewustzijnen, of waarneembaar voor iedereen?... Zojuist bijvoorbeeld, ik... het werd niet alleen gevoeld: het is een soort visioen, een soort... alsof de atmosfeer was veranderd; en ik vroeg het je juist omdat ik wilde weten of ik alleen het had opgemerkt, of dat jij... was.

Maar ik voel alleen de Kracht, altijd.

Het is merkwaardig, het is alsof... de aard van beelden veranderde, ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.

(stilte)

*En aan het einde zegt hij dat als deze regel, deze barrière, zou kunnen worden omgezet in een doorgang voor de hogere machten, "... Het zou een nieuwe schepping op aarde betekenen, een binnenbrengen van de ultieme machten die de omstandigheden hier zouden omkeren."*¹³⁹

Ja, dat is het duidelijk. Dat is het duidelijk.

Maar tot nu toe werd dat allemaal begrepen als vage verschijnselen van bewustzijn hierboven, maar als het een manifestatie is van de...

Ah, nee, het is HIER.

Ja.

Maar dat is het: het is iets dat DRINGT om gemanifesteerd te worden. Ik zei het je, 's nachts voelde ik dat. En dan word je wakker en is het DAAR, het is niet bewogen; je BEWEEGT niet van de ene wereld naar de andere: de twee bewustzijnen zijn samen (*Moeder schuift de vingers van haar rechterhand tussen die van haar linkerhand*). Het gewone bewustzijn lijkt kunstmatig en het is "dominant" - maar het is NIET waarachtiger, het is minder waarachtig. Gisteravond was het heel, heel duidelijk.

Het zorgt voor heerlijke nachten, mon petit! Je slaapt niet, maar je bent veel meer uitgerust dan als je sliep.

Maar het gewone bewustzijn wordt een beetje omslachtig, een beetje pijnlijk, fysiek zo.

Oh, het is interessant, ik denk dat we het staartje van iets hebben opgevangen!

Ja, ja, zo voelt het!

We zullen zien! (*Moeder lacht*)

¹³⁹ "Het Raadsel van deze Wereld" (juli 1933) in *Brieven over Yoga*, 22.31.

Augustus 9, 1969

UNESCO wil een brochure over “tolerantie” publiceren en ze schreven K. om hem te vragen om een bericht van mij. Dus ik schreef iets (*Moeder lacht*), hier is het:

“Tolerantie is slechts de eerste stap naar wijsheid.
De behoefte om te tolereren duidt op de aanwezigheid van voorkeuren.
Hij wiens bewustzijn één is met het Allerhoogste Bewustzijn ontmoet alle dingen met een perfecte gelijkmoedigheid”

Ze blazen zichzelf zo op, ze denken nog steeds dat ze superieur zijn omdat ze “tolerant” zijn – en tolerantie is neerkijken op dingen met minachting.

(*stilte*)

Heb ik je gezien sinds die ervaring?... Ik heb er één nacht doorgebracht (maar ik weet niet meer welke), het was vreemd... Ik was met Sri Aurobindo, maar een Sri Aurobindo... (hoe zal ik het zeggen?) heel vrolijk, vol levendigheid, en iets meer materieel dan wat ik normaal zie, alsof... niet materieel, maar (ik weet niet hoe ik het moet uitleggen) preciezer, en we brachten uren door met samenwerken, dingen zien, mensen zien, dingen doen, en ga zo maar door. Maar toen, het vreemde, het eigenaardige, was dat het niet afhankelijk was van het feit dat mijn lichaam sliep: het sliep niet, het was gewoon stil; en middenin moest ik opstaan, maar toen ik dat deed, hielden dat bewustzijn en die activiteit niet op. Het was het gewone bewustzijn (dat wil zeggen, de perceptie van gewone dingen, van de kamer en dat alles) dat iets minder precies was. Het was alsof het op zijn kop stond, begrijp je. En het bleef lang zo, zelfs 's ochtends, totdat ik verplicht werd om mensen te zien en dingen te doen.

Het was heel bijzonder, het is de eerste keer dat het zo is gebeurd. Wat betekent dat dit licht innerlijke bewustzijn concreter was dan het gewone bewustzijn.

Het grappige is dat dit gewone bewustzijn, deze gewone dingen, niet zozeer vervagen en worden uitgewist: ze worden... als papier! (*Moeder lacht*) Papier, of schors, of... iets droogs... droog en dun en verstoken van de ware realiteit, gewoon als een dun uiterlijk. Het gevoel is zo (*Moeder maakt het gebaar om iets te voelen*), als papier of schors.

Het is de eerste keer dat het is gebeurd.

En een heel vrolijke Sri Aurobindo.... Het is vreemd... alsof hij heel blij is met de manier waarop de dingen gaan.

(*Moeder blijft lang stil*)

Heb ik je verteld dat in Italië een dierenarts een remedie tegen kanker heeft gevonden?... Deze man heeft ontdekt dat geiten, de geitensoort (mannelijk en vrouwelijk), nooit kanker hebben! Ze gingen zelfs zo ver dat ze probeerden ze kanker te laten krijgen, en dat lukte niet. Conclusie: in hun samenstelling zit iets tegen kanker; ze hebben ontdekt dat er iets in de maag zit (ik ben de details vergeten) en hij heeft een serum gemaakt. Omdat hij dierenarts is, heeft hij niet het recht om het te geven, maar hij heeft doktersvrienden en die dokters (een dozijn of zo) hebben het geprobeerd – een buitengewone genezing, zonder uitzondering. Maar met een verschil: de vrouwelijke geit geneest bepaalde gevallen, terwijl de mannelijke geit andere gevallen geneest; het is niet hetzelfde met de mannelijke of de vrouwelijke geit, ze genezen verschillende soorten kanker (ik begrijp er niets van). Hoe dan ook, hij woont ergens in Italië, ik weet niet waar, en ik heb hem gevraagd of hij hierheen wilde komen – hij heeft geaccepteerd. En hij gaat komen: er is een hele groep jonge Italianen die aan het einde van het jaar willen komen voor Sri Aurobindo's yoga, en hij zal waarschijnlijk met hen meegaan, of anders met Paolo als Paolo het niet erg vindt om zijn reis te betalen. Mijn bedoeling is om hem in contact te brengen met Dr. S., om ze dat samen te laten studeren, en als het goed werkt, zal ik hem vragen om te blijven. Want je weet dat S. nu een soort apotheek heeft in Auromodèle [in Auroville] (er is zelfs een jonge Franse geneeskundestudent die is gekomen en daar ook verblijft, hij is erg blij). Dus we zouden een "kankerkliniek" kunnen openen, dat zou erg interessant zijn! Want met S.'s aanwezigheid hier is er geen probleem – in Auroville kan hij doen wat hij wil. Dat zou geweldig zijn!

Hij komt voor het einde van het jaar. En de andere man, de genezer, komt in september... De andere, we zullen zien of hij hier wat mensen wil genezen, dat zou goed zijn.

Het zou meteen een interessante richting geven.... "Auroville, de stad van genezing"! Dat zou goed zijn!

De natuur zal andere middelen moeten bedenken om van het menselijk overschot af te komen!

Oh, er is geen gebrek aan middelen....

Het is angstaanjagend!

Er zou één manier zijn, om mensen onvruchtbaar te maken. Dat zou de beste manier zijn. En het lijkt erop dat ze al iets hebben gevonden; als een vrouw het regelmatig inneemt, krijgt ze geen kind - een pil.

Ja, maar mensen willen het niet.

Steeds meer willen het.... Oh, er is nog steeds die oude sentimentele gehechtheid. Nee, zolang de dood er is, is het gevoel van de noodzaak van voortplanting er; het is de aanwezigheid van de dood die zulke dingen, als een behoefte maakt. Maar als de dood er niet meer was...

Ik weet niet hoe het in andere landen is, maar hier was elke opzettelijke abortus een misdaad, dat wil zeggen, strafbaar volgens de wet – ze zijn dat nu aan het afschaffen. Er zijn te veel mensen.

Als je alleen al naar Pondicherry kijkt, is het angstaanjagend.

Oh, als ze vijf, zes... tot twaalf zijn, mon petit! Er zijn gezinnen met twaalf kinderen. Dus het is echt een te snelle vermenigvuldiging.

(lange stilte)

Dit Bewustzijn dat sinds januari aan het werk is, dringt er sterk op aan om bewust te worden en dingen te doen wanneer je wilt: je moet geboren worden wanneer je wilt, sterven wanneer je wilt, ziek worden wanneer je wilt - de wil moet het dominante principe zijn. Het dringt daar sterk op aan.

Ik denk dat dat veel zou veranderen.

(stilte)

Stel je voor dat er een herinnering bij me is opgekomen... van het begin van de eeuw. Ik weet niet waarom, en het zal niet verdwijnen. Dus, omdat het niet zal verdwijnen, zal ik het je vertellen - er kan een reden zijn, ik heb geen idee.

Vier van ons gingen op een trektocht van... Ik ben vergeten vanaf welke plek aan de oevers van de Rhône, om naar Genève te gaan, te voet de bergen overstekend, wij vieren – twee mannen, twee vrouwen.¹⁴⁰ We liepen verder, en toen we ergens rond lunchtijd aankwamen en honger hadden, aten we daar; toen we ergens rond het vallen van de avond aankwamen, sliepen we daar, en toen gingen we verder – het was echt avontuur. We kenden de route niet eens, we hadden een soort kaarten. Nou ja, eens, ver van een stad of dorp, op een bergweg, kwamen we rond lunchtijd aan bij een soort herberg – iets dat op een herberg leek, dat op zichzelf stond, mijlen van overal vandaan. We gingen naar binnen. Een oude man en een oude vrouw waren daar... Ze zagen er heel vreemd uit. Ze waren heel levendig, heel alert – ze zagen er vreemd uit. We vroegen of we daar konden eten. Ze zeiden ja. Ze keken ons aan, bekeken ons aandachtig en lieten ons toen in een grote kamer, met een tafel in een hoek en stoelen eromheen en ook grote banken – ik weet niet waar die kamer voor werd gebruikt. En ze lieten ons daar eten. Ze vroegen ons of we wilden – ze hadden een goede kleine witte wijn – of we er wat van wilden. De andere drie zeiden ja; wat mij betreft, ik was al gestopt met alcohol drinken. Ze zeiden ja, en ze dronken de wijn (het was een lichte wijn), ze spoelden hun eten ermee weg. Maar ik raakte het niet aan. Aan het einde van de maaltijd zeiden ze: "Oh, wat zijn we slaperig! We willen rusten, we doen een dutje."

¹⁴⁰ Hohlenberg, de Deense schilder die een portret van Sri Aurobindo maakte, lijkt er ook bij te zijn geweest. Moeder verwees al naar deze tocht in een Playground lezing van 5 mei 1951.

Dus ze gingen op de banken liggen en sliepen. Nu had ik een paar schoenen die me niet pasten en die pijn deden aan een van mijn grote tenen: het had een ontsteking veroorzaakt, het deed pijn en ik wilde mijn voet wassen om hem te desinfecteren. Ik voelde me helemaal niet slaperig. Ik ging zitten – er was een waskom en wat water en waste mijn voet.... Een half uur later ging de toegangsdeur van de kamer langzaam open en het oude echtpaar kwam binnen (*heimelijk gebaar*).... Ik zat vrij laag, dus ik was verborgen achter de tafels en ze zagen me niet. Ze kwamen op hun tenen binnen, keken alle kanten op en stonden op het punt om naar de banken te komen waar de anderen lagen, toen... ze me plotseling zagen – ah! (*Moeder schrikt zich een hoedje*) Ze bleven staan. Toen hief ik mijn hoofd op, keek naar ze en zei: "Jullie wilden...?"

"Oh," ze waren erg sluw, zeiden ze, "Oh, we kwamen alleen maar kijken of jullie iets nodig hadden." En ze gingen weg.

Ik wist OGENBLIKKELIJK dat ze waren gekomen om te stelen – ze hadden wat drugs in de wijn gedaan en waren gekomen om te stelen, denkend dat ik ook sliep.... Maar het beeld dat terugkwam was zo levendig, alsof ze slagersmessen in hun handen hadden!...

Waarom is het gekomen? Dat is wat ik niet kan begrijpen.

Dingen komen als ik er iets mee te maken heb... Dit verhaal is bijna... het moet in 1910 of '12 zijn geweest, hooguit meer dan vijftig jaar geleden. Die mensen waren oud, ze zijn allang dood – dus waarom is het gekomen? Wat kan ik ervan leren? Ik weet het niet... En het is LEVEND gebleven, weet je, als een levend wezen. Wat probeerde het te leren?... Natuurlijk, de aanwezigheid van de Genade, altijd – dat spreekt voor zich, ik hoef niet te worden getoond, ik weet het!

Ze waren ver weg van waar dan ook, er was niets in de omtrek....

Het was precies een filmscène, en helemaal klaar om te worden gefilmd.

Het gebeurde in Savoye, aan de Franse kant, in de bergen.

(lange stilte)

Vreemd...

Augustus 16, 1969

(Moeder had Satprem aangeraden om een wandeling te maken op het strand van Auroville om wat rust te krijgen, maar toen stond iemand er perse op om met hem mee te gaan.)

Niets interessants... Hoe gaat het met je? Je bent met F. gaan wandelen?

Ja, laatst zijn we gaan wandelen op het strand.

Ja. Was je er helemaal in verzonken of zo?

Waarom?

Ik weet het niet, ze vertelde me dat ze het gevoel had dat je er niet was. Dus ik vroeg me af of...

Ja, het is waar, ik was er niet. Ik had een beetje het gevoel dat ik... alles wegveegde.

(Moeder blijft stil)

Is het een vergissing?

Nee, helemaal niet! Helemaal niet, ze was alleen bang dat... Ze vroeg me: "Is Satprem in goede gezondheid?..." Ik denk van wel!

Ja!

Nee, zo vatte ze het niet op, ze was bang dat je ziek zou zijn.

Nee, ik bedoel, is het een vergissing om alles weg te vegen, om een blanco te maken, of wat?

Oh nee!... Oh nee....

Ik heb me vaak afgevraagd of ik er verkeerd aan deed: spontaan, het is om alles weg te vegen, een complete leegte te creëren, me dan naar iets daarboven te keren en absoluut stil en stil te zijn.

Ja, dat is de BESTE van alle methoden, er is geen betere dan dat. Dat is wat ik de hele tijd doe.

En als je dat niet zou doen...! Van alle kanten komt het zo (*gebaar van golven van aanval*). Nu willen ze me dwingen de politiek in te gaan... en het is een onuitsprekelijke modderpoel! Ik heb het nog nooit zo gezien als nu, omdat ik nu ZIE: ik zie mensen, dingen, reacties, wat er gebeurt.... Het is zo walgelijk!... Sri Aurobindo had me altijd gezegd: "We moeten uit de politiek blijven," en ik bleef erbuiten.

Van alle kanten vragen ze me om zegeningen... en ik geef iedereen zegeningen!¹⁴¹ (*Moeder lacht*) Maar ik waarschuw ze, ik vertel ze, zegeningen OM HET WERK TE DOEN. Ieder van hen vraagt zichzelf om te overwinnen, maar "dat" wijkt niet. Alles wat ik heb gedaan (omdat ik erin ben meegesleurd) is vragen om wat het beste is voor de toekomst van het land - het heeft al genoeg moeilijkheden gehad! Ik bedoel, er waren twee eeuwen van slavernij onder de Britten: dat heeft hen compleet verrot achtergelaten. Dus het is genoeg. Ze zouden erdoorheen moeten komen. Oh... onvoorstelbaar, het is onvoorstelbaar. De politiechef hier zegt: "Ik kan niet meer ingrijpen, want nu krijg ik te horen dat 'democratische rechten' je toestaan om alles te doen... Als mensen je huis binnenkomen" (hij zegt dit persoonlijk), "als opstandige dienaren je huis binnenkomen en ik tussenbeide kom, word ik berispt, krijg ik te horen: 'Je hebt je bemoeid met hun democratische rechten.'¹⁴² – Ze hebben een democratisch recht om een huis binnen te vallen! Dat is waar ze ideeën in hebben veranderd!... Wat betekent dat we helemaal gek zijn.

Het was C. die dat te horen kreeg, en C. antwoordde: "Oké, maar als je geen recht meer hebt om mensen te beschermen, hebben ze het recht om zichzelf te verdedigen; zolang jij de macht en het recht hebt om ze te beschermen, hebben ze niet het recht om zichzelf te verdedigen, maar als jij niet langer het recht hebt om mensen te beschermen, hebben ze het recht om zichzelf te verdedigen." Toen (*lachend*) zei de politiechef: "In dat geval zou het beter zijn als het niet de jongens van de Ashram zijn die verdedigen, want... En hij zei: "Oké, oké, ik zal ervoor zorgen!" (*Moeder lacht*)

Volledige waanzin!

Ook in Delhi is het volkomen waanzin.

Oh!... Oh... ze stemmen nu, en van alle kanten heeft iedereen mij om hulp gevraagd.... Ze stemmen nu... en wat voor kandidaten!

Eén kandidaat is een respectabel man, een fijne man,¹⁴³ maar hij is daar alleen maar neergezet om de macht van de anderen te verkleinen!... Openlijk. Er is helemaal geen intentie om hem te nomineren.

Nee, het is ongelooflijk... ongelooflijk rot.

¹⁴¹ Moeder verwijst naar de kandidaten voor de lopende presidents- verkiezingen. Het vreemde en grappige is dat Moeder haar zegen gaf aan twee kandidaten: V.V. Giri en Sanjiva Reddy; door een of andere eigenaardigheid in de communicatie zou Sanjiva Reddy ze pas ontvangen... acht jaar later op 13 juli 1977, de dag waarop hij tot president werd gekozen, na de opvolger van V.V. Giri. (Zie *The Hindu* van 14 juli 1977.)

¹⁴² Omdat de jongens van de Ashram sinds de aanval op de Ashram in 1965 de reputatie hebben "solide" te zijn.

¹⁴³ D. Deshmukh, die zich zal terugtrekken.

Maar wat er echt op het spel staat is niet het presidentschap, het is een wedstrijd om te weten of Indira omvergeworpen zal worden of niet.

Ja, dat klopt.

En ze zijn machtig, zij die haar willen omverwerpen.

Van de twee kandidaten is het de beste die het standpunt heeft ingenomen dat hij Indira.¹⁴⁴ wil omverwerpen. Hij is een man van integriteit en goodwill, maar hij begrijpt het niet, hij weet het niet – zij begrijpen het niet, ze weten het niet, geen van hen! Maar ik had hem laten vertellen dat ik achter Indira stond (omdat hij mij om mijn hulp vroeg), dat ik achter Indira stond, en hij moest oppassen – achter Indira EN WAT ZE DOET. Want wat ze doet, doet ze nadat ze me heeft gevraagd of ze het moet doen, en ik heb ja gezegd.

Het is die hele kwestie met banken¹⁴⁵ en de oplichters die daar zijn.

Ik weet het niet...

Ik denk democratie... Al op tienjarige leeftijd vond ik democratie idioot (daar, in Frankrijk), maar hoe dan ook... Het is idioot daar, in Frankrijk (maar dat maakt niet uit), maar ik denk in ieder geval niet dat democratie HELEMAAL een organisatie is die in overeenstemming is met de geest van India – helemaal niet. En het bewijs is dat het helemaal niet de collectiviteit van mensen is die de zaken controleert, het zijn een paar schurken die zichzelf naar voren duwen en zeggen: "Ik vertegenwoordig dit, ik vertegenwoordig dat..."¹⁴⁶

(stilte)

Helaas zou de nieuwe indringer China zijn, en dat... dat zou angstaanjagend zijn.

(stilte)

Hoe dan ook...

Maar weet je dat Sri Aurobindo in "The Ideal of Human ?Unity" zwart op wit zegt dat het volgende slagveld India zou zijn?

Ja, ja.

¹⁴⁴ Sanjiva Reddy, die in 1977 tot president wordt gekozen.

¹⁴⁵ De nationalisatie van de banken, bevolen door Indira, heeft ervoor gezorgd dat het Congres in twee tegenovergestelde kampen is gesplitst (het "oude Congres" en het "nieuwe Congres"), elk met zijn eigen presidentskandidaat.

¹⁴⁶ In een ongedateerde notitie schreef Moeder ooit: "Democratie was honderd jaar geleden noodzakelijk en nuttig, maar nu moeten we verder gaan als we een stap voorwaarts willen zetten naar een nieuwe schepping."

Dat het conflict in Azië zou plaatsvinden, met India als het eerste slagveld.¹⁴⁷

Ja, dat weet ik heel goed, we hebben er samen over gesproken voordat hij het schreef. Dat weet ik heel goed.

(lange stilte)

Er is een Chinees in Shantiniketan (ik ben zijn naam vergeten¹⁴⁸) die ooit Sri Aurobindo kwam opzoeken; ik ken hem, hij sprak met mij. Hij is een filosoof. Hij had eigendommen in China (hij woont in India) en gaf alles aan de Communisten, zeggende: ik geef het aan jou, zodat jij het niet hoeft te nemen"!... Hij vertelde mij persoonlijk (ik was beneden, lang geleden, Sri Aurobindo was daar¹⁴⁹), hij zei tegen mij: "China is een zeer intelligent land; ze zouden de geschriften van Sri Aurobindo kunnen begrijpen, en ik zie NIETS ANDERS dat de wereld van verwarring zou kunnen redden...." Alleen zou het natuurlijk in het Chinees moeten zijn - dat is wat S.H.¹⁵⁰ deed, hij zette het in het Chinees, maar nu is het niet eens gedrukt en kan het China niet binnen.

En ze hakken de hoofden af van alle intellectuelen daar¹⁵¹ ze slopen een hele generatie - verdoven een hele generatie.

Ja.

(Moeder gaat lang in concentratie)

Uiteindelijk ben ik er absoluut van overtuigd dat verwarring ons leert om van dag tot dag te leven, dat wil zeggen, zonder ons bezig te houden met wat er kan gebeuren of wat er zal gebeuren, maar ons alleen bezig te houden van dag tot dag met wat we moeten doen. Al het denken en voorzien en bedenken en alles wat verdergaat, brengt veel wanorde met zich mee.

Om bijna van minuut tot minuut te leven, om zo te zijn (*gebaar omhoog gericht*), alleen aandacht te hebben voor "hetgeen" dat je elk moment moet doen - en het Al-Bewustzijn te laten beslissen... We weten nooit dingen, zelfs niet met de meest algemene visie; we weten dingen nooit, behalve HEEL gedeeltelijk - heel gedeeltelijk. Dus onze aandacht wordt getrokken naar dit, getrokken naar dat, maar er bestaat ook zoiets en zoiets. En om

¹⁴⁷ "Het zou redelijk veilig zijn om de volgende grote menselijke botsing met Azië te voorspellen als zijn eerste veld of zijn oorsprong.... De mogelijkheid van een enorm wereldconflict zou ontstaan dat alles wat eerder is ervaren in de schaduw stelt." (15.367 & 567)

¹⁴⁸ Tan Yun-shan.

¹⁴⁹ Hij kwam voor de darshan van 2 november.

¹⁵⁰ Een Chinese discipel, een schilder.

¹⁵¹ De "culturele revolutie."

veel belang te hechten aan gevaarlijke of schadelijke dingen, geef je ze kracht.

(Moeder gaat in contemplatie)

Wanneer men wordt aangevallen door de visie van deze wanorde en deze verwarring, is er maar één ding te doen, het is het bewustzijn ingaan waarin men weet dat er maar ÉÉN Wezen is, ÉÉN Bewustzijn, ÉÉN Kracht – er is maar ÉÉN Eenheid – en al die dingen vinden plaats binnen deze Eenheid. En dat al onze nietige visie, onze nietige kennis, onze nietige oordelen, onze nietige... alles is niets, het is microscopisch in vergelijking met het Bewustzijn dat heerst over het Geheel. En dan, als men ook maar enigszins het besef heeft waarom afzonderlijke individualiteiten bestaan, is het misschien alleen om aspiratie mogelijk te maken – het bestaan van aspiratie, van deze beweging, deze beweging van zelf-gave en overgave, van vertrouwen en GELOOF. Het geloof dat daar de bestaansreden van de samenstelling van individuen ligt, en de aspiratie om DAT te worden in al je intensiteit en al je oprechtheid... Dat is het enige dat nodig is.

Dat is het enige dat nodig is, het ENIGE; het enige dat blijft bestaan. Al de rest... fantasmagorie.

Het is het enige dat in elk geval effectief is: wanneer je iets wilt doen, wanneer je iets niet kunt doen, wanneer je handelt, wanneer het lichaam niet langer kan handelen... In IEDER en ELK geval, dat alleen – dat alleen: maak bewust contact met het Opperste Bewustzijn, verenig je ermee, en... wacht. Daar.

Dan ontvang je de exacte indicatie van wat je elke minuut moet doen – doen of niet doen, handelen of stil blijven. Dat is alles. Zelfs zijn of niet zijn. En het is de enige oplossing. Steeds meer, steeds meer is deze zekerheid er: het is de ENIGE oplossing. Al de rest is kinderachtig.

En alle activiteiten, alle mogelijkheden kunnen op natuurlijke wijze worden benut, het doet de willekeur van persoonlijke keuze, dat is alles. Alle mogelijkheden zijn er, alle, maar alle dingen zijn er, alle percepties zijn er, alle kennis is er --- alleen, persoonlijke willekeur is weggewerkt. En deze persoonlijke willekeur lijkt zo kinderachtig! Zo kinderachtig... dwaasheid - dwaasheid, onwetende domheid.

Ik voel, ik voel die agitatie, zo *(Moeder voelt de lucht)*, oef! Het wervelt rond in de atmosfeer!

Arme mensheid.

(lange stilte)

Daar is het.

Hier *(Moeder geeft rozen)*.

Dat alles om de wereld te leren terug te keren naar de Heer, naar zijn Bewustzijn... Waarom? Is dat waarom er een schepping is geweest?...

(stilte)

Maar ik heb een praktisch probleem: elke keer dat ik dit blanco maak, om me hierboven af te stemmen, op... dat iets, voel ik dat ik nooit een precies antwoord krijg: er is een MASSA van Kracht, solide, en dat is alles.

Oh, krijg je nooit een antwoord?

Het is altijd hetzelfde: die Macht daar, onbewogen.

Nou, nou!

Gisteren bijvoorbeeld, tijdens de meditatie,¹⁵² was het hetzelfde – het is altijd hetzelfde : dit enorme Ding daar, machtig, maar dat niets zal zeggen.

Maar heb je dan niet het gevoel van... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen, want het is noch welzijn noch... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Het is iets dat... er zijn geen woorden om het uit te drukken, maar het laat je absoluut tevreden achter.

Je voelt je op je gemak.

Ah!

Ja, je voelt je op je gemak, dat is zeker.

Ah, dan is het goed, het is goed. Alles, al de rest is nutteloos.

Ja, maar begrijpt u, hoe u de ware, juiste impuls kunt hebben?

Maar dat is ONDER deze staat.

Beneden?

Het is beneden.

Deze staat... Uit ervaring weet ik dat het de staat is waarin MEN DE WERELD KAN VERANDEREN. Men wordt een soort instrument (dat zich er zelfs niet van bewust is dat het een instrument is, begrijp je), dat wordt gebruikt voor... *(gebaar dat de stroom van krachten door het instrument laat zien)* het projecteren van krachten *(gebaar in elke richting vanuit het centrale instrument)*. Weet u, de hersenen zijn veel, veel te klein - zelfs als ze heel groot zijn, zijn ze te klein om te begrijpen; daarom is er deze leegte in de geest. En het "ding" vindt plaats.

¹⁵² Van 15 augustus, op de verjaardag van Sri Aurobindo.

Dus dan realiseert u zich dat het voor de doeleinden van het heel kleine leven dat u vertegenwoordigt, automatisch plaatsvindt, en het laat u gewoon elke minuut doen wat u moet doen, zonder... zonder berekening, zonder speculatie, zonder beslissing, zonder iets, zoals dit (*hetzelfde gebaar van stromen door het instrument*).

Ik heb de ervaring gehad, maar dan een persoonlijke, dat als er iets in het lichaam van streek is (een pijn of een ongemak, of iets dat niet werkt zoals het hoort), wanneer je door die staat bent gegaan, de pijn verdwijnt – het verdwijnt, het verdwijnt. Scherpe pijnen, weet je: volledig verdwenen, je weet niet eens hoe! "Ah, het is weg," zo.

En in het contact met mensen en het contact met de dingen van het leven, de eenvoud van een kind. Dat is, je doet dingen zonder... vooral, zonder speculatie.

Met die arbeiders, bijvoorbeeld... Je weet dat de arbeiders (niet de arbeiders, de bedienden) mij drie dagen geleden een dreigbrief stuurden (heb je daar wel eens van gehoord?); een dreigbrief (in het Engels) waarin stond dat ik ze moest ontvangen en met ze moest praten over hun werkomstandigheden, anders zouden ze op 15 augustus, gisteren, chaos veroorzaken. De brief werd aan mij voorgelezen. Ik was zo (*gebaar omhoog*) en er kwam gewoon... (ah, ik vergat: ze schreven ook dat als ik niet zou antwoorden, ze zouden concluderen dat de brief niet aan mij was gegeven, dat ik hem niet had gezien, en dat ze dan zouden beginnen met hun agitatie). Dus het kwam zo - geen gedachte, begrijp je, helemaal leeg, zo --- het kwam, ik pakte een stuk papier en ik schreef (in het Engels), ik heb je brief ontvangen en gelezen..." en toen, "*Als je ook maar de geringste angst voor God hebt, hou je mond.*" De brief werd verstuurd - ze deden niets, geen enkele beweging.

Het is zo, zie je, ik probeer altijd in de staat te zijn die je beschrijft, zo, WAT ER OOK GEBEURT, en altijd --- altijd, zonder uitzondering - als er iets gedaan moet worden, word ik gedwongen het te doen.

Ik kan niets anders zeggen, zo is het.

En ik heb gemerkt dat ik op verschillende momenten, met verschillende mensen, heel anders word gemaakt om te handelen, en de ervaring is zelf heel anders – opnieuw, alles zo (*hetzelfde gebaar omhoog gedraaid, onbeweeglijk*).

Alleen, je moet een staat hebben bereikt waarin er, vanzelfsprekend, geen voorkeuren of verlangens of afkeer of aantrekkingskracht of wat dan ook meer zijn – dat is allemaal weg.

En bovenal, bovenal, geen angst – boven alles. Van alle dingen is dat het meest nodig.

Ik praat er over het algemeen niet over omdat... omdat ik denk dat het iedereen alleen wordt gegeven als hij er klaar voor is.

Het moet spontaan, natuurlijk zijn.

Voilà, mon petit.

Augustus 20, 1969

(De Vaticaanse discipel is aangekomen in Pondicherry)

Ik zag PL.... Er zijn twee dingen, eerst een persoonlijke, dan een meer algemene. Hij zei dat de laatste keer dat hij u zag, nadat hij u had verlaten, hij naar de Samadhi ging, en daar had hij plotseling een extreem scherpe pijn in de onderbuik. Maar hij zei dat het heel vreemd was omdat het niet voelde als een gewone pijn: het weerhield hem er niet van om rond te lopen, maar het bleef daar gecentreerd – een scherpe pijn.

Wat mij betreft, ik ben bang dat die mensen daar een betovering over hem hebben uitgesproken.

Denk je dat het dat is?... Ik weet het niet; toen hij dat zei, voelde ik dat het een van de lagere "centra" was die werd aangerakt door het Licht.

(Moeder schudt haar hoofd) En bleef die pijn lang?

Ik weet het niet, misschien vijftien of twintig minuten.

En toen verdween het.

Het was nadat hij u had gezien, terwijl hij in de Samadhi was.

Ik denk dat die mensen heel capabel zijn tot het uitspreken van een spreuk.

Ja, maar omdat jij hier bent, zou het hem niet mogen raken.

Ah, nee, zo is het niet! Het wordt bewust gedaan tegen... niet tegen hem, maar tegen wat hij hier ontvangt. Dus het verandert zijn persoonlijke sensatie (ze zijn erg bedreven in die dingen); naar zijn persoonlijke sensatie, het gevoel van Ananda, van... (het is niet helemaal een "vreugde", het is echt de Ananda van de aanwezigheid van de Kracht)

wordt omgezet in pijn. Dat weten ze hoe ze moeten doen. Voor de sensatie zelf.

Omdat het algemeen bekend is dat wanneer het Licht de lagere centra raakt, het soms deze gewelddadige sensatie oproept.

Ja... Maar het deed hem geen pijn; ik bedoel dat hij pijn voelde, maar het deed hem geen pijn.

Dat deed het niet, het had geen fysiek effect.

Ja, dat klopt.

Zie je, als er niets in zijn mentale of vitale of fysieke samenstelling was om te reageren op de kracht van die mensen, zou hij geen pijn hebben gevoeld – maar er is noodzakelijkerwijs iets. En dat is wat hem het als pijn liet voelen, terwijl het geen echte pijn is.

Er is zeker nog steeds iets in hem dat bang kan worden (dat zag ik), en dat is genoeg. Het fungeert als een schakel.

Gaat hij terug, of blijft hij nog wat langer?

Hij blijft een paar weken.

Dan zie ik hem nog een keer, want ik wil proberen iets te doen.

De dag voor dat incident had hij een visioen (ik weet niet of er een verband is). Hij was bij mij, we liepen samen op een bergweg; ik hield zijn hand vast. Toen, na een tijdje, voelde hij zich moe; hij zei tegen mij: "Oh, ik ben moe." Maar ik hield zijn hand vast en ik zei tegen hem: "Kom." We liepen verder in die berg, toen zei hij opnieuw: "Je gaat te snel voor mij, ik kan je niet volgen." Opnieuw zei ik hem: "Kom," en trok hem mee. Toen bereikten we de top van die berg, het was helemaal licht, en er was een soort afgrond. En het lijkt erop dat ik hem in de afgrond heb gegooid - zonder enige gewelddadigheid, enige beweging van passie: ik gooide hem gewoon in de afgrond. En hij ging naar beneden - hij vertelde me: "Het was geen val, het was eerder een afdaling; ik zou helemaal niet beneden neerstorten: ik ging gewoon naar beneden." En hij zag mijn ogen bovenaan. Hij voelde geen passie, geen gewelddadigheid, niets van dien aard in mij, maar gewoon, stilletjes, gooide ik hem in de leegte.

Het betekent dat zijn denkvermogen is beïnvloed.

Beïnvloed?

Ja, door hen.

(lange stilte)

Ik zal hem nog een keer zien.

Zal ik doorgaan?

Ja, ja.

Hij vertelde me dat hij het gevoel had dat hij dit jaar uit het Vaticaan zou worden gezet.

Oh!

Hij heeft dat gevoel gehad. Hij zei: "Ze zullen het doen zoals ze dat gewoonlijk doen; ze geven je over het algemeen ergens een promotie: ze kunnen me bijvoorbeeld tot bisschop van [dit en dat land] nomineren." Dan zou hij uit het Vaticaan worden gezet. Maar als zoiets gebeurt, word je "onder het Heilig Officie" geplaatst, wat betekent dat je met niemand mag praten en verplicht bent om met ja of nee te antwoorden. "Als deze situatie zich voordoet," vraagt PL., "wat moet ik dan doen? Moet ik het uitvechten om mijn plaats in het Vaticaan te bevestigen, omdat ze me de redenen voor mijn uitsluiting moeten geven" (hij kan openlijk hun bedoelingen aanvechten), "of moet ik accepteren, verstrikt raken in de mazen van een functie als die van bisschop [van dat en dat land], met tegelijkertijd een vrij wijdverbreide actieradius - moet ik dat accepteren? Of wat moet ik in dat geval doen?" Hij heeft het gevoel dat hij dit jaar uit het Vaticaan wordt gezet.

Is het officieel de Paus die het doet, of de kardinalen?

Het gebeurt altijd op voorstel van de kardinalen. Het is niet de Paus die het doet, het wordt alleen onder zijn handtekening gezet.

Nee, maar ik bedoel...

Nee, nee! Ik denk niet dat de Paus iets tegen P.L. heeft, maar er is een kleine kliek om hem heen die dingen manipuleert en hem gevangen zet.

Ja, dat is het, hij zit gevangen.

Ja, PL. vertelde me: "Hij zit gevangen."

Wat is zijn functie in het Vaticaan?

Hij zit bij de rechtbank die alle echtscheidingszaken en dergelijke behandelt. Het heet de "Rota" en het is de hoogste kerkelijke rechtbank.

En wat is hij daar?

Ik denk dat er zes rechters zijn, en hij is er een van.

Het is beter dat hij daar niet blijft.

Het is beter?... Moet hij elders een "Promotie" accepteren?

Ja. Het maakt niet uit. Worden die mensen betaald?

Ja. Ze halen allerlei gemene trucs met hem uit, door hem minder te betalen, in feite; ze halen allerlei vieze trucs uit om hem weg te jagen.

Het is beter dat hij gaat.

Moet hij op eigen gezag gaan, of wachten tot het zover is?

Nee, laat hem wachten.

(stilte)

Dat is de eerste les die je moet leren om het echte werk te doen: geen zelfrespect hebben. Dingen moeten van je afglijden zonder je te raken. Dat is HEEL BELANGRIJK.

(stilte)

Zijn bisschoppen vrij om te doen wat ze willen? Ik bedoel, mogen ze reizen?

Ja, ja.

Dat kunnen ze?

Ja, ze hebben een grote onafhankelijkheid. Natuurlijk moeten ze alle religieuze beslissingen verwijzen, maar anders zijn ze heel vrij.

In hun privéleven.

Ja.

Als ze dat doen, is het goed.

Hij moet gewoon stil blijven.

Is er nog iets anders?

Ja, hij heeft een visioen gehad van een veel algemenere orde. Opeens had hij het gevoel dat de Paus dood was. Het was dezelfde sfeer als ten tijde van de dood van Pius XII en de dood van Johannes XXIII: "De Paus is dood." Toen kwamen alle kardinalen bijeen in een besloten conclaaf om een nieuwe Paus te kiezen zoals gewoonlijk. En ze slaagden er niet in om een nieuwe Paus te kiezen; de tijd verstreek, maar ze slaagden er niet in om een nieuwe Paus te kiezen - de Paus

was dood, maar ze konden er geen kiezen. Toen viel er plotseling een bom op het Vaticaan - alle kardinalen werden verpletterd, het hele Vaticaan werd verpletterd door die bom. En ineens zag hij die bom veranderen in een soort gouden zon, of gouden bal, en uit alle Vaticaanse musea (die waren verpletterd - die plaatsen waar Michelangelo's en al die schatten waren), kwam een leger ratten!

(Moeder lacht)

...Ratten en "misvormde" beesten, vertelde hij me. Van al die schatten van het Vaticaan, waren er alleen maar overal ratten.... En tegelijkertijd was er het gevoel van die paar honderd miljoenen gelovigen die daar waren, zich afvragend: "Wat moeten we doen? Wat gaan we doen?..."

Het is interessant.

(stilte)

Worden de Pausen altijd gekozen uit de kardinalen?

*Altijd, ja, uit het college van kardinalen.*¹⁵³

(lange stilte)

Er zijn al twee Pausen meer geweest dan voorspeld.

Echt waar?

De laatste twee: deze en de vorige. We zullen zien.

Augustus 23, 1969

Gisteren zag ik Y. Ze vertelde me wat ze wilde doen: haar nieuwe manier van opvoeden... Het was nogal grappig!... Het lijkt erop dat er in een doos de miniatuurreproductie zit van zoveel mogelijk dingen van de aarde als maar kunnen worden weergegeven: mensen, dieren, voorwerpen, huizen, enzovoort. Dat alles wordt in een grote doos gemengd, op een soort tafel, en de grote en kleine kinderen worden daar allemaal bij elkaar gezet, en

¹⁵³ Er waren uitzonderingen, zoals we later zullen zien (op 13 september).
23 augustus 1969

krijgen een vaste tijd (denk ik): ze moeten iets maken van de voorwerpen op de tafel – helemaal vrij, ze doen wat ze willen. En het lijkt erop dat je hun karakter kunt herkennen aan wat ze doen, de manier waarop ze de objecten gebruiken en in elkaar zetten... Ter illustratie, ze vertelde me dat ze er iemand neergezet hadden (ze vertelde me niet wie), blijkbaar een wijze, een wijze die weet van het bestaan van yoga, en het resultaat van zijn werk was dit: een Indiaan die mikte om een ander neer te schieten, de tweede Indiaan die mikte om een ander neer te schieten, en de derde Indiaan die mikte om een ander neer te schieten – vier van die dingen, op een rij. Dan de laatste Indiaan, de vierde, mikte om een leeuw te doden, en de leeuw die op een hert afstormde om het te doden.... Daar is zijn tableau! En hij vertelde ze dat dat een beeld van het leven was....

Daaruit blijkt dat ze zijn karakter zeker kennen! (*Moeder lacht spottend*) Ik vond het buitengewoon amusant!

De wijze moet ze een goede grap hebben uitgehaald (!), hij moet ze voor de gek hebben gehouden en ze hadden het niet door, ze namen het serieus... Ze lijken hem te hebben gevraagd wat het was, en hij zei: "Dit is het leven..." Wij zien het zo, maar het is andersom: het begint echt met de leeuw die achter het hert aan rent, dan komt de Indiaan de leeuw tegenhouden en schiet erop, dan... Ik vond het erg amusant!

Ze is ervan overtuigd dat het de manier is om iemands karakter te ontdekken.

Maar dat lijkt me allemaal erg oppervlakkig.

Absoluut!

Absoluut. Maar natuurlijk doen ze alleen maar oppervlakkig. Ze weten niet eens dat er een diepte bestaat. Of als ze erover horen, ontkennen ze het.

Nee, maar degenen die dat organiseren en geacht worden te weten dat er een diepte bestaat, geloven ze dat ze door zo'n spel een diepte kunnen bereiken?

Ik denk niet, dat zij dat geloven. Ik denk dat ze vinden dat ze het hoogtepunt van hun mentale ontwikkeling hebben bereikt.

Het is voor de opvoeding van kinderen, heel klein genomen. Ze worden vrijgelaten op een plek, ze doen wat ze willen --- absoluut vrij, met alles wat ze nodig hebben tot hun beschikking. Dus degenen die hun tijd besteden aan vechten, zouden een vechterskarakter hebben! (*Moeder lacht*) Sommigen blijven helemaal alleen, anderen komen samen – van alles dat hun karakters vastberaden zijn. Dus ze wil dat in Auroville doen. Ik zei haar: "Hoe voorkom je dat ze verdrinken?!" antwoordde ze, "Oh, we zullen een barrière in de zee plaatsen om te voorkomen dat ze te ver gaan." (Ze heeft de plek al uitgekozen, bij F's hut, ze willen zelfs een van de

plekken die F heeft gekocht in beslag nemen: ze zullen de kinderen daar onderbrengen.) Ik zei, "Er zijn haaien in de zee." Dus ze rekenen erop dat hun barrière de haaien tegenhoudt – die zal sterk moeten zijn!... Deze mensen lijken mij in hun verbeelding te leven.

En ze zijn er zo van overtuigd dat ze weten dat je ze niets te vertellen hebt. Af en toe vertel ik een mop om te zien – oh, brrr!...

Wat me opvalt, is dat ik het heel oud vind.

(Moeder lacht)

Er zit geen hefboom van de toekomst in.

Nee, niets. Niets.

En om het helemaal af te maken, wie gaat daar wonen en over de kinderen waken, behalve A. – A!! A. is degene die in Zwitserland deze nieuwe methode heeft geleerd om karakters van mensen te beschrijven, hij is degene die het terugbracht, en het interesseert hem... woedend zei ik net tegen Y., "Ik hoop dat er geen ongelukken gebeuren." Toen zei ze me: "Oh, later, als we genoeg geld hebben, maken we een tuin in Auromodèle, en dan doen we het met alle nodige voorzorgsmaatregelen." Ik dacht dat ze beter konden wachten.... Maar om geld te krijgen, moeten ze iets doen (zo is het: je moet iets gaan doen, en daarna krijg je het geld om het te doen).... Ik zeg natuurlijk niets (*Moeder kruist haar vingers op haar lippen*). Ik heb haar genoemd als "verantwoordelijk voor de richting van het onderwijs in Auroville" (*Moeder lacht hartelijk*). Ze vertelde me trouwens dat ze een bankrekening wil hebben op naam van "Auroeducation" - weet je waarom? Omdat die jonge Amerikanen die hier op bezoek kwamen (heb je over ze gehoord?), een stuk of zo... Ik heb ze allemaal gezien: heel gewone mensen. Ze vroegen me: "Wat is verantwoordelijkheid?!"... Dat soort dingen.

Ja, u heeft me erover verteld.

Nou, die jonge mensen gingen allemaal naar Y, en ze liet ze zien wat ze wilde doen – Y. zegt dat ze ZO ENTHOUSIAST waren en zeiden: "Eindelijk hebben we gevonden wat we zochten!" Toen zei een van hen (ze zijn twintig – of tweeëntwintigjarige meisjes) tegen haar: "Geef me het nummer van je bankrekening, zodat ik je mijn bijdrage kan sturen." Y had nooit durven hopen op zoiets, ze zei tegen me: "Stel je voor, ze gaan me geld sturen!..." "Oh, heel goed," zei ik.

Ze lijken me allemaal kinderen.

Ja.

Hoe dan ook, we zullen zien!

Ik wil niet ingrijpen, ik wil zien. Af en toe stuur ik een collectief bericht, zoiets.... Maar ik grijp niet in.

Ja, waar ik met nieuwsgierigheid naar kijk is UW manier van handelen met Auroville.

MIJN manier?

Of van niet handelen, ik weet het niet!

Verbaast het je?

Nee, nee, maar ik probeer het te begrijpen!

Aaah! Begrijp je het niet?...

Misschien wilt u ze naar het einde van hun dwaasheid leiden... of misschien is hun dwaasheid op het noodzakelijke huidige niveau?!

Maar mon petit, hun dwaasheid is het toppunt van intelligentie in de wereld!... Weet je niet hoe de wereld eruitziet, ben je dat vergeten?!

Af en toe zie ik het.

(Moeder lacht) Af en toe heb ik nieuws via Z, hij vertelt met de uiterlijke omstandigheden – verschrikkelijk!... Neem UNESCO – UNESCO is een *toonaangevende vereniging*, weet je, en ze zijn niet verder gegaan dan “tolerantie”!

Ben je vergeten hoe de dingen zijn?

Niet helemaal!

(Moeder lacht) Niet helemaal...

Af en toe zie ik wel wat reacties. Ik beseft dat mensen het niet begrijpen.... Meerdere keren heb ik geprobeerd om bepaalde dingen te zeggen zoals ik ze voel of zie, en ik zag dat ik een vreselijk schandaal had veroorzaakt....

(Moeder lacht hartelijk)

Alsof het een aanval op hun leven was!

Ja, oh!... En weet je, als je het Y vraagt (het zijn eerlijke mensen die het me vertelden), als je het haar vraagt, zegt ze: "Het Bulletin behoort tot het verleden," "De leringen van Sri Aurobindo behoren tot het verleden." Terwijl ze in vooruit zijn. En ze zijn er zo van overtuigd!... Ze heeft M. gekozen als de god van haar nieuwe schepping, dus je begrijpt...

(stilte)

Wat ik nu doe is... (*Moeder kruist haar vingers op haar lippen*)... omdat deze Kracht, dit Bewustzijn er is (*gebaar van druk*), en het werkt, ik zie het werken, en het gebruikt dat allemaal prachtig, om... mensen (*gebaar tegen de neus*) voor zichzelf te zetten. Er is een plek ("Promesse" en "Auro-orchard," al dat gebied dat te maken heeft met landbouw), met Fransen, Zwitsers, Italianen (zelfs Indiërs!), en ze zijn allemaal druk bezig met ruziemaken... de hele tijd. Van alle kanten klagen ze bij me, vragen om mijn steun. Dus het is buitengewoon leerzaam. Wat mij betreft, ik blijf zo (*Moeder kruist haar vingers op haar lippen*), en af en toe laat ik een druppel vallen. De X'en stuurden me bijvoorbeeld regelmatig, een of twee keer per week, een klacht tegen de mensen die daar woonden (nu sommigen, dan weer anderen, allemaal achter elkaar). De eerste keer zei ik niets, maar na een tijdje (*lachend*) zei ik gewoon (ik weet de exacte woorden niet meer, alleen de betekenis) dat het ware bewustzijn dat nodig is om in Auroville te leven, is om eerst naar je eigen fouten te kijken, voordat je over de fouten van anderen klaagt, en om je eigen leven te beteren voordat je eist dat anderen hun leven verbeteren (ik zeg het op een meer... literaire manier). En ik stuurde het. Sindsdien stilte, complete stilte: ik besta niet meer – ik ga niet al hun kleine ruzies steunen, dus besta ik niet meer.

Maar dat is een manier om het deeg te kneden.... Ze zullen moeten veranderen of weggaan – zonder hun iets te vertellen, zonder hen iets te hoeven vertellen, met de druk van het Bewustzijn alleen. Of ze zullen moeten veranderen, of ze zullen gedwongen worden om te gaan.

Het is geen methode die specifiek is voor deze persoon (*Moeder wijst naar zichzelf*): het is de methode van dit Bewustzijn.

Ik zie heel duidelijk hoe het werkt: het zet druk op alles wat weerstand biedt in iemands natuur om naar de oppervlakte te komen en zich te manifesteren, en zo wordt de belachelijke of verkeerde kant van het ding opvallend, en het moet óf verdwijnen óf... Dat heb ik gemerkt. Het is de manier waarop het werkt.

Maar in feite besef je met deze druk dat mensen altijd tien keer dommer zijn dan je dacht – ze weten er zelf niets van (maar dat is de gewoonte: je bent je over het algemeen heel onbewust van je eigen domheid), maar zelfs als je dacht dat je je bewust was van hoe ze zijn, was je je er niet eens van bewust hoe ze zijn!

(stilte)

Ik zei niets tegen Y, behalve één ding: "Ik hoop dat er geen kinderen verdrinken." Dat is alles. Niets meer. En wat een gezicht trok ze toen... Ik denk dat ze daar nooit aan gedacht had, ze had nooit aan die mogelijkheid gedacht!

(lange stilte)

U weet dat de [president's]verkiezingen hebben plaatsgevonden en dat er drie kandidaten waren. Van de drie leek er één¹⁵⁴ mij het meest geschikt om India haar ware plaats te geven tussen de naties van de aarde – mij werd onmiddellijk verteld dat het fantasmagorisch en volkomen onmogelijk was. Ik drong niet aan. Ze zeiden tegen mij: "Hier zijn de drie kandidaten" (ik heb het u de vorige keer verteld), dus ik had maar één oplossing, maar één manier, namelijk me concentreren – concentreren met een aspiratie – en vragen dat het beste zou gebeuren voor het land. Dat is de boodschap die ik naar Delhi stuurde; ik zei tegen hen: "Ik heb de verzekering gekregen dat wat er zou gebeuren het beste zou zijn voor het land" (onder de huidige omstandigheden). Dus was er één man van waarde – en geen kans; een andere man, heel oud,¹⁵⁵ en een derde man,¹⁵⁶ rechtop en capabel, met wat kwaliteiten, maar een beetje achterop, dat wil zeggen, vasthoudend aan het verleden, en behoorlijk geschokt door de beslissingen die Indira had genomen.¹⁵⁷ Officieel was hij dus tegen haar manier van regeren.... Die man stuurde me zijn foto's en vroeg om mijn zegen; ik schreef "Zegeningen" op een van de foto's,¹⁵⁸ gaf die aan L. en zei tegen hem (je weet dat hij naar Delhi vertrok): "Als je daar bent, als je de mogelijkheid ziet, ontmoet die man dan en geef hem de foto en zeg: 'Hier, Moeder stuurt je haar zegeningen, maar ze waarschuwt je dat ze achter Indira's manier van handelen staat....'" Ik weet niet wat er is gebeurd, maar op de dag van de verkiezingen was ik zo, zonder actieve gedachte, gewoon, "Het beste voor het land, het beste voor het land" - en het is de oude die het heeft gemaakt!...¹⁵⁹Hij heeft het niet alleen gemaakt, hij stuurde me ook een telegram om me te bedanken! Dus je begrijpt, het laat precies zien hoe de zaken ervoor staan. Zo is het....

Actief, naar buiten toe, zou ik nooit hebben kunnen zeggen, "Kies deze man." Ik zei alleen, "Het beste voor het land." Ik weet niet waarom of hoe, want... omdat, mon petit, ons menselijk bewustzijn ZO KLEIN is! Zelfs als we ons identificeren met het algemene Bewustzijn, voelen we ons zo klein, zo microscopisch in vergelijking met het ware, allesomvattende Bewustzijn. We kunnen niet alles bevatten! Zelfs, zelfs wanneer we ons identificeren met dit Bewustzijn, worden we zo (*gebaar dat leegte op voorhoofdsniveau laat zien*), absoluut stil en onbeweeglijk, met alleen een lichtgevende Vibratie, IMMENS, weet je, oneindig, en een oneindige kracht ook, maar... (*hetzelfde gebaar naar het voorhoofd*) geen enkele vertaling, niets als een

¹⁵⁴ C. D. Deshmukh.

¹⁵⁵ V. V. Giri.

¹⁵⁶ Sanjiva Reddy.

¹⁵⁷ De nationalisatie van banken.

¹⁵⁸ Dat is de foto die Sanjiva Reddy pas acht jaar later zal ontvangen, precies toen hij bij latere verkiezingen tot president werd gekozen.

¹⁵⁹ V.V. Giri, 75 jaar oud.

gedachte. Dus als we willen ingrijpen tussen Dat en omstandigheden, zijn we VERPLICHT om fouten te maken, we kunnen niet anders! Dus de enige manier is om zo te blijven (*stil gebaar, omhoog gericht*). Daarom ben ik zo, stil. Je vertelde me, ik begrijp je manier van handelen in Auroville niet...": het is niets anders dan dat. Het komt omdat onze gedachte beperkt, tegenwerkt – zelfs, zelfs het grootste bewustzijn, begrijp je, is slechts een AARDS bewustzijn, een aards bewustzijn, en... het is heel klein. Heel klein.

En heel klein, vooral vanuit het oogpunt van de gevolgen, van de opeenvolging van omstandigheden (*Moeder tekent een curve*), van hoe dit dat zal veroorzaken – we zien het niet. Dus moet men zo zijn (*gebaar omhoog gericht*), en dit Bewustzijn gewoon laten handelen.... En daar was het resultaat: het is de derde man die het maakte. Ik vond het nogal amusant. Heel amusant. Ik dacht: "Daar!"

In mijn visioen (ik kan niet zweren dat het supramentaal is, maar het was in ieder geval ver boven een mentale visie) koos ik één man [Deshmukh], en iedereen giechelde en vertelde me dat het een onmogelijkheid was – het was het enige wat India onmiddellijk groot kon maken. Het gaf India onmiddellijk een plek in de wereld, wat haar ware plek was. Iedereen vond het diep belachelijk. Dus werd mij gevraagd om te kiezen uit drie kandidaten, en de meest duidelijk onbekwaam van de drie werd gekozen als... als de man die het meest zou helpen bij de ontwikkeling en bloei van India. Zo.

Daarna hoef je alleen nog maar stil te zijn.

Weet je, dit telegram... (*Moeder zoekt het en geeft het aan Satprem*).

"Diepe dankbaarheid voor de zegen. Ik sta altijd tot uw dienst."

V. V. Giri

Hij werd gekozen en dit telegram werd onmiddellijk verzonden: de tijd valt samen... Vindt je het niet interessant?

Ja, heel erg.

(*stilte*)

Nadat ik een aanzienlijk aantal van dergelijke feiten had opgemerkt, begon ik zo te doen: gewoon brengen, bijna met geweld (*Moeder brengt haar twee armen met geweld naar beneden*), het Allerhoogste Bewustzijn in contact met de aarde. Dat is alles.

(*stilte*)

F. vertelde me dat er een stuk land aan zee was waar je een hut zou willen hebben?

Oh, weet u, het is maar een manier om te spreken!

Maakt niet uit! Zodra ze het me vertelde, antwoordde ik haar: "Nou, we vinden wel een manier." We zullen proberen het land te krijgen. Gelukkig ligt het niet te dicht bij hun toekomstige kleuterschool!

Er is daar een klein stukje duin of heuveltje, wat erg mooi is.

Ah!

Dus zaten we daar toevallig, en ik zei: "Oh, het zou leuk zijn om hier een hut te hebben..."

Maar het is nog niet van ons.

Maar Moeder, ik heb geen idee of zelfs maar verlangen...

Ja, oh, ik weet het heel goed, het is gewoon zoals je zegt: je voelt een stroom voorbijgaan en zegt: "Oh, het zou leuk zijn..." – Waarom niet! (*Moeder lacht*) We moeten constant --- iets doen – zolang we hier zijn, moeten we iets doen – dus doe liever de dingen die je in contact brengen met de meest harmonieuze stroom!

Maar ik moet zeggen dat ik vanuit het standpunt van actie (niet eens alleen materiële actie, want ik heb bijna geen materiële actie meer over, om het zo te zeggen), maar van onzichtbare actie, met dit Bewustzijn heb ik VEEL geleerd, heel veel. Het heeft... onze middelen zijn erg kinderlijk, en, weet je, het heeft zo'n geweldig gevoel voor humor, een manier om mensen hun domheid onder ogen te laten zien, wat echt... echt charmant is. En ik zie het constant, de hele tijd, voor hele kleine dingen, voor grote dingen, voor de politiek van een land of de organisatie van een huis – allemaal hetzelfde. En met een heerlijke ironie – en zo welwillend: geen gevoel van verwerping, geen... Het idee van kwaad en zonde en dat alles – prrrt! allemaal weg.

Het is alleen de druk van het Bewustzijn op het onbewuste en dan, in mensen, de mate van de weerstand of van de ontvankelijkheid. zo is het. Bij sommige mensen (en niet altijd de ogenschijnlijk slechte) is er zo'n weerstand!... Het is als... als ijzer. Terwijl anderen...

Het gaat veel sneller. Dingen gaan nu snel.

We zullen zien, we gaan zien!... (*Moeder lacht*)

Augustus 27, 1969

Ze hebben een papier gevonden dat ik kort na Sri Aurobindo's vertrek heb geschreven.

Ik heb je al een deel ervan verteld, maar dit is het volledige papier. Het is gedateerd...

*(Moeder geeft de paper
aan Satprem)*

26 Januari 1951.

Maar het is erg privé.

(Satprem leest de tekst voor)

(Deze notitie gaat over een persoon die fysiek dicht bij Sri Aurobindo staat en die Moeder probeerde te vernietigen en haar van Sri Aurobindo te scheiden. Het is in feite duidelijk en begrijpelijk dat de donkerste schaduw zich precies onder het licht bevindt, en dat hij of zij die het goddelijke werk komt doen, de hele last van de Tegenstander op zich moet nemen. Zo is het dicht bij Sri Aurobindo en Moeder dat de grootste tegenstanders zullen worden gevonden. Dat verklaart ook Moeders vertrek en de daaropvolgende duistere situatie in Auroville en in de Ashram. Om voor de hand liggende redenen zullen we Moeders notitie of het lange gesprek dat erop volgde niet in zijn volledigheid publiceren, maar slechts een paar korte fragmenten, voor zover ze het probleem illustreren, "of misschien het mysterie, van Sri Aurobindo's en Moeders vertrek, want ze hebben één en dezelfde reden.)

Natuurlijk mag dit niet worden gepubliceerd, maar het moet worden bewaard.

Maar welke rol speelde ze?

Ze ging zelfs zover dat ze hem vertelde dat ik zijn werk verraadde – alles en nog wat denkbaar was.

Maar probeerde Sri Aurobindo niet in te grijpen?

Nooit.

Dat is verrassend.... Het is verrassend, deze non-interventie van Sri Aurobindo.

Nooit – nooit.

Hij had zo'n sterke overtuiging: "Het is de Allerhoogste Heer die alles doet." Dus... het moet zo zijn.

Maar in mijn kleine bewustzijn vind ik het verbazingwekkend dat zo'n belachelijk, onbeduidend wezen als deze nietige vrouw zo'n macht kon hebben!

Maar er zat een grote Asura achter haar!¹⁶⁰ Er zaten de vijandige krachten achter. De vrouw zelf was niets, maar ze was erg ontvankelijk voor die krachten.

En hij wilde haar niet breken?

Oh, dat wilde hij niet. Hij was één en al mededogen, goedheid, geduld...

Twee keer zag ik hem boos op haar worden – twee keer. Maar hij kreeg zichzelf meteen weer onder controle.

(stilte)

Een triest verhaal, maar goed... Achteraf zag ik het, begreep ik het. Nu weet ik het. Vanuit het oogpunt van het werk was het... het was wat er moest gebeuren.

Ik heb nooit iets gezegd, Sri Aurobindo heeft nooit iets gezegd – alles wat ik heb geschreven is dit (*Moeder wijst naar haar briefje*), ik heb nooit iets gezegd.

(stilte)

De kleine menselijke individualiteiten fungeren als instrumenten, dat is niets.

Maar behaalde hij door toe te geven (want op een bepaalde manier gaf hij toe), een grotere overwinning op die Asura?

Oh ja, oneindig veel groter.

Dat is wat mij ontgaat.

Oneindig veel groter. En hij heeft het werk niet verlaten, begrijp je; hij heeft mij nooit verlaten, nooit het werk verlaten. De hoeveelheid supramentale kracht die hij in zijn lichaam had verzameld, gaf hij aan mij door – en ik ontving het. De rest ging over in het subtiele fysieke, waar hij het hele werk heeft gedaan. En hij zei: "Ik zal pas weer een lichaam aannemen als het een supramentaal lichaam is."

(stilte)

¹⁶⁰ Zie *Agenda I*, 26 maart 1959.

Het was... monsterlijk, begrijp je.... Ik heb niets gezegd, ik heb nooit iets gezegd.... Ja, eens was ze zo vreselijk dat ik haar uit Sri Aurobindo's kamer liet gaan, en ze was zo vreselijk dat ik haar een klap gaf. En toen ik terugkwam, zei Sri Aurobindo tegen me: "Je had het niet moeten doen..."

Het was... Het is de hoogste, de meest - de meest verheven manier, zou je bijna kunnen zeggen, om de vijandige macht uit te putten.

(lange stilte)

Ah, hier...

(Moeder neemt een briefje bij zich)

Er is een druïde (*lachend*), een nog steeds bestaande druïde, uit Bretagne, die een brief aan F. heeft geschreven waarin hij zegt dat hij van vrienden van haar over Auroville had gehoord en dat hij wil komen. Hij zegt: "Ik ben arm, ik breng niets mee" (hij is getrouwd, hij en zijn vrouw zijn van plan om samen te komen). Hij schrijft dat hij een boek zal meenemen; een boek van een van zijn vrienden, die "de economische en financiële visie" van de wereld heeft gehad. Hij zal het meenemen - hij zegt dat het een openbaring is - zodat het in Auroville gebruikt kan worden. Dus in mijn antwoord wil ik hem vertellen : "Hier is de basis waarop Auroville is gevestigd..."

(Moeder geeft haar briefje)

"Geld is niet bedoeld om geld te maken..."

Ik heb dit lang geleden in het Engels geschreven en naar Amerika gestuurd: het veroorzaakte een revolutie! De meeste mensen waren verontwaardigd dat iemand zoiets zou denken!

"...Geld is bedoeld om de aarde voor te bereiden op de nieuwe schepping."

Dus we zullen de druïde zien!... Dat is de vierde persoon: we hebben een genezer van kanker die komt; we hebben een genezer puur en eenvoudig die komt; we hebben... (*Moeder probeert zich te herinneren*) ah, ja, een Perzische uitvinder die "buitengewone uitvindingen" heeft gedaan voor het onderwijs (hij stuurde een krant), met name voor het onderwijs van kinderen; hij komt in september....

Dat zal allemaal erg amusant zijn!

Ja, we hebben tenminste afwisseling!

Maar de druïde zei dat hij berooid is, dus sturen we hem naar R. Auroville's architect], die misschien iets kan regelen....

Hij heeft alle religies bestudeerd, en... *(lachend)* stopte bij het druidisme.

Hij is Bretons.

Ja, dat had ik al geraden!

Hij beschouwt dat boek van zijn vriend als een heel kostbaar geschenk (ik weet niet of het is gepubliceerd of niet), als een revolutie. Dus ik stuur hem deze brief liever van tevoren, want ik weet niet wat er in dat boek staat, maar als het een soortgelijk idee is, wil ik dat hij weet dat we het eerder hadden!

(lange stilte)

Dit *(Moeder wijst naar de magneetband)* moet worden vernietigd.

Ja. Het is een probleem dat... dat ik niet duidelijk zie, dit probleem van non-interventie. In hoeverre moet je ingrijpen, en wanneer kan je ingrijpen? Of moet je dingen altijd met rust laten?

Je hebt het recht om niet in te grijpen alleen als je constant – constant en intiem – verenigd bent met het Allerhoogste: als je de VERTEGENWOORDIGER bent van de Kracht, van het allerhoogste Bewustzijn. Dat is alles. Anders moet je ingrijpen. En hij had dat gevoel tot het uiterste, begrijp je, het was met hem dat ik leerde om niet in te grijpen.

Anders is het het spel van krachten, en is het NODIG om in te grijpen. Maar daar, als iemand zo is *(stil gebaar, omhoog gericht)*, dan is het de Allerhoogste Macht die komt. Dan...

Het is een angstaanjagende beproeving.

Ja... ja – om te zien of we in staat waren het werk te doen!

(stilte)

Het was het krachtigste middel van zuivering dat je je kunt voorstellen.... Dat weet ik.... Tot op een punt dat zelfs fysiek, de minste, de geringste mogelijkheid van reactie voorbij was.

Ik zei je, het enige wat ik ooit deed, en ik vond het een walgelijke zwakte, was haar een klap geven.

Dus daar.

(Moeder geeft Satprem en Sujata bloemen van "Sri Aurobindo's mededogen")

Augustus 30, 1969

De zaken beginnen te komen voor Auroville (*Moeder wijst op verschillende geschreven aantekeningen*); er zijn er veel, veel anderen, maar er is vooral de interne financiële kwestie: ik wil dat er geen geld binnen Auroville is (we zouden iets moeten regelen), ik wil dat er alleen geld wordt achtergehouden voor relaties met buiten. Maar dat heb ik niet geschreven; ik heb iets anders geschreven (*Moeder geeft een eerste aantekening*). Dit heb ik je al meerdere keren verteld:

“Auroville wil de wieg
van de superman zijn.

Dan deze:

“Auroville,
de vrije internationale stad.
Geen leger, geen politie....

Bravo!

“...Ze worden vervangen
door een bataljon bewakers,
bestaande uit
atleten en gymnasten.”

Oh, dit is allemaal prachtig!

Het is voor nu. Het moet nu gedaan worden.

Ja, geen leger, geen politie. Oh, ja!

En dan (*Moeder wijst naar een derde opmerking*), dit is voor binnenkomst, want er is een haven in Auroville, dus natuurlijk is de toegang gratis, maar voorwaardelijk: we hebben geen grenzen, geen muren, we lopen over in India, dus ik kan mijn wet niet opleggen aan heel India (!), maar het zal worden vervangen door een controle in de haven: we laten alleen binnen wat in Auroville kan worden geconsumeerd – om niet te worden gebruikt als een clandestiene toegang voor een vloed aan gratis goederen.

(Satprem leest)

"Geen douane, maar toestemming om te importeren alleen verleend voor goederen die bedoeld zijn om in de stad te worden geconsumeerd."

Dat is alles.

Ja, om smokkel met de rest van India te voorkomen.

Ja. Als mensen eerlijk waren, zou het prima zijn, maar dat zijn ze niet!

Geen politie en geen leger.

Ja, dat is prima!

Het geeft lichamelijke opvoeding dus een diepe bestaansreden: mensen die in staat zijn om branden te stoppen, verdrinkende mensen te redden, enzovoort. Er hoeven er niet veel te zijn: als er vijfhonderd waren, zou dat genoeg zijn voor de hele stad, in kleine groepjes die zo rondgaan.

Dr. S. heeft ook wat ideeën om gevangenen te vervangen (omdat we geen gevangenen hebben en we niet alle oneerlijke mensen in de rest van India kunnen dumpen! Dat zou niet leuk zijn). Gevangenen en bejaardentehuizen zouden moeten worden vervangen door iets.... Er wordt onderzoek naar gedaan, er is iets gevonden. Het gaat interessant worden!

En nog één ding: een plek waar alle kinderen kunnen worden vastgehouden als hun ouders niet voor ze willen zorgen, of niet goed voor ze zorgen. En dat allemaal zonder kans op een ongeluk of vlucht – maar geen gevangenis of ziekenhuis, niets van dat soort dingen.

Er wordt aan gewerkt.

(stilte)

Ten noorden van Pondicherry zijn er plekken aan zee waar nooit iets gedaan kan worden (ze staan constant onder water), maar er is een manier om er gebruik van te maken, dus ik probeer toestemming van de overheid te krijgen om het allemaal te bezetten. Als we het allemaal kunnen krijgen, dan kunnen we een vrije haven, een vrije luchthaven, een vliegveld (maar meer landinwaarts) hebben, ook landbouw gebaseerd op de nieuwe methoden van irrigatie met zeewater, en natuurlijk de transformatie van zeewater – maar ze hebben iets gevonden om zeewater om te zetten in drinkbaar water (*Moeder neemt een brochure mee*). Het is Frans, denk ik, en een economische methode; het is erg interessant. Het is gaande, en als we nog een paar jaar wachten, zullen ze het behoorlijk geperfectioneerd hebben.

(lange stilte)

Ik heb een groot deel van de nacht (bijna de hele nacht tot 3 uur 's nachts) doorgebracht met Sri Aurobindo, en hij liet het me niet alleen zien en legde

het me uit, maar hij was zelf wat hij me liet zien: hij bereidde zichzelf voor op de nieuwe schepping. En gisteravond vertelde hij me, hij liet me zien hoe dit of dat ding zou zijn, hoe het lichaam zou zijn. Ik herinner me dat toen ik wakker werd, hij op een bed lag, ik knielde naast het bed, keek naar hem, en terwijl hij dat nieuwe lichaam was, legde hij me tegelijkertijd uit hoe het lichaam van de supermens zou zijn (het supramentale wezen).¹⁶¹ En het was zo levend dat zelfs toen ik wakker werd, het bleef – ik kan het nog steeds zien. Maar de details... (hoe zal ik het zeggen?) het geheugen heeft niet de precisie die het in staat stelt om uit te leggen (ik weet niet hoe ik het moet zeggen). Ik heb nog steeds het visioen... het had een kleur... het wierp geen lichtstralen, niet dat, maar... en niet luminescent zoals een object, maar met een speciale helderheid die dat licht had... een beetje zoals de bloem van Auroville (maar het was niet zo, het zag er volkomen natuurlijk uit). Hij liet me zijn lichaam zien; hij lag neer en liet me zijn lichaam zien, en zei: "Dit is hoe het is." De vorm was bijna hetzelfde, met wat... Ik heb nog steeds de herinnering daar (*gebaar in de atmosfeer*), maar ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.... Laatst vroeg ik me af: "Het is vreemd, we weten helemaal niet hoe het [het nieuwe lichaam] zal zijn." En ik zei tegen mezelf: "Er is niemand die het me kan vertellen." Omdat dit Bewustzijn dat kwam, het handelt via het bewustzijn, maar niet zozeer via het visioen. Dus toen had ik dat gisteravond. Ik was heel, heel lang bij Sri Aurobindo, heel lang, urenlang. Het is het bewustzijn binnengekomen, het zal er ooit weer uitkomen Maar ik bewaarde de herinnering aan het laatste: ik zag mezelf, ik was op twee plaatsen tegelijk (en misschien was ik ook niet helemaal zoals ik ben, maar dat interesseerde me niet: ik keek naar hem, die lag en het me uitlegde) en het was... het was hetzelfde als een luminescerend lichaam, maar het was niet luminescerend, het was... als ik me niet vergis, was het de kleur van deze sari (*Moeder wijst naar Sujata's sari*), zoiets.

Oranje?

Nee... Het is roze met een gouden gloed, begrijp je. Dus de twee worden samen gezien, zo (*gebaar van samensmelten*).

(lange stilte)

Het is amusant... Ik doe mijn best om de regering hier een richting te geven, en Indira is erg open, maar dan zegt de massa van de bevolking: "Ze is een Communist geworden!" terwijl de Communisten zeggen: "Het is een burgerlijke regering!" Het is nogal amusant, omdat het de exacte houding van de twee partijen laat zien ten opzichte van de ideeën van Sri Aurobindo!

(stilte)

Wat breng je me?

¹⁶¹ Moeder zei eigenlijk "het bovenmentale wezen." Deze verwarring zal vaak voorkomen, waarschijnlijk omdat Moeder deze woordenschat nogal omslachtig vond. Maar dit volgende wezen heeft duidelijk niets te maken met het bovenmentale of de wereld van de goden.

Ik had gisteren een lang en interessant gesprek met een negentienjarige jongen die deelnam aan de "Mei-revolutie" in Parijs;¹⁶² hij was een van de Communistische leiders van de studenten.... Hij las dat kleine tekstje dat ik schreef, dat ik "The Great Sense" noemde, waarin ik probeer de ware zin van de dingen te zeggen, die noch in geweld noch in geweldloosheid zit, maar "iets anders". Hij is een Communist, maar hij was erg ontroerd, hij was diep geraakt en stelde alles in twijfel. Dus ik probeerde hem uit te leggen wat u me ooit vertelde, dat idee van een stille, onbeweeglijke revolutie:¹⁶³ honderdduizenden studenten die weigeren, die niet bewegen en zeggen: "We hebben genoeg van diploma's, genoeg van de huidige structuur van de maatschappij, genoeg van ingenieurs of artsen of wat dan ook – we willen iets anders.

Begreep hij het?

Ja, hij begreep het. Het drong tot ons door, het was als een soort openbaring.

Ah!

Was er veel geweld in Frankrijk?

Ja, die revolutie, die in het begin echt werd aangewakkerd door een goddelijke kracht, werd onmiddellijk bedorven door geweld. Dus ik legde uit: "Als je de toekomst wilt, nou, dan moet je de middelen van de toekomst gebruiken. En de middelen van de toekomst zijn geen wapens, het zijn innerlijke middelen - de innerlijke kracht. Als je iets anders wilt, nou, noem dat dan iets anders.

Ja.

"En het zal antwoorden...." Het was erg amusant, al zijn structuren werden weggeblazen... in eenvoud.

Dat klopt.

Vóór de eenvoud van het ding.

Ja, dat klopt.

Ah, ik heb zo'n ervaring gehad (ik weet niet of het vanmorgen of gistermorgen of vannacht was, maar hoe dan ook). Een tijdje bevond ik me in een bewustzijn waarin de afzonderlijke individualiteit niet meer bestond, maar het principe... (hoe moet ik het zeggen?) het specifieke principe van

¹⁶² In mei 1968, de studentenopstand in Frankrijk.

¹⁶³ Zie *Agenda IX* van 22 mei 1968.

elk individu bestond in het universele Bewustzijn. En toen, mon petit, werd alles zo wonderbaarlijk!... Het duurde misschien een uur, iets meer of iets minder, ik weet het niet, maar in ieder geval lang genoeg om... (*Moeder glimlacht*), ik bedoel, erin te luieren. Er was geen, GEEN scheiding MEER, die was verdwenen, maar een bepaalde... (hoe leg ik het uit?), bijna als een vooruitzicht; het vooruitzicht van elk individu (niet alleen het vooruitzicht, maar tegelijkertijd de stand in actie - "stand", dat wil zeggen, het deel van de actie dat door dat vooruitzicht werd geïnitieerd), dat bleef bestaan. Het bleef bestaan in het Ene - geen scheiding. En toen had elk ding zijn eigen plaats met het geheel wonderbaarlijk effectief. Tegelijkertijd... Ik kan niet zeggen, woorden zijn machteloos. Op het moment van de ervaring herinnerde ik me een zin van Sri Aurobindo waarin hij zei dat de Heer uiteindelijk slechts een kind is dat speelt (je weet het, hij zei het op een bepaalde manier¹⁶⁴), en ik begreep WAAROM hij die woorden gebruikte, het was... het was iets... dat onze taal duidelijk niet kan formuleren, maar om daarin te LEVEN, om daarin te leven is... begrijp je, het is de indruk van zo, zo volmaakte almacht, zo harmonisch, en tegelijkertijd, ja, zo harmonieus dat het allemaal lacht. Het is onuitsprekelijk. Onuitsprekelijk. Ik had de ervaring, toen verdween het. Het raakte vermengd met het dagelijkse werk.

En ik herinner me... Het is interessant, want terwijl ik in die staat was, herinnerde ik me de vraag die je me had gesteld over Pavitra, of het principe van individualiteit blijft bestaan; dus iets in mij zei tegen jou, "Nu zie je, het is zo!" (*Moeder lacht*) Ik herinnerde me je vraag, ik zei, "Het is zo, er is GEEN scheiding MEER, maar... maar dit wonder van complexiteit blijft - het wonder van een complexiteit." En de indruk is dat alles, maar alles wat is, zijn eigen plaats heeft, maar als het op zijn plaats is, dan is het perfect harmonieus.

Oh, het was... het was een echte openbaring.

Ik denk dat al die ervaringen deel uitmaken van het bewustzijn van de supramentale, de supermens (welke naam zal hij zichzelf geven? We weten het niet).

Het was vanmorgen, na mijn nacht met Sri Aurobindo, en het was er (*Moeder wijst naar haar badkamer*). Ik deed iets anders, maar dat maakt helemaal niets uit – het wonderbaarlijke is dat die ervaringen niet vereisen dat de rest stilstaat! Ze komen, je kunt doorgaan met iets doen, en tegelijkertijd zie je jezelf het doen, het is best amusant... Het was vanmorgen (nog niet lang geleden). Ik had er gisteren een begin van, toen de ervaring van de nacht, en toen vanmorgen...

Nou, dat is het waard om te leven.

¹⁶⁴ "Wat is God eigenlijk? Een eeuwig kind dat een eeuwig spel speelt in een eeuwig tuin." (*Thoughts and Glimpses*, 16.381)

De indruk is: "Ja, dit is het leven! Dit is iets." Al de rest is... Al de rest, zelfs het lichaam, voelt constant alsof het tegen obstakels aanloopt: gebrek aan begrip, niet reagerende dingen. Het voelt voortdurend dat het zo rondslingert, en dan, daar ben je dit (*groot, allesomvattend gebaar*).

Nou, een wezen dat voortdurend in die staat leeft... En ik zag, ik vertelde je, ik zag: het lichaam deed iets anders, dat is geen belemmering – geen belemmering. Zie je, ik kon me zelfs iets herinneren dat je had gezegd. Alles bij elkaar.

Misschien is dat hoe de supermens zal zijn?...

(*stilte*)

Hij zal een kracht hebben om het leven te veranderen.

September

September 3, 1969

Twee dagen lang had ik een soort retrospectieve visie op de verschrikkingen van het leven... alsof ik ze zag met het nieuwe Bewustzijn. En het vreemde is dat je je afvraagt hoe het mogelijk was om al die verschrikkingen te doorstaan....

Het begon met een soort volkomen weerzinwekkende perceptie van de toestand van mensen vanuit het standpunt van bewustzijn - van de duisternis en van deze zo beperkte egocentrische visie. Dat was het begin, en toen leek het Bewustzijn me te vertellen: "Oh, maar maak je geen zorgen, het is veel beter dan het was!" (*Moeder lacht*) En het liet me alles zien (*gebaar als in een film*), oh!... het was zo angstaanjagend dat ik me afvroeg hoe het had kunnen bestaan.

De gemoedstoestand van de mensen die Jeanne d'Arc verbrandden, bijvoorbeeld.

Charmant...

(lange stilte)

Deze komende maand lijkt het erop dat er een echte invasie van de Ashram gaat plaatsvinden... Sommige mensen komen (de genezer, de druïde, enz.), dan wil Indira komen, dan is er de minister van Onderwijs die scheef is gegaan en een gevoel van afschuw uitte over de Ashram - ze vraagt hem om te komen!... Dus we zullen deze maand september een invasie hebben.

(lange stilte)

(Moeder lacht)... Vandaag had ik, in relatie tot iemand, een behoorlijk grappige ervaring... Weet je, op de aarde waren er eerst die enorme, afschuwelijke beesten (ik weet hun namen niet, hoe ze heten, echte monsters, die een pachyderm huid hadden). Toen had ik het visioen (alsof ik erbij was) van een eerste beer, maar veel groter dan een beer (veel groter dan de beren van vandaag), en met een MOOIE zijdezachte vacht (*Moeder streelt de vacht*). Het zat – zat aan een meer, in een soort... bijna van contemplatie, heel vredig, met de indruk van een grote kracht, maar een heel vredige kracht, geen strijdlustige. En die grote beesten, zoals...

Dinosaurussen?

Ja, al die beesten kwamen van alle kanten en keken ernaar (*Moeder staart met grote ogen*), bijna met respect en bewondering; het was heel vreemd, als iets wonderbaarlijks dat ze nog nooit hadden gezien.... Weet je, het was buitengewoon, en zo, zo levendig, zo echt! En God weet dat ik er niet

over nadacht – ik zag. Ik keek ernaar en het soort bewondering van die beesten voor dit buitengewone dier.... Een zijdezachte vacht (*Moeder voelt het*), heel zijdezacht, een dikke vacht – een zware, dikke vacht, goudbruin. En het was een vrouwtje. Ze zat zo, vreedzaam, alsof ze zich bewust was van haar superioriteit!

Heel amusant.

En toen besepte ik dat er AL een atoom van bewustzijn was – een bewustzijn dat het psychische wezen zou worden. Dat maakte haar zo vredig en zo... zelfverzekerd. En dat was het bewustzijn van de mens. Dat was wat echt interessant was.

Het was veel, veel groter dan een beer zoals wij die kennen, maar vanwege dat [de vredige lucht], waren alle anderen zo in de buurt, ze kwamen van alle kanten en staarden met grote bewonderende ogen! Het was echt amusant.

Ik zag dat vanmorgen pas in relatie tot iemand voor wie dit de eerste incarnatie is (!) En al die verhalen... weet je, de theosofische verhalen, ik heb altijd gedacht dat het onzinverhalen waren, maar dat was... geen gedachte, helemaal niets: de persoon was hier, zat naast me, en ze ging in een heel diepe meditatie; Ik keek (ze had haar hoofd hier [*bij de knieën van Moeder*]), ik keek, en plotseling verloor ik alle contact met het huidige leven, en ik vond mezelf daar en zag dat. En ik zag het een hele tijd, niet in een flits: een hele tijd, meerdere minuten. En ik zag het bewegen: het leefde, het was geen plaatje – ik zag ze bewegen, komen, aankomen van alle kanten van het meer, of het meer oversteken!... En het was als een grote massa, met een prachtige vacht die glansde in het zonlicht – het was zo mooi als maar kan zijn!

En er was al een atoom van bewustzijn.

Interessant.

Eigenlijk is het het hele mentale pad dat afschuwelijk en verrot is.

Ja, ja!

Ja, vooral deze onbewuste wreedheid, oh!...

(Moeder gaat in een lange overpeinzing, opent dan haar ogen en spreekt in het Engels:)

De dag dat jij komt is de enige dag dat ik hier rustig kan zitten – de andere dagen is het een constante, constante, constante...

Ik heb niets te zeggen.

September 6, 1969

Ik zei je dat Indira zou komen, maar de president [Giri] komt ook, op de 14de...

Het is vreemd, van alle kanten lijken mensen hierheen te willen komen....

Ja.

* * *

Later:

Er is iets vreemds: de meeste mensen zijn bang voor het onzichtbare, tot op het punt dat wanneer iemand dood is (iemand van wie ze hielden toen hij nog leefde), ze hem na zijn dood niet meer willen zien!

Ik heb vandaag nog een voorbeeld gehad. Het is een vrouw die vermoord is; ik heb meteen voor haar psychische zorg gezorgd, het verdween daar. Maar een deel van haar vitale bleef, en zij bleef bij hen [de familie]. Ik dacht dat ze gelukkig zouden zijn - ze waren bang!... Het is iets vreemds. Dus ik zei: "Oh, het is heel simpel (*lachend*), ik neem haar mee, zo...." Weet je, ik heb een menigte om me heen - het is helemaal niet lastig.

Ik snap het niet. Wat is het?... Ik snap het niet, want zelfs toen ik klein was en niets wist (ik wist niet eens dat het echt bestond), was ik nooit bang voor onzichtbare dingen.... Waarom?... Iemand zonder lichaam is minder omslachtig dan iemand met een lichaam – iemand met een lichaam neemt ruimte in, heeft ruimte nodig; iemand die niet leeft neemt geen ruimte in, hij kan er zijn zonder ook maar enigszins te hinderen.... Is het dan alleen het uiterlijk waar mensen van houden – het lichaam?... Vreemd.

Maar ik heb honderden voorbeelden gehad. Iemand die acht dagen eerder bevriend was met een persoon; de persoon sterft, en acht dagen later, als hij haar in zijn droom ziet, jaagt hij haar brutoot weg!...

Het gebeurde meerdere keren.

Het is vreemd.

Misschien omdat ze bang zijn voor misleidende schijn – dat soort dingen? Maar je zou het verschil moeten kunnen voelen... (*Moeder voelt de lucht*).

* * *

(Kort daarna, over Satprem's broer, die interesse begint te krijgen in de yoga.)

Ik moet je broer onlangs hebben gezien, want twee nachten geleden, denk ik, ontmoette Sri Aurobindo iemand en legde hem iets uit, en in het Frans; de persoon was verrast, dus ik zei: "Oh, maar Sri Aurobindo kent heel goed Frans!" Hij legde het uit in het Frans (ik zag, we waren op een weg), en ik ben er vrij zeker van dat het je broer was.

Maar het was echt interessant: er was een algemeen beeld van dingen die geleerd moesten worden, en we waren op een mooie weg, een vrij gladde weg, en Sri Aurobindo zei: "Nee, kijk, je moet die beklimmen" --- het was een steil pad omhoog, een pad van zwarte, kleverige grond (je vroeg je af of je voet niet bij elke stap zou uitglijden), zo moeilijk als maar kon, en hij zei: "Kijk, dat is wat je moet beklimmen; als je de top bereikt, zul je het echt zien." Ik was daar en zei tegen mezelf (hij sprak met iemand, ik zag niet wie het was, maar nu denk ik dat het je broer moet zijn geweest), ik zei tegen mezelf: "Het is vreemd" (omdat ik niet dacht dat Sri Aurobindo zich zo voelde), "Het is vreemd; dus dan moet je nooit bang zijn voor moeilijkheden..." Het duurde lang, maar het raakte me erg. Ik zie hem nog steeds, ik herinner me, ik zag Sri Aurobindo naast iemand die langer was (je broer is lang, toch?), en hij sprak met hem, legde het uit, en liet hem toen het pad zien; ik zag het pad: een pad van behoorlijk walgelijke zwarte aarde, omhooggaand bijna steil, het was moeilijk. En hij zei: "Dat is het, dat is wat je moet beklimmen, en bovenaan, zie je – bovenaan, heb je het visioen."

's Ochtends vroeg ik me af met wie Sri Aurobindo sprak, en nu zie ik het duidelijk: het moet je broer zijn geweest. Sri Aurobindo sprak Frans, dus je broer zei: "Oh, u spreekt Frans," en ik zei: "Oh, maar Sri Aurobindo kent heel goed Frans!" (*Moeder lacht*) Het is amusant.

September 10, 1969

Ik heb niets te zeggen.

Mijn lichaam maakt buitengewone ervaringen door, maar die kunnen niet verteld worden... Het is alsof het wordt getoond hoe, in allerlei omstandigheden – ontelbare omstandigheden – men naar de dood toegaat

en hoe men naar het leven toegaat: met alles, alles, begrijp je, elk deel van het lichaam, elk orgaan, elke activiteit, de een na de ander – onmogelijk te vertellen. Men kan er niet over praten.

Het is interessant.

Maar dit lichaam is op een merkwaardige manier gebouwd, want elke keer dat het in contact komt met het kwaad, dat wil zeggen de wil om te kwetsen, de wil om te vernietigen, de wil om schade te veroorzaken, begrijpt het het niet, en dat geeft het... weet je wel, als een soort kinderverdriet: "Hoe kan dat?..." En ik zie dat het wordt gebruikt voor een bepaald werk, maar...

(stilte)

Er is ook een hele kleine les van elke minuut met betrekking tot de verschillende manieren om sensaties (van het lichaam, natuurlijk) te ontvangen, zoals de les die je krijgt als je yoga doet: de houding met betrekking tot alle gedachten, reacties, gevoelens, al die dingen; je wordt geleerd om de ware houding te hebben (alles wat het verleden is). Welnu, het lichaam krijgt dezelfde les in detail: de houding die moet worden aangenomen met betrekking tot elke sensatie: elke sensatie - elke gebeurtenis, alles wat gebeurt, elk contact. Het is een nauwgezet werk, in details. En het gaat gepaard met een algemene houding; maar de algemene houding, het lichaam heeft het aangenomen, het is een vaststaand iets – het is de *uitwerking*, dat wil zeggen, het nauwgezette werk van elke minuut.... Het is niet interessant. Het is alleen het lichaam dat het interessant vindt; zelfs dan is het niet gefascineerd – het is iets, dat nauwgezet is, een nauwgezet werk. De reacties op de houdingen in actie – niet wat mensen zeggen, niet dat, alleen hun gebaren, hun houdingen, dat alles. Hoe je constant de ware lichamelijke houding kunt hebben.

Het is een lang, nauwgezet werk, zonder... zonder iets, dat fascinerend is.

* * *

(Toen stelde Satprem voor om het gesprek van 16 augustus te publiceren waarin Moeder zegt dat de "Enige oplossing" is om in een staat van innerlijke stilte te zijn die niet probeert te weten of te voorzien, en om de Kracht door het instrument te laten stromen; dan wordt automatisch gedaan wat gedaan moet worden, en wat ontvangen moet worden ontvangen.)

Ik denk echter niet dat het iedereen aanbevolen kan worden om in die staat te zijn.

Ja, ik begrijp het. Maar het kan nog steeds wijzen op de staat waarnaar men zou moeten streven.

Ja, maar... Het is heel goed voor mij omdat ik een rustig leven leid, omdat ik niet beweeg, maar voor iemand die handelt?... Het is niet helemaal hetzelfde. Vooral over "niet voorzien": in het leven doe je één ding om iets anders teweeg te brengen, en nog een ander, en nog een ander... zo *(gebaar van onbepaald gevolg)*. Wat mij betreft, ik beweeg niet, dus daarom hoef ik dat niet te doen... Ik breng het voortdurend in de praktijk, steeds preciezer (bijvoorbeeld met alle overheidszaken), en het is heel goed omdat dingen niet met een DOEL in het achterhoofd gedaan moeten worden: men moet dit doen *(Moeder brengt haar twee armen omlaag alsof ze de Kracht omlaag wil halen)*, en de consequentie komt daarna. Maar kan iemand dat doen als hij bijvoorbeeld verantwoordelijk is voor een groep of een bestuur of...?

Wat ik niet zou willen is... *(stilte)* Ik weet het niet.

(lange stilte)

Het hangt er natuurlijk helemaal vanaf wat je ontvangt – alles is mogelijk, ik zou niet willen dat mensen denken dat er maar ÉÉN soort ding is om te ontvangen. Ik weet niet of wat ik zei duidelijk maakt dat je alles zou kunnen ontvangen.

Ja, u zegt vooral dat je geen verlangens of angsten of voorkeuren zou moeten hebben, enzovoort.

Dat is duidelijk.

Maar natuurlijk zegt u niet dat er van alles kan gebeuren.

Je begrijpt, als de [ware] staat eeuwigdurend is, is het genoeg, maar

Woorden zijn onmogelijk.

(stilte)

Jammer! *(Moeder lacht)* We geven het.

September 13, 1969

RL. heeft iets gezien. Hij denkt dat hij mij heeft gezien, maar in feite is het zijn eigen mentale projectie, denk ik. Hoe dan ook, het drukt duidelijk genoeg het probleem uit waarmee hij wordt geconfronteerd.... In principe is de gedachte die hem dwarszit of hij beter werk zou doen

door de Kerk te verlaten dan door er binnen te blijven. Dat is het probleem waar hij een beetje over heeft nagedacht, want bijvoorbeeld, volgende maand komen in Rome alle bisschoppen bijeen in een synode, en bij die gelegenheid willen een aantal priesters die recalcitrant of weerspannig of opstandig zijn, laten we zeggen, in Rome bijeenkomen en een soort anti-synode houden om de Kerk publiekelijk aan te sporen een meer revolutionair pad te bewandelen. Dus de gedachte schoot door zijn hoofd...

Om zich bij hen aan te sluiten.... Nee.

Wat mij betreft, ik antwoordde hem dat je hem had gevraagd stil te zijn.

Ja, dat haalt het niveau behoorlijk omlaag.

Daarna had hij een visioen en hij beeldde zich in dat hij mij zag, maar ik denk het helemaal niet... Het was aan de kust, een nogal verlaten en rotsachtig landschap, en er was een soort grot, een enorme grot die uitkwam op de kust. Uit die enorme grot kwamen monniken: een menigte donkere monniken met kappen en zwarte gewaden, die uit die grot kwamen in een verlaten en door de wind geteisterd landschap – het was donker, sinister. Hij zag dat en wilde wegrennen. En net toen hij zin had om weg te rennen, zag hij in de menigte iemand die ik was, gekleed als een priester, de enige in de menigte met een stralend gezicht, en ik zei tegen hem: "Zie je, je moet hier blijven om het licht hier binnen te brengen." Ik zei tegen hem: "Wat mij betreft, ik zou blijven tot ik bisschop werd."

Jij kunt het niet zijn.

Natuurlijk niet! Maar goed, aangezien ik op de een of andere manier de "ideale" representatie van zijn zoektocht ben, moet hij mij daarin hebben geprojecteerd. En ik zou hem hebben gezegd: "Kijk, je moet hier blijven om het licht te werpen op deze religieuze menigte."

Ik denk niet dat de tijd rijp is.

Ik heb veel gekeken...

Ik zou een praktisch stukje informatie nodig hebben, ik weet niet of je het me kunt geven... Hoe dan ook, er is maar één ding (of hij daar blijft of eruit komt), hoe dan ook kan hij nuttig werk doen - niet op dezelfde manier, maar hij kan nuttig werk doen. Wat mij betreft, ik wil dat hij de manier kiest waarop hij veiliger is - weet je, ik vertrouw die mensen helemaal niet, ik weet dat ze tot ALLES in staat zijn. Dus hoe dan ook, ze kunnen zoveel kattenkwaad uithalen als ze willen - misschien weet hij wel op welke manier hij veiliger zal zijn, door te blijven of weg te gaan? Ik weet het niet... Blijven kan een bescherming zijn, het kan hen ervan weerhouden bepaalde dingen te doen; weggaan kan hem minder "verachtelijk" voor hen maken, dat wil zeggen, ze kunnen hem wegsturen en met rust laten.

Maar hij zegt: "Als ik word weggestuurd en wegga, verlies ik alle macht, ik kan niets meer doen." En dat was precies het doel van zijn visioen: door daar te blijven kan hij licht brengen. Dat is zijn probleem. "Als ik wegga, kan ik niets meer doen." En hij vertelde me dat al die priesters die weggingen om de Kerk vooruit te helpen, door de Kerk zijn weggestuurd en geen macht meer hebben.

Natuurlijk zijn ze door de Kerk weggestuurd! Maar de Kerk is niet de hele wereld.

Ik vrees dat hij nog steeds heel erg Christen is zonder het te weten, hij kan de indruk hebben dat het Christendom het belangrijkste is.

Ja, maar hij kan niet meer doen voor het Christendom, dat is het punt.

Ah, zeker niet!

Ja, maar diep van binnen houdt hij die wens om iets te doen voor het Christendom - om het licht daarbinnen te brengen.

Dan moet hij blijven! Het is duidelijk: als hij nog steeds dat idee heeft van "iets doen voor het Christendom", dan moet hij blijven - wat er gebeurt, zal gebeuren!

Maar hij ziet het als een soort werk dat je hem geeft.

En ik antwoord dat ik hem hoe dan ook kan gebruiken. Hoe dan ook, ik heb werk voor hem.

Dat zal ik hem vertellen. Omdat het symbolisch is: hij wilde wegvluchten van die plek, en toen hij ging vluchten, zag hij plotseling mijn gezicht in die menigte.

Ja. Er is duidelijk (misschien nog niet zo heel bewust), maar er is een wil in hem om te blijven, denk ik.

Ja, dat voel ik ook.

Maar die priesters die in Rome bijeenkomen, die worden toch geëxcommuniceerd?

Oh, ze zijn al min of meer geëxcommuniceerd, hun kerken zijn gesloten....

Oh!...

Maar ze zijn een kleine minderheid, bestaande uit mensen die over het algemeen vrij intelligent --- intelligente mensen zijn, meestal – en de pers en de hele wereld zijn er, klaar om de affaire uit te buiten.

Ze maken er misbruik van.

Ja, ik ben bang dat het alleen een "intelligent" iets is. Zoals wat er gebeurde aan het begin van het Protestantisme. Een INTELLIGENT iets, begrijp je: een mentalisatie van de oppositie.

Ja, ik denk niet dat er mystici in zitten – het zijn in feite Neo-Protestanten.

Ja. Maar ik kan het niet zeggen, ik ken ze niet.

Maar dat is het eigenlijk.

Maar deze Paus, hij kan niet lang meer leven als hij kanker heeft... Ik, ik ken iemand die kanker kan genezen!... Het zou leuk zijn om de Paus te genezen! Dat zou ze allemaal in een... oh, je kunt je niet voorstellen hoe geïrriteerd ze zouden zijn! (*Gelach*)

Deze Paus, in goede gezondheid, zou een zeer nuttige hulp zijn voor het werk – maar ze zullen hem nooit laten behandelen en genezen. Die mensen zijn allemaal schurken.¹⁶⁵

(*stilte*)

Maar P.L. is geen geestelijke, toch?

Ja, ja, hij is een priester.

Hij is een priester.... Oh, dat wist ik niet. Maar hij draagt geen toga?

Hij moet het daar doen.

Oh, hij is een priester....

Die priesters dragen overal dezelfde jurk, toch?

Nu hebben ze dat allemaal gemoderniseerd, dus dragen ze broeken en een korte hals, Protestantse mode – dat zijn hun grote "hervormingen"!

(*na een lange stilte*)

Dan moet hij blijven.

(*stilte*)

¹⁶⁵ Hetzelfde zou gezegd kunnen worden van degenen die vandaag de dag beweren de "eigenaren" te zijn van Sri Aurobindo, Moeder en Auroville. het is een eeuwig verhaal dat zich herhaalt, in Pondicherry of in Rome – maar deze keer zal het verhaal misschien anders eindigen. [Notitie van 1981.]

Zijn het de kardinalen die de Paus nomineren?

Ja.

En uit hun midden.

Ja.

Is het verplicht?

Ja, altijd.¹⁶⁶

En de vriend van P.L., de kardinaal, van welke plaats is hij de kardinaal?

Hij is geen kardinaal, ik weet niet wat hij is, hij wordt een “monseigneur” genoemd. Maar hij is een man met een enorm fortuin, “Crores.” Hij heeft een gave om geld aan te trekken. Dus richtte hij liefdadigheidsinstellingen of sociale organisaties op met dat alles.

Oh, hij is geen kardinaal.

Nee, maar hij is een vriend van de kardinaal van Frankrijk, denk ik.

Is hij “vooruit” of “achteruit”?

Hij is een prima man, maar hij is oud.

Wonen de kardinalen altijd in Rome?

Ze wonen in hun eigen land. Er is één kardinaal per land.

Ik dacht dat ze allemaal in Rome waren!

Nee, nee, ze komen vaak naar Rome. Op het moment dat de paus sterft, komen alle kardinalen bijeen in een conclaaf, en af en toe hebben ze vergaderingen, maar ze wonen daar niet, behalve een paar die deel uitmaken van de entourage van de Paus.

Mensen van het platteland.

Ik denk het wel, over het algemeen.

¹⁶⁶ Dit is niet altijd het geval, zoals Satprem later leerde. Zo werd Celestinus V in de dertiende eeuw gekozen uit bedelmonniken, maar vijf maanden later trad hij af, waarschijnlijk uit walging. Hij werd gevangen gezet door zijn opvolger (en later heilig verklaard!). Hoewel er geen regel is die vereist dat de kardinalen de Paus uit hun midden kiezen, is het in de praktijk altijd het geval.

En de ambitieuzen.

Normaal gesproken is er één kardinaal per land.

Is er een kardinaal in China?... (gelach)

September 17, 1969

Ik heb iets geschreven voor Auroville....

“De aarde heeft een plek nodig waar mensen kunnen leven, beschermt tegen alle nationale rivaliteiten, alle sociale conventies, alle tegenstrijdige moraal en antagonistische religies. Een plek waar, bevrijd van alle slavernij uit het verleden, mensen zich volledig kunnen wijden aan de ontdekking en beoefening van het Goddelijke Bewustzijn dat zich wil manifesteren. “Auroville wil die plek zijn en biedt zichzelf aan iedereen die ernaar streeft om de waarheid van morgen te leven.”

Nu is het de gewoonte dat dingen zo gaan (*Moeder brengt haar twee armen naar beneden*), en ze blijven me plagen totdat ik heb geschreven!

Als ik eenmaal schrijf, is het voorbij.

Toen ging de President¹⁶⁷ daarheen [naar Auroville], in de middag, toen hij vertrok, zei hij: “*Het is een werk van God...*” Hij voelde iets.

We zullen zien. Misschien komen we ergens – “misschien” zeker.

* * *

Ik zag P.L. voordat hij vertrok, hij keek een beetje... Heeft hij je iets verteld?

Ik zag hem lang en vertelde hem wat u zei. Hij zag er behoorlijk gerustgesteld en gesust uit. Ik vertelde hem dat u wilde dat hij stil bleef, zich niet mengde met die weerbarstige en andere groepen, stil bleef en niet "hun" aandacht trok. Hij zag er behoorlijk gerustgesteld uit.

¹⁶⁷ Op de ochtend van 14de ontmoette India's president Giri moeder. Bij die gelegenheid zei moeder tegen hem: “*Laten we allemaal werken voor de grootheid van India.*”

Hij was erg geconcentreerd, als iemand die het gevoel heeft dat hij vertrekt voor iets belangrijks.

Maar ik keek: hij heeft al zijn haar! Zijn ze niet meer getonsureerd?

Ik weet het niet... Ik denk dat het in onbruik raakt.

Hij heeft zelfs veel haar! (Moeder lacht)

Ah, ik heb u misleid. U heeft me gevraagd (twee keer zelfs) of de Paus gekozen moest worden uit kardinalen. Maar in feite is er geen wet die zegt dat de Paus noodzakelijkerwijs gekozen moet worden uit kardinalen.

Ah!

Hij wordt gekozen door de kardinalen, maar niet noodzakelijkerwijs uit hun midden, er is geen dergelijke wet: ze mogen een buitenstaander kiezen. In feite werd in de dertiende eeuw een bekende paus, Celestinus V, gekozen uit bedelmonniken.

Ooh!...

En vijf maanden nadat hij was genomineerd, trad hij af – wat een schandaal veroorzaakte dat uniek was in de geschiedenis van de Kerk – en zijn opvolger liet hem meteen gevangen zetten. Later werd hij trouwens heilig verklaard.... Maar in feite hebben de kardinalen sindsdien altijd de Paus gekozen uit hun midden.

Ze zijn te bang!

Maar er is geen wet. Ze kunnen zelfs een leek kiezen, en hem in dat geval snel het priesterschap geven, en hem dan tot bisschop, aartsbisschop, enzovoort benoemen....

Maar ze zijn helemaal niet vrij.

Helemaal niet, ze zitten in een gevangenis. Het voorbeeld van Celestinus V is nogal symbolisch. Maar P.L. vertelde me één ding (wat hem overigens erg trof): de eerste daad van deze Paus, toen hij werd benoemd, was om te gaan buigen voor het graf van Celestinus V, de enige Paus die afstand deed.

Nou, nou!...

Ik zag een foto van de Paus die een volledige *pranam* [neerwerping] deed op de Olijfberg, op een plek waar Christus stond....

Maar ik vertelde je dat ik hem twee keer heb ontmoet: een keer voor zijn benoeming en een keer erna. We spraken, en die gesprekken waren

echt interessant. De tweede keer, voordat hij wegging, vroeg hij me: "Wat ga je je discipelen vertellen?" (Ik heb je dat verteld.) Wat laat zien dat hij...

Ik herinner me dat ik getroffen werd door mijn eigen antwoord. Ik zei tegen hem: "Ik zal zeggen dat we in gemeenschap waren in onze liefde voor de Allerhoogste."¹⁶⁸

Vreemd... We zullen zien.

PL. vertelt me dat hij een zeer angstige man is: hij brengt slapeloze nachten door met het kwellen van zijn hersenen; hij wordt aangezet tot hervormingen, en dan komt hij op het laatste moment terug op zijn besluit. Twee of drie keer nam hij het besluit om een stap vooruit te zetten, en elke keer deed hij een stap achteruit. In feite wordt hij omringd, gevangen gehouden door zeer machtige mensen. Hij moet gekweld worden, deze man.

We zullen zien.

* * *

Wat breng je mee?

Er is iets dat helemaal niet bij mijn rol hier bij u in de buurt hoort, maar ik denk dat het dringend is en ik moet je erover vertellen. Het gaat over G.

Ah!

Ja, hij worstelt met de dood. Hij kwam naar me toe en legde alles uit. Al twee jaar vecht hij tegen hartaanvallen. Hij heeft er nooit iemand over verteld, hij heeft een enorm vertrouwen in de Grace. Hij vertelde me: "Ik heb prachtige ervaringen gehad waarin ik Moeder belde, Moeder kwam, en in een moment werd het gevaar afgeweerd." (Dat herhaalde zich meerdere keren.) Hij vertelde me bijvoorbeeld dat hij het Bulletin van februari honderd keer had gelezen en er een immense hulp in had gevonden, precies waar u spreekt over de neerdalende Aanwezigheid die alles doet verdwijnen alsof het onwerkelijk is. Maar hoe dan ook, hij heeft een punt bereikt waarop zijn lichaam erg zwak is geworden. Dus heeft hij een brief aan u geschreven:

(fragmenten uit de brief in het Engels)

"Sinds ongeveer twee jaar is mijn gezondheid niet normaal. Niet alleen in abnormale conditie, maar het is zo ernstig dat er een strijd gaande is tussen leven en dood. Het begon met een beetje pijn op de borst en een onrust in het hart. Na enige tijd raakte het langzaam het hele lichaam zo erg aan dat ik vaak voel dat het nu ineens zal instorten. Op

¹⁶⁸ Zie Agenda V van 2 december 1964

zulke momenten roep ik alleen Moeder en Haar Genade aan en zodra ik dat doe, wordt alles weer goed en heel normaal. Ik heb nooit een dokter geraadpleegd of een behandeling geprobeerd. Zelfs ik heb de mensen om me heen er nooit van op de hoogte gesteld, omdat ik geloof, vanaf mijn kindertijd, dat zulke aanvallen niet in woorden moeten worden uitgedrukt.... Soms gebeurden er dingen die heel onverklaarbaar waren, zoals meer dan twee keer dat ik een kracht in mijn lichaam voelde die het onmiddellijk tot een einde bracht. Maar omdat ik er altijd klaar voor was om het onder ogen te zien met de roep om de Genade, werd het me elke keer gedwongen om me te omhullen met Genade. Op een nacht (aanvallen komen meestal 's nachts) zag ik een vrouw van veertig of vijfenveertig jaar oud met een vreselijk gezicht die verklaarde: 'Ik ben de Dood en ben gekomen om je te halen. Nu kun je niet ontsnappen.' Maar ik weet niet hoe het gebeurde dat ik opstond en in mijn bed ging zitten, haar uitdagend met de Roep van Moeder en Haar Genade. Hierop lachte de vrouw en trok haar gezicht naar me en tot mijn verbazing hoorde ik haar lachen met mijn fysieke oren en zag ik haar met mijn fysieke ogen. Maar Moeder, ze verdween in een mum van tijd zodra de aanwezigheid van Genade er was en ik vond mezelf weer in volle kracht, omringd door Genade en alleen Genade. In deze strijd heb ik ook de ervaring van mijn echte 'ik' in het hart van de Moeder met oneindige kracht. Ik vond Moeders Aanwezigheid - nee, Moeder Zelf --- uren en uren bij mij (achter of voor). Ook zag ik Moeder in Haar vrij jonge lichaam, zo anders dat ik Moeder even niet herkende, maar Moeder nam me met immense Liefde op Haar Schoot..."

(na een lange stilte)

Deze vrouw, zag hij haar met open of gesloten ogen?

Met wijd open ogen.

Dan is het in het subtiele fysieke.

Leek ze op iemand die hij kent?

Ik weet het niet.

(Moeder gaat in een lange contemplatie)

Ik zal zien.... We zullen het proberen.... Vraag hem over een paar dagen om bij je langs te komen om je te vertellen hoe hij zich voelt.

September 20, 1969

Heb je dit gezien?

(Moeder houdt een notitie omhoog)

Auroville is de ideale plek
voor degenen die de vreugde en bevrijding
willen kennen van het niet meer hebben
van persoonlijke bezittingen.

Het is het laatste wat is gekomen. "Persoonlijk bezit" in het enkelvoud: ik bedoel het gevoel van persoonlijk bezit.

(stilte)

Je genezer is gearriveerd, zo is mij verteld.

Ja, vanmorgen, denk ik.

Dus ik heb A. gevraagd hem naar je toe te brengen – jij bent degene die hij is komen bezoeken.

Mij!

Ja, natuurlijk (*gelach*), de auteur van je boek!... Nee, je kunt met hem praten en zien. Je zult me vertellen hoe het met hem is.... Ik heb hem ondergebracht in "Castellini" omdat daar een grote tuin is – ik hoop dat hij zich daar comfortabel zal voelen. Maar je zult zien, je zult proberen hem een beetje te laten vertellen wat hij zoekt door hier te komen.

Wat hij zoekt.

Dat is bijzonder. Er zijn hier ook mensen die geen dokters of medicijnen willen, en ik zou het graag willen proberen – als hij van plan is om hier iets te doen.

Ik denk eigenlijk dat hij liever beschermd moet worden, want zodra mensen horen dat hij een genezer is, snelt iedereen naar hem toe.

Ah, maar ik heb het niet iedereen verteld.

Maar het woord zal zich verspreiden!

We zullen hem daar moeten beschermen, we mogen mensen niet toestaan, dat zou vreselijk zijn.

Hij zou gewoon moeten zeggen dat mensen alleen met toestemming van Moeder naar hem toe mogen komen.

Ja, dat klopt. Maar het hangt van de heer af, en dat is precies wat ik wil dat je ziet – of hij een man is die beschermd moet worden... of die gekalmeerd moet worden!

Zijn foto geeft de indruk van iemand die heel solide is, niet hartstochtelijk.

Ja.

Maar hij mag natuurlijk ook niet te gementaliseerd zijn, dus... Ik weet niet wat hij zal begrijpen.

Oh, weet je, daar in het Westen is iedereen gementaliseerd.

Maar hij zal het op een subtiel niveau beter begrijpen.

Ja.

(stilte)

Maar dit ding – helende handen – heb jij dat niet ook?... Want A. vertelde me dat als hij wat pijn heeft, hij gewoon zijn hand erop hoeft te leggen en zich hoeft te concentreren – en dan gaat het weg. Wat mij betreft, ik doe het al... (Ik zou zeggen eeuwenlang!), zelfs toen ik klein was deed ik het. Ik vond het altijd iets heel natuurlijks.

Maar concentreer je op welke manier? Je legt je hand erop, en dan? Je roept...

Je legt je hand erop en concentreert je op... wat jij beschouwt als een hogere kracht – of een Kracht van Harmonie, of een Kracht van Orde. Zo. Je legt je hand erop, en je voelt het erdoorheen stromen, zo, en binnenkomen.

Ik denk dat elk mens het in potentie heeft. Hoe dan ook, ik vond het altijd iets volkomen natuurlijks. En als je het ontwikkelt, ontwikkelt het zich als iets anders. Natuurlijk, als het wonderbaarlijke proporties aanneemt, is het anders.

Maar het is heel instinctief. Ik weet het niet, zelfs toen ik nog heel klein was, als ik ergens pijn had, of een kiespijn, deed ik het – en als je heel klein bent, heb je geen enkele gedachte in gedachten – ik deed het gewoon zo (*Moeder drukt op haar wang*), en het verlichtte.

Ik zal het proberen!

Ja (*maakt grapjes over Satprem*).

Wat neem je mee?

Ik moet je eerst nieuws over G vertellen. Ik zag hem vanmorgen, hij vertelde me dat hij zich sinds ik met hem sprak beter voelt, veel beter. Daarna zijn er 's nachts geen aanvallen meer geweest.

Ah!

En hij zegt dat hij zich sindsdien een beetje boven zijn hoofd voelt alsof Sri Aurobindo iets in zijn lichaam "goot", iets dat zijn lichaam binnenkomt en heel materieel is, zegt hij.

Ja. Dat komt overeen met iets wat ik deed. Het is goed.

Zie je hem regelmatig?

Nee, nooit!... Toen hij die brief schreef, vroeg hij zich af: "Aan wie ga ik hem geven?" Toen, blijkbaar, kwam mijn beeld voor zijn ogen. Maar ik zag hem nooit.

Hij deed het in ieder geval heel goed, hij maakte geen fout!

Maar hij zegt: "Sinds ik Moeder niet meer ontmoet, ben ik verplicht om het zo goed mogelijk te doen binnenin." En hij voegde toe: "Heel vaak, als ik moeilijke, materiële problemen heb die opgelost moeten worden, concentreer ik me, roep ik Moeder, en plotseling zie ik witte handen komen, als het ware, en ze beginnen alles te regelen. Dus als ik die handen zie komen, weet ik zeker dat alles zal worden geregeld!"

Oh, dat is prima, heel prima.

Hij voelt die materiële, concrete hulp. Als hij problemen heeft en zich tot u wendt, wordt het geregeld.

Maar ik weet niet waarom mensen dit niet concreet voelen! Dit Nieuwe Bewustzijn is volkomen concreet, mon petit. Volledig concreet.

Het is een gebrek aan visie. Je voelt de Kracht wel, maar je voelt dat het... verspreid is, algemeen.

Maar het is zo.

Maar is het ook specifiek?

Ja, beide. Het is specifiek tot het punt dat het precieze suggesties geeft voor een heel klein ding. Soms komt het en verplicht het me om een woord te zeggen, of laat het me een houding aannemen ten opzichte van iets – heel kleine dingen, die in het bewustzijn van het wezen volkomen onbelangrijk zijn. Maar dit Bewustzijn vindt het amusant! Het speelt met alles op die manier, de hele tijd.

Het is erg nuttig: soms, als ik vergeet waar ik een stuk papier heb gelaten, vertelt het me. Het zegt: "Hier." Het is echt heel interessant! En meestal is het dit Bewustzijn dat me laat schrijven, vooral met betrekking tot Auroville.

Maar ik vertelde je (zag ik je nadat ik de President zag?), ik vertelde je dat toen de President hier was, plotseling dit Bewustzijn op mijn hoofd begon te drukken: "Zeg dit." Ik had geen zin om te praten, dus ik hield mijn mond. Toen werd de druk zo sterk dat ik overal begon te zweten! Dus ik nam een besluit en sprak. En het was voorbij. Het was... Zonder de Kracht erin is het een cliché, maar op dat moment had het de kracht van een openbaring, weet je, toen het me deed zeggen...

(Moeder probeert zich te herinneren)

Wat zei ik?

"Laten we werken..."

Ah, het was in het Engels - dat is het (ik probeerde me te herinneren in het Frans!), *"Laten we allemaal werken voor de grootheid van India."* Je begrijpt, het is een cliché --- het werd een openbaring. Ik merk dit: als het me iets laat zeggen en ik het later zie met het gewone bewustzijn, vind ik het zo'n cliché! Of iets volkomen voor de hand liggends, of iets wat het niet waard is om te zeggen. Maar als het daalt, kost het zo'n kracht! En het HEEFT een kracht (*Moeder brengt haar twee vuisten naar beneden*). Het heeft me van alles verteld; het vertelde me, "Als deze persoon" (Indira, bijvoorbeeld), "als deze persoon dit had gezegd" (in haar vergadering, wanneer ze in moeilijkheden is), "zou iedereen gewonnen zijn." En het is zo'n compacte Kracht dat je het gevoel hebt alsof je er plakjes uit zou kunnen snijden, begrijp je, zo materieel is het! Het heeft een vrij diepe gouden kleur (vrij diep als het zo komt), en dan gaat het zo (*gebaar van druk op het hoofd*), je voelt dat het je heel goed zou kunnen verpletteren (!) En het heeft een buitengewone werking op mensen.

Die dag was het echt opmerkelijk.

Gisteren had ik bezoek van de Vice-President¹⁶⁹ - een intellectueel. Mij is verteld dat hij een zeer opmerkelijke advocaat is, een man van de wet, en hij heeft de boeken van Sri Aurobindo gelezen, hij beschouwt zichzelf als een discipel van Sri Aurobindo. Hij kwam speciaal met zijn hele familie uit Delhi om mij te zien. Hij kwam: het Bewustzijn manifesteerde zich helemaal niet – niets. Het was zo (*ongevoelig, uitgespreid gebaar*). Zo, nog steeds, niets, absoluut niets... Dat is vreemd. Hij gaf me boeken om te signeren (hij had ze net genomen of ontvangen, ik weet het nu niet meer), een boek van Sri Aurobindo, mijn foto... Hoe dan ook, hij gedroeg zich als een discipel, hij had zijn hele familie meegenomen en de hele familie toonde veel devotie enzovoort – niets. Ik weet niet of het er was, maar het

¹⁶⁹ G. S. Pathak.

manifesteerde zich niet: het was zo (*hetzelfde ongevoelige gebaar*). Het is vreemd.

Maar het voelt zoals mensen zijn, want heb ik je verteld wat de President zei toen hij wegging?

Ja, in Auroville: "Het is een werk van God."

Ja.

Dit Bewustzijn is erg interessant! Ik zal eens kijken hoe het zich gedraagt met onze genezer... Met de Perzische, de Perzische uitvinder die hier was (hij vertrekt vandaag), gedroeg het zich vrij goed. Het wilde dat ik hem "zegeningen" gaf, het was erg actief. Met andere mensen, niets - het negeert ze. Het is vrij nieuwsgierig.

Maar om correct waar te nemen wat "Dat" wil, moet je heel zuiver zijn.

Ja. En BOVENAL zonder enige mentale voorkeuren: het is vooral het denkvermogen dat in de weg staat. Materiële verlangens, dat soort dingen, het kan het niet schelen, maar mentale ideeën, rigide concepten, oh!... Het lijkt er niet door geraakt te worden, het is niet geïnteresseerd.

Het is erg moeilijk om te weten wat uit de ware bron komt en wat een oude reactie is van onze opmaak.

Oh, nee, mon petit! Oh, nee! Het is... het is alsof je me vertelde dat alcohol net als melk is, snap je! (*Moeder lacht*) Nee.

Ik zie bijvoorbeeld allerlei mensen die naar me toe komen; nou ja, ik weet nooit of mijn reactie de ware is, of dat het gewoon iets is dat voortkomt uit een of andere opmaak in mij.... Ik probeer zo rustig mogelijk te zijn en te kijken wat er komt....

Ja, dat is het.

Maar is wat er komt echt "dat", of is het...

Maar is het hoofd stil?

Oh, ja, er zijn geen ideeën in mijn hoofd.

Ah! Dan is het prima.

Maar ik ben vooral bang voor oude reacties. Ideeën, nee, die zijn er niet.

Dan...

Maar oude reacties.

(na een stilte)

Als ik je handen zo vastpak, hier, voel je dan iets?

Ah, natuurlijk!

Doe je dat?

Daar is uw Kracht.

Nou, mon petit, het is zo: je voelt Dat om je heen.

Oh, maar dat voel ik constant – in wisselende mate, maar ik voel constant de Kracht. Maar ik weet nooit of het het Ware is.... Ik streef er ECHT naar om het Ware te doen, ik streef ernaar om...

Wat mij betreft, ik heb vertrouwen. Ik heb vertrouwen in jouw reactie.

(Satprem opent zijn handen)

Bij de vrouw van de Consul was het bijvoorbeeld perfect! Het was precies wat nodig was.¹⁷⁰

Ik weet niet waarom, soms word ik gedwongen om behoorlijk bruto te zijn... Waarom? Ik heb geen flauw idee.

Maar je ziet: als je gedwongen wordt om heel bruto te zijn, maar geen... (wat moet ik zeggen?) ongenoegen of afkeer of... natuurlijk geen woede voelt, en integendeel, een constant gevoel van onveranderlijke goodwill, zelfs, zoals dit (*onveranderlijk gebaar*), met een wil voor het beste. Als het zo is, als er in je bewustzijn iets is dat echt alleen voor de Heer werkt (om het zo eenvoudig mogelijk te zeggen), niet: "Oh, wat een idioot!" of "Wat een dwaas! Wat een gemeen iets om te zeggen!", niets van dat alles, maar dezelfde gelijke goodwill, dan is het goed als je gedwongen wordt om iets te zeggen. Het is als er tegelijkertijd wat vitale BEROERING is waar je op moet letten, maar als er niets is...

(stilte)

Hebben we wat werk te doen?

Er is het Bulletin: de "Vragen en Antwoorden."

Is het de moeite waard om te publiceren?

Oh, ja, zeker! Zeker.

(Moeder lacht)

¹⁷⁰ Satprem stuurde haar botweg weg en zei: "Je bent een arm klein ding" (!)

Ze zijn FIJN, deze Talks.

Pak je de oude weer op?

Ja, van 1953.

(Satprem leest de Talk van 19 augustus voor die eerst over de kracht van stenen gaat. Moeder geeft commentaar:)

Sommige stenen kunnen een beschermende kracht bevatten. Dat is opmerkelijk, mon petit! Je kunt in een steen (vooral amethisten) een beschermende kracht opbouwen, en de bescherming beschermt ECHT de persoon die de steen draagt.... Dat is heel interessant, ik heb het zelf ervaren. Ik kende iemand aan wie ik zo'n steen (een amethist) vol beschermende KRACHT had gegeven, en terwijl hij hem droeg – was het geweldig; toen verloor hij hem, en kreeg hij bijna een catastrofe.... Vooral amethisten: de beschermende kracht.

(Dan vraagt een kind in dezelfde Talk aan Moeder wat het verschil is tussen wat zij "het Goddelijke" noemt en wat mensen "God" noemen. Moeder stelt de vraag uit tot later.)

Heb ik geantwoord?

Nee, dat deed u niet.

Oh, goed!

U heeft het verschil niet gezegd. Zou u het nu zeggen?

Misschien... hoewel het niet graag in woorden wordt geformuleerd: het wordt meteen heel klein.

Niet nu! *(Moeder lacht)*

(Dan leest Satprem deze prachtige passage voor:)

“Mensen hebben het besef van hun beperkingen en ze hebben de indruk dat om te groeien, te groeien, zelfs om te leven, ze van buitenaf moeten nemen, omdat ze leven in het bewustzijn van hun persoonlijke beperkingen. Dus voor hen laat wat ze geven een gat achter dat ze moeten vullen door iets te ontvangen.... Dat is natuurlijk verkeerd. En in werkelijkheid, als ze, in plaats van opgesloten te zitten binnen de nauwe grenzen van hun kleine persoon, hun bewustzijn konden verbreden tot het punt waarop ze zich niet alleen identificeerden met anderen binnen hun nauwe grenzen, maar ook om uit die grenzen te breken, verder te gaan, zich overal te verspreiden, zich te verenigen met het ene Bewustzijn en alles te worden, dan zouden op dat punt de nauwe grenzen

verdwijnen – maar niet eerder. Zolang je een gevoel hebt van nauwe grenzen, wil je nemen, omdat je bang bent om te verliezen. Je geeft uit en je wilt terugkrijgen. Daarom, mijn kind! Want als je in alle dingen verspreid was, als alle vibraties die binnenkomen of uitgaan de behoefte uitdrukten om in alles op te gaan, om te verbreden, te groeien, niet binnen onze grenzen te blijven maar eruit te breken, en je uiteindelijk te identificeren met het geheel, dan zou je niets meer te verliezen hebben, want je zou alles hebben. Alleen weet je het niet, dus kun je het niet. Je probeert te nemen, te accumuleren en te accumuleren, maar het is onmogelijk, je kunt niet accumuleren: je moet identificeren. En je wilt het weinige dat je hebt terugkrijgen: je geeft een goede gedachte en verwacht wat dankbaarheid; je geeft een beetje van je genegenheid en verwacht dat je wat krijgt.... Omdat je niet de capaciteit hebt om in alles de goede gedachte te zijn, niet de capaciteit hebt om in alles de genegenheid, de tederheid te zijn. Je voelt je zo, helemaal afgesneden en beperkt, en je bent bang om alles te verliezen, bang om te verliezen wat je hebt omdat je dan zou worden verminderd. Terwijl als je in staat bent om je te identificeren, je niet meer naar jezelf hoeft te trekken. Hoe meer je je verspreidt, hoe meer je hebt. Hoe meer je je identificeert, hoe meer je wordt. En dan, in plaats van te nemen, geef je. En hoe meer je geeft, hoe meer je groeit.”

In welk jaar was het?

1953, Moeder... zestien jaar geleden.

Dat was de toestand van mijn geest, het was vol licht – het is weg, maar... Op dat moment was het erg nuttig!

Maar dit alles is niet alleen het denkvermogen!

Het is een verlicht denkvermogen.

Het ontvangt.

Ik bedoel dat de Kracht zichzelf uitdrukte via het denkvermogen, terwijl nu... Weet je, Sri Aurobindo had gezegd dat de fysieke denkvermogen (dat wil zeggen, het lichaams-denkvermogen) hopeloos was – hij had het geprobeerd. En ik weet zeker dat zolang het echte denkvermogen er is, dit lichaams-denkvermogen niet beweegt, niet vooruitgaat. Maar sinds het denkvermogen werd weggejaagd, is dit langzaam, langzaam, langzaam begonnen zich te vormen en te vormen... en nu begint hij zich uit te drukken. En het heeft GEEN van de moeilijkheden van het andere denkvermogen; het heeft bijvoorbeeld helemaal niet het gevoel van zijn superioriteit: heel bescheiden, net als het lichaam. En altijd, met het minste: de behoefte om te leren – het weet dat het niets weet, alles moet leren, en het staat constant open, zo. Met elke nieuwe kennis heeft het geen... het "doet zich niet voor", begrijp je.

(stilte)

Toen je aan het lezen was, had het gewoon een of twee GROTE emoties – emoties die je een sprong voorwaarts laten maken.

Het is ontroerend, deze tekst, er staat veel in....

(stilte)

Ik wil dat je de genezer ziet en me over hem vertelt; dan zal ik hem laten komen – want ik spreek niet; na een gesprek kun je iets uit mensen krijgen, maar omdat ik niet spreek, zal het niet werken: ze blijven zitten, en als mensen niet spreken, trekken ze meestal een mooi klein schild aan!

Dat was het interessante, zei ik je al: bij de President ging "dat" open; bij de Vicepresident niets – want het was een intelligente man.

Het is heel interessant!

Ja, ik ben er vrij zeker van dat het grootste fort het intellect is.

Ja, ja....

Ik ben ervan overtuigd.

Omdat het mensen vertrouwen geeft, het laat ze geloven dat ze het weten.

September 24, 1969

Heb je deze genezer gezien?

Ja, ik heb hem gezien.

Vertel het me.

Ik ben erg onder de indruk, moet ik zeggen. Allereerst, om het fysiek te zeggen, de eerste keer dat ik hem zag, bleef ik drieënhalf uur bij hem – hij hield niet op met praten....

Oh!

Maar het bijzondere is dat ik meestal, als ik bij mensen ben, na een half uur moe ben – na drieënhalf uur (ik bewoog niet, bleef niet op hem

aankijken), was ik zo fris als een hoentje! En zo vol energie dat ik de hele nacht niet heb geslapen! En ik heb drieënhalf uur naar deze man geluisterd.... Gisteravond (ik was moe, ik had een vrij zware dag gehad), heb ik maar een half uur met hem gepraat – ik was zo fris als een hoentje.

Oh, maar hij is eersteklas!

Ik was vrij fris, zoals ik niet ben na een rustpauze... Maar ik wil nog één ding vermelden: ik zag hem VOORDAT hij naar Pondicherry kwam. De dag dat hij Bombay bereikte, had ik een soort visioen dat ik niet begreep: ik zag een enorm wit paard, enorm, maar massief, als een enorm ploegpaard: niet mooi, maar met een ontzagwekkende, enorme kracht. Een enorm wit paard. En toen ik hem hier zag, dacht ik: "Maar hier is mijn witte paard!"

Ja, zeker.

Een ploegdier, weet u, niet mooi maar ontzagwekkend.

En wat zegt hij?

Hij is hier gekomen met een vraag - geen mentale vraag... Maar ik moet u misschien de stadia van zijn ontdekking vertellen. Zoals u weet, ontdekte hij experimenteel op zichzelf wat er aan de hand was. Dus hij probeerde het te begrijpen: hij kocht boeken, ging naar zogenaamde "genezers." De eerste mensen die hem onderwezen waren "spiritualisten." Ze zeiden hem: "Gebruik een pendel." Hij gebruikte een pendel om ziektes te detecteren, en dat werkte heel goed. Toen, na een tijdje, dacht hij: "Maar dit is niet de realiteit." En toen werkte zijn pendel niet meer! Daarna ging hij naar iemand anders, die hem vertelde: "Maar je moet magnetische passen doen." Hij leerde hoe hij het moest doen, en het werkte heel goed: met zijn vingers kon hij de organen voelen die niet in harmonie waren (want voor hem is het sleutelwoord "Harmonie" of "disharmonie"). Toen, na een tijdje, zei hij tegen zichzelf: "Maar dit is ook niet de realiteit." En niets werkte meer.

Oh, het is heel interessant!

Hij dacht: "Maar ik heb niets meer over, geen pendel, geen handen, niets..." En plotseling had hij een openbaring: "Je hebt niets meer over, want je hebt niets meer nodig!" Toen begon hij, en hij merkte dat wanneer zijn gedachte de gedachte of roep van iemand anders ontmoette, het in een fractie van een seconde was gebeurd. Bijvoorbeeld, op een dag stuurde een vrouw hem een draad in Parijs: ze was bevallen en had een gescheurd perineum. Hij kreeg de draad, dacht na en zei: "Ze is genezen." De volgende ochtend ging hij haar opzoeken: het perineum was genezen.... Nog een buitengewoon geval: een vrouw lag te sterven in de vijfde maand van haar zwangerschap, stervende aan tuberculeuze meningitis. Het ziekenhuis was hulpeloos,

ze brachten haar naar huis. In werkelijkheid wilde ze haar kind niet. Hij ging haar meerdere keren opzoeken, en op een dag kreeg ze vreselijke stuiptrekkingen en stierf in zijn armen. Toen, zegt hij, "had ik een soort gebed in de bodem van mijn hart, ik zei: 'Maar deze vrouw heeft de wet van de liefde niet gevolgd, het is goed dat ze moet sterven, maar waarom zou dit kind in haar sterven?...' "Hij had een soort gebed. En vijf minuten later kwam de vrouw weer tot leven in zijn armen. Ze opende haar ogen en zei: "Ik ben genezen." Ze was inderdaad genezen, maar kon niet meer bewegen. Twee weken later beviel ze van een kind, dat niet alleen normaal was, maar ook levensvatbaar en volgroeid, wat betekent dat in die vijftien dagen de zwangerschap was versneld en het kind net zo volgroeid was als een kind van negen maanden....

Vijf maanden oud...

Ja. Toen stierf de vrouw de dag na de bevalling, en het kind is nu zeventien, denk ik.... Hij vertelde me: "Zo is het: er is GEEN 'kracht', het bestaat niet - er is Dat, de Harmonie; iedereen heeft het vermogen om deze Harmonie te noemen, en Die handelt. En het handelt in een seconde, direct.... Maar toen vertelde hij me: "Hier is mijn vraag" (voor zover ik kan uitdrukken wat hij zei).... In principe is hij zich bewust van een heel buitengewone Kracht – hoewel ik moet zeggen dat ik geen spoor van ego voelde in deze man, er is geen spoor van ego.... Hij las mijn boek, maar dat leerde hem niets, het bevestigde alleen sommige ervaringen.... Deze man sprak meer dan drie uur met mij, en afgezien van u en Sri Aurobindo, heb ik niemand horen spreken zoals hij. Het was een wijze die sprak, een levende ervaring die ontsprong, er was niets waarvan hij zei dat je je er niet aan zou houden: die "grote Krachten van Harmonie" die op aarde belichaamd moeten worden, op aarde gebracht... Het was echt een wijze die sprak, en dat waren uw woorden, de woorden van Sri Aurobindo.

Dat vertelde A. mij; de eerste dag dat hij hem ontving, vertelde hij me: "Ik dacht dat ik naar u of naar Sri Aurobindo luisterde!"

Maar het verrassende is dat toen hij tegen mij sprak, het niet zijn denkvermogen was dat sprak: het was een levende ervaring die opkwam, dat was wat buitengewoon was!... Hij zei: "Ik heb de ervaring van de transformatie, de ervaring van cellulaire regeneratie.... Ik weet uit ervaring dat er intelligentie is, er is goddelijkheid diep in de cellen - ik weet dat allemaal, maar het moet belichaamd worden. Er moet iets gedaan worden." Dus hier is zijn vraag....

Wat wil hij weten?

Hij is zich bewust van deze Kracht, maar hij zegt dat men de TOTALE visie moet hebben, de visie van TOTALE Harmonie. Omdat, zegt hij, het allemaal een evenwicht is, een prachtige harmonie, en we mogen geen onevenwicht veroorzaken, we moeten de Wet gehoorzamen, de

Wet van Harmonie volgen, maar het is een TOTALE Wet, natuurlijk, en we mogen geen enkele fout maken. "Ik heb de totale visie nodig," zegt hij. "Neem de Ashram: het is een centrum van licht waar totale harmonie is; dan is er een cirkel eromheen, Pondicherry, die al donkerder is..."

Heel donker!

"...en minder ontvankelijk; dus je kunt de wet van de Ashram niet in die duisternis brengen zonder een onevenwicht te veroorzaken; je kunt er alleen een deel van brengen, of iets dat kan worden aangepast aan die duisternis. Dan is er een derde, nog donkerdere cirkel, waarop het nog moeilijker is om de wet van totale Harmonie toe te passen... dus hoe kom je erachter wat je moet doen, afhankelijk van het specifieke punt? Hoe weet je de juiste wet, de totale wet?..." Hij zegt, "Ik wil geen onevenwicht veroorzaken, ik wil gehoorzamen aan de Wet....."

A. vertelde me dat je vroeg om met hem mee te gaan op zaterdag?

Het is niet dat ik het vroeg, ik dacht alleen dat het interessant zou zijn voor hem om te proberen zelf zijn vraag aan u te stellen.

Het interessante zou zijn om te weten wat hij voelt als hij mij ziet.¹⁷¹ Dat zou interessant zijn.... Ik zie hem morgen de eerste keer, maar het zou goed zijn als je hem zaterdag meeneemt. Ik denk niet dat hij morgen zal spreken.

Ik zei hem, "Moeder spreekt niet." Hij zei, "Maar natuurlijk! Het zijn geen woorden die ik nodig heb, uiten is nutteloos; wat ik wil is de vibratie, de ervaring." Hij begrijpt stilte heel goed.

Dan zullen we zien. In dat geval komt het resultaat misschien op zaterdag.

Omdat het interessant zou zijn als hij voor u zijn vraag naar buiten zou proberen te formuleren... Hij begrijpt heel goed dat de evolutie een punt heeft bereikt waarop dingen moeten versnellen en die Krachten van Harmonie in de wereld moeten worden gebracht, maar in principe voelt hij zo'n kracht in zich dat hij niet willekeurig zou willen handelen: hij zou niet "het evenwicht willen verbreken", maar "de Wet willen volgen". En daarvoor is een totaalvisie nodig.... Hij vertelde me: "De wonderen die Christus verrichtte, bijvoorbeeld (er bestaat zoiets niet als 'wonderen', trouwens), dat kan ik allemaal doen, maar als ik het deed, met de communicatiemiddelen van de moderne wetenschap, zou het onmiddellijk over de hele wereld bekend zijn, en zoiets zou een 'grote klap' kunnen uitdelen aan het gewone denkvermogen dat alleen gelooft in de waarheden van de materie." Hij vraagt: "Dat zou

¹⁷¹ Dit is precies wat een openbaring voor Satprem zou worden en een beslissend keerpunt in zijn eigen begrip van Moeder.

een middel tot handelen zijn, maar moet ik dat doen?..." Zijn probleem is er een van handelen....

Wat doet hij nu?

Op dit moment is hij al drie dagen aan het vasten; hij is gestopt met eten. Hij zei: "Ik ga zo naar Moeder kijken, zonder dat ik iets heb gegeten." Dus al drie dagen drinkt hij niets anders dan water... Het mooie is dat er geen greintje mentalisatie is, het is allemaal een ervaring die opkomt. En alles wat jij hebt gezegd, alles wat Sri Aurobindo zei, heeft hij ervaren....

Hij is zich bewust van het "Moment" in de Geschiedenis van de aarde, hij voelt dat allemaal. Dus hij wil deelnemen aan het Werk.

(na een stilte)

Wat spreekt er dan in hem? Is het zijn denkvermogen of zijn fysieke denkvermogen?

Ik denk dat hij geïnspireerd is. Want de eerste dag, toen ik drieënhalve uur met hem doorbracht, het eerste uur (hij is erg traag om op gang te komen), duurde het lang, hij zocht naar woorden, probeerde zichzelf duidelijk uit te drukken. Later probeerde ik hem in zijn ervaring te drijven, en het begon te stromen. Wat hij zei was prachtig, het sprong er zo uit, spontaan. Het was echt geïnspireerd.... En tegelijkertijd zo ontroerd, omdat hij voor het eerst in zijn leven over deze dingen kan praten met mensen die hem begrijpen. Hij vertelde me: "Niemand begrijpt me --- maar hier begrijpt iedereen me." Dus het komt eruit, het springt eruit.

Ik zie hem morgen. Maar ik denk dat het beter zou zijn om hem te vertellen dat het slechts een eerste contact is en niet lang zal duren, want morgen heb ik een lange lijst als deze --- elke dag is het hetzelfde! En op zaterdag komt hij met je mee terug, hij blijft nog een tijdje.

(lange stilte)

Hoe oud is hij? Weet je het jaar van zijn geboorte?

Nee, moeder, hij moet ongeveer vijfenzestig zijn.¹⁷²

Hoe oud was hij toen hij dat opmerkte?

Hij merkte het op toen hij bijna doodging, dat wil zeggen toen hij ongeveer vijfenveertig was.

Oh, zo laat nog!

¹⁷² Hij werd geboren in april 1904

Toen hij helemaal de weg kwijt was, werd hij binnen twintig minuten genezen; dus dat zette hem plotseling aan het zoeken naar het Ware.

Dus zo'n twintig jaar geleden...

Heeft hij je verteld in welk jaar het gebeurde?

Nee, maar ik kan het hem vragen.

Vraag het hem.¹⁷³

Dus, om zijn vraag samen te vatten: "De beweging versnellen zonder enig onevenwicht te veroorzaken," en "de Wet toepassen zonder fouten te maken" – dat is wat hij wil.

September 27, 1969

(A.R., de genezer, komt binnen; Moeder geeft hem een rode roos.)

(A. R.): Dank u... Ik kom naar u toe als een kind dat dorst en hongert naar Waarheid, Rechtvaardigheid en de Kennis van spirituele wetten. Geef mij alstublieft dit voedsel dat de kennis van de wetten is, zodat ik het Goddelijke kan dienen in de meest volmaakte universele Harmonie.

(stilte)

(Tegen Satprem:) Heb je hem verteld dat ik niet spreek?

(Satprem tegen A.R.): Moeder spreekt niet.

Als hij iets te zeggen heeft, kan hij dat doen.

(Satprem:) Wat is de centrale vraag die je bezighoudt?

¹⁷³ In feite was deze kracht er al sinds hij geboren was, want zijn zieke moeder merkte dat haar lijden toenam wanneer hij er niet was, en afnam als hij thuis was. Hij is het dertiende kind in een boerenfamilie.

(A. R.): *De centrale vraag... De centrale vraag voor mij, met betrekking tot eerdere ervaringen, is om de Wet te begrijpen – om deze perfect te begrijpen, niet imperfect, dat wil zeggen, niet empirisch, zodat we door het vervullen van de voorwaarden van de Wet, dezelfde verschijnselen opnieuw kunnen creëren.*

(Satprem:) *Je had het ergens over een "blok"?*

(A.R.): *Ja, precies, het blok is precies dat.... Ik zal een beeld schetsen: als je een wet perfect kent, kun je de wet niet overtreden; maar als je hem imperfect kent, riskeer je op elk moment een boete.*

(Satprem:) *Moeder, het is de kennis van de Wet die hij zou willen hebben, om geen enkele fout te maken.*

Maar ik ken geen enkele "wet"!... Ik weet niet wat hij de "wet" noemt – ik ken geen enkele wet.

(Satprem tegen A.R.): *Hoe noem je de "wet"?*

(A.R.): *De Wet... Ik denk dat als je in diepe meditatie de eenheid met het Goddelijke realiseert volgens de juiste regels, je elke keer dat je dezelfde meditatie hebt voor dezelfde zaak, zeker hetzelfde resultaat moet behalen.*

In de manifestatie zijn geen twee minuten hetzelfde, het is een continue beweging; dus wanneer je in contact komt met het Goddelijke, is datgene waarmee je samenwerkt de Waarheid van die Beweging. Dat is waarschijnlijk wat hij "de Wet" noemt.

(A.R.): *Dat klopt.*

In de manifestatie is het het Bewustzijn dat zichzelf uitdrukt. En als je je ermee identificeert, is dit Allerhoogste Bewustzijn, dit Goddelijke Bewustzijn wat je laat handelen. Maar zoals ik het begrijp, is de "wet" waarnaar hij verwijst een mentalisatie van deze Beweging, en dat is niet nodig - wat nodig is, is de IDENTIFICATIE van het bewustzijn.... Het is een kwestie van woorden.

(A. R.): *Precies, ik ben het helemaal eens met Moeder. Maar het probleem blijft bestaan ondanks deze uitleg. Het vraagteken blijft bestaan, want ik heb natuurlijk talloze mogelijkheden gehad om ermee te experimenteren – het is iets dat ik me vaak realiseer – en toch zijn de resultaten anders, ik bedoel dat je niet het resultaat krijgt waarop je had gehoopt, wat (ik zeg, lijkt) heel normaal lijkt in de omstandigheden.*

(Satprem tegen A.R.): *Je bedoelt, wanneer je iemand wilt genezen?*

(A.R.): *Ja, dat is het.*

(Satprem tegen Moeder:) Moeder, hij zegt dat wanneer hij bijvoorbeeld wil genezen, er geen twee systemen zijn, er maar één: hij gaat een diepe, intieme gemeenschap aan met het Goddelijke, en laat Dat doorkomen....

Ja, dat klopt.

(Satprem:) Dus hij vraagt zich af waarom het resultaat in bepaalde gevallen niet wordt verkregen?

Maar dat komt omdat op het hoogste niveau is besloten dat het niet verkregen zou moeten worden!

Het is een gedeeltelijk bewustzijn dat het idee heeft dat wat hij ook doet, het resultaat altijd hetzelfde moet zijn, maar zo is het niet!

(Satprem tegen A.R. :) Ja, zo is het niet. Het is een gedeeltelijk bewustzijn dat je vertelt dat er een resultaat moet zijn, maar in het totale Bewustzijn...

(A.R. :) Ik had het altijd zo opgevat, maar ik wilde er een bevestiging van.

(Satprem tegen Moeder:) Zo had hij het opgevat, maar hij wilde een bevestiging. Want, bijvoorbeeld, hij heeft het geval van een man die hij goed kent en die verlamd is geraakt. Hij heeft er zijn hele hart in gestoken om hem te genezen, en hij zegt dat hij voelt dat de Krachten deze man binnendringen, hij vindt hem ontvankelijk...

Maar hij is niet genezen.

(Satprem:) Hij is niet genezen. Hij heeft me zelfs de foto van de man gegeven en hij wil graag begrijpen waarom hij in dit geval niet geneest.

(Moeder kijkt naar de foto)

Heeft deze man geloof?

(A.R. :) Nou, in het begin had hij dat niet, maar zijn geloof is gegroeid.

Dat komt omdat voor iedereen wat er gebeurt het BESTE is om zijn individualiteit naar het doel te leiden – het doel van bewustzijn – en als hij geloof heeft, vindt de actie nog preciezer plaats, en, zouden we kunnen zeggen, nog sneller. Dus in dit geval zou het betekenen dat zijn verlamming hem helpt om sneller naar zijn doel te gaan.

(A.R. :) Dank u.

(meditatie)

Heeft hij iets te vragen?

(A.R.): Ja, ik zou willen vragen of u denkt dat het goed is om door te gaan met dit pad van genezing?

Oh, ja!

(A.R.): Denkt u dat het een tijdelijke beperking is?

Het is geen beperking, zelfs het kleinste werk is geen beperking! Het is slechts een manier van expressie; maar het beperkt de mogelijkheid niet, dat wil zeggen, als iemand in staat is om een algemeen Werk te doen, gaat het CONSTANT door, zonder materiële bezigheid. Ik bedoel dat het echte Werk op deze manier (*stralend gebaar*) wordt gedaan, in stilte.

(A. R.): Dank u

(Moeder geeft een foto en A.R. vertrekt)

Ik weet het niet... sinds eergisteren, toen ik hem zag, is mijn hele lichaam heel, heel geschokt. Ik bedoel, moeilijk om te eten, allerlei dingen.... Ik voel dat het een versnelling van het Werk is, maar... Er is een vreemde (hoe moet ik het noemen?)... vermoeidheid. Weet je, ik gebruikte mijn hoofd nooit, het was altijd vol Licht, en ik kon alles doen zonder moe te worden - maar het is alsof dit Licht binnenin (*Moeder wijst naar haar hoofd*) weg was. Dus het hoofd is pijnlijk. Het is leeg, het doet pijn. En... ik weet het niet... misschien is het een versnelling van de transformatie - zo NEEM IK het OP, begrijp je - maar het is moeilijk.

Hij spreekt er ook over, hij spreekt over deze transformatie "van de toppen van de tenen tot de wortels van het haar", zoals hij zegt, en hij wil dat het snel gaat.

Ja, dat moet het zijn.

(Moeder gaat mediteren)

En hoe gaat het met je?

Ik voel me nu beter dan voorheen.

Ah, beter... Het deed je goed?

Voor het lichaam, ja. Ik weet het niet, als mijn lichaam bij hem is, zit het vol energie... Maar deze man is prima, Moeder, nietwaar?

Ik weet niet hoe ik het moet zeggen.... Mijn enige contact met hem is een ontvankelijkheid: hij neemt en neemt en neemt, absorbeert en absorbeert en absorbeert....

Maar ik heb helemaal niet het gevoel dat hij hier iets uit haalt (*Moeder wijst naar haar lichaam of naar zichzelf*), het is... Ik zou kunnen zeggen dat er de Aanwezigheid is (*overal een enorm gebaar*), en dus is het de hele tijd zo. Maar waar ik me over afvraag is waarom mijn lichaam in deze staat is?... Ik zei je, ik WIL het zo opvatten, als een versnelling van het werk, en het lijkt waar te zijn, maar... het is erg moeilijk. Zie je, maanden en maanden en maanden, het werk heeft me nooit moe gemaakt; nu voel ik me ineens uitgeput – het lichaam. Het heeft moeite met eten en een constante indruk... van misselijkheid. Tegelijkertijd voel ik, als ik me concentreer en voorzichtig ben, de Aanwezigheid zoals gewoonlijk. Maar zoals ik al zei, dit alles (*Moeder wijst naar haar hoofd*) is leeg – bijna pijnlijk leeg.

(*stilte*)

Helemaal niet, helemaal niet het gevoel van iets dat hier niet zou moeten zijn of dat ik zou moeten afwijzen – absoluut niet. Het bewustzijn is zo (*onveranderlijk gebaar*). Dus zeg ik tegen mezelf dat het kan zijn dat in plaats van het natuurlijke ritme van dit lichaam te volgen, de Beweging wordt versneld.

Toen ik hem uw vraag stelde, of het zien van u een verschil maakte tussen voor en na, voegde hij dit toe (bovendien met grote eenvoud): "Het moet ook voor Moeder een verschil maken.

(*na een stilte*)

Ik voel me constant misselijk, wat wijst op de ontoereikendheid van materiële krachten.

Maar dat is vreemd, want in mijn geval, als mijn lichaam bij hem is, zit het vol energie.

Ja, dat klopt, en daarom vraag ik het je. Dus het zou echt een versnelling zijn in het werk van transformatie.

Tot op het punt dat ik de eerste keer zoveel energie had dat ik de hele nacht niet heb geslapen!

Ja... ik weet het niet... dat moet het zijn.

(*Moeder blijft "overpeinzend"*)

Oktober

Oktober 1, 1969

Heeft F je verteld wat de genezer tegen haar zei?... Ze ontmoetten elkaar gisteren of eergisteren, en hij "biechtte" haar op. Hij vertelde haar dat hij naar India was gekomen in de hoop een plek te vinden waar hij een paar weken of zelfs een paar maanden alleen kon zijn, omdat hij de manier had gevonden om alles te genezen, behalve een hernia die hij heeft, en hij zou graag met rust gelaten willen worden om een manier te vinden om zijn hernia te genezen. Toen zei F tegen hem: "Maar je kunt hier met rust gelaten worden." Hij antwoordde: "Oh, maar als ik gevraagd word om te genezen, kan ik niet weigeren." Dus het zou beter kunnen zijn om hem geen mensen meer te sturen... maar hij zou naar een nieuw huis moeten verhuizen en ergens alleen moeten zijn. Hem zou gevraagd moeten worden of het goed met hem is.

Zo ging het: laatst had de man die met F. kookt bij *Tout ce qu'il faut* hoge koorts, hij was behoorlijk uitgeput. F zei: "Ik ga A.R. halen." Ze bracht hem – binnen vijf minuten genas hij hem. En toen sprak hij met haar. Dus je kon met hem meekijken. Als we niemand naar hem sturen, zal niemand gaan. Als hij denkt dat deze plek gunstig is voor zijn zoektocht, zullen we een plek vinden waar hij met rust gelaten kan worden.

En jij? Je bent prima, je hebt geslapen (!)

Ja!... Maar het effect van deze genezer, het effect van de versnelling die u in uw lichaam voelde – misselijkheid en al dat – werkte het of...?

Ja, (*lachend*) ik heb het uitgewerkt!

Wat mij betreft, toen F me die "bekentenis" van hem vertelde, kwam er net iets, ik concentreerde me en ik liet F. tegen hem zeggen dat ik had gedaan wat nodig was [om hem te genezen], dat hij nu alleen nog maar hoefde te rusten. Maar het kan nog een paar dagen wachten, er zijn nog twee mensen die ik hem wil laten zien... Als ik hem was, zou ik hier blijven (!) omdat hij OPVALLEND ontvankelijk is voor de Kracht; dus als hij hier blijft, kan hij genezen worden – gisteren zag ik dat hij heel goed genezen kon worden. Ik heb gedaan wat nodig was, het is aan hem om het te ontvangen – daarvoor hoef ik hem niet te zien.

En jij, gaat het goed met je?

Ja, ja!

R. had wat problemen na zijn ontmoeting met hem, en M. ook!... Ik denk dat alles weer op zijn plek is gevallen.

Moeilijkheden? Fysieke gevolgen?

Ja.

Wat mij betreft, ik heb zijn contact altijd als iets heel heilzaams ervaren.

Het hangt ervan af... wat iemand nodig heeft.

Maar dat maakt niet uit. Voor mij heeft het me veel werk opgeleverd, omdat ik de transformatie van het lichaam had afgestemd op de vereisten van het werk, en ik was erin geslaagd een harmonie te vinden waardoor ik nooit moe werd. Bij hem, beide keren dat ik hem zag, voelde ik me daarna nog een paar uur lang vermoeidheid die ik al jaren niet meer had gevoeld. Ik moest veel werken. Maar nu is het goed.

Maar ik zeg je, gevallen zoals die van de man die koorts had en die hij in tien minuten genas. En dat verbaast me niet.

Nou, ik vind deze man ontroerend.

Ja, hij is ontroerend.

Het is goed dat hij dat zei – dat hij naar India was gekomen met de zekerheid dat hij een rustige plek zou vinden waar hij zich zou kunnen concentreren totdat hij de manier zou vinden om zijn hernia te genezen; hij zei: "Het is het laatste; de rest is genezen, dit is het enige dat overblijft."

Dat is slechts bijkomstig, want de echte reden voor zijn komst naar India zijn eigenlijk de vragen die hij u de andere dag stelde.

Ja... Wat mij betreft, ik denk dat hij snel genezen kan worden. Ik weet niet hoe het met zijn hernia is, het hangt ervan af (sommige zijn ernstig), maar als het een gewone is, kan het snel genezen worden.¹⁷⁴

* * *

*(Dan luistert Moeder naar de Talk van
26 augustus 1953 over Liefde)*

Sujata wil u een vraag stellen.

¹⁷⁴ De genezer gaf de volgende antwoorden op Satprem's vragen: "Ik ben niet naar India gekomen om mezelf te genezen, maar om mezelf ter beschikking te stellen van de Kracht en om te leren. Ik voel me niet geïnspireerd om te stoppen met het genezen van mensen om voor mezelf te zorgen, en ik wil geen willekeurige mentale beslissing nemen om te stoppen. Bovendien 'beslis' ik nooit iets: ik doe wat mij gevraagd wordt. als Moeder me vraagt om te stoppen en mezelf te genezen, zal ik het doen." Hij legde ook uit dat hij de hernia die hij aan zijn linkerzijde had, al had genezen; er bleef dat aan de rechterkant over, dat hij expres had laten ontwikkelen om de ervaring te hebben. Het was nu zo groot als zijn vuist (een boerenvuist). Het was de "laatste barrière", zei hij, "daarna zal niets onmogelijk meer zijn."

(Sujata:) Moeder, deze Kracht van Liefde die komt – soms komt het, je voelt, weet je, je hebt echt lief – waarom kun je het niet constant houden?

Je zou het moeten kunnen houden!

(Sujata:) Dat denk ik ook, je zou het moeten, maar je slaagt er niet in om het te houden.

Mon petit... het is er constant! Constant, wat het lichaam ook doet – of het nu mensen ziet of voor zichzelf zorgt of slaapt – het is altijd, altijd daar, bewust, vibrerend.

Ik zeg: "Het kan gedaan worden" – maar het is een feit. Alleen, wat nodig is, is... het algemene obstakel is dat het fysieke bewustzijn van de meeste mensen erg donker is; het bestaat alleen uit behoeften, verlangens, de meest materiële reacties, maar wat nodig is, is om in de cellen de liefde voor het Goddelijke te wekken, en als ze eenmaal van het Goddelijke houden, is dat de hele tijd zo: het beweegt niet meer – beweegt niet. Het is zelfs VEEL constanter dan welke vitale of mentale beweging dan ook: het is zo (*Moeder balt haar twee vuisten*), het beweegt niet meer. De cellen zijn constant zo, in een staat van liefde voor het Goddelijke.

Dat is wat opmerkelijk is aan het fysieke, het is dat wanneer het fysieke iets heeft geleerd, het nooit vergeet. Zodra de cellen dat hebben geleerd, deze zelf-gave hebben geleerd, deze offerande aan het Goddelijke, en deze BEHOEFTE om zichzelf te offeren, is het geleerd, en BEWEEGT het NIET MEER. Het is constant, vierentwintig uur per dag, onophoudelijk, dag na dag, onveranderlijk; zelfs als er iets misgaat (je hebt pijn of zoiets), is de eerste beweging dit: het is om het aan te bieden, om het te geven --- spontaan. Het hogere bewustzijn grijpt niet in, het is spontaan: het is het bewustzijn dat in de cellen zit.

Het zijn het vitale en het denkvermogen die zo zijn (*zigzaggende gebaar*), onvast. Vooral het vitale, dat in allerlei dingen geïnteresseerd is.

Natuurlijk zijn de twee van elkaar afhankelijk: het ego moet worden afgeschaft – de REGEL van het ego moet worden afgeschaft. Over het algemeen denken mensen dat het niet mogelijk is om het fysieke ego af te schaffen; het is niet alleen mogelijk, het is GEDAAN, en het lichaam gaat door, het blijft lopen – het is niet weg! (Het had een moeilijk klein momentje... een klein momentje.)

Nu vragen deze cellen zich af hoe men kan blijven bestaan zonder deze beweging van aanbidding. Ze zijn zo, overal (*gebaar van intense aspiratie*), overal. Het is heel interessant.

Al die moeilijkheden die men heeft met de innerlijke ontwikkeling als men met het vitale en het verstand omgaat, de terugkeer van oude dingen en al dat soort dingen, hier [in het lichaam] is het voorbij, zo is het niet.

Oktober 8, 1969

(Over een brief van de genezer waarin hij Moeder vraagt of hij contact kan opnemen met de Indiase overheid en hun medewerking kan krijgen om de "Spirituele boodschap" te verspreiden zoals hij die begrijpt.)

Ik kreeg een brief van A.R. Je zou hem moeten lezen....

Ik ben er absoluut van overtuigd dat hij NIETS kan doen met de overheid, absoluut niets. Maar om hem een plezier te doen, regelde ik een ontmoeting met N.S.¹⁷⁵ en zij accepteerde, maar ze had iets anders te doen en kon er niet bij zijn. Heeft hij je iets verteld?

Hij heeft het me niet verteld, maar hij vertelde me wel dat hij graag alle minst gementaliseerde klassen zou willen bereiken. Hij zegt: "Hier zijn veel meer mensen dan wij denken klaar voor, en ze worden niet gehinderd door het denkvermogen. Er kan veel werk worden verzet."

Ja, natuurlijk.

"Maar," zegt hij, "ik ken de taal niet, dus wat kan ik doen?"

Hij kan niets. En mentaal hebben ze alles wat je maar kunt hebben! Zelfs dan zijn er zwermen predikers. Wat mij betreft, ik ben ervan overtuigd dat hij mentaal niets kan.

Het zou meer op een dienstwerk lijken, overal genezen, dat soort dingen.

Ja, dat is het. Maar hij realiseert zich niet wat hij zegt! Wat hij me schrijft, zouden mensen hier kinderachtig vinden.

Het enige verschil is dat het een levend getuigenis zou zijn.

Ja, dat is zijn kracht. Maar ik vind hem veel nuttiger en krachtiger als hij niets zegt dan als hij praat – als hij praat, natuurlijk, zie je... Ja, het is erg nuttig in Europa, maar hier niet. Hier, zijn mensen verzadigd met predikers.

Het is een onzichtbare en stille actie die nodig is.

¹⁷⁵ N.S. is een leerling van Moeder die Indira Gandhi vergezelde tijdens haar bezoek op 6 oktober, en die een ministerspost bekleedt.

Ja... Als hij mensen genas, dan zou hij invloed kunnen hebben. Maar ik heb me afgevraagd of hij zich niet beter terug zou moeten trekken om zichzelf [van de hernia] te genezen.

Dan zou u het hem echt moeten vertellen, want ik ken deze man, hij zal dat nooit zelf beslissen – hij voelt het niet mogelijk om voor zichzelf te zorgen en anderen niet langer te dienen. Als je het hem vertelt...

Ik zou hem een regel kunnen schrijven.

* * *

*Dan pakt moeder
verschillende aantekeningen op:*

Dit is de boodschap voor het nieuwe jaar [1970].

"De wereld Bereidt zich voor op een grote verandering.
Wil je helpen?"

En dit... laatst gaf ik Indira vier boodschappen.

Was ze ontvankelijk?

Ja. Ik sprak niet; ze bleef hier vijftien minuten zonder een woord te bewaren. Toen kwam N.S. binnen en stelde ze me een paar vragen. Maar deze (*Moeder wijst naar de aantekeningen*) had ik al eerder ontvangen: de een na de ander ontving ik ze.

"Laat India werken aan de toekomst en het voortouw nemen. Zo zal ze haar ware plaats in de wereld herwinnen."

"Al lang is het de gewoonte om te regeren door middel van verdeeldheid en oppositie.

"De tijd is gekomen om te regeren door middel van eenheid, wederzijds begrip en samenwerking."

"Om een medewerker te kiezen, is de waarde van de man belangrijker dan de partij waartoe hij behoort."

Het lijkt erop dat dit precies was wat ze moest horen! Maar nu is het altijd zo; als het op die manier komt, weet ik zeker dat... Ik gaf het haar zonder iets te zeggen; ik stopte het in een envelop. En N.S. zei: "Het is precies wat ze moest horen."

"De grootsheid van een land hangt niet af van de overwinning van een partij, maar van de eenheid van alle partijen."

(Moeder wijst naar een andere notitie)

De Pondicherry radio vroeg me om een bericht op te hangen in hun kantoor, dus ik gaf ze dit – en ze hingen het op!

*“Leer je luisteraars om van de Waarheid te houden.
Dit is een werk dat de moeite waard is om te doen.”*

(Moeder lacht) Ze zetten het op, dat is wat me amuseert!

*(Moeder begint
haar briefje aan de genezer te schrijven)*

"Het lijkt een goed moment voor je om je laatste overwinning op de ziekte te behalen, en om dat te doen, heb je wat rust nodig op een eenzame plek. Alles kan gemakkelijk worden geregeld. Satprem zal het uitleggen."

Zijn contact is goed, weet je.

Ja. S.'s kind heeft helemaal geen pijn meer, hij is helemaal in orde.

Zijn reflectie over de Ashram is dat er hier een bevoorrechte substantie is, met een kennis die hij nergens anders heeft gezien, maar die intensiteit en energie mist, en ook oefening.

Oefening, ja.

Ze nemen het leven zoals het komt.

Ja, omdat ze een gemakkelijk leven hebben.

Dat schokt hem: om het werk niet te doen met alles wat hier is!

Dat komt omdat hun leven te gemakkelijk is. Als ze ook maar de minste moeite moeten doen, komen ze in opstand.

* * *

(Kort daarna, over Sujata's vraag over liefde in het gesprek van 1 oktober.)

Gisteravond had ik een heel interessante ervaring.... Ik had een lang visioen – een activiteit – die ik me niet herinnerde omdat ik er niet genoeg aandacht aan besteedde, maar aan het einde was er iemand (dat was zeker symbolisch), een lange zwarte man. Het was waarschijnlijk geen mens, het moet het symbool zijn geweest van iets in mijn leven, of iets in het leven van de mensen met wie ik heb geleefd, of zelfs het symbool van iets waar ik in mijn leven tegen heb gevochten. En toen, na veel, heel veel gedoe, had ik me teruggetrokken in een kleine plek met een paar mensen (die ik altijd zie, die er altijd zijn), ik was daar met hen toen die zwarte man,

of dat zwarte WEZEN... Er was geen dak; het was een kleine plek met muren, maar zonder dak (het was in het subtiele fysieke). Dus dat zwarte wezen kwam, scheurde een enorm stuk van de muur af (de muur was gebouwd met grote stenen), een enorm stuk muur, en van boven (hij was boven mij), gooide hij het naar mijn buik.... Ik voelde het. En tegelijkertijd hoorde ik een donderslag was er een donderslag gisteravond?... Slechts één. Vroeg in de nacht?

Ik denk het niet.

Je weet het niet... Ik zag een bliksemflits buiten voordat ik ging slapen, dus ik dacht misschien... Maar ik weet het niet zeker; de donderslag kan ook in het subtiele fysieke hebben plaatsgevonden.... Het viel zo (*Moeder slaat haar buik*). Ik voelde het vallen (*Moeder glimlacht*), ik glimlachte en zei: "Hij kan het niet!" (*Moeder lacht*) En het deed me helemaal geen pijn! Toen ging hij weg. En het was alsof het me leerde... Ik keek en vroeg me af: "Hoe kon ik het ontvangen?" Toen was het antwoord zo duidelijk: het was om mijn lichaam te leren dat het aangevallen kan worden, maar niets zal voelen.

Ik voelde het, maar het deed geen pijn! En er is geen spoor. En er is niets - er was genoeg om je te verpletteren! (*Moeder lacht*) En er was niets. Het lichaam was rustig, rustig, rustig.... Het maakte me wakker en ik vroeg me af of ik gewond was geraakt, maar er was niets. En waar het viel, zag ik het, voelde ik de schok --- ik voelde het, dat is wat me wakker maakte: een schok en een soort gewicht, en een gat in de muur zo groot als een deur. Dus toen was de reactie van het lichaam, maar onmiddellijk (dat wil zeggen, zonder te reflecteren of zoiets), onmiddellijk, ... "Oh, Heer," zo (*Moeder spreidt haar armen omhoog*), glimlachend. Helemaal niet bang of... Toen keek ik goed en vroeg me af: "Ben ik ergens gewond?" Er was niets... Omdat ik de twee bij elkaar hield: de staat van visie en de fysieke staat tegelijkertijd; in de staat van visie wilde ik weten of ik gewond was (het had niets gedaan), en in beide staten was de reactie hetzelfde, zoals dit (*hetzelfde gebaar, armen open*), met een glimlach. Dus het laat zien dat... het echt gedaan is.

Later deze ochtend, toen ik helemaal wakker was, vroeg ik me af: "Hoe kan ik dat krijgen? Hoe kan dat wezen het doen?" (Omdat het heeft plaatsgevonden, heb ik het ontvangen! [*Moeder lacht*] Hij werd er niet van weerhouden het te doen.) Toen was het antwoord heel duidelijk: het was voor je lichaam om te leren dat het echt en effectief beschermd is, zelfs als er iets plaatsvindt.

Het was interessant.

Dat zwarte wezen, ik zie hem heel vaak.... Het moet het symbool zijn van de kracht die in de wereld (niet alleen op aarde maar in de wereld) tegengesteld is aan de Actie die ik heb gekregen om te doen. Hij is verbonden met mijn lichaam. Een lang, lang zwart wezen, helemaal zwart....

Er was een lang verhaal. Vanmorgen herinnerde ik het me nog; nu niet meer.

Maar het was interessant. Het is de eerste keer dat zoiets me is overkomen; het is de eerste keer dat iemand het voor elkaar heeft gekregen om me te schaden in het subtiele fysieke – hij deed me geen pijn, maar hij voerde zijn aanval uit.

(stilte)

Maar het is vreemd.... Bijvoorbeeld, toen het lichaam het ontving (er was een schok), had het geen minuut... (angst, daar is geen sprake van), maar geen minuut zei het: "Ah, wat een walgelijk iets om te doen!" – niets, niets, DEZELFDE glimlach, overal....

Dat is het punt dat het heeft bereikt, begrijp je: een soort besef dat wat er ook gebeurt, gebeurt door de goddelijke Wil, dat het ALTIJD voor het beste is, en dat het alleen menselijke domheid, gebrek aan begrip, kortzichtigheid is die ons doet zeggen: "Oh, wat een ongeluk! Oh..."

Het is allemaal GEWELDIG geregeld.

Als het lichaam zich daarvan bewust is, dan is het prima.... Het is nog lang niet perfect – om te beginnen is het... Ik weet niet of het wordt getransformeerd, dat is niet zichtbaar, maar in ieder geval is het functioneren ervan afhankelijk van het hogere Bewustzijn, het is niet langer afhankelijk van het gewone mechanisme (dat geleidelijk plaatsvindt). Nou, zelfs daartussenin is er een soort glimlachend vertrouwen waardoor, zelfs als er wat pijn is, wat ongemak, het er niet toe doet – het er niet toe doet. Er is het gevoel van deze Goddelijke Aanwezigheid, altijd, overal, elk moment. Dat verdwijnt niet.

(stilte)

Oh, weet je, we denken dat we heel intelligent zijn, maar... *(lachend)* hoe slecht begrijpen we het! Het is alsof er een klein stukje uit het Geheel is gesneden, waardoor we niets meer zien.

Nu begint het beter te worden.

(stilte)

Heeft het je nachten bewuster gemaakt?

Een beetje, af en toe.

Ik zie je vaak.

Oktober 11, 1969

(Moeder vertaalt eerst de boodschappen die ze aan Indira gaf in het Frans, met name: "De waarde van de mens is belangrijker dan de partij waartoe hij behoort.... De grootsheid van een land hangt niet af van de overwinning van een partij, maar van de unie van alle partijen.)

Weet u dat er een passage is van Sri Aurobindo die precies hetzelfde zegt?....

Echt waar!

Ik vroeg me af of we die ook niet konden publiceren: "Mensen met een vrij denkvermogen en vrije gewoontes zijn te sterk van ziel om slaven te zijn van hun partijgevoelens en te robuust van geest om zich te onderwerpen aan enige eis voor het opofferen van hun principes op het altaar van opportunisme. Alleen in een onderdanige natie die niet gewend is aan de gewoontes van vrije mensen, wordt de partij een meester en geen instrument.

Dit is prima! Waar was dat?

In een artikel getiteld "Party and the Country ", in 1908.¹⁷⁶

Oh, lang voordat ik hem ontmoette. Dat was toen hij schreef in kranten....

* * *

Dus, wat moet je me vertellen?

In plaats van naar het strand te gaan om zichzelf te genezen, ging A.R. [de genezer] naar Thiruvanamalai.¹⁷⁷

Morgen moet hij naar het strand.

Ik ben vergeten wie hem op het postkantoor opwachtte vlak voordat hij vertrok, maar mij werd verteld: "Oh, hij was opgewonden." - Hij wordt opgewonden! Het is nogal verrassend, hij was opgewonden.

Er is daar niets te zien.

¹⁷⁶ In Bande Mataram van 24 april 1908 (Cent. Ed., 1.875).

¹⁷⁷ Waar een Zuid-Indiase wijze, Ramana Maharshi, woonde; hij stierf in april 1950 aan kanker.

Ah, ja, het is M. die hem ontmoette. Hij vroeg M.: "Hoe kan het dat Maharshi zichzelf aan kanker heeft laten sterven?" Toen vertelde M. hem dat toen hij nog leefde, iemand hem had gevraagd waarom hij de kanker had toegelaten, en hij antwoordde: "Oh, het lichaam zelf is een kanker...." Dus het lijkt erop dat A.R. verontwaardigd was.

En terecht!

(Moeder lacht)

Ik zag hem, deze Maharshi....¹⁷⁸

Heb jij dat ook?

Ik heb daar een half uur gemediteerd, toen had ik er genoeg van en ging weg. U begrijpt, een bad in... het was vrede en vrede en nog eens vrede – en so what?... Ik vond het nogal onbeduidend. Voor mij had het geen materiële betekenis.

Ah, maar het doel was om zich terug te trekken uit Materie. Het doel was om zich hier terug te trekken (*gebaar om alle energieën omhoog te trekken*) en Materie te verwerpen, zoals alle illusionisten, begrijp je. Het is de voortzetting van het Boeddhisme ook.

(stilte)

Dus gaat hij morgen naar het strand?¹⁷⁹

Ja. Hij vertelde me: "Ik maak me zorgen dat het lang kan duren (als het lukt), en ik heb maar een beperkte tijd in India." Ik antwoordde: "Maar waarom zou het lang moeten duren?..."

(Moeder blijft stil)

Ik vertelde hem ook dat je "had gedaan wat nodig was,"¹⁸⁰ maar het leek niet tot zijn bewustzijn door te dringen.

Oh, hij is heel erg zo (*Moeder maakt een gebaar rond haar hoofd om te laten zien dat A.R. opgesloten zit in zijn realisatie*).

Weet u dat ik boos werd?

(Moeder lacht)

¹⁷⁸ In 1948 of 1949.

¹⁷⁹ Naar een afgelegen hut, om zijn "laatste overwinning" op de ziekte te proberen.

¹⁸⁰ Toen Moeder hoorde dat A.R. die hernia had en wilde proberen die te genezen, had ze zich op hem geconcentreerd.

Ik heb u vaak verteld dat als ik met mensen praat, er soms iets is dat me grijpt en ik spreek botweg. Nou, opeens greep het me; en toch voel ik echt genegenheid voor deze man.

Wat heb je hem verteld?

Het ging over de overheid. Je weet dat hij mensen van de Indiase overheid wilde zien, en ik heb hem uw bericht overgebracht waarin stond dat er niets te doen was met die mensen. Toen hield hij vol en zei: "Moeder zegt, maar ik denk," en opnieuw "Ik denk," en opnieuw... Toen begon woede me te grijpen en ik zei tegen hem: "Luister, Moeder werkt hier al vijftig jaar met mensen in India, denk je niet dat ze dingen een beetje beter weet dan jij?" Ik werd een beetje boos, en ineens plantte ik mijn vinger in het midden van zijn borst en zei tegen hem: "Meneer A.R., er is één ding dat je hebt gemist, namelijk het begrip van wie Moeder is."

Dus dat maakte hem geagiteerd! (Moeder lacht hartelijk) Arme man!...

Oh, het spijt me. Ik had medelijden omdat ik deze man echt aardig vind.

En wat was zijn reactie?

Hij was erg aardig, moet ik zeggen. Hij vertelde me: "Maar ik ben het gaan begrijpen; als er niets te begrijpen was, was ik hier niet gekomen." Hij was erg aardig; ik ben het, ik weet niet wat me overkwam, het kwam zo.

(Moeder lacht) Het is dit Nieuwe Bewustzijn.

Denkt u dat?

Zo is het, ja!

Ik heb je verteld dat ik had geregeld dat hij N.S. zou ontmoeten, en dat werkte niet.

Maar toen had ik achteraf een perceptie. Want als deze man spreekt, voel ik altijd de Waarheid spreken, altijd, ik voel echt dat het stroomt als een bron; maar toen hij me vertelde over die zaak met de regering van India, voelde ik dat het niet de Waarheid was die sprak (dat is in feite waarom ik me boos begon te voelen), en ik besepte plotseling dat het niet hij was die sprak, het was waarschijnlijk de mentale formatie van die mensen van de "Divine Life Society" die u een aanbevelingsbrief voor hem stuurden. Ik voel dat het hun mentale formatie is.

Dat klopt.

Er is niets te doen met die regeringsmensen. Ze zijn volledig in Valsheid, dat wil zeggen, ze regeren met Valsheid. Ze hebben de leugen nog niet afgezworen, dus...

Toch is deze Indira aardig, ze doet wat ze kan. Je hebt haar gezien, nietwaar?...

Ik heb er goed op gelet dat ik niet in die menigte terecht kwam.

Ze doet wat ze kan.

(stilte)

Heb je nog iets anders?

Er is wat nieuws over P.L.

Oh, vertel het me.

Een nogal ontmoedigende brief, omdat hij het slachtoffer is van allerlei lastige machinaties in het Vaticaan....

Oh, ja.... Weet je, tussen jou en mij (vertel het hem niet), nadat hij had gesproken,¹⁸¹ was hij in GROOT gevaar, en dat gaf me een aantal dagen werk – een lange tijd. Ik werkte en werkte en werkte om het voor hem onmogelijk te maken om... iets radicaal gemeens te doen Hij ontsnapte ternauwernood. Het was bijna wonderbaarlijk dat ze niet van hem afkwamen – ze zijn daar heel bedreven in. Dus...

(Satprem leest de brief van P.L.)

Geef hem dit (*Moeder geeft hem een "zegenpakket"*) en vertel hem dat het een symbool is van mijn constante aanwezigheid.

Je vertelde me dat twee bisschoppen waren afgetreden - zijn ze geëxcommuniceerd?

Ik denk het wel, maar...

(stilte)

Twee of drie dagen geleden las ik een Aforisme van Sri Aurobindo (je kent het misschien wel). Ik ben de woorden vergeten, maar hij zegt dat Christus kwam om de mensheid te zuiveren, maar dat hij daar niet in slaagde, en dat hij zei dat hij zou terugkomen, maar deze keer met het zwaard van God in zijn hand...

¹⁸¹ Tijdens de vergadering van het comité om de kerk te hervormen. Zie gesprek van 26 maart 1969.

169 - Christus kwam in de wereld om te zuiveren, niet om te vervullen. Hijzelf wist van tevoren dat zijn missie mislukte en dat zijn terugkeer met het zwaard van God noodzakelijk was in een wereld die hem had afgewezen.

Mij werd gevraagd wat "het zwaard van God" is (!) Ik zei dat het de onweerstaanbare Kracht was.

(stilte)

Oh, een paar dagen geleden werd mij een angstaanjagend verhaal verteld - tot welke diepten de mensheid is gezonken... het is ongelooflijk. Heb je dit verhaal gehoord over de slachting van babyzeehonden?

Wanneer zeehonden worden geboren (een bepaalde soort zeehonden), zijn ze helemaal wit en blijven ze dat een paar weken, dan verliezen ze hun haar en worden grijs - grijs of gelig, net als hun vaders en moeders. En omdat het de mode is om volledig witte bontjassen te dragen, sommige mensen... Het wordt georganiseerd door een of andere handelaar: zeehonden verzamelen zich op het moment van de geboorte, er is een plek daar, in het noorden, op een eiland, waar ze zich met duizenden verzamelen, en elke moeder baart één kind. Dus die mensen gaan er in boten heen, volledig uitgerust, en wanneer de zeehonden worden geboren, doden ze ze - duizenden in één keer. Er zijn tien of vijftien vellen nodig om een jas te maken.... En ze slachten ze. Maar dan, om het bloedbad goedkoop te maken (u begrijpt het, het zou niet te veel moeten kosten), slaan ze de dieren op hun hoofden, en dan villen ze ze ter plekke met grote slagersmessen – villen ze terwijl ze nog leven....

Dat wil zeggen... het lijkt erop dat ze gillen, weet je, ze zijn niet dom. Het lijkt erop dat het...

Wat er gebeurde, is dat een televisieverslaggever erheen ging zonder te weten wat er gebeurde (hij ging erheen voor iets anders), en hij kwam dat tegen. Hij was zo geschokt, weet u, zo walgde dat hij besloot het te laten stoppen. En al misschien twee jaar voert hij overal ter wereld campagne – via televisie en allerlei andere middelen – om mensen te laten ingrijpen. Er was een sterke druk op de premier (het ligt in Noord-Canada en Noord-Noorwegen, denk ik, op permanent bevroren eilanden), en ze kregen van de premier van Canada (charmante mensen!) dat ze in plaats van de zeehondenbaby's dood te slaan, dieselolie op ze zouden gooien, omdat ze daardoor snel stikken.... Maar mensen vonden het te duur (zo'n ongelooflijk lage diepte, weet je!), dus gingen ze naar de premier en vroegen hem om zijn verbod op te heffen - en dat deed hij! Hij liet ze op die manier afslachten.... Het lijkt erop dat de moeders (ze zijn net bevallen, weet je, ze zogen de pups) ze proberen te verdedigen - dus om te voorkomen dat ze zien wat er gebeurt, steken ze hun ogen uit.... Nou, toen mij dat werd verteld, zag ik een mensheid wegzinken in... een afgrond van schande.

Toen brachten ze me kaarten (ze bereiden een nieuwe beweging voor), kaarten met grote foto's – die kleintjes, als je wist hoe lief ze zijn! En intelligent! Ze zijn eersteklas. En ik zag de foto voordat ik iets van het verhaal wist; ik keek en zei: "Oh, wat een lief kleintje!" Ik zag meteen: ontvankelijk, bewonderenswaardig, een bewonderenswaardig kind! Dus er zijn foto's van die kleintjes, er is een portret van de boef die het geheel regelt, een portret van de verslaggever en kaarten met het portret van een van die kleintjes, met bovenaan, in het Frans en in het Engels, "Laat babyzeehonden leven." Zo. En een plek voor iemands naam en handtekening. En aan de achterkant een plek om er iets aan toe te voegen als je dat wilt. Ze vroegen me of ik wilde tekenen. Ik zei ja. Er was een kaart geadresseerd aan de Noorse minister van visserij, een aan de Canadese minister van visserij en een aan de Canadese premier. Dus ik zette mijn stempel: "De Moeder, Sri Aurobindo Ashram." Ik voegde er niets aan toe, ik liet de zin staan en tekende. En we sturen ze op.

Maar toen mij werd verteld dat... Waarom, waarom?... En die vrouwen die dat dragen... al dat dierenleed, al die dierenverschrikking, hun terreur - ze dragen dat allemaal op hun rug. En het bezorgt ze geen nachtmerries!... Ongelofelijk.

Het lijkt erop dat het mode is om te gaan dansen met een stola gemaakt van twee of drie huiden van die arme beesten....

Mensen worden gek!

Natuurlijk, daar [in het Noorden], is dat [soort wreedheid] er. Het is maar ÉÉN voorbeeld, een soort belichaming. Maar dit ONNODIGE bewustzijn is overal op aarde.... Ik zag het zo. Maar het is één ding dat zich als het ware heeft gekristalliseerd om de reactie te wekken.

Oh, die kleintjes...

Zeehonden zijn zeer geëvolueerde dieren, ze behoren niet tot de onbewuste dieren. Er stond er een op de cover, met ogen die je zo aanstaarden, het was verrukkelijk!...

(stilte)

Dus deze affaire bracht me in contact met dat alles. Het is het teken dat het gaat verdwijnen.

Ja.

In Zwitserland zijn ze met de beweging begonnen (de verslaggever was Zwitser) en het is Z die mij het verhaal vertelde. Z vertelde de verslaggever dat ze terugging naar India en hij gaf haar de hele bundel kaarten en zei: "Oh, als India zou protesteren, zou dat gewicht geven."

(Satprem heeft Tibet in gedachten,
maar blijft stil)

Het is niet zozeer voor die arme kleintjes, want zij hebben een speciale bescherming (alles wat bewust is in hen is zo, gekoesterd). Het is de schande van mensen.... Ze moeten zich bewust worden van hun schande... Ze vinden het heel natuurlijk.

Deze wereld is van begin tot eind in opstand. Er is niets - ik zou niets van deze wereld willen houden, niets.

(Moeder lacht)

Nee, dit is niet in opstand (Moeder legt haar hand op een boeket rozen bij haar). Dit is... een werkelijke en ware prachtige aanbidding.

Ja, zonder mensen is het prima.

Oh, het zijn de mensen, want zelfs dieren zijn niet zo walgelijk.

Helemaal niet.

Een beest als een tijger of een leeuw doodt alleen als het honger heeft. Maar om geld te verdienen – dit is om geld te verdienen... Bij de vrouwen is het bewusteloosheid; ik weet zeker dat de overgrote meerderheid van degenen die dat dragen, als ze te horen krijgen: "Je draagt de huid die is afgescheurd van een levend en krijsend dier," het hen nachtmerries zou bezorgen – de overgrote meerderheid. Heel weinigen zouden zeggen: "Wat zou het mij kunnen schelen!" Heel weinigen.

Maar de beestachtigen zijn degenen die rijk worden.

(stilte)

Er is een verhaal dat zich vele, vele jaren geleden heeft afgespeeld, maar door de babyzeehonden is het bij me teruggekomen. Een van K.'s familieleden (haar tante, denk ik) stierf aan cholera (ik kende haar, zij kende mij eerder, toen ging ze ergens heen, kreeg ze cholera en stierf). Na een tijdje, op een nacht, vergeet ik waar ik was, maar ik werd plotseling omringd door een enorme menigte mensen die schreeuwden en protesteerden; toen kwam ze uit die menigte, kwam naar me toe en zei: "Dit zijn allemaal mensen die zijn gestorven aan cholera, ze zijn gekomen om je te vragen WAAROM het zo is...." Het raakte me heel erg, heel erg, omdat, weet je... Het wemelde van de mensen, een enorme menigte, midden in de nacht, zo, en ze kwam naar me toe en zei dat tegen me....

Natuurlijk is dat maar ÉÉN ellende tussen zoveel andere. Alleen is het een heel brute ellende, die op een heel brute manier toeslaat, daarom... En toen ik hoorde over deze affaire met de babyzeehonden, herinnerde ik me

plotseling hoe ik daar was beland, met die duizenden mensen die zeiden: "Waarom is zoiets toegestaan?... Waarom is het toegestaan?"

(stilte)

Het is wat Bharatidi altijd zei; ze zei altijd: "De Goddelijke is de grootste schuldige, Hij is degene die al die verschrikkingen toelaat!" (*Moeder lacht*)

Ze zei dat toen we een toneelstuk aan het voorbereiden waren dat hier zou worden opgevoerd¹⁸² (ik weet niet of je erbij was). Er was de "hoofdman van de bergen" en de "hoofdman van de vallei", en toen een incarnatie van de Goddelijke. De twee hoofdmannen waren aan het ruziën; de incarnatie van de Goddelijke kwam, en toen hij probeerde het gevecht te stoppen, doodden ze hem. Toen ze hem doodden, werden ze plotseling wakker met het besef van de verschrikking van wat ze hadden gedaan, vanwege het feit van de moord. Zie je, de nacht viel toen ze begonnen te vechten, en de Incarnatie kwam tussen hen in om ze te stoppen, maar ze zagen hem niet en doodden hem.... Het verhaal was zo, we hebben het opgevoerd. We hebben de rollen verdeeld en zo – we hadden het toneelstuk door Bharatidi. Dus ze was er, en ze vertelde me, "Maar het Goddelijke is de grootste schuldige! Het is heel natuurlijk dat hij lijdt, aangezien Hij degene is die mensen zo heeft laten zijn!" (*Moeder lacht*)

Ah!...

(lange stilte)

Die babyzeehonden, ik was een hele nacht met ze bezig. Dus toen, de eerste actie (natuurlijk ging de Kracht er meteen heen), de eerste poging was om de zeehondensoort (het bewustzijn van de soort) te vragen om hun geboortegrond te veranderen, om naar een plek te gaan waar mensen niet kunnen komen, een plek die moeilijk te bereiken is (ze gingen daarheen omdat het minder koud is voor de jongen). Dus ik weet het niet... het zou interessant zijn als het lukte.... Een sterke druk voor de zeehondensoort om op de dieren in te werken en de moeders ertoe te brengen ergens anders heen te gaan, om een andere plek te selecteren die onbekend is voor mensen (tenminste voor een jaar of twee, genoeg tijd om te reageren).

Maar het interessante (het is duidelijk, maar...)... voor degenen die in staat zijn om tot dat Bewustzijn te stijgen, is het een interessante ervaring om te hebben: zodra je voorbij het gebied van zelfs het hoogste menselijke bewustzijn gaat, zodra je erboven bent, verdwijnt alle geest van wraak en straf ABSOLUUT – absoluut Het is onmogelijk om het te voelen. Het is... het lijkt een valse manier van reageren: in plaats van te genezen, houd je de vibratie in stand, alleen verander je de richting ervan.

Maar daarboven is het absoluut noodzakelijk: het bestaat niet, het is onmogelijk.

¹⁸² The Sage, opgevoerd in december 1953.

(stilte)

We hebben tijd nodig....

Oktober 12, 1969

(Van Satprem aan Moeder)

(De volledige tekst van de volgende brief is helaas verdwenen, alleen het laatste deel ervan is gevonden. De genezer vertelde Satprem dat wat hij bij Moeder vond "hetzelfde" was als elders, hetzelfde onveranderlijke, eeuwige, onveranderlijke "Dat." Satprem deed zijn best om de genezer het gevoel te geven dat er desondanks iets anders bij Moeder was - misschien omdat het juist de vraag was die hem dwarszat --- en in zijn brief vroeg hij Moeder of hij er goed aan deed om zo aan de genezer te schrijven.)

"...je reis in India. Ik bid uit de grond van mijn hart dat je er niet aan voorbij zult gaan. In je eenzame retraite hoop ik dat je in staat zult zijn om voor Moeder open te staan, die voor je de deur van het Geheim zal openen."

Ik hoop dat ik het goed heb gedaan en dat Uw Genade bij hem zal zijn.

Met liefde,
Satprem

(Van Moeder aan Satprem)

Het is heel goed.

De Genade is altijd bij je, dat weet je. Je hebt A.R. de mogelijkheid om er ook bewust van te zijn.

Tederheid en zegeningen.
Moeder

Oktober 15, 1969

(Die dag regende het hard.)

We hebben te veel Europeanen hierheen gehaald, het klimaat verandert!

Heb je me iets te vertellen?... Ik, ik heb niets, behalve ruzies, domheden, conflicten... allerlei domme dingen...¹⁸³

*(daar volgt een lange affaire
die onuitgesproken zal blijven)*

*Ik moet zeggen dat iedereen behalve u het verpletterend zou vinden
om met al deze verwarring om te moeten gaan.*

(Moeder lacht) Ik vind het moeilijk om te beseffen, dat wil zeggen, te begrijpen of uit te leggen (het dringt moeilijk tot me door) dat mensen, als ze voor me staan, het aandurven om iets onwaars te zeggen.... Vroeger leek het me onmogelijk, maar uit ervaring heb ik geleerd (!) dat ze het doen. Hoe ze het doen, weet ik niet...

En dat is niet het enige, er zijn er nog veel meer.

Maar ze doen het naïef. Als ze de wil hadden om mij te bedriegen, zou ik het meteen weten, maar ze doen het ingenieus – ze bedriegen zichzelf.

Ze zien dit soort dingen *(Moeder maakt een draaiend gebaar)*, nooit recht.... Maar als je niet constant geleid wordt – uitsluitend geleid – door het hogere Bewustzijn, doe je het bijna automatisch: een lichte “deze kant op” *(hetzelfde draaiende gebaar)*, zonder het te weten, zonder voorbedachte rade.

Dat [de draai], zag ik in het verleden. Het werd pas onmogelijk toen er niets kwam, noch van hier *(gebaar naar het hoofd)* of van hier *(de keel)*, of hier *(het hart)*, of hier *(de zonnevlecht)*, of... Het komt zo *(gebaar van boven)*, dan is het onmogelijk – maar alleen dan.

(stilte)

Het is duidelijk een tijd van overgang.

* * *

(Later geeft moeder Satprem de volgende brief die aan zeven of acht leden van Orissa's parlement is gegeven:)

¹⁸³ Gisteravond braakte Moeder elke twintig minuten. Toch werkte ze vanmorgen zoals gewoonlijk. Het voelt alsof de vijand dichterbij het centrum komt.

“Socialisme behoort, net als alle politieke partijen, tot het verleden en moet worden overtroffen als we de Waarheid willen dienen.”

Het meest komische deel – dat wil zeggen, het meest buitengewone – is dat ze het er allemaal mee eens waren! Ik dacht dat ze woedend zouden worden.... Ze zeiden allemaal: “Oh, dit is prima, we nemen het over....”

Hun overtuiging was niet erg diep!

Oktober 18, 1969

Vandaag is het Doerga puja.... Ik heb een leeuw onder mijn voeten, weet je!

(het kussen onder de voeten van Moeder)

Trek eraan.... *(Lachend)* Het is mooi! Het blijft stil.

Dus wat neem je mee?... Niets. Vandaag is het niet erg laat!...

Heb je dan helemaal niets?... Ik ook niet, behalve nieuws over A.R. Hij is in zijn hut en zegt dat het heel goed met hem gaat, maar hij maakt zich een beetje zorgen: "Zou ik niet nuttiger zijn als ik mensen zag?..." Ik liet hem antwoorden dat hij zelf had gezegd dat hij alleen moest zijn. Hij had twee hernia's gehad en er één genezen (hij heeft je dat allemaal verteld), en heeft de tweede expres niet genezen omdat hij in zijn hoofd had gehaald dat als hij het ware bewustzijn heeft, het vanzelf zal genezen.... Theoretisch is het waar, maar... Kan het in één leven worden gerealiseerd? Ik weet het niet. Wat mij betreft, ik zag dat als hij het terug naar binnen zou brengen (het kan), het zou genezen. Maar hij weigert dat te doen – wat hij vraagt is bijna een wonder... Dus liet hij mij via F. vragen of hij niet liever weer mensen zou gaan zien. Ik zei: "Dat is uitsluitend ZIJN zaak, het is aan hem om te weten wat hij wil." Niet "wat hij wil": wat hij MOET doen – het Bevel ontvangen en doen wat hij moet doen. Ik, ik kan er niets over zeggen. Ik gaf hem de fysieke condities die hij wilde. Toen je me erover vertelde, zag ik *(ik zag, ik concentreerde me)*, ik zag duidelijk dat als hij zijn hernia terug naar binnen zou brengen, het zou genezen. Maar hij weigert dat te doen. Dus ik weet het niet meer. Zie je, wat hij zegt is theoretisch gezien helemaal waar, maar... Maar...

Hij heeft zelf meerdere wonderen verricht bij anderen.

Ja, dat deed hij, hij kan het. Het is mogelijk; ik zeg je, theoretisch is het heel goed mogelijk – we zullen zien.

Maar wat voor soort realisatie mist hij?

Ik weet het niet. Hij liet me vertellen dat hij wilde kunnen zeggen: "Ik ben."¹⁸⁴ En het "ik" is, denk ik, het Bewustzijn (ik weet niet of hij een idee heeft van het Goddelijke of van een "allerhoogste Harmonie" of wat, ik weet het niet - misschien weet hij het zelf niet). Dat is wat hij wil: kunnen zeggen: "Ik ben..." Voor mij is het proces... Ik zeg dat er niets onmogelijk is, maar ik geef de voorkeur aan het proces: "Jij bent." Je begrijpt, laat het "ik" verdwijnen.

Maar deze man heeft geen "ik."

Hij heeft er wel een. Hij is buitengewoon genereus en onbaatzuchtig, maar hij heeft er wel een.

Toch heb ik nooit het gevoel gehad dat hij zei: "Ik genees."

(na een stilte)

Ik heb een sterke indruk dat wat hij wil trekken... Hij zegt: "Het Goddelijke is in alles," en hij wil zeggen: "Ik ben het Goddelijke." Vanuit het (hoe moet ik het zeggen?) yoga-standpunt, vanuit het standpunt van discipline, vond ik het veel beter om te zeggen: "Jij bent" in plaats van "Ik ben". Begrijp je het verschil?

Ik begrijp het.

En dat komt omdat hij nog steeds heel sterk het gevoel heeft van een individueel lichaam.

Maar sinds dit lichaam het gevoel van zijn individualiteit heeft verloren, is het heel spontaan en natuurlijk: "Jij bent" - alle cellen, elke cel: Jij bent.

Voor de cellen is er geen "ik".

Alleen heeft iedereen heel goed mogelijk zijn eigen pad, daarom heb ik hem niet gezegd: "Doe dit niet." Ik heb er goed op gelet dat niet te zeggen.

Ja, want na zijn realisatie is hij erg beïnvloed door de leringen van de Swamis, voor voor wie het altijd is: "Jij bent Dat."¹⁸⁵

Ze hebben het mis.

¹⁸⁴ Zie tekst in addendum.

¹⁸⁵ *Tat tvam asi.*

Dat wil zeggen, voor de hele oude Indiase yoga is het lichaam iets dat niet te transformeren is, en daarom is het een momentane noodzaak die zal verdwijnen; terwijl voor Sri Aurobindo het lichaam te transformeren is, en op het moment dat het te transformeren is, in plaats van zichzelf als een individu te beschouwen, beschouwt het zichzelf als de Heer. En weet je, ik garandeer dat het spontaan, natuurlijk en... zalig is. Hoewel het idee van een afzonderlijke persoon een pijnlijke ramp is.

Ik was bij A.R. toen hij hier mediteerde... zijn lichaam is nog steeds ÉÉN lichaam.

Maar hij heeft de realisatie van "Dat."

Ja, ja, op een bepaalde manier.

En daarom (omdat hij zich heel bewust is van de Goddelijke Aanwezigheid), daarom zei ik: "Vraag me niet wat je moet doen: het is in je lichaam dat je het moet ontdekken." Ik kan het niet zeggen, omdat... omdat het Goddelijke zichzelf in iedereen anders realiseert – anders zou er maar één persoon zijn!

Ik wil hem helemaal geen advies geven, ik weiger dat absoluut te doen.

Wat ik opmerkelijk vind in zijn geval is de manier waarop hij zijn realisatie heeft BELICHAAMD, omdat het echt niet iets is dat hij met gekruiste benen heeft in meditatie: hij is stevig vervuld van dit Bewustzijn. Je voelt het, bedoel ik. Dat vind ik nogal buitengewoon.

(na een stilte)

Maar hier in India komt die stilte voort uit minachting voor het lichaam: het moet zoveel mogelijk worden geneutraliseerd. Het bestaan ervan moet worden geneutraliseerd. En dat is precies waar Sri Aurobindo tegen in opstand kwam, en zei: "Nee! Het lichaam moet DEELNEMEN aan de ervaring." Dus vanzelfsprekend is A.R. ervan overtuigd dat het lichaam moet deelnemen aan de ervaring, daarom heeft hij de juiste houding. Maar om overtuigd te worden, wil hij NU het bewustzijn realiseren dat het bewustzijn zal zijn van wat Sri Aurobindo het Supramentale noemt. Dat wil zeggen, het Goddelijke ZIJN, zonder onderscheid tussen het lichaam en de rest - het Goddelijke zijn....

Als de tijd daarvoor gekomen is, is dat heel goed - daarom wil ik niet ingrijpen. Maar ik weet het niet, ik weet niet of de tijd daarvoor gekomen is.... Er zijn momenten waarop het lichaam volkomen overtuigd is --- momenten waarop het onmogelijk lijkt dat de tijd niet gekomen zou kunnen zijn - maar op andere momenten wordt het volledig versluierd. En dat komt doordat ondanks alles het bewustzijn van de mix heel duidelijk wordt. Wat betekent dat de realisatie gedeeltelijk is; het is gedeeltelijk, fragmentarisch. En om een heel simpele reden (daar valt niet over te twisten): het is omdat

op de een of andere manier, het uiterlijk zal moeten veranderen. Dit lichaam heeft capaciteiten – dat is zichtbaar – het heeft capaciteiten die veel andere lichamen niet hebben, maar het is nog steeds onzeker, niet vastgesteld, niet compleet. Dus in deze overgangperiode zal er zeker iemand zijn die de andere kant zal bereiken, dat wil zeggen, die tot realisatie zal komen – er moet op een gegeven moment een realisatie zijn, zie je. Nou, dat moet... In ieder geval, met A.R. is de houding goed, dus daar valt niets over te zeggen. Maar omdat hij mentaal niet ontwikkeld is, blijft daar een mengeling van invloeden¹⁸⁶ --- daar. Het zit niet in het lichaam, het zit in het denkvermogen. En ik wil die mix niet vervangen door een... (*Moeder gebaart om een gezag te tonen dat zich opdringt*).... Het enige dat ik kan doen is de nodige sfeer creëren, en dat is dat.

Ik kreeg een brief van N.S.¹⁸⁷ waarin ze zei dat ze bijna wanhopig was om de afspraak die ik haar met A.R. had gegeven te hebben gemist. Maar ik weet niet zeker... [dat het niet net zo goed was]. Ze zegt dat in plaats van de tijd die haar was verteld, ze een uur later aankwam omdat ze ergens was geweest (ik weet niet meer waar), helemaal doorweekt was geraakt en haar kleren moest verwisselen; ze stuurde een bericht naar A.R. met het verzoek om te wachten, maar toen ze aankwam, was hij weg. Ze weet dus niet of L. haar bericht niet heeft gekregen of niet heeft overgebracht. En ze schrijft me dat ze bij de eerste gelegenheid naar hem toe wil komen om hem te zien.... Ik had haar laten weten dat hij zich op dit moment had teruggetrokken, maar dat ik haar dat zou laten weten zodra hij zijn activiteit zou hervatten. Maar ik vertelde het A.R. niet, omdat...

*Voor haar eigen bestwil hoop ik dat N.S. hem ontmoet, maar ik hoop helemaal niet dat hij haar zijn grote plannen voor de bekering van India gaat uitleggen!*¹⁸⁸

Dat, natuurlijk! Ik kan zeker garanderen dat de tijd nog niet gekomen is!

Ik hoop dat hij N.S. niet tot... nutteloze dingen zal drijven.

Daarom heeft hij haar niet ontmoet!... Zie je, alles wat er gebeurt, gebeurt DOELGERICHT. We vinden dat heel moeilijk te begrijpen, maar... je begint het hier te begrijpen (*Moeder wijst naar haar lichaam*), en toen mij werd verteld dat ze elkaar niet hadden ontmoet, dacht ik: "Het is heel verstandig, dit is niet het juiste moment."

Ja, dat denk ik wel.

Daarom vertelde ik N.S. dat ik het haar zou laten weten. Dus we zullen zien.

¹⁸⁶ Dat was wat Satprem levendig had gevoeld: een kloof tussen A.R.'s levenservaring en zijn mentalisatie ervan, alsof hij de oceaan probeerde te sluiten met een gegradueerde thermometer.

¹⁸⁷ Een vriendin van Indira Gandhi en een minister in de Indiase regering.

¹⁸⁸ Een typisch voorbeeld van de "mix van invloeden" waar Moeder naar verwees.

Maar met deze man heb ik het gevoel dat ik voor een geheim sta dat ik, voor één, zou moeten beseffen en begrijpen.

Ja, ja.

Dat is de indruk die hij mij geeft: hij heeft iets dat ik nodig zou hebben.

Ja. En wat hem in staat heeft gesteld het te "bewaren" is dat het denkvermogen niet ontwikkeld is. De verhouding van het denkvermogen in de combinatie van het wezen is voldoende... arm om niet in te grijpen.

Zo is het. Voor een VOLMAAKTE realisatie moet het hele wezen verlicht worden; maar voor een eerste realisatie is het waarschijnlijk gemakkelijker voor een lichaam dat geen sterk ontwikkelde geest heeft. Sinds hij hier is, heb ik er goed naar gekeken en ik ben er helemaal van overtuigd. Daarom is hij... Zie je, voor ons die zijn opgeklommen tot de hoogste graad van mentale potentie, is het via die hoogste graad dat we verder zijn gegaan – het is toen het denkvermogen zijn hoogste graad realiseerde dat hij afstand deed – en dat is heel goed voor de integrale realisatie, maar over het algemeen is het lichaam te gewend om het denkvermogen te gehoorzamen, niet soepel genoeg om getransformeerd te worden. Dat is de reden waarom mijn denkvermogen werd weggestuurd.... Maar dat is geen proces dat kan... worden aanbevolen aan anderen. Omdat negen van de tien mensen zouden sterven.

Het denkvermogen?

Als het denkvermogen weggaat.

Denkt u dat ik zou sterven?

Het denkvermogen en het vitale.

Ah, ja, het vitale, ik begrijp het, maar als u mijn denkvermogen weghaalt...?

Nee, mon petit! Ik weiger het te doen! (*Moeder lacht*) Het moet... het moet afstand doen.

Heeft het geen afstand gedaan, mijn denkvermogen?

Ja. Abdiceren en zwijgen.

Ik heb het gevoel dat er een ontbrekende schakel is tussen "iets" dat ik heel duidelijk voel hierboven, iets concreets, en dan deze realiteit waarin ik leef.

Dat is heel materieel.

Maar ik heb het gevoel dat er iets ontbreekt, een schakel, iets...

Geen "schakel"...

Het is meer een passiviteit die zou ontbreken. Alles is te actief.

En om de Kracht snel te laten doordringen om het lichaam te bereiken, is er een GROTE passiviteit nodig. Ik zie dat: elke keer dat er een druk is om op een of ander deel van het lichaam in te werken, begint het altijd met een absolute passiviteit, wat... de "perfectie van traagheid" is, begrijp je? Wat traagheid onvolmaakt vertegenwoordigt - het is de perfectie van dat... iets zonder eigen activiteit --- wat HEEL moeilijk is, juist voor degenen die een grote mentale ontwikkeling hebben, heel moeilijk. Omdat het lichaam zijn hele leven lang heeft gewerkt om in die staat van ontvankelijkheid voor het denkvermogen te zijn, en die staat, die zijn gehoorzaamheid, volgzzaamheid enzovoort teweegbracht, is wat moet worden afgeschaft.

Hoe kan ik het uitleggen?... De ontwikkeling door het denkvermogen is een constante en algemene ontwaking van het hele wezen - zelfs het meest materiële wezen - een ontwaking als gevolg waarvan er ook iets is dat het tegenovergestelde is van slaap. Maar om de opperste Kracht te ontvangen, is wat nodig is, integendeel, het equivalent van stilte - de stilte van de slaap, maar een ABSOLUUT BEWUSTE slaap, absoluut bewust. Het lichaam voelt het verschil. Het voelt het verschil tot op het punt dat... bijvoorbeeld, 's nachts ga ik liggen en ik ben zo, urenlang blijf ik zo, en als ik na een tijdje in een gewone slaap val, wordt mijn lichaam wakker met een vreselijke angst! Dan gaat het langzaam terug naar die staat. Die angst, die voel ik van tijd tot tijd – die verdwijnt meteen zodra het lichaam de ware houding weer aanneemt, wat een staat van stilte is, maar absoluut bewust. "Stilte," ik weet niet hoe ik dat moet uitleggen.... Het is bijna het tegenovergestelde van traagheid in stilte.

Dat is wat mij nu doet begrijpen waarom de schepping begon met traagheid. Dus toen moesten we die staat (*Moeder tekent een immense curve*) terugkrijgen nadat we alle staten van bewustzijn hadden doorlopen. En dat is wat ons heeft gegeven... (*lachend*) voor ons is het een fijne puinhoop! Maar als het opzettelijk wordt gedaan, is het geen puinhoop meer.

Voor mij is de moeilijkheid waar ik heel vaak tegenaan loop, ook een behoefte aan activiteit in de aspiratie.

Ja, ja.

Ik heb het gevoel dat ik niet moet stoppen met actief streven. Vaak zou ik alles heel goed zo kunnen laten, roerloos, maar...

Ja, maar dan komt de aspiratie.

Ik voel de behoefte aan activiteit in de aspiratie.

Ja, het is om inertie tegen te gaan. Het is omdat we nog steeds een erfenis van inertie hebben.

Maar wat moet er dan gedaan worden? Alles laten verspreiden, of anders... volharden in deze actieve aspiratie, die echt intens is?

Het is moeilijk te zeggen omdat ik ervan overtuigd ben dat iedereen zijn eigen pad heeft, maar voor dit lichaam is het pad om die actieve aspiratie te hebben.

Om actieve aspiratie te hebben? Ja, maar dan is het niet meer die stilte.

Het heeft de weg gevonden, het heeft begrepen hoe het gedaan kan worden.

De twee samen, de vereniging van de twee?

Ja, ze zijn samen. Dat is wat het heeft weten te krijgen: een volledige stilte en een INTENSE aspiratie. En het is wanneer stilte zonder aspiratie wordt gelaten dat het in een vreselijke angst vervalt die het onmiddellijk wakker maakt. Dat is het, begrijp je: een INTENSE aspiratie. En het is absoluut stil, stil vanbinnen, alsof alle cellen stil werden.... Dat moet het zijn: wat wij intense aspiratie noemen, moet de supramentale vibratie zijn. Het moet de goddelijke vibratie zijn, de ware goddelijke vibratie. Ik heb dat vaak tegen mezelf gezegd.

Maar als het lichaam zelfs maar vijf minuten in de staat van inertie vervalt – stilte zonder aspiratie – wordt het gewekt door een angst alsof het op het punt staat te sterven! Tot dat punt, begrijp je. Voor het is stilte... Ja, het voelt dat de hoogste vibratie, de vibratie van het ware Bewustzijn, ZO INTENS is dat het... het is het equivalent van de inertie van stilte – met een intensiteit die (voor ons) niet waarneembaar is. Die intensiteit is zo groot dat het voor ons gelijkstaat aan inertie.

Dat is wat nu wordt vastgesteld.

Dat is wat het lichaam het proces van de schepping liet begrijpen (omdat het nu begrijpt)... We zouden bijna kunnen zeggen dat het begon met een staat van perfectie, maar een onbewuste perfectie, en dat de schepping van die staat van onbewuste perfectie naar een staat van bewuste perfectie moet gaan, en daartussenin zit imperfectie.

Woorden zijn stom, maar je begrijpt het.

(stilte)

Weet je, de indruk is dat je op het randje van begrip zit. Maar het is helemaal geen mentaal begrip, helemaal niet (we hebben dat gehad, maar

het is niets; het is niets, het is nul). Het is een GELEEFD begrip. En dat kan het denkvermogen niet hebben – het kan niet. De indruk is dat alleen het lichaam --- ontvankelijk, open, in ieder geval gedeeltelijk getransformeerd --- in staat is om het begrip te hebben; het begrip van de schepping van wat wij de schepping noemen: waarom en hoe, de twee dingen. En het is helemaal niet iets gedacht, niet iets gevoeld: het is iets, dat geleefd is, en dat is de enige manier om te weten... Het is geleefd. Het is een bewustzijn.

Weet je, als dat begrip komt – het komt, en het doet dit (*gebaar als een lichtgevende zwelling*), het komt zo, dan vervaagt het, dan komt het terug, en dan vervaagt het weer; maar als het komt is het zo duidelijk, zo eenvoudig dat je je afvraagt hoe je het voor elkaar hebt gekregen om het niet te weten!

Er is nog wat meer tijd nodig.... Hoeveel tijd? Ik weet het niet. Maar het begrip tijd is ook nogal willekeurig.

We proberen onze ervaringen altijd uit te drukken in de oude staat van bewustzijn, dat is de ellende! Wij denken dat het noodzakelijk is, onmisbaar – en het is verlamdend. Het is een vreselijke belemmering.

(*stilte*)

En dat alles, maar alles wat mensen hebben gezegd, alles wat ze hebben geschreven, alles wat ze hebben geleerd is slechts één manier om dingen te uiten. Het is alleen maar proberen zichzelf te verstaan, maar het is onmogelijk. En dan te bedenken (*lachend*) hoeveel mensen hebben gevochten over zulke relatieve dingen!...

(*lange stilte*)

Als je kijkt naar wat er van de ene op de andere dag gebeurt, is de ervaring van het lichaam als volgt.... Op een bepaalde manier, op bepaalde momenten, is het in het bewustzijn van Onsterfelijkheid, en dan, buiten invloed (ook uit gewoonte af en toe), valt het terug in het bewustzijn van sterfelijkheid, en dat is echt... Voor het nu, zodra het terugvalt in het bewustzijn van sterfelijkheid, is er een vreselijke angst; het is pas wanneer het daaruit tevoorschijn komt, wanneer het het ware bewustzijn binnengaat, dat het overgaat. Ik begrijp waarom sommige mensen, yogi's, spraken over de onwerkelijkheid van de wereld, want voor het bewustzijn van Onsterfelijkheid is het bewustzijn van sterfelijkheid een onwerkelijke absurditeit. En het is zo (*Moeder schuift de vingers van de ene hand tussen de vingers van de andere, wat een afwisseling tussen de twee bewustzijnen laat zien*). Dus nu is het zo, nu is het zo. En de andere staat, de staat van Onsterfelijkheid, is onveranderlijk vreedzaam, rustig, met... als bliksemsnelle golven, zo snel dat ze stil lijken. Het is zo: volledige bewegingloosheid (blijkbaar) binnen een enorme Beweging. Maar dan, zodra de andere staat komt, zijn het alle gewone begrippen die terugkomen, dat wil zeggen... echt in zijn huidige staat, die het de angst en

het lijden van een leugen geeft. Maar het is nog steeds zo (*hetzelfde heen-en-weer gebaar*)....

De enige, enige uitweg die effectief is, is in feite zelfverloochening, overgave. Het wordt niet uitgedrukt in woorden of ideeën of wat dan ook, maar het is een staat, een staat van vibratie, waarin ALLEEN de Goddelijke Vibratie waarde heeft. Dan – dan komen de dingen weer op orde.

Maar dat alles, op het moment dat je erover praat...

Maar bedenk dat het constant is: het gebeurt 's nachts, het gebeurt 's ochtends (ochtenden zijn over het algemeen erg moeilijk), en dan zijn er andere momenten waarop... (immens, zelfs gebaar, met een glimlach) er geen problemen meer zijn – alle problemen zijn voorbij: geen problemen meer, geen moeilijkheden meer, niets meer.

(stilte)

Er is een achtergrond (het is meestal dat), een achtergrond van onbewuste Negatie die nog steeds achter alles zit, maar dan ook alles; het is nog steeds overal aanwezig: je eet of ademt – je ontvangt die Negatie.... Om alles te transformeren, is het nog steeds een kolossaal werk. Maar als je aan de "andere kant" bent, zoals we het zouden kunnen noemen (het is niet "kanten"), in de andere staat, lijkt het zo natuurlijk dat je je afvraagt waarom dingen niet zo zijn, waarom ze zo moeilijk lijken. En dan, zodra je weer terug bent aan die andere kant, is het... (*Moeder neemt haar hoofd in haar handen*)... Het mengsel is er nog steeds, onmiskenbaar.

Echt, de gewone staat, de oude staat, is bewust (wat betekent dat het een bewuste perceptie is), het is dood en lijden. En dan in de andere staat lijken dood en lijden... absoluut onwerkelijk --- daar.

Het lichaam lijkt zich zeer bewust te zijn van... (hoe kan ik het noemen?) een soort domheid. Ja, een soort blijvende en domme goodwill. Het is zich daar heel bewust van. En het is tot het inzicht gekomen dat deze staat onmisbaar was voor het werk dat gedaan moest worden, dat iemand die... (natuurlijk is de minste slechte wil uitgesloten), dat zonder dit soort... (het is geen onbewustheid), dit soort onwetende eenvoud (zoiets), zonder dat, uithoudingsvermogen heel moeilijk zou worden.

Het stelt geen vragen, maar af en toe is het zich bewust van haar staat van middelmatigheid, en dus vraagt het zich heel natuurlijk af hoe het toevallig is gekozen om dit werk te doen? En het lijkt duidelijk dat het een soort goodwill is die voortkomt uit zijn gevoel van onbeduidendheid.... Het minste gevoel van capaciteit en waarde neemt alle uithoudingsvermogen weg. Maar dat heeft het helemaal niet, dus dat stelt het in staat om door te gaan.

Heb ik je het verhaal verteld van dat kind dat hier kwam?... Dat kind kwam, met dit (*Moeder wijst naar een kleine gele vogel op haar tafel*); hij dacht dat het een zwaan was: het is natuurlijk een gans, maar hij dacht dat het een zwaan was, en hij gaf het me heel lief, zeggende: "Jij bent het." Ik zag in zijn gedachte dat hij ervan overtuigd was dat het een zwaan was, dat wil zeggen, de ziel. Maar toen zag ik met mijn eigen ogen dat het een gans was (*Moeder lacht*), en ik zei: "Ja, het is waar!" (*Gelach*) en dat was precies... Oh, ik houd het, het is precies dat - een gans (*Moeder lacht*).

Zo.

Hier (*Moeder geeft een bloem van Transformatie*): de juiste.

Jij ook...

*(Satprem legt zijn voorhoofd
op Moeders knieën)*

Geen ongeduld. Dat is het belangrijkste: geen ongeduld.

Een vertrouwend geduld.

Uiteindelijk is voor iedereen alles zo goed als het kan zijn. Het zijn altijd de oude bewegingen die ongeduldig worden.... Natuurlijk, als je het geheel ziet, werd ongeduld zeker gecreëerd om inertie tegen te gaan --- maar het is voorbij, die tijd is voorbij.

* * *

ADDENDUM

(Vragen van de genezer aan Moeder)

(A. R.) Ik had twee hernia's. Ik heb er één genezen en de andere met opzet behouden, want wat ik zoek is de grootste opening van Bewustzijn die een mens kan verkrijgen. Als mijn Bewustzijn voldoende verwijdt, zullen mijn hernia en de ziekte van mijn [verlamde] vriend automatisch genezen. De dag dat ik wakker word zonder enig spoor van ziekte, zal ik op mijn lichaam het bewijs hebben dat mijn Bewustzijn wijd is geopend. Wat ik wil is om daadwerkelijk te kunnen zeggen: "Ik Ben."

Theoretisch is het waar, maar dat is duidelijk zijn eigen zaak. Laat hem zijn ervaring doormaken. Men heeft geen recht om op welke manier dan ook in te grijpen.

(A.R.) *Ik vroeg me af of ik niet nuttiger zou kunnen zijn voor Moeder, voor Haar werk, dan door hier te zijn, de hele dag te mediteren?*

Nee, ik zie zulke dingen niet. Je moet totale soepelheid hebben voor het Goddelijke Bewustzijn in jezelf. Voor zover je het zichzelf helemaal alleen laat uiten, is het dit Bewustzijn dat je dingen laat doen.

(A.R.) *India heeft water nodig. Wat nodig is, is het verkrijgen van harmonieuze watervallen, volgens de wet van harmonie, die voldoende water voor de vegetatie zullen brengen, maar zonder schade te veroorzaken. Ik denk dat het haalbaar is. Als het niet haalbaar is, is niets haalbaar. Maar moet je het doen? Moet je bijvoorbeeld een storm afwenden?... Je hoeft het alleen maar te vragen. Zou men de Goddelijke Kracht dan moeten vragen om op de ene manier te handelen in plaats van op de andere?¹⁸⁹*

In ieder geval zal de Goddelijke Kracht alleen doen wat hij wil, en het is de Goddelijke Kracht Zelf die, in hem, ernaar streeft de storm af te wenden.

Oktober 22, 1969

Hoe oud word je?

Zesenvestig.

Oh, je bent nog een baby!

Ik heb wat witte haartjes.

Echt waar!... Ik heb er geen!... Het is vreemd, geen.

Daarom (*Moeder wijst naar het gansje op haar tafel*) heb ik je het verhaal verteld.... Het denkvermogen niet, dus word ik niet moe!

Ik heb desondanks veel werk te doen met mijn hoofd.

Dat doe ik niet meer.

¹⁸⁹ Het begon trouwens te regenen omdat het al tachtig jaar niet had geregend.

Ja, maar wat mij betreft, ik moet alle boeken voorbereiden!... Het is nodig.

Natuurlijk.

Het moet dus met opzet zijn.

Ja.

Maar nu, zie je, hebben mensen er een gewoonte van gemaakt om me bij elke gelegenheid om een bericht te vragen, en veel mensen schrijven me om antwoorden te vragen. Dus blijf ik zo, en bijna onmiddellijk (behalve in een paar zeldzame gevallen) komt het antwoord zo (*afdalingsgebaar*). En als ik geen zin heb om te schrijven, blijft het doorgaan en doorgaan... en laat het me niet los totdat ik heb geschreven! Als ik eenmaal heb geschreven, is het voorbij! Tot op het punt dat ik me niet eens meer kan herinneren wat ik heb geschreven.

Ik zou de kneepjes van het vak willen leren!

(*stilte*)

Ik denk niet dat er een kneepje in zit.

Ik kan niet eens zeggen dat ik moeite heb gedaan om dat te leren, helemaal niet.

Oktober 25, 1969

(Het volgende gesprek kwam in verband met twee brieven van de jonge Indiase discipel die A.R., de genezer, vergezelde in zijn eenzame retraite.)

21 oktober 1969

Dhr. A.R. vroeg me of ik de "Notes on the Way" weer had uitgelezen. Wat mij betreft, ik vroeg hem of hij iets had gevonden na zijn studie van de laatste twee dagen. Toen volgde een stroom woorden. Hij zei:

"Ik heb niets nieuws geleerd. Alles wat zij [Moeder] zegt, weet ik al twintig jaar. De basis van mijn ervaring was de transformatie van de cellen, dat was mijn startpunt. Volgens wat Moeder schrijft, denk ik dat ze pas twee jaar geleden met deze ervaring is begonnen, en ik begrijp dat ze deze nu heeft voltooid. Dus voor mij is alles wat ze

zegt waar, correct, en het kan niet anders. Alleen, in tegenstelling tot haar, heb ik niet elke fase van de ervaring tot in detail doorlopen, helemaal tot het einde. Mijn methode was direct, helemaal tot het einde; Ik heb al die stadia en visioenen onderweg weggelaten, want anders had ik niet kunnen doen wat ik deed. Je begrijpt, ik kon die details niet proberen, want als ik dat had gedaan, was ik mijn doel kwijtgeraakt, had ik mijn realisatie gemist. Voor haar is het prima, want ze is opgeleid. Ze kent filosofie, metafysica, wetenschap en wat niet al! Bovendien had ze het geluk Sri Aurobindo te ontmoeten. Ik zou hem graag ontmoeten. Maar wat mij betreft, ik was helemaal alleen. Dus ik had geen keus. Ik heb er geen spijt van. Ik kwam hier omdat ik wist dat er hier iemand was die mijn taal sprak. Ik kreeg bevestiging van mijn ervaringen en ik geef bevestiging aan haar ervaring. Dat klopt. Je zou kunnen zeggen dat we hand in hand onze ervaring zijn ingegaan - we zitten op hetzelfde vlak. Zo begrijp ik het. Ik weet niet wat ze van me vindt, ze heeft me niets verteld. Ik wilde met haar praten, maar ik denk niet dat ze geneigd is veel te praten. Dus!...

“Hoe dan ook, ze vertelde me dat ze me zou helpen; in dat geval wordt er zeker iets gedaan. Het zaad dat je vandaag zaait, groeit de volgende dag niet. We moeten wachten. Het kan tijd kosten.”

* * *

24 oktober 1969

Wat ik ga schrijven, zal u interesseren, denk ik. Het volgde op een lang gesprek gisteravond.

Onderwerp: De missie van de heer A.R. in dit leven.

Hij vertelde me dat hij zo'n kracht aan het verwerven was dat hij elk obstakel het hoofd kon bieden en zo in staat zal zijn om voor mensen de kracht van de goddelijke kracht te laten gelden. “Ik wil eerst absoluut zeker worden dat ik deze kracht op elk moment en tegen elk obstakel kan manifesteren. Dan zal ik mensen, in een menigte van duizend mensen, door een praktische demonstratie laten zien, door tien of vijftien zieken onder hen op te roepen en hen met deze kracht te genezen. Dan zullen ze per se overtuigd zijn dat er inderdaad een Kracht is die alles kan. Maar daarvoor moet ik klaar zijn. Want tachtig procent van de mensen zal tegen mij zijn, en om hen te overtuigen moet ik echt sterk, goed bewapend en zeker zijn! Als ik eenmaal klaar ben, zal niemand mij kunnen stoppen. Alle regeringen en religies zullen instorten. Ik zal de Paus schrijven en hem vragen wat ze nu prediken. Wat heeft Christus ons in de evangeliën verteld! Hij vertelde zijn apostelen om de zieken te genezen en demonen te verdrijven. Wat doen de priesters en de katholieken vandaag de dag?”

Ik vroeg hem: “Weet je zeker dat dat jouw missie is?”

“Ja, dat weet ik zeker. Ik weet het al heel lang. En ik bereid me daarop voor. De dag is niet ver weg Om dat te doen, moet je eerst zo sterk zijn als Christus.”

“Maar denk je niet dat het veel beter is om het Goddelijke voor Zichzelf te zoeken dan Hem te zoeken voor enige macht, zelfs de macht om zijn bestaan te bevestigen? Wil je elk moment bewijs leveren? En is het nodig om het te demonstreren door genezing?”

“Natuurlijk heb je gelijk, als je zegt dat je het Goddelijke moet zoeken voor je eigen bestwil. Voor jullie mensen is het makkelijk te begrijpen, aangezien jullie hier in deze atmosfeer baden. Maar voor de westerse man is een bewijs nodig, hij wil weten wat hij zal winnen! Het makkelijkste en meest opvallende om te demonstreren is genezing. Daar. Het is echt heel eenvoudig. Ik weet niet of je het begrijpt. Christus deed hetzelfde!”

* * *

Heb je broeder A gezien?...¹⁹⁰ Hij is veel veranderd --- veel. Hij is onvergelijkbaar beter dan voorheen. Hij ging naar Boeddhisten, zo lijkt het. Hij zou naar Vinoba Bhave gaan, maar ik denk niet dat hij daar is gebleven, omdat hij uit een Boeddhistisch klooster komt.

Maar hij blijft net zo Christelijk als voorheen, toch?

Ik weet het niet... Hij wil niet terug naar Frankrijk, want hij zegt dat hij daar "in de problemen" zou komen! Hij gaat naar een klooster in Griekenland, dan zegt hij dat hij hier terugkomt.... Maar hij is veel veranderd. Heel veel.

En de ander... [de genezer], de ander is erg amusant!

Is dat zo?

Hij is erg grappig! (*Moeder lacht*) Als het een gewoon bewustzijn was, wat een aanmatiging! Maar in hem is het een soort spontaniteit. Het is erg amusant. Maar die twee [A.R. en broeder A.] hebben het goed genoeg met elkaar kunnen vinden; ze zeiden dat ze elkaar zouden ontmoeten, ze hebben afgesproken om elkaar te ontmoeten... Ik ben vergeten waar.

Het is amusant.

Maar wat vindt u van deze "wonderbaarlijke missie" in de wereld?

(*Moeder lacht*) Als het hem lukt, zal het interessant zijn. Dat denk ik.

Is het een illusie of is het een belofte? Ik weet het niet... Zie je, voor zijn hernia was het nogal interessant, want toen je het me vertelde,

¹⁹⁰ Een katholieke monnik die een jaar eerder naar de Ashram was gekomen. A.R., de verwarming, ontmoette hem en het was na deze ontmoeting dat A.R. begon te praten over zijn "genezende missie".

concentreerde ik me, ik keek en ik zag de Kracht komen, ik zag dat als hij zijn hernia naar binnen bracht, het er niet meer uit zou komen - wat al wonderbaarlijk is. Maar hij zegt dat het vanzelf naar binnen moet gaan, zonder enige tussenkomst!... Dat is... het is veel verder op de schaal. Als het gebeurt, nou, dan zal ik buigen.

Ik weet het niet, we zullen zien.

Ik weet het niet, maar ik denk dat het een illusie is, dit idee om een "grote klap" uit te delen aan het denkvermogen van mensen door wonderen te verrichten....

Oh, ja. Dat is onmogelijk. Het is kinderachtig.

Ja, dat lijkt me.

Vooraf hier, waar zoveel mensen zogenaamde wonderen hebben verricht.

Hij wil het in Europa doen.

Oh!

In Europa, met televisie, radio en door de massa's op te hitsen met spectaculaire genezingen.

Babah! Dat is kinderachtig.

Nou, ja! Dat lijkt me.

Laat hem maar doen wat hij wil.

Het zijn geen wonderen die de mensheid kunnen bekeren.

Nee.

Nee. Maar het is omdat hij geen cultuur heeft dat hij zo denkt.

Nu kan het gebeuren! Ik weet tenslotte niet zeker of Christus geen wonderen heeft verricht.

Ja, dat deed hij.

Ah, dat is wat ons wordt verteld - we waren er niet bij! (*gelach*)

Wat mij een beetje shockeert is dit idee om "beter te doen dan Christus"... Mijn indruk is dat wat moet worden gedaan iets heel ANDERS is!

(*Moeder lacht*) Oh, ja.

(stilte)

Maar het lijkt erop dat Christus zelf heeft gezegd dat hij zou terugkomen "met Gods zwaard" – wat betekent dat het helemaal niet meer hetzelfde is.

Wat mij betreft, ik heb nooit geloofd: ik had veel moeite, het is Sri Aurobindo die mij deed geloven in de fysieke realiteit van Christus; ik dacht altijd dat het een verhaal was dat mensen vertelden – ze namen zomaar iedereen vast en bouwden een verhaal om hem heen. Maar Sri Aurobindo geloofde erin. Hij zei dat het een Avatar was – een gedeeltelijke Avatar.

(stilte)

Maar wat ik graag zou willen begrijpen is in feite het soort macht dat hij heeft --- wat voor soort realisatie heeft deze man? Wat voor soort macht --- is het een supramentale macht, of wat?

Het enige dat ik kan zeggen is dat hij van alle mensen die hij hier behandelde, er niet één genas – bij hen kwam het probleem terug. En volgens mijn visie is dat omdat hier alleen degenen die ziek MOETEN zijn, ziek zijn.

Dus het kan geen supramentale kracht zijn.

(stilte)

Hij vroeg om mij vandaag te zien, ik zal hem zien. Natuurlijk zal ik niets zeggen, en als hij spreekt, zal ik niet naar hem luisteren. Maar ik zal proberen te ZIEN.

Volgens wat hij zegt, en volgens wat ik tot nu toe heb gezien, heeft hij de indruk van een Harmonie die hoger is dan de schepping, die zich nog niet volledig heeft gemanifesteerd, en die zich door hem zou manifesteren.... Er is iets waars, behalve dat deze Harmonie zich niet door een persoon manifesteert, maar probeert af te dalen naar de aarde. Ik zag dat; ik denk dat hij kinderachtig is als hij het als iets persoonlijks opvat --- dat is alles. Dat is mijn indruk. Maar dat deze Harmonie probeert af te dalen en het zeker makkelijker zou maken voor de nieuwe schepping lijkt mij juist.

Succes in de wereld hangt altijd af van een... (hoe moet ik het zeggen?) een verkleining en een personificatie van dingen. Voor mij zou het bijvoorbeeld niet verrassend zijn dat hij wonderen verricht, omdat iets wat voor een bewustzijn - een verlicht bewustzijn, het Waarheidsbewustzijn - een logisch gevolg is, wonderbaarlijk wordt voor een onverlicht bewustzijn. Dus dat hij een naam voor zichzelf zou maken als wonderdoener zou helemaal niet verrassend zijn. Hij is misschien voorbestemd om te worden...

Het is amusant! (*Moeder lacht*)

Hij heeft juist die naïviteit (de naïviteit van onwetendheid) waardoor hij geen denkvermogen heeft dat kijkt en lacht. Hij is er volledig van overtuigd --- het is een goede conditie voor mensen, ze zijn daar niet voorbij gegaan.

We zullen zien.

Al die superwonderen zijn NIET overtuigend.

Oh, nee, helemaal niet! Helemaal niet.

Niet overtuigend. Het is een soort supergoocheltruc, en als het eenmaal voorbij is, is het voorbij – het heeft niets veranderd binnenin.

Nee.

Dus wat gaat hij daar doen?... Ik heb het gevoel dat hij een pijnlijk pad opgaat, deze man. Hij gaat in de leeuwenkuil vallen.

Je begrijpt, hij zag hier het licht niet. Hij bleef opgesloten in zijn besef.

Precies! Dat is eigenlijk waarom ik hem graag had willen zien VOORDAT hij u ontmoet.

Nee, nee! Nee, het is amusant, mon petit! We moeten de dingen laten ontvouwen en zien! (*Moeder lacht ironisch*) Je kunt hem NADERHAND zien. Wat mij betreft, ik wil hem graag eerder zien – je zou iets in hem stoppen... Nee, nee! Ik wil hem zien.

Want, Moeder, wat hij zal doen, wat hij voor u doet (of voor wie dan ook) is omhoog schieten, zijn "ding" vastpakken, en daar is het, hij trekt eraan.

Maar ik kan er wel bovenuit!

Ja, maar dan zal hij het als iets "van boven" beschouwen!

Ah, maar dat maakt niet uit! (*Moeder lacht*) Het maakt niet uit, mon petit! Het is erg amusant (*Moeder lacht steeds harder*).... Weet je, het ontvangen van de Verlichting VAN DE WAARHEID is zo'n genade - ik weet niet... of het echt voor hem bedoeld is, hij zal het krijgen, en dat is wat ik wil weten Als hij het niet krijgt betekent het dat... (*Moeder maakt een groot, ritmisch gebaar*) hij deel uitmaakt van het immense Spel.

(lange stilte)

Hij komt vandaag Ik zei dat hij naar je toe moest gaan nadat hij hier weg is, op die manier kun je voelen of... of er iets is geschud.

Ja, laat hem naar me toe komen nadat hij hier weg is.

Hij komt rond 3:30 - ik zal hem niet lang ophouden. Ah!...

Hij heeft nog niet geleerd om op de grond te zitten, toch?

Ja, hij kan het, Moeder.

Met deze hernia is het misschien niet zo...

Als zijn rug ondersteund wordt, kan hij dat. Thuis liet ik hem op de grond zitten.

Oh, dan is het goed.

Maar met de rug ondersteund....

(stilte)

Wat mij betreft, ik begrijp heel goed hoe het gebeurt: er is een bepaalde (ik weet niet of het een realisatie is), maar iets dat er is [gebaar hierboven], je pakt Dat vast, en je kunt het vastpakken terwijl je jezelf neerwerpt voor een steen, terwijl je jezelf neerwerpt bij de Samadhi, terwijl je op straat bent en overal, en het is HETZELFDE.

Ja, ja.

En het is onweerlegbaar.

Ja, precies.

Dus als hij voor u staat en dat vastpakt, is het weer "hetzelfde"!

(Moeder lacht)

Maar ik ben ervan overtuigd dat het voor hem de eerste keer dat ik hem zag, geen verschil maakte: hij was volledig opgesloten in zijn eigen creatie. Het ging erin, maar hij voelde niet dat het iets nieuws was... Je begrijpt, de subtiliteit van het onderscheidingsvermogen komt voort uit een verfijning van het bewustzijn die niet voor iedereen bereikbaar is. De subtiliteit van het onderscheidingsvermogen.

Voor mij is het mysterieuze dat iemand het goddelijke bewustzijn kan hebben en toch niet kan zien. Hoe kan dat ? Omdat hij een goddelijk bewustzijn heeft, dat is zeker. Maar hoe kan hij niet zien?

(Na een stilte) Als ik hem zie, is dat omdat hij het nodig heeft dat het zich manifesteert via een persoonlijk bewustzijn. Een "persoonlijk bewustzijn", ik bedoel iemand [Moeder] die "zich ervan bewust is het Goddelijke te dragen", die voelt, ik draag het Goddelijke", begrijp je? Als dat er niet is (het Goddelijke is er, dat is alles, maar er is niet Ik ben het Goddelijke"),

kan hij niet voelen. En ik ga nog verder: ik denk niet dat er veel Europeanen of westerlingen zijn die het kunnen voelen. Indiërs, het komt door atavisme. Maar al diegenen die westers zijn geworden, kunnen niet langer voelen. Ze hebben het gevoel van de persoon nodig, de persoon die zegt: "Ik ben", je begrijpt het wel. Maar dit lichaam... (*lachend*), het lichaam is voorbij het stadium waarin het zegt: "Ik ben"! Het idee alleen al maakt het aan het lachen.

Daarom.

Toch voel ik, wat mij betreft, een verschil. Ik heb heel lang mijn hoofd gebroken om het te begrijpen. Ik zei tegen mezelf: "Als ik Dat hierboven aanraak, is het hetzelfde, altijd hetzelfde"... tot de dag dat ik mezelf afvroeg: "Laten we eens kijken, wat is het verschil als ik bij Moeder ben en als ik alleen ben met Dat?"

Voelde je het verschil?

Nou, toen begreep ik iets (dat was nog niet zo lang geleden).¹⁹¹ Mijn indruk was dat als ik bij u ben, het niet iets is dat ik van bovenaf oppik, maar eerder iets dat VAN BINNENUIT komt.

Ah!

Alsof ik van binnenuit werd gegrepen...

Ja, ja.

...en alles lichtte van binnenuit op.

Ja, dat is het! Dat is juist. Het is precies dat, het is correct.

Het is niet iets dat op mijn schouders valt.

Ja, dat is juist. Maar het is de bestaansreden voor dit (*Moeder raakt haar lichaam aan*), voor de aanwezigheid hier. Het is zodat dingen kunnen zijn... van binnenuit – geen wonderbaarlijke afdaling.

Ja, dat is het verschil.

Maar toen voelde hij zich in zijn geval nog meer overtuigd, begrijp je? Hij voelde zich [voor Moeder], ja, heel comfortabel. Daarom vertelde ik je dat het fysieke ego niet is verdwenen... Hij vond het heel natuurlijk --- hij moet zich heel comfortabel hebben gevoeld!

¹⁹¹ Dat was in feite een groot keerpunt in Satprem's leven: het ervaringsgerichte begrip tussen het grote "Dat" en het "iets anders" dat door Moeder stroomt. Het duurde dus vijftien jaar voordat Satprem dicht bij Moeder kwam...

(*stilte*)

De staat is nu zodanig dat wanneer het lichaam ZICHZELF VOELT (zichzelf voelt, dat wil zeggen, zich bewust is van het zijn van een lichaam), er ONMIDDELLIJK een ongemak is, ongeacht de toestand. Zelfs wanneer het zich in een staat van aanbidding of aspiratie voelt of... gaat het gepaard met ongemak. En alleen wanneer er helemaal geen bewustzijn meer is van zijn afzonderlijke bestaan, voelt het zich comfortabel. Dus dan is de normale staat stilte, stilte, maar... (het beeld klopt niet - hoe kan ik het uitleggen?), zie je, de Aanwezigheid, het is niet dat het doorstroomt, maar wanneer het zo uitstraalt (*gebaar*), straalt door een activiteit, dan is alles in orde en is er helemaal geen gevoel meer van "dit [het lichaam] waardoor": dit waardoor het Goddelijke stroomt --- dat is er niet. Het is zo (*onveranderlijk gebaar*), stil en niet-bestaand, zonder enig zelfbewustzijn, alleen bewust van... de Goddelijke Actie, zo. Dan is alles goed. En zodra er ook maar een lichte indruk is van Datgene dat "erdoorheen stroomt", komt er ongemak. Je begrijpt, het is een heel acute staat geworden.

Kijk, ik zou kunnen zeggen (het klinkt als literatuur) dat in een bepaalde staat, in die staat waarin het zichzelf niet meer voelt en alleen het besef van het Goddelijke overblijft, er een gevoel is van Onsterfelijkheid, van Eeuwigheid; en als er ook maar de geringste sensatie is van "iets waarin" het Goddelijke zich manifesteert, wordt het absoluut het gevoel van dood – je wordt onmiddellijk weer sterfelijk. En acuut, weet je, acuut op die manier. Maar dan is het heel subtiel, want... de sensatie (sensatie of perceptie of gevoel) van "ik" is volledig verdwenen, de hele tijd, de hele tijd – echt waar, volledig; het is het "iets", het iets dat nog steeds een beetje anders is, en dat wordt vreselijk pijnlijk – het lichaam is alleen perfect in geval wanneer het zichzelf niet meer voelt.

Het is moeilijk uit te leggen, maar zo is het.

(*lange stilte*)

Het moet zo zijn dat... Er zijn ontelbare lagen van bewustzijn. De ontwikkeling (de universele ontwikkeling) heeft ons geleidelijk in staat gesteld om ons bewust te worden van elke laag; hoe meer ontwikkeld men is, hoe meer men de verschillen tussen lagen waarneemt. En alleen als men zich bewust is van ALLE lagen van bewustzijn en wanneer ze niets anders vormen dan een eenheid (maar een eenheid die zich bewust is van zijn veelheid), kan wat zich in de diepste diepten bevindt... het Allerhoogste Bewustzijn zich volledig manifesteren. En in lichamen zijn er nog steeds lagen die niet volledig bewust zijn; er zijn nog steeds lagen die overblijven als een residu van alles wat voorafging: het mineraal, het plantaardige, het dierlijke, dat alles. Dus het hele volledig bewuste deel van de cellen is volledig verlicht, maar... Bovendien moet je het gewoon zien (*Moeder laat de huid van haar handen zien, zichtbaar niet getransformeerd*).... Het is EXTREEM gevoelig geworden, de geringste schok veroorzaakt een... Het is extreem gevoelig geworden.... Het lijkt niet dezelfde "dichtheid" te hebben... maar het uiterlijk is precies hetzelfde. Degenen die een innerlijk

zicht hebben, zien iets [een andere vorm van Moeder], maar dat is alleen omdat ze het vermogen tot innerlijk zicht hebben. Dus dat is het [d.w.z. het residu]. Je begrijpt, in het bewustzijn van de cellen is er het bewustzijn dat "intern" is aan de cellen, om het zo maar te zeggen, en dat volledig, volledig bewust is, maar er is iets dat zo blijft (*Moeder gebaart om een korstachtige bedekking van het residu te laten zien*). Dus dat werk heeft een man als A.R. niet gedaan, zie je: het is een soort wazig algemeen bewustzijn. Hij is zich zelf bewust van iets dat "sterker is dan zijn lichaam" en dat zijn lichaam "gebruikt", lijkt mij... In de wereld is het heel nuttig en kan het allerlei dingen baren. Maar hij is nog niet klaar voor de transformatie, begrijp je – zichzelf, zijn lichaam. Hij heeft een soort innerlijke zekerheid dat het KAN, maar... ik weet het niet... tenzij de Heer wil dat het op die manier gebeurt; dat zou amusant zijn – echt, ik zou het heel amusant vinden!

Omdat hij spreekt over een transformatiewerk van de cellen.

Hij spreekt, ja.

Maar wat bedoelt hij dan precies?

(*Moeder lacht*) Natuurlijk, het is waar!

Maar ik zei je, ik deed het experiment toen ik hem zag: toen hij wegging, op het moment van vertrekken, wilde ik zijn hand aanraken om te weten --- maar ik raakte een HAND aan, begrijp je? Ik raakte een HAND aan (*Moeder voelt een hardheid*), daar was ZIJN hand – ik raakte het Goddelijke niet aan! Ik raakte een hand aan... En ik denk dat hij de Kracht voelt, die DOOR zijn hand heen werkt.

Ja, voor hem is het altijd een "neerdaling", het is niet iets dat van binnenuit straalt. Het is een Kracht die neerdaalt.

Heeft hij altijd die indruk?

Dat is de indruk die ik, in ieder geval, bij hem heb.

Dat is de indruk die ik ook heb. Toen hij hier zat, zag ik de Kracht in hem neerdalen, dalen, neerdalen, maar er zat nog steeds een heer genaamd A.R.!

Het is helemaal niet iets dat van binnenuit straalt.

Nee.

Maar het bewustzijn daar (*gebaar boven Moeder*) is zich er heel erg van bewust dat dit (*Moeder raakt haar handen*) geen handen zijn! (*Moeder lacht*) Probeer het maar, het zijn ze niet! Het is misschien een verfijnd lichaam, maar het zijn geen handen. En als ik hier zit, zo, als dit lichaam zit en er iemand is, is het zich niet meer bewust van zichzelf; het is zich

helemaal niet bewust van een Kracht die erdoorheen stroomt, niet langer bewust van zichzelf – er is de Goddelijke Aanwezigheid die handelt. En het wordt zich bewust van de ontvankelijkheid van de ander, van de actie van deze Kracht in anderen, alles ervan – en dit (*het lichaam*) bestaat niet langer.

Maar het is slechts een begin.

Het is een begin.

Wat zal er gebeuren?...

(stilte)

Alles wat bewust is in dit [het lichaam] heeft slechts één... slechts één beweging: laat er geen verschil meer zijn. Dat is alles. En helemaal geen indruk om hier of daar vandaan te “trekken”, of om erbovenuit te “stijgen” – het is niet dat: geen verschil meer.

En het verschil wordt steeds pijnlijker – veel pijnlijker dan een ziekte (het is niet hetzelfde soort iets: het is een soort innerlijke kwelling).

(stilte)

Dus je zult hem vanavond zien, na zijn bezoek (*Moeder lacht ironisch*).

* * *

(Die avond zag Satprem A.R., en na een moeilijk gesprek waarin Satprem probeerde de ogen van A.R. te openen, stuurde hij Moeder de volgende brief om haar een verslag te geven van wat er was gebeurd. Satprem stond voor onweerlegbaar Monisme – dat niet ziet wat er recht onder zijn neus is.)

25 oktober 1969

Lieve Moeder,

Bij u in de buurt zegt A.R. dat hij alleen een verschil in intensiteit voelt van hetzelfde iets. Ik probeerde hem uit te leggen dat het niet helemaal "hetzelfde iets" was, maar hij zegt onweerlegbaar dat er maar ÉÉN iets is met variërende intensiteiten, en dat u Dat alleen zuiverder laat doorstromen dan anderen. En toen we over Avatars spraken, zei hij: "Er kan geen verschil zijn tussen een Avatar en een gerealiseerde Yogi, of als er een verschil is, betekent het dat de Yogi niet echt gerealiseerd is."

Kortom, we hebben allebei een ondefinieerbaar verschil omgedraaid - wat de Genade kan zijn.

En uiteindelijk was hij niet zo blij met mij.... Het spijt me. Ik heb de indruk dat ik ellendig heb gefaald.

Je enigszins verwarde kind,
met liefde,
Satprem

(Moeders antwoord)

Satprem, mijn lieve kind,

Wat A.R. mij (de Moeder) noemt, is dit fysieke lichaam, en het is een feit dat hij er niets van ontvangt. Of hij het nu weet of voelt of niet, hij ontvangt alles van boven, niet van binnenuit zijn lichaam.

Vandaag heb ik zorgvuldig waargenomen: de Aanwezigheid daalde in hem neer, in een onpersoonlijke vorm, continu terwijl hij voor mij zat; niets ging rechtstreeks van dit lichaam naar het zijne. Hij bleef hier vandaag korter dan de eerste keer, maar de ervaring was hetzelfde. Toen hij wegging, pakte ik zijn hand om te zien of ik iets bijzonders zou voelen, maar net als de eerste keer voelde ik niets, gaf ik niets, ontving ik niets.

Wat hij zegt over de avatar en de yogi is logisch waar.

Maar er is misschien een geheim dat het begrip van de mens te boven gaat... behalve en alleen als ze volledig afstand doen van hun menselijkheid

Wees niet "verbijsterd" en je zult de prachtige glimlach voelen die over alles heerst.

Altijd bij je,
Moeder

Oktober 29, 1969

(Het gesprek begint een uur te laat.)

Het is vreselijk!

Het is jammer voor de Agenda, want als u om 11 uur zoveel mensen hebt gezien... Hoe vaak heeft u me niet gezegd: "Oh, ik denk dat ik je iets te vertellen had, nu is het weg..." Het is jammer.

Ja, maar het hele leven is zo. Ik probeer en probeer, maar iedereen komt - voor verjaardagen, voor bezoeken, voor... En toch neem ik niet iedereen mee. Het is angstaanjagend geworden.

Ik wil één ding doen: twee keer per week, de dagen dat jij komt, weiger ik mensen te zien.

Ik zal iets regelen, want het begint onmogelijk te worden. Ik kan het werk niet doen onder deze omstandigheden.

* * *

(Daarna luistert Moeder naar de Engelse vertaling van de "Notes on the Way" voorgesteld door Satprem, het gesprek van 16 augustus waarin Moeder sprak over de noodzaak om een leegte te creëren en te wachten op het Bevel van boven.)

Ik denk dat mensen het onbegrijpelijk zullen vinden, ze zullen allemaal in slaap vallen!

(Tegen Nolini, in het Engels:) Wat denk je, kunnen ze het begrijpen?

(Nolini, in het Engels:) Begrijpen doet er niet toe, het is goed!... Ik vertel mijn klas altijd – wanneer ik Moeders dingen lees, tegen de klas zeg ik: "Probeer niet te begrijpen, probeer te voelen wat er is – begrijp niet. Het begrip als het komt is goed, als het niet komt, maak je dan geen zorgen. Probeer te voelen wat er is."

* * *

(Kort daarna, over Satprem's aanstaande verjaardag en zijn laatste ontmoeting met de genezer.)

Ik heb geprobeerd te kijken wat ik je kon geven... Ik weet het niet. Heb je niets nodig? Als dat zo is, vertel het me dan.... Wat? Is er niets waarvan je zou zeggen: "Oh, als ik dat had..."? Zeg je dat nooit tegen jezelf?

Nee.

Je bent geweldig!

Nee, nee, ik heb gewoon alles wat ik nodig heb!

Hoe oud word je?

46.

Babah!

(stilte)

Het lijkt erop dat ik stortvloed en heb opgewekt met A.R.?

Arme man, hij huilde.... Maar uiteindelijk denk ik dat het hem goed heeft gedaan.

Hij vertrekt over een paar dagen.

Het is heel moeilijk om te weten wat je moet doen.

Ja.

(lange stilte)

Je kunt het niet weten. Wat mij betreft, ik ben ervan overtuigd dat je het niet kunt weten, dat je zo moet zijn (*Moeder opent haar handen omhoog*). Wat ik hier [in de "Notes on the Way"] heb gezegd is waar: je moet zo zijn en dan... het Bewustzijn door jezelf laten werken.

Dat is wat ik heb geprobeerd te doen. Ziet u daar geen fout in?

Nee! Voor mij bestaat dat niet.

Van een afstandje gezien ben ik ervan overtuigd dat het hem veel goeds heeft gedaan. Op het moment was het erg moeilijk.

Maar ik voelde me gedwongen om zo tegen hem te praten omdat ik deze man wel aardig vond!

Ja.

Als ik onverschillig tegenover hem was geweest, had ik gezegd: "Ja, ja, heel goed," en dat is alles.

Ja. Je weet niet. Het lichaam hier begint grondig te begrijpen dat je zo moet zijn (*gebaar omhoog*). Het allerbelangrijkste is om je bewustzijn CONSTANT te richten naar... naar de Perfectie die we moeten manifesteren. Dat is alles.

Met het begrip dat we hebben, is het ONMOGELIJK om het te weten. Onze visie is te klein.

Dat is wat ik probeer te doen, en wat ik bid dat u mij geeft, Moeder, is het Ware doen.

Ja, dat is het. Dat is wat ik je morgen wilde geven... als ik kan. Maar het is niet "ik", begrijp je: vraag hierboven en je zult het krijgen.

November

November 1, 1969

(Het gesprek begint met een recordvertraging van anderhalf uur)

Het wordt een beetje moeilijk....

Wat heb je me te vertellen?... Je laatste ontmoeting met A.R.? Hij heeft je niets verteld?

Hij blijft zoals hij is. Hij zei: "Ik word liever ter plekke vermoord dan dat ik mijn beleid verander"! En in dezelfde adem zegt hij: "Ik wil vinden, ik wil vinden, en als ik niet vind, betekent dat dat het Goddelijke niet wil dat ik dat doe." Dus hij wil vinden, maar wil niet veranderen....

Ik zal je iets vertellen... De laatste keer dat hij kwam, liet ik hem zitten en ik dacht: "We zullen zien." Ik begon de meditatie zoals gewoonlijk, het was erg goed en hij ontving - hetzelfde als voorheen. Het was precies hetzelfde. Toen riep ik aan (omdat het de dag van de puja's was), ik riep de vier aspecten van de Moeder aan. Ze kwamen. Twee van hen stonden aan de ene kant van A.R., twee van hen aan de andere kant. Toen wachtte ik. En na een tijdje zag ik hem zijn hoofd buigen, en... plotseling begon hij te hoesten¹⁹² (wat hij nog nooit gedaan had). Toen stopte ik. Maar ik vroeg niets, ik gaf hem een... troostbrief, en toen deze boodschap die ik de andere dag had gegeven:

"Het is in de stilte van volledige identificatie met het Goddelijke dat waar begrip wordt verkregen."

Ik gaf hem dat zonder iets te zeggen en liet hem gaan. Ik zei "tot ziens", hij schudde mijn hand op deze manier (!) en ging weg.

Toen had ik F gevraagd om hem het boekje De Moeder te geven, maar toen ze bij hem thuis kwam, was hij al in meditatie met een aantal mensen (ze hielden allemaal elkaars hand vast). Dus we weten helemaal niet wat zijn reactie was. Ik weet alleen dat A.R. en Z de dag voordat hij vertrok, samen de reis maakten, en ze vroeg hem wat het resultaat was van zijn verblijf hier, wat hij had geleerd. Hij antwoordde: "Oh, het is te vroeg om te weten, ik weet het later."

Dat proces van elkaars hand vasthouden in meditatie is het proces dat je gebruikt als je vitale krachten wilt laten circuleren.... Ik deed dat met een groep in 1910. En zodra ik hier kwam, leken al die dingen mij niet het Ware te zijn. En toch staat hij open en ontvangt hij de Kracht HEEL GOED. Maar zodra er iets anders is, werkt het niet meer. Dus daar.

¹⁹² Wat betekent dat hij iets niet kon "slikken."

Maar tegelijkertijd zegt hij: ik wil vinden”!

Ja, zo is het.

En zodra ik zijn constructie een beetje wilde aanraken, ontstond er een vreselijk drama!

Ja, dat is het. Hij wil vinden, maar hij wil vinden BINNEN zijn constructie.

We zullen zien. Het blijft werken! (*Moeder lacht*) We zullen zien.

Ik hoop dat het volgende woensdag beter is!¹⁹³

November 5, 1969

(Het gesprek begint anderhalf uur te laat.)

Om eerlijk te zijn, weet ik niet wat ik moet doen... Op woensdag en zaterdag houd ik het tot een minimum, dat wil zeggen, ik wijs meer dan de helft van de mensen af. En zo is het. En de andere dagen werk ik soms door tot het middaguur. Het is geworden...

Toch begin ik vroeg. Maar de verzoeken [om Moeder te zien] komen bij mij binnen via minstens één, twee, drie, vier... acht mensen: elk van hen brengt verzoeken. Dus er zou maar één manier zijn, dat is om meerdere lichamen te hebben!

Ik wilde je iets amusants vertellen. Je weet dat ik daar al twee jaar niet meer [muziek] heb gespeeld --- onmogelijk. Laatst was het Sunils verjaardag en hij zei tegen me: "Oh, u zou iets voor me moeten spelen voor 1 januari." Ik zei: "Ik zal het proberen." Ik ging erheen, ging zitten en mijn handen begonnen te spelen. Een paar minuten lang hoorde ik geen enkel geluid van wat ik speelde! Toen kwam er langzaam het geluid en ik speelde zo'n tien minuten. En het kwam helemaal vanzelf, alsof ik gisteren voor het laatst had gespeeld!... Dus ik complimenteerde mijn lichaam! Ik zei ertegen: "Het is prima." Ik was blij omdat ik dacht: "Het heeft niet verloren" - het was makkelijker dan de laatste keren dat ik speelde! Het kwam zo (dansend gebaar), het had plezier in het vinden van de noten.

¹⁹³ Moeder betekent niet zo laat als vandaag.

En iemand speelde, ik weet niet wie - niet iemand die menselijk was. Het troostte me enigszins! (*Moeder lacht*)

Het was beter dan de vorige keer,¹⁹⁴ omdat er geen idee was dat ik IETS KON doen, het lichaam was er zeker van dat het helemaal niets kon doen, dat het de gewoonte moest hebben afgeleerd, maar toen ik eenmaal zat, begonnen de handen te spelen....

Het lijkt steeds meer te zijn: "Wat U wilt, doe ik." Dat is de houding van het lichaam. Het lichaam zegt: "Wat U wilt, doe ik."

Dus vanuit dat oogpunt is het geen achteruitgang: het gaat vooruit.

Wat organiseren betreft, ben ik de controle kwijt – ik ben de controle kwijt, iedereen heeft de controle overgenomen!... Ik ben helemaal gestopt met "ik wil" te zeggen.

En ik zie duidelijk dat iedereen wordt lastiggevallen, de verzoeken komen met twintig, vijftientwintig, dertig tegelijk. Dus dat beperken we zoveel mogelijk. En ik had nadrukkelijk gezegd (ik stond erop en ik herhaal het bij elke gelegenheid) dat ik op woensdag en zaterdag niet veel mensen wil zien.... Ik zei: "Ik heb werk te doen, ik kan niet."

Maar ik begrijp het wel: iedereen wordt lastiggevallen. Ze brengen me stapels verzoeken – ik wijs er zoveel mogelijk af.

Er is iets te vinden.

Wat als ik je eerder roep?

Wat u maar uitkomt.

Er is geen "gemak" voor mij.

Ja, er zijn voorwaarden: deze gesprekken, zoals ik begrijp, kunnen echt zijn wat ze zouden moeten zijn alleen als u een minimum aan echt lege tijd hebt waarin u nergens door wordt gedreven, zodat u een ervaring kunt aangaan.

Dat kan ik op elk moment doen.

Ja, maar er is nog steeds een minimum....

Nee.

Want hoe vaak heeft u mij niet gezegd: "Oh, ik had u iets te vertellen, nu is het weg ", hoe vaak!

¹⁹⁴ Twee jaar eerder.

Nee, dat waren ervaringen die mij niet langer de moeite waard leken om te zeggen. Nee, dat is het niet - de staat is onveranderlijk, mon petit, vierentwintig uur per dag.

Ja, de staat is onveranderlijk, maar om uw ervaring uit te drukken, hebt u een minimum aan beschikbaarheid nodig. Als u om 11:30 uur wordt lastiggevallen, is het duidelijk niet het juiste moment.

Nee, als ik iets te zeggen had, zou ik het zeggen. Kijk, ik heb je het verhaal van Sunil verteld – ik zou het zeggen. Nee, wat ik te zeggen heb is niet... Er is een curve, en op dit moment zijn er een aantal zeer, zeer tegenstrijdige dingen aanwezig en actief: een toename van vertrouwen en een afname van vertrouwen – beide tegelijkertijd.

Ik krijg een aantal zeer brutale brieven van mensen die me vragen waarom ik dit of dat heb gedaan (ik ben absoluut onverschillig: als ik dat lees, lach ik – het is me allemaal hetzelfde), maar ik zie, ik zie de sfeer: er is een progressie van vertrouwen en afhankelijkheid, een zeer snelle en grote progressie. En er is tegelijkertijd... al die kleine ego's die rebelleren en woedend zijn! Maar het is heel goed omdat het komt van de druk van het bewustzijn dat wil dat dingen... open zijn.

Sommige mensen hadden bijvoorbeeld lange tijd wrok, zonder iets te zeggen – ze worden gedwongen het te zeggen. Zo is het. Er is een heel sterke druk voor de transformatie. En dat is natuurlijk de reden waarom ik overspoeld word met mensen... Want er is één punt waarop ik niet toegeef, het zijn de uren van zogenaamde slaap; van 8 uur 's avonds tot ongeveer 8 uur 's ochtends, dat zijn twaalf uur waarin het innerlijke werk kan worden gedaan, en dat ik niet wil aanraken. Twaalf uur is natuurlijk veel: het is de helft van de dag. Dus de andere twaalf uur, het is een lawine. Maar ik houd daaraan vast, want dat zijn de uren waarop het belangrijkste werk wordt gedaan. (Het is iets minder, het is echt zo tussen 9 en 5 uur 's ochtends, eerder; dat is echt wanneer het werk zich concentreert op de transformatie.) Het is niet dat de rest van de tijd een ontkenning is, helemaal niet: die staat van bewustzijn is onveranderlijk. Ik denk in principe niet dat er veel minuten zijn, zelfs niet in de vierentwintig uur van een dag, waarin het lichaam zich niet bewust is van de goddelijke Aanwezigheid --- zo is het lichaam. Maar de uren overdag worden besteed aan actie, ze zijn voor anderen; de nachtelijke uren zijn voor haar eigen transformatie.

Dus deze uren van actie zijn zo.... Elke dag zie ik minstens drie of vier mensen voor wie het helemaal niet nodig was om ze te zien; dus dat is genoteerd, maar het is niet veel; voor de meeste mensen wordt er iets gedaan, het is echt iets dat gedaan wordt. Het roert, begrijp je – het roert. Soms zijn er zelfs behoorlijk verbazingwekkende dingen.

Dus wat moeten we doen?

Alleen, ik zou willen... Ik zei: "Er zijn maar twee dagen in de week dat ik vraag om minstens één rustig uur om wat werk te doen..." Ik weet niet wat

ik moet doen. Ik bezuinig zoveel als ik kan, maar het blijft maar komen en komen. En veel dingen die gedaan zouden moeten worden, worden niet gedaan.

Ik weet niet wat ik moet doen. Ik zou echt willen... Ik vind dat het minstens één uur zou moeten zijn, minimaal één uur, twee keer per week. Ik heb dat besluit al lang geleden genomen.

Ik zou het een uur eerder kunnen doen, maar dan zouden alle mensen wachten en aandringen.

Het is niet voor mezelf.

Ik weet het.

*Het is meer voor wat we doen dat ik het triest vind.*¹⁹⁵

Ja, ik weet het heel goed.

Het is middag.

November 8, 1969

(Het gesprek begint tien minuten eerder. Moeder geeft Satprem een "Transformatie"-bloem.)

Wil je er een?

Ja, het is nodig!

Ze zijn mooi... Er is er maar één nodig: helemaal naar beneden, deze *(Moeder geeft de bloem, lachend)*.

Aan jou *(aan Sujata)* geef ik er vier.

Daar.

Maar gebeurt het onafhankelijk van onze inspanning?

¹⁹⁵ Satprem, en misschien de wereld, zal in de komende jaren veel meer kans hebben om verdrietig te zijn - Moeder had het opgegeven om te zeggen: "Ik wil"....

Er wordt iets gedaan, dat weet ik. Er wordt iets gedaan.

De Druk is erg sterk, en sommige mensen beschouwen het zelfs als ongemak. Ik deed het experiment op mijn lichaam: het moment van de autoriteitswisseling - weet je, het gaat van de ene autoriteit naar de andere --- is altijd moeilijk, en als je je er niet van bewust bent, kun je het beschouwen als een teken van een ziekte, je begrijpt, het begin van een ziekte. Ik heb gemerkt dat het bij veel mensen hier, in de Ashram, zo is. Ze denken dat ze ziek zijn --- dat is het niet, het is de onzekerheid... het zijn de cellen die niet meer weten wie ze moeten gehoorzamen. Dus als er de bewuste Druk is, is het heel snel voorbij. Maar ik heb dingen gezien... Als al die dingen in detail zouden worden verteld, zouden ze er echt uitzien als een veelvoud aan kleine wonderen; dat is het niet, het is heel eenvoudig dat het Bewustzijn werkt, maar in plaats van zich over een hele lange tijd uit te strekken, wordt het heel snel gedaan. Het begint als een grote pijn hier en daar, iets, dat volkomen ongeorganiseerd is, maar als iemand heel stil blijft en het Bewustzijn aanroept, dan... smelt het, verdwijnt het – maar "zomaar", in een paar minuten. Ik heb dat de hele tijd, de ervaring vindt vier of vijf keer per dag plaats. Toch is er nog veel werk te doen. En het uiterlijk (het is volkomen duidelijk) zal het LAATSTE zijn dat verandert, het zal misschien veel meer tijd kosten dan de innerlijke verandering.¹⁹⁶

Bij de laatste aanval boog ik me voorover, en het is niet weggegaan (op een gegeven moment dacht ik zelfs dat toen A.R. kwam, hij misschien iets zou kunnen doen – het deed helemaal niets... de tijd was nog niet gekomen). Toen, vrij onlangs, twee of drie keer, kwam het besef van het rechtzetten – ik kon heel goed rechtzetten, maar... het kwam alsof het me vertelde: "Kijk, zo zal het gebeuren." Toen ging het weg, omdat de tijd nog niet gekomen was. Het ging weg.

De zichtbare verandering lijkt de laatste te zijn, en... God weet wanneer het zal komen.

De innerlijke verandering wordt gemaakt. Maar voor degenen die het niet weten, is het misleidend, omdat het zelfs kan beginnen met een vrij sterke pijn.

Het fysieke bewustzijn (als we het "bewustzijn" kunnen noemen: het bewustzijn dat in de cellen zit – niet diep vanbinnen, maar het bewustzijn dat de cellen laat functioneren) is gewend aan inspanning, strijd, ellende, nederlaag... zo gewend – dat is vrij universeel. Bij mensen is het alleen hun mentale bewustzijn (en vaak, als ze verder gevorderd zijn, hun vitale bewustzijn) dat standhoudt; maar hun fysieke bewustzijn heeft de neiging om een catastrofe te voorzien, zo gewend is het: het einde, weet je, dat einde dat eeuwen en eeuwen onontkoombaar was.... Het weegt zwaar. Het is erg moeilijk. Het kost een heel langzaam en constant werk om dat

¹⁹⁶ Het lijkt bijna zeker dat Moeder het tegenovergestelde bedoelde: veel minder tijd. Laten we ons herinneren dat ze ooit tegen Satprem zei: "Uiteindelijk is het niets – een simpele ademhaling en het zal gebeuren."

soort gewoonte... van nederlaag, in principe, te vervangen door een... Het mag geen wil zijn, het moet een geloof zijn; er moet geloof zijn. Dus om dat geloof te laten vestigen, moeten de cellen eerst geheel, volledig overgegeven zijn, dat wil zeggen, voortdurend gericht op de Allerhoogste met... "Laat Uw Wil geschieden," wat het ook is. "Het gaat mij niet aan, het is niet mijn zaak: laat Uw Wil geschieden." Dus wanneer dat goed geregeld is, kan beetje bij beetje het ware bewustzijn komen; het ware bewustzijn dat waarheid is Harmonie, waarheid is Vooruitgang, waarheid is Licht, waarheid is... Dan komt het beetje bij beetje. Maar het is een langdurig werk.

Alleen, zoals ik al zei in de vorige "Notities,"¹⁹⁷ wat geleerd is, is geleerd, er zijn geen schommelingen meer. Maar natuurlijk zijn er heel veel cellen. Wetenschappelijk gezien, weet je hoeveel?

Nee, het moeten er miljarden zijn.

Ja, zoiets. En je voelt ze: sommige trillen en zijn lichtgevend, maar ze worden overspoeld door de massa....

Ik vertelde je de vorige keer dat ik, toen ik achter de piano zat, merkte dat mijn handen heel bewust waren, dat wil zeggen, extreem ontvankelijk, ze vonden het volkomen natuurlijk – er was geen verbinding met het lichaamsbewustzijn, ze werden bewogen door het hogere Bewustzijn.... De handen hebben een speciale opleiding gehad. Maar je begrijpt...

En er is een deel, het deel van het lichaam dat het meest in contact staat met de buitenwereld (*Moeder raakt de regio van de mond en keel aan*), dit deel, dit centrum dat in contact staat met de buitenwereld, dit alles... oh, het is moeilijk, heel moeilijk. Af en toe met een aspiratie, is er een begin van verandering, en dan veroorzaakt het een soort catastrofe! Stikken en hoesten en... vreselijk. Dan moet ik de boel kalmeren – en wachten. Het moet tijd kosten. Het organisme zou niet de kracht hebben om de wanorde die ontstaat te weerstaan.

Bovendien vertelde Sri Aurobindo me ronduit, hij zei tegen me: "We kunnen niet hopen dat het minder dan twee jaar zal duren."

Twee jaar?

Tweehonderd jaar! We kunnen niet hopen dat het minder dan tweehonderd jaar zal duren. Hij zei: "Normaal gesproken zou het driehonderd jaar moeten duren." Hij was er zelf natuurlijk aan begonnen, en hij wist - hij wist heel goed, ik zag het toen hij wegging: het bewustzijn dat uit zijn lichaam kwam en rechtstreeks in het mijne... nogal veel ervan! Toch voorkwam dat niet dat hij ziek werd.

¹⁹⁷ Gesprek van 1 oktober: "Wanneer het fysieke iets heeft geleerd, vergeet het nooit meer, dat beweegt niet meer."

Het is een grote taak.

Maar dit Bewustzijn is erg actief. En het is actief om iemand bewust te maken; dus iemand met een slecht karakter krijgt een nog slechter karakter, en iemand die slecht is, wordt nog slechter! Zo is het. En iemand die gevoelig is, wordt nog gevoeliger. Dat maakt het leven extreem moeilijk, extreem...

Het is duidelijk dat tijd – tijd, dat soort werk van de natuur dat een onophoudelijke verspilling van tijd en van alles leek – een liefdadigheidswerk was. Het was om dingen niet te verstoren! IK ZIE dat. Ik zie het: begrijp je, de verwarring wordt steeds acuter, de moeilijkheden worden steeds moeilijker – natuurlijk, het bewustzijn wordt steeds helderder, het is heel helder, oh, heel helder... Dat is echt interessant. Ik zal naar iemand kijken, ik zal een werk horen, mij zal een affaire worden verteld, en onmiddellijk is het complete plaatje er (*gebaar als een film vlak voor de ogen van Moeder*), samen met ieders indrukken; en als ik heel stil ben en aandachtig, de gevolgen, wat er gaat gebeuren.

(stilte)

Ik vertelde je dat ik deed wat Sri Aurobindo had gedaan, namelijk absoluut passief zijn, met de aspiratie – ALLEEN leven in de aspiratie om me te verenigen met en het Goddelijke te manifesteren: de ENIGE bezigheid. Maar toen, zag ik dat het leven steeds ongeorganiseerder werd!¹⁹⁸ Dus besloot ik dat ik op bepaalde punten, wat ik zag als het ware, zou opleggen. En ik moet zeggen dat de Macht echt machtig is!

(Moeder lacht) Zie het resultaat!¹⁹⁹ Ik besloot. Ik had meer weerstand verwacht, maar die was er niet. We zullen zien of het nu doorgaat...²⁰⁰

* * *

(Kort daarna, over de Engelse vertaling van "the Great Sense", een tekst geschreven door Satprem.)

Ik schreef het voor de Italiaanse televisie, maar toen stonden ze onder controle van het Vaticaan, dus ze wilden het niet.

Het is heel, heel, heel goed. We moeten dat afdrukken.

Voor het Engels ben ik niet helemaal zeker van mezelf, daarom wil ik dat iemand anders het nog eens ziet, maar uiteindelijk... Omdat de verbinding met Sri Aurobindo constant is, kan ik het hem vragen. En steeds meer laat hij me Engels nauwkeurig kennen Maar talen evolueren

¹⁹⁸ Zoals deze gesprekken die anderhalf uur te laat begonnen.

¹⁹⁹ Dit gesprek begon om 9:50.

²⁰⁰ De vorige stand van zaken was om heimelijk terug te keren.

enorm: Frans evolueert, Engels ook, enorm. En het vreemde is dat talen dichter bij elkaar komen; in plaats van uit elkaar te bewegen, komen ze dichter bij elkaar. Er wordt ergens een wereldtaal voorbereid – niet hier, ergens.

Sri Aurobindo zei altijd dat het verfransen van de Engelse vorm het verbeterde, terwijl het juist verengelsen van de Franse taal het verminderde. De Franse taal is duidelijker. Maar het is een beetje rigide, het heeft soepelheid nodig.

(stilte)

Het verbaast me niet dat ze het [*The Great Sense*] niet hebben meegenomen, het is een strijdbaar werk.

Het is voor de jeugd, daar moet het naartoe; het is voor degenen die niet tevreden zijn en die iets zoeken.

November 12, 1969

(Moeder zoekt naar opvulmateriaal voor het volgende Bulletin.)

Ik heb hier iets:

"In het leven zijn de meest kostbare dingen onder die dingen die je niet met je fysieke ogen ziet."

(Satprem vertaalt in het Frans, waarbij "onder" wordt weggelaten)

Nee, ik zei niet "zijn die", ik zei "zijn onder die", want er zijn ook de ergste dingen!

Kunnen we ook iets korts van Sri Aurobindo plaatsen?

(Satprem leest)

"Elke waarheid, hoe waar ook op zichzelf, maar toch los van anderen die het tegelijk beperken en completeren, wordt een valstrik om het intellect te binden en een misleidend dogma..."

Oh, dit is erg goed.

"...Want in werkelijkheid is elk één draad van een complexe inslag en mag geen enkele draad van de inslag worden losgemaakt."

We moeten het plaatsen!

* * *

Dus...

Je hebt niets te vragen? Niets te zeggen?...

En jij?

Werk in een versneld tempo.

Ik voel me erg geplaagd.

Geplaagd?

Vooral in het onderbewustzijn.

Oh, ik ook! Oh, er is een algemene opstand.

Maar het bewustzijn van het "hoe", dat wil zeggen van wat er innerlijk gedaan moet worden, wordt steeds duidelijker en preciezer. Maar alles, absoluut alles lijkt mis te gaan - mensen, dingen, alles. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet vier of vijf huiveringwekkende verhalen hoor... en sommige spelen zich hier af. Tegelijkertijd is het bewustzijn helder, helder, steeds helderder.

Maar ik kan niet zien wat de kracht heeft om dat op te lossen, want in het wakende bewustzijn is men min of meer... ik zal niet zeggen lichtgevend, maar hoe dan ook, strevend naar het Licht; dan sluit je je ogen en val je in slaap - drie minuten later word je achtervolgd en vecht je tegen dingen... Waarom is het zo? Wat kan dat oplossen?

Oh, is het zo?

Ja. Wat kan dat oplossen?

Het bewustzijn van de Allerhoogste, het ware bewustzijn.

Ja, maar dan heb je het gevoel dat je je ogen sluit en iemand anders bent, en dat is dat.

(Moeder hapt naar adem)

Het is waar, ik heb jaren en jaren en jaren besteed aan het veranderen daarvan - dat wil zeggen, het bewustzijn de hele nacht bewust laten blijven.

Maar het duurt heel lang.

Doe je een concentratie voordat je gaat slapen?

Oh, altijd. Dat is eigenlijk het verrassende.

Wat is de aard ervan? Vitaal of mentaal?

Ik voel dat het vitaal is.... Gisteravond was er bijvoorbeeld een enorm schip waarop ik verstekeling was, of zonder ticket, en ik heb ik weet niet hoeveel uren van de ene naar de andere plek gerend om me te verstoppen, achtervolgd omdat ik geen ticket had, of omdat ik geen recht had om daar te zijn, achtervolgd en vervolgd. Welke wereld is dat?

Het vitale.

En wat voor schip is dat?... De maatschappij?

Maar het is heel interessant, vertel het me!

(na een stilte)

Zie je, alle bewegingen van evolutie – allemaal, op welk vlak ze ook mogen zijn – alle bewegingen van evolutie worden uitgedrukt als een vervoermiddel: schip, trein, auto, wat dan ook. Dus toen... waren er veel mensen op het schip?

Ja, heel veel.

Was het een groot schip?

Ja, het was een grote passagiersboot.

Dan *(lachend)* is het dat zeker! Het is collectieve evolutie, zoals het is volgens de wetten van de gewone natuur, en wat jij daar vertegenwoordigde was de hogere kennis die het tempo wilde veranderen, de koers van het schip wilde veranderen. Het is heel duidelijk. En natuurlijk *(lachend)*, je kent de wegen van de wereld: het wil niet in de problemen komen! Dus je moest je verstoppen.

Oh ja, ik werd achtervolgd, ik rende van de ene hut naar de andere, op zoek naar een hoekje of een andere om te schuilen.

Ja, dat is het.

Het is heel vermoeiend.

Maar als je in je slaap in contact bleef met het allerhoogste Bewustzijn, in plaats van je achtervolgd te voelen, zou je waarschijnlijk hebben gevoeld dat je ER WILDE zijn, dat je niet gewenst was en je verstopte om je werk te doen. Het is gewoon een nuance in de sensatie, begrijp je? Maar dit beeld... oh, hoe vaak is het mij overkomen!

Ik ook, meerdere keren.

Ja, en plaatsen met een enorme menigte die je wil aanvallen. Maar dan, als je zo blijft, in contact, heb je het gevoel dat dit Bewustzijn je wegleidt van alle kwade wil.

Het is heel interessant! Het is een heel juist beeld. Zo zijn ze, zij die de weg wijzen.

Ze worden aangevallen.

Aangevallen, ja, letterlijk.

Het zit in het vitale, maar als het vitale contact houdt, dan kun je zien dat je wordt aangevallen, maar je weet dat je volledig beschermd bent. Dus dan doe je wat nodig is om niet gevonden te worden, maar je hebt geen gevoel van dreiging.

Ja, die dingen zullen alleen veranderen als... als de wereld verandert. Maar op dit moment is het volledig in opstand, oh, alsof er iets in is gegooid dat overal een kokende woede veroorzaakte.

Want zelfs overdag, zonder enige reden, heb ik soms het gevoel dat alles wringt, dat ik me ongemakkelijk of onwel voel. En toch is er in mijn heldere bewustzijn geen reden voor.

Ja, dat klopt. Maar onlangs (heel recent, gisteren en vorige vrijdag) had ik zoiets... (hoe heet dat ook alweer? Ik weet niet hoe ze het noemen, maar hij denkt²⁰¹ dat het een "ziekte" is – ik zei: "Ik heb geen ziektes!")... het zijn de zenuwen, de zenuwen die nerveus worden aangevallen door de nerveuze atmosfeer van anderen – het resulteert in bijna ondraaglijk lijden. Sinds ik hier woon, heb ik dat nooit gehad, het was Sri Aurobindo die het van me afnam (ik had het hem uitgelegd: het was me overkomen toen ik terugging van India naar Frankrijk, en het was nogal ernstig). Maar sinds ik hier ben, nooit. En het kwam terug de andere dag via iemand die hier was en het veroorzaakte. Toch weet die iemand het helemaal niet en heeft geen BEWUSTE kwade wil. En gisteren weer, met iemand anders, was het hetzelfde. Dus ik moest... de Heer met geweld op de zenuwen zetten – het kostte me meer dan een half of drie kwartier om de orde te herstellen. Toen zei ik tegen mezelf: "Goedheid! De strijd wordt serieus."

²⁰¹ "Hij denkt", dat wil zeggen, de dokter die voor Moeder zorgt, denkt.

Het is een "ziekte." Ze noemen het een ziekte van de zenuwen: alle zenuwen zijn gevoelig en lijden verschrikkelijk. Toen ik het voor het eerst had, kon ik niet meer eten, niet meer slapen, niet meer bewegen, niet meer...

En dat kwam omdat...²⁰² ik iets gekks had gedaan: ik ging terug naar Frankrijk nadat ik mijn psychische wezen hier had achtergelaten; dus het greep me zodra ik ver genoeg van de atmosfeer was; zodra ik de Middellandse Zee binnenkwam, begon het. En het was heel ernstig.

Af en toe waren er zulke aanvallen, maar toen ik hier terugkwam, joeg Sri Aurobindo het volledig weg (dat was lang geleden). Het is pas vorige vrijdag dat het kwam, en gisteren... Ik hoop dat het niet terugkomt.

Maar dat is de strijd.... Het is net als wat daar gebeurt voor P.L.: overal is het een strijd. Vooral in het vitale, vooral, nog meer dan in het verstand; in het verstand is er een beweging van begrip, maar in het vitale... een woede, weet je, een woede.

We moeten volhouden. Dat zei ik tegen mezelf: we moeten gewoon volhouden, er is niets anders te doen.

En de enige manier is... begrijp je, het is om je vast te klampen aan het Allerhoogste Bewustzijn (*Moeder balt haar twee vuisten*), en je vast te klampen aan zo'n punt dat Het alleen bestaat - niet om je direct bewust te zijn van de omringende kwade wil. Dat is erg belangrijk. Zie je, er is NIETS behalve het Allerhoogste, al de rest bestaat niet, is niet waar. Zo (*hetzelfde gebaar met gebalde vuisten*). Dus dan moet je het zo doen, je zo vasthouden, alsof je op een piek staat omringd door aanvallende golven.

Begrijp je, het bewustzijn kan niet meer voelen - het ziet, het is zich bewust, maar het kan niet meer voelen, dat is voorbij. Maar het fysieke is nog steeds... Ik dacht dat het voorbij was, maar het kan nog steeds voelen.

Het is vitale kwade wil, overal. Het maakt mensen onaangenaam, boos, met reacties...

We hoeven alleen maar vol te houden, dat is alles - er is niets te doen, er is niets anders te doen.

(*stilte*)

Als we niet in staat zijn, dan moet alles opnieuw!

(*stilte*)

²⁰² Dat was de tijd dat Moeder in Frankrijk nachtenlang door tuinen vol slangen liep (de atmosfeer van Richard).

Het is de mogelijkheid voor de fysieke cellen om de fysieke transformatie te doorstaan. Daarom... daarom is er de dood! (*lachend*) Als iemand het niet kan volhouden, sterft hij.

Het is geen grap, weet je. Maar het is interessant.

Het is interessant omdat ik me herinner dat ik al aan yoga deed; ik had al een ervaring groter dan de meeste mensen hebben toen ik die moeite had met de zenuwen (het was in 1915), ik herinner me hoe het was en hoe ik het volhield. En het is teruggekomen na... 1915 en nu is het 1969, dat wil zeggen meer dan vijftig jaar later. En ik voelde echt het verschil in mijn lichaam, echt. De eerste dag dat het kwam (ik moet je vertellen dat het een van de pijnen is die als het moeilijkst te verdragen wordt beschouwd), toen het kwam, was het enige... er was niets dan, "Ah, jij." Dat is alles. Zoiets. En zo vasthouden (*hetzelfde gebaar met gebalde vuisten*), niet meer bewegen. Dat zijn pijnen die je beletten te ademen, die je beletten te bewegen; ze zijn extreem, alle zenuwen raken in de war; nou ja, voorheen wist ik dat ik zou bellen, maar ik was op de een of andere manier (tenminste deels) geïdentificeerd met de pijn, terwijl de reactie deze keer niet een van lijden was - het lijden was er, maar geen reactie van... oh, wat je zou kunnen uitdrukken als die heerlijke "zelfmedelijden" die mensen altijd hebben. Nou, dat was helemaal weg, er was alleen nog maar: "Ah!... U, U, U, U, U..." En er was een druk op de persoon die daar was – die trouwens nergens van op de hoogte was, noch de andere dag noch gisteren (de eerste keer was het een vrouw; gisteren was het een man): ze merkten niets op.

Maar ik zei tegen mezelf: "Nou, nou, het wordt serieus!" De vitale wereld is in opstand gekomen.

Dat is het: voordat je gaat slapen, moet je je concentreren met de wil – een koppige wil – om volledig geïdentificeerd te zijn met het Allerhoogste Bewustzijn, zoals dit (*hetzelfde gebaar met gebalde vuisten*), wat er ook gebeurt. Dus de omstandigheden zullen hetzelfde zijn, maar in plaats van dat ongemak van achtervolgd worden, zie je alles met... je ziet hoe het Bewustzijn bij je is om je te helpen in alle omstandigheden. Dan wordt het heel interessant. Heel interessant.

Ben je moe als je wakker wordt?

Over het algemeen wel.

Maar ik zie het als een goed teken! (*Moeder lacht*) Het betekent dat het goed met je gaat, dat de dingen goed gaan!

Goed!

November 15, 1969

Laatst zochten we naar iets om een 'gat' in het Bulletin te vullen, en ze brachten me dit (*Moeder geeft me een tekst*), het is van Sri Aurobindo.

"Sri Aurobindo is op geen enkele manier gebonden aan de huidige wereldinstellingen of huidige ideeën op politiek, sociaal of economisch gebied; het is niet nodig dat hij ze goedkeurt of afkeurt. Hij beschouwt noch het kapitalisme noch het orthodoxe socialisme als de juiste oplossing voor de toekomst van de wereld; noch kan hij toegeven dat het toelaten van privé-ondernemingen op zichzelf de samenleving kapitalistisch maakt, een socialistische economie kan heel goed een zekere mate van gecontroleerde of ondergeschikte privé-ondernemingen toelaten als hulpmiddel voor haar eigen werking of een gedeeltelijk gemak zonder op te houden socialistisch te zijn. Sri Aurobindo heeft zijn eigen opvattingen over in hoeverre de Congres-economie bedoeld is om echt socialistisch te zijn of dat dat slechts een dekmantel is, maar hij wil op dit moment zijn opvattingen over dat punt niet uiten."

15 april 1949

Het is interessant.

*Het lijkt erop dat het er nu allemaal uitkomt, het begint zich nu te laten zien.*²⁰³

Ja, het is een antwoord op nu.

Het lijkt erop dat er veel dingen in zijn eigen handschrift staan, waarin hij zegt: "Sri Aurobindo zegt"; zo verwijst hij naar zichzelf: Sri Aurobindo zegt.

Ja, dat heb ik ook al meerdere keren gezien, het viel me op. Ik vraag me af waarom?

Het is om "ik" niet te plaatsen - ik denk dat dat de reden is. Het is zodat er geen gevoel van "ik" in zit. Of anders is het het Bewustzijn dat, via hem, zegt: "Sri Aurobindo zegt", omdat ze Sri Aurobindo vroegen, en het Bewustzijn antwoordt. Zo is het. Het betekent dat het dingen zijn die direct van boven komen.

²⁰³ Indira Gandhi is net "weggestuurd" uit het Congres door een groep politici die tegen haar nationalisatie van banken zijn.

(stilte)

Heb je iets speciaals meegebracht?... Ik, ik heb niets, behalve een heel klein ding, namelijk dat gisteravond, voor het eerst, ongeveer twee uur lang onafgebroken (ik was gewoon zoals ik altijd ben, zo, stil), de Kracht... Ik leek wel een spons. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen: het kwam niet van boven, of zo (*horizontaal gebaar*), maar het kwam binnen – ik was als een pijp – en ging toen onophoudelijk, onophoudelijk... Een uur lang ging de Kracht, met een intense gouden kleur, zo naar buiten, en verspreidde zich toen over de wereld. Het is de eerste keer dat ik het fysiek heb gevoeld – ik voelde het fysiek. En het had zo'n buitengewone kracht! En dit [het lichaam], het was alsof ik... een waterkraan of een pijp was, begrijp je, maar het kwam niet van een precieze plek: het was alsof ik erin was ondergedompeld, en door mij heen stroomde het en stroomde het (*gebaar door Moeder en verspreidde zich overal*). Het duurde meer dan twee uur vanmorgen vroeg, dat wil zeggen tussen één en vier (ik weet het niet precies); mijn indruk is dat het meer dan tweeënhalf uur zo duurde. En ik zag de Kracht. Het lichaam fungeerde alleen als een manier om de aarde aan te raken - de Kracht kwam, ging toen naar buiten en verspreidde zich. En het ging... Ik zag dat, ik zag het gaan naar al degenen die roepen. Het werd aangestuurd door een volledig bewust bewustzijn, terwijl ik... stil was, (*lachend*) ik was gewoon de pijp!

Het was het enige dat ik hoefde te zeggen.

Het is de eerste keer dat het fysiek gebeurde, het was fysiek.

(stilte)

Zijn de nachten beter? Heb je dromen gehad?

Niets bijzonders.

Niets na wat je [de vorige keer] zei?

Nee... Ik heb alleen een droom gehad met A.R.

Oh!... Ik heb hem NOOIT 's nachts gezien, geen enkele keer.

En zijn jouw nachten goed?

Ja, moeder, niet erg bewust, maar het is goed.

Goed.

Ik heb het idee dat er een druk is om dingen snel te laten gaan. En de fysieke natuur is gewend om ongemakken te beschouwen als iets om op te letten, anders... Door observatie, heb ik gemerkt dat veel ongemakken een precies doel hebben, om op een bepaald iets in te werken en het te laten

veranderen. Ik heb je er de vorige keer over verteld. Sinds die twee voorvallen [van zenuwpijnen] is het helemaal niet meer teruggekomen, en ik heb bewijs gehad dat het een aanzienlijke verandering teweegbracht bij een van de personen; de andere, ik weet het nog niet, ik heb hem niet meer gezien....

Met andere woorden, het fysieke is van nature een beetje angstig. Maar nu leert het – het leert.

Het heeft ook een soort wantrouwen voor alles wat nieuw is in zijn functioneren, wat betekent dat als het functioneren dat wij als "normaal" beschouwen, verandert, het wantrouwen heeft, het vraagt zich af of... Ik weet niet of alle fysieke lichamen zo zijn, maar ik merk dat bij anderen, de minste van die dingen die ik nu de hele tijd heb, brr! ze maken zo'n gedoe! Alsof ze heel ziek zouden worden. Dus ik denk dat het nogal wijdverbreid is. In het begin begon ik dit lichaam veel te berispen, en zei ik: "Je bent een lafaard!" (*Moeder lacht*) Maar, arme ziel, ik denk dat dat nogal wijdverbreid is.

Nu is het een spontane houding, wat er ook gebeurt (goed, slecht, moeilijk, wat dan ook), onmiddellijk: een aspiratie, een roeping, een uiting van vertrouwen, die niet in woorden wordt uitgedrukt, maar echt... "Moge Uw Wil geschieden" is - en helder. En ik heb de indruk dat de dingen snel gaan - ze MOETEN snel gaan.

(*stilte*)

Vanuit het oogpunt van de houding ten opzichte van omstandigheden en het karakter van anderen, is er dat prachtige atavisme van ons, dat zo "natuurlijk" is dat we het niet eens opmerken, en nu... Jarenlang heb ik gekeken en gekeken, en nou ja, weet je, als je geboren bent in de burgerlijke middenklasse, ben je vreselijk bourgeois! En je merkt het niet eens op! (*Moeder lacht*) Het is zo belachelijk!... Hier, bij de Indiërs, heb ik gemerkt dat ze het atavisme van hun kaste hebben; zelfs als ze opzettelijk hun kaste hebben verlaten, hebben ze nog steeds dat atavisme. Zo begon ik het te zien. En toen realiseerde ik me dat het precies hetzelfde was met mij! Je bent geboren in de middenklasse en je bent vreselijk bourgeois, vreselijk – belachelijk!

Het verdwijnt in een glimlach.

Het zit in de relatie met anderen. Ik weet niet of het hetzelfde is in jouw "bourgeoisie": een soort wantrouwen jegens de avonturier.

Oh ja!

Dat is het – wat niet "solide geaccepteerd" is. Ik zag dat. Maar nu is het voorbij. Nu kan men dat allemaal zien en glimlachen – het is allemaal weg. In ACTIE, bedoel ik (in gedachten is het al heel lang niet meer ter discussie)

is het in actie, in iemands manier van handelen met anderen – daar kan men zichzelf betrappen op het acteren!... Dat is het grappige.

(stilte)

En Auroville is een geweldig avontuur.

Ik zie hoe het georganiseerd wordt, het is echt interessant, echt interessant.²⁰⁴

Heb je de Pers ontmoet?

Nee, ik heb hem niet gezien.

Hij is geen intellectueel.

Wat wil hij doen?

Hij is een uitvinder, een man van actie – ik zou kunnen zeggen, een “uitvinder-avonturier,” maar dat zal ik niet doen: hij is er nog steeds!

(Moeder lacht) Maar het is echt interessant.

Maar wat wil hij hier doen?

Oh!... Hij wil “helpen” bij de creatie van Auroville. Hij heeft al een vereniging, “Auroville International,” en hij gaat zijn actie beginnen – hij reist hier en daar. Hij is een man die vier of vijf talen spreekt, en hij heeft het denkvermogen van een uitvinder. Het lijkt erop dat zijn uitvinding... sommige ingenieurs hier zagen het en zeiden dat het opmerkelijk was, dus... Wat mij betreft, ik kan er niet over oordelen. Het is voor deze machines (*Moeder wijst naar de bandrecorder*), het is een transformatie van ontvangst- en opnamemachines. Ik weet het niet, maar anderen vertelden me dat het opmerkelijk was. Hij organiseert graag, maar hij is... zoals ik al zei, hij houdt van avontuur, dat zit in zijn temperament (uitvindingen zijn tenslotte avonturen, en zo is hij). Dus hij heeft al een vereniging opgericht genaamd "Auroville International" met leden in Europa en het hoofdkantoor in de Verenigde Staten... de hele boel. Wat mij betreft, ik kijk toe en heb veel plezier! Qua uiterlijk is hij erg overgegeven en toegewijd, maar... Op dit moment heb ik geen bewijs dat het iets anders is dan een "noodzakelijke uitstraling." Maar hij is aardig en een man met echte goede wil... maar ik zie hem met een pluim op zijn hoed!

Dus we zullen zien.

*Reageerde hij op het lezen van de "Great Sense"?*²⁰⁵

²⁰⁴ Zie in addendum Moeders laatste aantekeningen over Auroville.

²⁰⁵ Moeder had hem die tekst gegeven.

Oh, dat deed hij, hij heeft "savoir-faire," mon petit (!) Hij zei: "Het is heel mooi" - in een toon van grote overtuiging! Maar... ik weet het niet, ik heb hem later niet genoeg gezien om te zien of het zijn standpunt van hem had veranderd. Ik denk dat hij er een beetje door terugdeinsde, ik merkte dat hij innerlijk reageerde. En wat ik zag was dat het hem wat voorzichtiger tegenover mij heeft gemaakt!... Misschien gaf het hem het gevoel dat ik door hem heen kon kijken! (*Moeder lacht*)

Maar hij behoort tot die mensen die echt niet bourgeois zijn wat betreft geld, dat wil zeggen, die niet veel notie hebben van persoonlijk bezit. Dus toen betrapte ik mezelf (zo betrapte ik mezelf!)... Ik heb zelf een poging gedaan om tot het standpunt te komen dat geld een kracht is die moet circuleren en geen persoonlijk bezit mag zijn. In het bewustzijn is alles prima, maar het lichaam heeft zijn oude gewoonte, en het observeerde de staat waarin deze man zich bevindt: voor hem is geld een kracht die moet circuleren, moet gaan waar het moet gaan, het hoort niet bij deze of gene persoon – dus het [lichaam] had eerst deze reactie: "Oh, kijk uit, hij is een avonturier." (*Moeder lacht*) Ik betrapte mezelf erop, ik zei: "Zie je wel, je preekt, en als iemand doet wat je zegt...!" Ik vond het erg amusant. Maar ik zag hoe enthousiast hij was over het idee van Auroville, en het lijkt heel oprecht, hij zei zelfs dat het was waar hij al heel lang naar op zoek was. Dus hij pakt het "eerlijk en vierkant" aan... Hij was minister in Perzië, maar er waren revoluties in Perzië en hij vertrok, hij is in Amerika. Maar hij is een man die gewend is om geld te verdienen.

Ik betrapte mezelf daar echt op, ik had echt lol. Ik zei tegen mezelf: "Zie je wel, je bent de man tegengekomen die je begrijpt!" (*Moeder lacht*) Het is grappig, weet je!

Dit Auroville gaat een heel interessante ervaring worden.

Op het eerste gezicht bestaat Auroville niet uit mensen die belast zijn met moraliteit!

Oh, nee!... Ah, we hebben veel kleine Aurovilianen, heel veel, maar weet je, sommigen van hen zijn absoluut opmerkelijk vanuit het oogpunt van bewustzijn; ze zijn lang als een laars, mon petit, en ze zijn bewust! Het is prachtig.

Een paar dagen geleden hield ik een Tamil-baby in mijn handen, hij was zo groot als deze, als een pop (heerlijk gevormd, met prachtige kleine voetjes), en met dit kind wilde ik het experiment uitvoeren: ik nam hem op mijn schoot en ik zette de Kracht – je had de transformatie van zijn uitdrukking moeten zien! Zijn ogen zijn nog niet open, maar een zalige vrede leek over hem te komen. Ik dacht: "Laten we eens kijken of hij slaapt of bij bewustzijn is." Toen raakte ik zijn voet aan – hij schrok, wat betekent dat hij helemaal niet sliep. Prachtig! Een prachtige uitdrukking.... Ik ken er

nog een die nog geen twee jaar oud is, maar, mon petit, zijn manier van zien en handelen is die van een kind van vijf! Dus er gebeurt toch iets. En de laatste ervaring is een vrouw (ze kwam met de "karavaan"), die haar eerste kind in Frankrijk kreeg: ze leed 35 uur om te bevallen. Ze beviel hier nog van een kind (eergisteren, denk ik): een uur en zonder lijden. Een uur later, toen het voorbij was, was ze weer op en in beweging! Dus ze zei: "Dat is moeder, want ik weet niet hoe het moet!"

Er gebeurt iets.

(Moeder gaat in een lange contemplatie waarbij Satprem een zeer krachtige creatieve kracht voelt.)

Ik denk vaak aan een andere creatie die deze nieuwe wereld een beetje zou dienen.

Welke creatie?

Nou, ik weet het niet... De aspiratie om iets op papier te zetten, aangezien ik niets anders heb --- wat deze nieuwe wereld zou helpen.

Ja, dat zou goed zijn.

Maar wat? Ik weet het niet.

Oh, als je... (hoe moet ik het zeggen?) de tussenpersoon zou kunnen kristalliseren; kristalliseer de volgende stap, om die mensen iets te geven wat ze kunnen zien, ze kunnen... Ze zijn in een... grote verwarring.

Dit wat je hebt geschreven [*The Great Sense*] is al heel goed, maar er zou nog iets anders moeten zijn.

Het zal komen als je...²⁰⁶

Maar ik weet niet in welke vorm!

Ah?

Dingen kunnen op een psychologische manier worden gezegd, zoals in "The Adventure of Consciousness," psychologisch en beredeneerd, of anders kunnen ze in een meer poëtische vorm worden gezegd, dat wil zeggen, in de vorm van een roman of een toneelstuk of een gedicht --- ik weet het niet.

Gedicht? Heb je ooit gedichten geschreven?

Nee, nooit!... Ik weet niet in welke vorm.

²⁰⁶ Het jaar daarop (negen maanden later om precies te zijn) zal *On the Way to Supermanhood* op Satprem verschijnen.

(Na een stilte) Het zal komen, het gaat komen.

Er was net een heel sterke aanwezigheid.

Het zal zeker komen.

* * *

ADDENDUM

(Laatste aantekeningen van Moeder over Auroville)

Wie nam het initiatief voor Auroville?

De allerhoogste Heer.

Wie participeert in de financiering van Auroville?

De allerhoogste Heer.

Als iemand in Auroville wil wonen, wat betekent dat dan voor zichzelf?

Streven naar de allerhoogste perfectie.

Moet iemand yoga studeren om in Auroville te kunnen wonen?

Al het leven is yoga. Dus kan men niet leven zonder de allerhoogste yoga te beoefenen.

Zal het gezinsleven in Auroville doorgaan?

Als men daar niet voorbij is gegaan.

Kan men religie in Auroville houden?

Als men daar niet voorbij is gegaan.

Kan men atheïstisch zijn in Auroville?

Als men daar niet voorbij is gegaan.

Zal er een sociaal leven zijn in Auroville?

Als men daar niet voorbij is gegaan.

Zullen er verplichte gemeenschapsactiviteiten zijn in Auroville?

Niets is verplicht.

Zal er geld circuleren in Auroville?

Nee, alleen met de buitenwereld zal Auroville geldzaken doen.

Wie zal de eigenaar zijn van land en gebouwen?

De allerhoogste Heer.

In welke talen zal er onderwijs worden gegeven?

In alle talen die op aarde worden gesproken.

8 oktober 1969

* * *

Komt er een dag dat er geen arme mensen en geen lijden meer in de wereld zullen zijn?

Dat is absoluut zeker voor iedereen die de leer van Sri Aurobindo begrijpt en in hem gelooft.

Het is met de bedoeling om zo'n plek te creëren dat we Auroville willen stichten.

Maar om deze realisatie mogelijk te maken, moet iedereen moeite doen om zichzelf te transformeren, want het meeste lijden van mensen is het resultaat van hun eigen fysieke en morele fouten.

8 november 1969

Hoe denkt u dat er geen lijden meer zal zijn in Auroville - zolang de mensen die naar Auroville komen om te leven mensen zijn uit deze zelfde wereld, geboren met dezelfde zwakheden en dezelfde fouten?

Ik had nooit gedacht dat er geen lijden meer zou zijn in Auroville, omdat mensen, zoals ze zijn, van lijden houden en het noemen, terwijl ze het tegelijkertijd vervloeken.

Maar we zullen ernaar streven hen te leren om echt van vrede te houden en te proberen gelijkmoedigheid te beoefenen.

Ik doelde op onvrijwillige armoede en bedelen.

Het leven in Auroville zal zo georganiseerd worden dat dat niet zal bestaan --- als bedelaars van buiten komen, zullen ze ofwel moeten gaan of ze zullen in het ziekenhuis worden opgenomen en de vreugde van het werk leren.

9 november 1969

Wat is het fundamentele verschil tussen het ideaal van de Ashram en dat van Auroville?

Er is geen fundamenteel verschil in de houding ten opzichte van de toekomst en de dienst aan het Goddelijke.

Maar mensen in de Ashram worden beschouwd als mensen die hun leven hebben gewijd aan yoga (behalve natuurlijk voor de studenten, die hier alleen zijn voor hun studie en die niet gevraagd zijn om te kiezen in het leven).

Terwijl in Auroville, is de goede wil om een collectieve ervaring uit te voeren voor de vooruitgang van de mensheid alleen voldoende om toegelaten te worden.

10 november 1969

November 19, 1969

Vanmorgen om 8 uur had ik je veel kunnen vertellen....

Er was een dag dat er veel problemen opdoken, na iets dat plaatsvond... toen had ik vanmorgen (aan het einde van de nacht) de ervaring die de verklaring was. En twee uur lang leefde ik in een absoluut heldere perceptie (geen gedachte, een heldere perceptie) van... het waarom en het hoe van de schepping. Het was zo helder, zo helder! Het was onweerlegbaar. Het duurde minstens vier of vijf uur, toen zakte het; beetje bij beetje namen de intensiteit en helderheid van de ervaring af.... En ik heb ook gewoon veel mensen gezien, dus... nu is het moeilijk uit te leggen.

Maar alles was zo helder geworden! Alle tegengestelde theorieën, alles wat beneden was (*Moeder kijkt van bovenaf naar beneden*), en alle verklaringen, alles wat Sri Aurobindo zei, bepaalde dingen ook die Théon had gezegd, dat alles, als resultaat van de ervaring, vond zijn eigen plek en was absoluut helder. Destijds had ik het je kunnen vertellen, nu wordt het een beetje moeilijk.

Je begrijpt, veel dingen die Sri Aurobindo had gezegd bleven... ondanks alles wat je hebt gelezen, alle theorieën en verklaringen, bleef er

iets (hoe zal ik het zeggen?) moeilijk uit te leggen (het is niet "uitleggen", dat is heel klein). Bijvoorbeeld lijden en de wil om lijden te veroorzaken, al die kanten van de Manifestatie. Er was inderdaad een soort voorkennis van de oorspronkelijke identiteit van haat en liefde, omdat ze naar de twee uitersten gingen, maar voor de rest was het moeilijk. Vandaag was het zo helder eenvoudig, dat is het, zo voor de hand liggend!... *(Moeder kijkt naar een notitie die ze schreef)* De woorden zijn niets. En ik schreef met een potlood dat slecht schrijft...

Ik weet niet of je deze woorden kunt onderscheiden. Ze vertegenwoordigden iets, dat heel precies is voor mij; nu zijn het niets meer dan woorden.

(Satprem leest)

Stabiliteit en verandering
Traagheid en transformatie

Ja, die dingen waren duidelijk identiek in de Heer. En vooral dit: de eenvoud van die identiteit. Maar nu zijn het alleen nog maar woorden.

Stabiliteit en verandering
Traagheid en transformatie
Eeuwigheid en vooruitgang

Eenheid =...

(Satprem kan niet ontcijferen)

Ik ben het niet die schrijft, ik bedoel het is niet het gewone bewustzijn, en het potlood... Ik weet niet meer wat ik heb neergezet.

(Moeder probeert tevergeefs te lezen)

Het was de visie van de schepping: de visie, het begrip, het waarom, het hoe, het waarheen, alles was er, alles bij elkaar, en helder, helder, helder.... Ik zeg je, ik was in een gouden glorie --- stralend, oogverblindend.

Zie je, er was de aarde als representatief centrum van de schepping, en er was de identiteit van de traagheid van de steen (van wat het meest inert is) en... *(Moeder probeert opnieuw te lezen)*

Ik weet niet of het zal komen.

Ik herinner me dat ik je rond 7:30 vanmorgen (toen schreef ik) in gedachten bij me riep, ik zei: "Als je hier was, zou ik het je kunnen vertellen." Het was een VISIE.

(Moeder blijft lang geconcentreerd)

Ik zou het zo kunnen zeggen (voor het gemak van de uitdrukking zal ik zeggen "het Allerhoogste" en "de schepping"): In het Allerhoogste is het een eenheid die alle mogelijkheden perfect verenigd bevat, zonder onderscheid. De schepping is, om zo te zeggen, de projectie van alles wat die eenheid vormt, door alle tegenstellingen te verdelen, dat wil zeggen, door te scheiden (dat is wat werd opgemerkt door degenen die zeiden dat schepping scheiding is), door te scheiden: bijvoorbeeld dag en nacht, wit en zwart, kwaad en goed, enzovoort (dat is allemaal onze verklaring). Alles bij elkaar, alles bij elkaar is een perfecte eenheid, onveranderlijk en... onoplosbaar. De schepping is de scheiding van alles wat deze eenheid "vormt" – we zouden het de verdeling van het bewustzijn kunnen noemen – de verdeling van het bewustzijn, dat begint bij eenheid die zich bewust is van zijn eenheid om uit te komen bij eenheid die zich bewust is van zijn veelheid IN EENHEID.

Deze route is dus wat voor ons – voor de fragmenten – wordt uitgedrukt als ruimte en tijd.

En voor ons zoals we zijn, heeft elk punt van dit Bewustzijn de mogelijkheid om bewust te zijn van zichzelf EN bewust van de oorspronkelijke Eenheid En dat is het werk dat nu wordt volbracht, dat wil zeggen, elk oneindig klein element van dit Bewustzijn, terwijl het deze staat van bewustzijn behoudt, herovert nu de totale oorspronkelijke staat van bewustzijn – het resultaat is het oorspronkelijke Bewustzijn dat zich bewust is van zijn Eenheid EN bewust is van het hele spel: alle ontelbare elementen van deze Eenheid. Dus voor ons wordt het uitgedrukt als het gevoel van tijd: van het Onbewuste naar deze staat van bewustzijn. En het Onbewuste is de projectie van de oeroude Eenheid (als we dat zo mogen zeggen – al die woorden zijn volkomen dom), van de essentiële eenheid die zich onbewust is van zijn eigen Eenheid – dat is het Onbewuste. En dit Onbewuste wordt steeds bewuster in wezens die zich bewust zijn van hun oneindig kleine bestaan en TEGELIJKERTIJD – door wat wij vooruitgang of evolutie of transformatie noemen – die erin slagen zich bewust te zijn van de oorspronkelijke Eenheid.

En dat, zoals het werd gezien, verklaarde alles.

Woorden zijn niets.

Alles, alles, van het meest materiële tot het meest etherische, ALLES was erin opgenomen, helder, helder, helder – een visie.

En het kwaad, wat wij "kwaad" noemen, heeft zijn ONMISBARE plaats in het geheel. Maar het zou niet langer als kwaad worden gevoeld op het moment dat men zich bewust werd van Dat – noodzakelijkerwijs is Kwaad dat oneindig kleine element kijkend naar zijn oneindig kleine bewustzijn; maar omdat bewustzijn in wezen EEN is, herovert het, herwint het het Bewustzijn van Eenheid – beide samen. En dat is wat, DAT IS WAT moet worden gerealiseerd. Het is iets wonderbaarlijks. Ik had het visioen: destijds was er het visioen van DAT.... En het begin (is het "begin"?), wat

ze in het Engels de *outskirts* (*buitenwijken*) noemen, wat het verst van de centrale realisatie ligt, wordt de veelheid van dingen, ook de veelheid van sensaties, gevoelens, alles – de veelheid van bewustzijn. En die handeling van scheiding is wat de wereld schiep, wat voortdurend scheidt, en wat tegelijkertijd alles scheidt: lijden, geluk, alles, alles, alles dat werd geschapen, door zijn... wat we "diffusie" zouden kunnen noemen - maar het is absurd, het is geen diffusie: we leven in het gevoel van ruimte, dus we zeggen "diffusie" en concentratie, maar het is helemaal niet zo.

Ik begreep waarom Théon zei dat we ons in de tijd van "Equilibrium" bevinden. Dat wil zeggen, het is door het evenwicht van al die ontelbare punten van bewustzijn en al die tegenstellingen dat men het centrale Bewustzijn herovertoert.... Alles wat men kan zeggen is dom --- terwijl ik het zeg, zie ik hoe dom het is; maar er is geen andere manier Het is iets... iets ZO CONCREET, zo waar, begrijp je, zo ab-so-luut... DAT.

Toen ik het beleefde, was het... Maar ik had het toen misschien niet kunnen zeggen. Dit (Moeder wijst naar haar notitie), ik was verplicht om een papier te pakken en het te schrijven, maar ik weet niet eens meer wat ik heb geschreven.... Het eerste wat ik schreef was dit:

Stabiliteit en verandering

Het was het idee van de oorspronkelijke Stabiliteit (als we dat zo mogen zeggen) die, in Manifestatie, wordt uitgedrukt als inertie. En de ontvouwing wordt uitgedrukt als verandering. Goed. Toen kwam:

Inertie en transformatie

Maar het is weg, de betekenis is weg - de woorden hadden een betekenis!

Eeuwigheid en vooruitgang

Dat waren de tegenstellingen (die drie dingen).

Toen was er een pauze (*Moeder trekt een lijn onder de drievoudige oppositie*), toen weer een Druk, en ik schreef dit:

Eenheid =...

(drie onleesbare woorden volgen)

Dat was de veel waarachtigere uitdrukking van de ervaring, maar het is onleesbaar - ik denk dat het opzettelijk onleesbaar is. Om te kunnen lezen, moet je ervaring hebben.

(Satprem probeert te lezen)

Het lijkt me dat er een woord is voor "rust"?

Ah, dat moet het zijn. Rust en...

(Moeder concentreert zich)

Is er niet "kracht"?

Ah, ja! "Kracht en rust gecombineerd."

Ja, dat is het.

Ik ben niet degene die de woorden heeft gekozen, dus ze moeten een speciale kracht hebben (als ik "ik" zeg, bedoel ik het bewustzijn dat daar is [*gebaar hierboven*]). Het is niet dit bewustzijn, het was iets dat een druk uitoefende en me dwong om te schrijven.

(Moeder kopieert haar briefje)

Stabiliteit en verandering
Inertie en transformatie
Eeuwigheid en vooruitgang

Eenheid = kracht en rust gecombineerd.

Het is het idee dat deze twee, gecombineerd, die staat van bewustzijn herstelden die zichzelf probeerde uit te drukken.

Het was op de schaal van het universum - niet op de schaal van het individu.

Ik trek een lijn tussen de twee om uit te drukken dat ze niet samenkwamen.

Ik herinner me dat ik de twee had geschreven ("power" en "repose") en dit [het gelijkteken] om uit te drukken dat ze samen waren, toen kwam het woord "gecombineerd".

Dit zou in de *Agenda* moeten worden gezet.

Maar vaak als u het heeft over deze supramentale ervaring, zegt u dat het een razendsnelle beweging is, en tegelijkertijd alsof het volkomen stil is. Dat heeft u vaak gezegd.

Maar weet je, meestal vergeet ik het nadat ik het heb gezegd.

U zei, een vibratie zo snel dat het niet waarneembaar is, dat het lijkt alsof het gestold en stil is.

Ja. Maar het was echt een Glorie waarin ik vanmorgen urenlang heb geleefd.

En toen, alles, al onze ideeën, al die ideeën, zelfs de meest intellectuele, het was allemaal als... als kinderlijke bezigheden geworden. En het was zo duidelijk dat de indruk was: "Dat hoef je niet te zeggen!"

Alle menselijke reacties, zelfs de hoogste, de zuiverste, de nobelste, het leek allemaal zo kinderachtig!... Er is een zin die Sri Aurobindo ergens schreef, die steeds weer bij me opkwam (op een dag, ik weet niet meer waar, schreef hij iets, een vrij lange zin), en daarin stond: "*En als ik jaloers ben, weet ik dat de oude man er nog steeds is.*"²⁰⁷

Ik las het misschien meer dan dertig jaar geleden – ja, ongeveer dertig jaar geleden – en ik herinner me dat ik toen ik *jaloers* las, dacht: "Hoe kan Sri Aurobindo *jaloers* zijn!" Toen, dertig jaar later, begreep ik wat hij bedoelde met *jaloers* zijn --- het is helemaal niet wat mensen *jaloers* noemen, het is een heel andere staat van bewustzijn, die ik duidelijk zag. En vanmorgen kwam het terug: *En als ik jaloers ben, weet ik dat de oude man er nog steeds is*. Vanmorgen begreep ik het. Voor hem is 'jaloers zijn' niet wat wij *jaloers* zijn noemen.... Het is dit oneindig kleine fragment dat wij het individu noemen, dit oneindig kleine pakketje bewustzijn, dat zichzelf in het centrum plaatst, dat het centrum van de perceptie wordt. En dan neemt het dingen waar die op deze manier komen (*gebaar naar zichzelf*) of zo gaan (*gebaar weg van zichzelf*), en alles wat er niet bij komt, geeft het een soort perceptie die Sri Aurobindo 'jaloezie' noemde: de perceptie dat dingen naar diffusie gaan in plaats van naar centralisatie. Dat is wat hij *jaloers* zijn noemde. Dus zei hij: "*Als ik jaloers ben*" (dat bedoelde hij), "*weet ik dat de oude man er nog steeds is*", wat betekent dat dat oneindig kleine fragment van bewustzijn NOG STEEDS in het centrum van zichzelf kan zijn: het is het centrum van actie, het centrum van perceptie, het centrum van sensatie....

(*stilte*)

Maar ik kon opmerken (dat is het moment waarop ik me was, wanneer ik mijn ontbijt neem, de "verjaardagskaarten" schrijf en dat alles), ik kon opmerken dat al het werk gedaan kon worden zonder dat het bewustzijn veranderde. Dat is niet wat mijn bewustzijn veranderde: wat mijn bewustzijn verhulde was het zien van mensen; dat was toen ik hier begon te zijn en deed wat ik elke dag doe: het goddelijke Bewustzijn op mensen projecteren.

Maar het is teruggekomen... (hoe zou ik het kunnen noemen?) aan de rand, ik bedoel dat in plaats van ERIN TE ZIJN, toen je het me vroeg, ik het begon waar te nemen. Maar de sensatie is er niet meer - er was niets meer over DAN DAT, begrijp je! Er was niets anders over dan dat, en alles, alles was veranderd --- in uiterlijk, in betekenis, in...

²⁰⁷ Moeder verwijst waarschijnlijk naar dit aforisme van Sri Aurobindo: 25 - "Wanneer ik smacht naar ongeluk en het kwaad noem, of *jaloers* en teleurgesteld ben, dan weet ik dat er weer de eeuwige dwaas in mij wakker is."

Dat moet het supramentale bewustzijn zijn, ik denk dat dat het supramentale bewustzijn is.

Maar je kunt je heel goed voorstellen dat voor een bewustzijn dat groot genoeg en snel genoeg is, als ik dat zo mag zeggen, in staat om niet alleen een beetje van het traject te zien, maar het hele traject tegelijkertijd...

Ja, ja.

...alles een perfectie in beweging zou zijn.

Ja.

"Kwaad" is simpelweg het fixeren van je blik op een kleine hoek, dus je zegt: "Dit is kwaad", maar als je het hele traject ziet... In een totaal bewustzijn is er duidelijk geen kwaad.

Er zijn geen TEGENSTELLINGEN. Geen tegenstellingen – zelfs geen tegenstrijdigheden, zeg ik, geen tegenstellingen. Het is die Eenheid, het is LEVEN in die Eenheid En het wordt niet uitgedrukt in gedachten en woorden. Ik zeg je, het was... een grenzeloze immensiteit en een licht... een roerloos licht, en tegelijkertijd een welzijn... zonder zelfs de waardering van een welzijn.

Nu ben ik ervan overtuigd dat dat het supramentale bewustzijn is.

En noodzakelijkerwijs, noodzakelijkerwijs, moet het beetje bij beetje van uiterlijk veranderen.

(lange stilte)

Er zijn geen woorden die de grootsheid van de Genade kunnen uitdrukken: hoe alles is geregeld om dingen zo snel mogelijk te laten bewegen. Individuen zijn ellendig voor zover ze zich niet bewust zijn van "dat", omdat ze een verkeerd standpunt innemen met betrekking tot wat er met hen gebeurt.

Maar wat moeilijk is, is de gedachte dat elk moment, het moet zijn... het IS perfectie.

Ja, dat klopt.

Elk moment is het perfectie.

Elk moment is er niets anders! Toen het er was, was er niets anders.

En toch, ik zeg je, dat is de tijd dat ik materieel gezien heel druk ben – ik was af, ik ontbijt, schrijf kaarten – dat werd allemaal gedaan, en het stoorde me niet in het MINST; integendeel, ik denk dat ik dingen beter

deed dan normaal.... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. En het was niet zoiets als iets dat er 'aan was toegevoegd': het was volkomen natuurlijk. Alleen, met verschillen als deze: ik schrijf kaarten, en op het moment dat ik ze schrijf (ze maken briefjes voor me klaar met de namen, data enzovoort), ben ik over het algemeen verplicht om te vragen wie de persoon is (er zijn er maar weinig die ik ken in de veelheid aan kaarten die ik schrijf); vanmorgen vroeg ik helemaal niets: ik wist het. Dat is het verschil: ik hoefde het niet te vragen, ik wist wat ik moest schrijven, en dat was het, zonder enige vraag.

Het leven zoals het is, kan in dat bewustzijn worden geleefd – maar dan leef je het goed!... Je hoeft niets te veranderen: wat veranderd moet worden, verandert vanzelf, heel natuurlijk.

Ik zal je een voorbeeld geven. Een paar dagen had ik moeite met Z en er was een soort behoefte om druk op hem uit te oefenen, zodat hij een paar van zijn bewegingen zou corrigeren. Vandaag maakte hij minstens vier of vijf fouten (ze waren niet waarneembaar, in de zin dat ik ze niet voelde: het gebeurde daar, zo, op enige afstand), maar hij was zich er op een VOLLEDIG andere manier van bewust dan gewoonlijk, en hij gaf het toe (wat hij nooit eerder deed), en uiteindelijk zei hij dat hij veranderde (wat waar is). En dat allemaal niet alleen zonder één woord, maar zonder één beweging van bewustzijn: gewoon de Druk. Zo. Dat is een bewijs.... Alles zou automatisch gebeuren, als een oplegging van de Waarheid, zonder enige noodzaak om in te grijpen: gewoon in het ware bewustzijn blijven, dat is alles, het is genoeg.

Zo.

Maar toen behield het lichaam, ondanks alles, al die dagen een licht bewustzijn van haar behoeften (hoewel het niet met zichzelf bezig is – ik heb altijd gezegd dat het niet met zichzelf bezig is, niet geïnteresseerd is), maar dat is wat Sri Aurobindo zei: "Ik voel dat ik nog steeds de oude man ben." Vanmorgen begreep ik dat, want het was er niet meer! Zie je, dat soort heel kalme perceptie, maar nog steeds van wat "misgaat" (een pijn hier, een moeilijkheid daar), heel kalm, heel onverschillig, maar het ding wordt nog steeds WAARGENOMEN (zonder belangrijker te worden) – zelfs dat, prrrt! weg, volledig weggevaagd!...

Ik hoop echt dat het niet terugkomt. Dat is echt... dat is wat ik begrijp als een transformatie! Je bent bewust in een gouden onmetelijkheid (het is prachtig, mon petit!), stralend, goudkleurig, vredig, eeuwig, almachtig.

Hoe is het gekomen?... Er zijn werkelijk geen woorden om het uit te drukken, dat gevoel van verwondering over de Genade.... De Genade, de Genade is iets dat alle begrip te boven gaat in zijn helderziende goedheid....

Natuurlijk had het lichaam de ervaring. Er vond iets plaats dat ik niet zal vertellen, en het had de ware reactie; het had niet de oude reactie, het

had de ware: het glimlachte, weet je, met deze Glimlach van de allerhoogste Heer – het glimlachte. Die bleef daar anderhalve dag. En die moeilijkheid was wat het lichaam de laatste vooruitgang liet maken, het liet leven in dat Bewustzijn; als alles harmonieus was geweest, hadden de dingen jaren kunnen voortduren – het is prachtig, weet je, prachtig!

Wat zijn mensen toch dom! Als de Genade tot hen komt, verdrijven ze het en zeggen: "Oh, hoe verschrikkelijk!..." Dat wist ik al lang, maar mijn ervaring is... een verblinding.

Ja, elk ding is perfect en wonderbaarlijk wat het elk moment moet zijn.

Precies.

Maar het is onze visie die niet in harmonie is.

Ja, het is ons afzonderlijke bewustzijn.

Het geheel wordt met bliksemsnelheid naar het bewustzijn gebracht dat dit Bewustzijn zal zijn van het punt en van het geheel tegelijkertijd.

*(lange stilte
Moeder vult
de kopie van haar briefje in)*

Daar schrijf ik de datum van vandaag.

Vandaag is het de 19de.

19 november 1969: supramentaal bewustzijn.

De eerste afdaling van de supramentale Kracht²⁰⁸ was op een 29ste. En dit is op een 19de. Het cijfer 9 heeft iets te maken met dit alles... Er zijn zoveel dingen die we niet weten!

(stilte)

Ik had al gedeeltelijk de ervaring gehad dat wanneer je in die staat van innerlijke harmonie bent en niets, geen enkel deel van je aandacht is gericht op het lichaam, het lichaam perfect functioneert. Het is deze... zelf-concentratie die alles in de war brengt. Dat heb ik vele, vele malen waargenomen.... Je MAAKT JEZELF echt ziek. Het is bekrompenheid van bewustzijn, het is verdeeldheid. Wanneer je dingen op hun zelf laat werken, is er... is er OVERAL een Bewustzijn en een Genade die ALLES doen zodat ALLES soepel kan verlopen, en die imbeciliteit is wat constant alles in de war brengt – vreemd genoeg ! Egocentrische imbeciliteit, dat klopt: wat Sri Aurobindo de oude man noemde."

Het is echt interessant.

²⁰⁸ Op 29 februari 1956.

November 22, 1969

(Satprem geeft zijn pensioen aan Moeder)

Je geeft zomaar geld! Maar heb je dat niet nodig?

Nee, nee, Moeder!

Hier is het een afgrond, geld gaat weg als...

Ik heb iets voor volgende februari: ik heb bepaalde dingen over geld en wat er daar, in Delhi, gebeurt, "ontvangen".²⁰⁹ De regering is wankel; tot nu toe gaat alles goed. Alles neigt naar de ontbinding van het Congres, maar dat was voorzien en gewild. Maar dan staat de voorzitter van het Congres²¹⁰ aan de ene kant en de premier aan de andere kant, die elkaar allebei aankijken... Hoe dan ook, ik denk dat het goedkomt. Maar dat komt vooral door geld: de machtigste partij tegen de huidige regering, tegen Indira, is die van de financiers. Ze zijn woedend. Dus in dit verband pakte ik het opnieuw aan wat ik lang geleden had gezegd:

Geld is niet bedoeld om geld te maken, geld is bedoeld om de aarde voor te bereiden op de nieuwe schepping.

En ik voegde dit toe (het is al naar Delhi gegaan):

De mannen van financiën en de zakenlieden is de mogelijkheid geboden om samen te werken met de toekomst, maar de meesten weigeren, ervan overtuigd dat geld sterker is dan de toekomst. Dus de toekomst zal hen verpletteren met haar onweerstaanbare kracht.

Ik schreef het in het Frans voordat ik het in het Engels zette, maar in het Frans sprak ik rechtstreeks tot de financiers:

(vertaling)

Aan financiers en zakenlieden

²⁰⁹ Indira Gandhi is net uit het Congres gezet door het syndicaat van financiers.

²¹⁰ Nijalingappa.

U is de mogelijkheid geboden om samen te werken met de toekomst, maar u hebt gedacht dat de kracht van geld sterker is dan die van de toekomst. En de toekomst zal u verpletteren met zijn onweerstaanbare kracht.

Maar dat is een eerste versie, ik ben van plan om het te herschrijven. In het Engels zet ik "*de meeste van hen weigeren...*"

Het Frans is strijdlustiger.

Een beetje te strijdlustig. Sommigen hebben ingestemd met de samenwerking, dus ik zou niet willen dat ze zeggen dat ik ze rampen ga aankondigen!

Ja, dat is natuurlijk een beetje bedreigend.

Ja, te bedreigend. We zullen het Engels vertalen.

(Moeder vertaalt naar het Frans)

Nog iets anders. Tegenwoordig schrijf ik veel aantekeningen over de opvoeding van kinderen. Mij is gevraagd: "Wat moeten we doen?..." Sommige kinderen zijn slecht, met een slechtheid... echt ongelooflijke uitvindingen, ze [de leraren] weten niet wat ze moeten doen. Dus ik heb veel dingen opgeschreven, maar één daarvan is, denk ik, belangrijk:

"Een kind moet ophouden slecht te zijn omdat hij leert zich te schamen voor zijn slechtheid, niet omdat het bang is voor straf...."

Dat is de eerste stap. Als hij die bereikt, kan hij nog een stap verder en het geluk leren van goed zijn, de vreugde van goed zijn. Maar dat heb ik niet opgeschreven.

"In het eerste geval boekt hij vooruitgang; in het tweede zakt hij een treetje in het menselijk bewustzijn.

"Angst is een degradatie van het menselijk bewustzijn."

Ik denk dat dat heel belangrijk is. Want OVERAL zijn mensen ervan overtuigd dat straf ... Verschrikkelijk is!

Ik krijg veel van dat soort vragen – ik ben degene die ze me stelt en ik schrijf ze in haar notitieboekje. Ik weet niet wat ze ermee gaat doen.... Er zijn een paar dingen die ik zou willen herzien; soms gebruik ik bijvoorbeeld iets gemakkelijker woorden die ze kan begrijpen – we zouden het ware woord kunnen gebruiken. Maar daarvoor zou ik het moeten herzien.

Ik kon het zien, als je wilt?

Maar ik durf het haar niet te vragen! Ik weet niet of ze het me zou geven.²¹¹

* * *

Kort daarna:

Wat u de vorige keer zei [over het supramentale Bewustzijn] zou gebruikt kunnen worden voor "Notes on the Way"?

(Moeder opent haar ogen wijd) Ik weet het niet... Ik weet het niet.

Ik heb net vernomen dat anderen het ook beginnen te voelen. Kent u Dr. V? Hij was lange tijd hoofd van het ziekenhuis hier. Hij raakte erg geïnteresseerd in A.R. [de genezer], erg geïnteresseerd, en ik denk dat dat iets in hem versnelde, zodat hij een paar nachten "verschijnselen" had die ik zelf heel vaak had, maar ik wist wat het was en ik was niet gealarmeerd. Maar hij is een dokter (!) en was een beetje gealarmeerd. Het is een soort ongemak met het hart - het kan geen pijn worden genoemd: het is een ongemak, gevolgd door intens zweten. Ik had er vanmorgen weer een – misschien omdat ik probeerde te zien wat er in hem omging (Ik hoorde het gisteren en ik probeerde te zien of het dat was). Dat is misschien de reden dat ik dat kreeg, ik weet het niet. Het kan zijn omdat er nog steeds iets was...

Ik heb het je al meerdere keren verteld, de organen worden in hun functioneren "ondersteund" door de krachten van de natuur, en in dit transformatieproces worden de krachten van de natuur teruggetrokken en vervangen door de goddelijke Aanwezigheid. Maar je begrijpt, er komt een moment dat er een kloof is [tussen de oude werking en de nieuwe] – het is misschien onmerkbaar, maar het heeft nog steeds effect; er komt een moment dat er een angst is. En dan worden sommige dingen slechts gedeeltelijk getransformeerd; dus één deel, dan een ander deel, dan weer een ander deel worden achtereenvolgens opgepakt, en aangezien het hart een heel belangrijk ding is, ben ik ervan overtuigd dat het heel langzaam gebeurt. Als gevolg daarvan ervaart men vaak hetzelfde, min of meer sterk. Hoe kalmer men is, hoe meer vertrouwen men heeft, hoe meer men in de ware houding is, en hoe minder sterk het is – de gevolgen zijn minder sterk. Maar toch, er is een gevolg, en hij werd verrast, hij wist niet wat het was.

Maar het interesseerde me. Wat A.R. zei, "Volledig geregeerd worden door het goddelijke Bewustzijn," sprak hem erg aan, het is een benadering die hij begreep. Hij moet het geprobeerd hebben, en dat is het resultaat. Ik zag andere mensen die pijn hadden, maar die is meer "alarmerend." Anderen hebben hier of daar pijn of... maar wanneer het het hart raakt, beginnen mensen meer gealarmeerd te raken. Maar in verschillende

²¹¹ Hoe ongelooflijk het ook mag lijken, moeder durfde het haar eigen discipelen niet te vragen, wetende welke stormen dat zou veroorzaken. Satprem kon dus nooit de door Moeder geschreven aantekeningen terughalen. Zelfs de woorden die Moeder zelf had veranderd, werden later opnieuw geïntroduceerd.

gevallen zag ik dat deze Kracht niet alleen hier [in Moeder] werkt: het werkt in anderen. En altijd, altijd, is het moment van overgang (het kan heel kort zijn, of het kan enige tijd duren) een beetje... moeilijk. Je moet gewaarschuwd worden.

Ik heb dat overal gezien: het moment van overgang in andere functies is soms onaangenaam, maar niet zo alarmerend; daar [met het hart] zijn mensen over het algemeen... ze zijn een beetje bang! Hij is een heel sterke man, hij was niet bang; hij stuurde me een bericht met de vraag of dit het teken was dat hij moest gaan, om hem voor te bereiden om te gaan zoals het hoort.

Maar dat is me al talloze keren overkomen. Als je niet bang bent, is het niets.

(Sujata:) Moeder, waarom gebeurt het 's nachts, meestal?

Omdat je dan ligt!

(Satprem tegen Sujata:) Heb je 's nachts iets gevoeld?

(Sujata:) Gisteravond had ik hetzelfde, en ik zweette.

Omdat je 's nachts rust en passief bent, dat wil zeggen, meer ontvankelijk. Overdag ben je meer actief, minder ontvankelijk.

Vertrouwen, weet je: je ervan bewust zijn dat het een hogere interventie is – vertrouwen allereerst. Dan, perfecte overgave: "Wat U wilt" – laat het lichaam, in volledige oprechtheid, klaar zijn voor alles. En dan, dat soort volmaakte vrede die voortkomt uit overgave: je bent zo (*Moeder opent haar armen*). Dat zijn de beste omstandigheden.

Je moet emoties en al die dingen vermijden.

Maar hoe oprechter je bent – hoe oprechter het lichaam is – hoe meer het echt klaar is voor alles: het heeft zichzelf volledig gegeven en... wat er zal gebeuren, zal gebeuren, dat is alles. En het is echt zo: "Wat U WILT, wat U wilt, zal ik doen, wat het ook mag zijn – ik vraag er niet eens om het te weten." Dan is het in vrede en gaan de dingen snel genoeg.

Angst brengt een vibratie teweeg die niet goed is.

(stilte)

Zo is het, het een en het ander, het een en het ander... Maar dan is er de oude manier die steeds minder sterk is, en de nieuwe die steeds sterker is. Met andere woorden, de ene is het hele gevoel en bewustzijn van instabiliteit, onzekerheid, kwetsbaarheid – vergankelijkheid (het is echt iets zonder enige echte stevigheid); terwijl de andere het gevoel van Permanentie is (*Moeder strekt haar armen uit*) en... progressie zonder val,

zoiets, in iets dat enorm is en... zo'n krachtige beweging dat het onbeweeglijk is, wat een gevoel van onbeweeglijkheid geeft. Dus de een is zo (*gebaar van slingeren van de ene staat naar de andere*).

Vanmorgen herinnerde ik me wat ik je vorige woensdag vertelde (niet herinnerde ik me wat ik zei: herinnerde me de STAAT waar ik je over vertelde). En toen was het lichaam zo (*gebaar van intense aspiratie*), oh, zeggend, "Dit Bewustzijn, dit Bewustzijn, dit Bewustzijn..." Het wilde het, weet je, intens, en er was zo'n duidelijke perceptie van wat het ervan weerhoudt om daar te zijn.... Wat voorkomt is een "concentrische" vibratie, een soort concentrische vibratie, wat betekent dat in plaats van zo te zijn (*Moeder opent haar armen*), in een oneindige Eeuwigheid, dingen worden gezien in relatie tot jezelf. Dat is wat voorkomt.

(*stilte*)

Men moet echt de staat bereiken waarin... men zich niet bekommert om het leven en men zich niet bekommert om het niet leven: absoluut onverschillig - het is geen onverschilligheid, het is een... hoe moet ik het noemen? Een vreedzame en... onbetwiste acceptatie. En bovenal, bovenal, geen alarm.

Zie je, de beweging van overgave is een voorlopige beweging (de beweging van overgave is totaal en constant), nou ja, het is een voorlopige beweging; er is een andere beweging waarin men niets meer hoeft op te geven! Zo is het, het is heel natuurlijk.

(*stilte*)

Ik zie heel veel mensen, en het lichaam merkt dat zelfs degenen met de beste goede wil het niet begrijpen – een totaal en algemeen onbegrip van de toestand waarin het verkeert.

En dan, een aantal echt grappige dingen de hele tijd, de hele tijd, elke minuut.... Het heeft zich al heel lang niet meer beledigd gevoeld, heel lang, maar er was nog steeds een tijd dat het onbegrip zag, zag als iets belachelijks of... een onwetendheid. Nu is dat voorbij. Nu... Lange tijd vroeg het elke keer: "Ah! Wat wil je dat ik leer?" Nu is ook dat verleden tijd. Want zodra er iets komt (wat Sri Aurobindo de *oude man* noemde), iets dat overblijft van de oude persoonlijkheid, die zich zo laat zien, heeft het lichaam niets nodig om de waarheid direct te zien: het lijkt diep belachelijk.

* * *

Kort daarna:

Had je iets te vragen?... Niets te zeggen?... Nee?... Wat? (*Moeder lacht*)

Ik vroeg me af wat u me twee weken geleden vertelde. U had het over het schrijven van een nieuw boek. En u zei dat het "de volgende stap, de tussenpersoon..." moest kristalliseren.

Ja.

Ik vroeg me af in welke richting dat boek zou moeten gaan: zou het een boek over jou worden, zoals ik het Avontuur over Sri Aurobindo schreef?

Oh nee, niet over mij! Alsjeblieft, het maakt mijn werk zoveel ingewikkelder als mensen aan mij denken.

Zou het dan gewoon een vervolg zijn op het "Avontuur van Bewustzijn", maar dan verder uitgewerkt? Wat zou het moeten zijn?

Als het een visie zou kunnen zijn van wat er zal zijn – dan zou ik willen dat je dat hebt. Een visie van de volgende stap.

Heel ver vooruit, zie je de mogelijkheid (zoals je zelf zei) van een "materialisatie," maar tussen nu en dan is er iets.... De laatste tijd heb ik veel dingen ontdekt terwijl ik in die richting keek. Ik zag (ik weet niet of ik dat heb opgemerkt, ik denk dat ik het ben vergeten te schrijven), ik zag dat bij de meeste mensen die kinderen krijgen bijna zonder het te willen, "zomaar", voor hen is het een soort... (natuurlijk, veel vrouwen willen kinderen, maar zonder zelfs maar te weten wat het betekent), voor de GROTE meerderheid van de opgeleide mensen, dat wil zeggen, wiens hoofden vol zitten met ideeën over de fouten die je niet mag hebben, de kwaliteiten die je moet hebben enzovoort, alles wat ze in hun wezen hebben onderdrukt, alle slechte, verderfelijke instincten, het komt allemaal naar boven [in het kind]. Ik herinnerde me (ik observeerde en zag), ik herinnerde me iets dat ik heel, heel lang geleden las; ik denk dat het van Renan was, hij schreef ergens dat je moet oppassen voor ouders die goed en heel respectabel zijn, want... (*lachend*) geboorte is een "zuivering"! En hij zei ook: observeer de kinderen van slechte mensen zorgvuldig, want die zijn vaak een reactie! Dus toen, na dat, na mijn ervaring, toen ik zag, zei ik tegen mezelf: "Maar die man had gelijk!" Voor mensen is het een manier om zichzelf te zuiveren. Ze gooien alles uit zichzelf wat ze niet willen. Er zijn wat kinderen hier... afschuwelijk! En dat is het, je vraagt je af: "Hoe komt dat? Hun ouders zijn heel goede mensen...." Het is heel interessant, omdat het de SLEUTEL geeft van wat er gedaan moet worden – door je te laten zien wat er niet gedaan moet worden, geeft het je de sleutel van wat er gedaan moet worden.

In dat geval is deze "prenatale educatie" waar Y het over heeft toch geen leugen. Het is iets dat waar kan zijn.

De kinderen, die een paar maanden oud zijn (zoals ik al zei, die geboren zijn in Auroville) zijn opmerkelijk – ze zijn opmerkelijk. Ik dacht dat

het maar één geval was, maar in alle gevallen die ik tot nu toe heb gezien, allemaal, een concentratie van bewustzijn.

Die kleine Tamil was een wonder.

Dus kortom, wat zou er geschreven moeten worden is het maken of de voorbereiding van de Supermens?

Ja, ja, precies Precies Heb je dit gezien (*Moeder wijst naar het net uitgebrachte boekje, "The Great Sense"*)? Dit gaat heel nuttig zijn – dus een vervolg erop, begrijp je?

Ja, maar nog steeds in de vorm van een boek?

Ja, ja.

De ontwikkeling van bewustzijn die leidt tot...

Een boek... het zou een verhaal kunnen zijn, dat weet ik niet. Maar dan zouden mensen het niet zo serieus nemen!

Het zou hetzelfde genre zijn als "Adventure of Consciousness"?

Ah, weet je, het is een groeiend succes.

Ja, mijn uitgever schreef me; hij zegt dat het aanslaat en dat hij het opnieuw wil drukken.

Ah!

Hij schrijft: "De pers heeft geen woord over uw boek gezegd, maar het verkoopt goed!"

Het is niet de pers! (*Lachend*) Het is het bewustzijn!

Ah, nee, je uitgever moet begrijpen dat het niet tot het verleden behoort, dat alle methoden van het verleden waardeloos zijn geworden.

In Amerika is het boek een enorm succes.

Ja, je voelt heel duidelijk het bewustzijn dat achter dit boek zit en mensen raakt, omdat ze allemaal dezelfde reactie hebben: allemaal, overal, op alle niveaus, de meer intellectuele evenzeer als de minder intellectuele.

Ja, zoals in het geval van A.R., bijvoorbeeld.

Aan de andere kant lijkt de "Sannyasin" verloren te zijn gegaan....²¹²

²¹² Het manuscript ligt al een jaar in Parijs.

Verloren?

Ik weet het niet.

Weet je, ik zal het je heel eerlijk vertellen: het is heel interessant, maar het maakte me verdrietig.

Waarom?

Waarom weet ik niet.

De "Sannyasin"? Wat maakte je verdrietig?

Het boek, wat je me las.... Het is heel interessant, ik was erg geïnteresseerd, ik voelde me erg op mijn gemak, maar toen was er een soort... het is iets dat je (ik weet niet waarom) in contact brengt met het hele deel van de atmosfeer dat je uit het leven trekt - Boeddhisme en al die dingen, het hele nihilisme. Het brengt je in contact met dat: de vlucht uit het leven. En het is niet intellectueel, het zijn niet de ideeën, niet de woorden, niet de feiten, het is... Wat is het? Ik heb me een paar keer afgevraagd wat het boek deed aanslaan in de nihilistische sfeer van het Boeddhisme? Dat zou verklaren... Het is niet dat mensen het niet leuk vinden, maar... het is een niet-creatieve kracht die handelt. Waarom? Ik weet het niet.

Maar wat dit boek probeerde te zeggen, te laten zien, is in feite de overgang daar voorbij.

Ja, maar... Misschien zijn mensen er nog niet klaar voor? Nu, ik heb het niet helemaal gelezen, dus ik kan het niet weten. Je hebt me maar een paar passages voorgelezen. Maar het zijn niet zozeer de woorden, begrijp je, het was het visioen.

Maar sinds ik je die passages voorlas, heb ik het herschreven. Ik heb het boek opnieuw geschreven nadat ik het aan je had voorgelezen.

Je hebt het me niet laten zien, dat is het. Maar toen F het oppakte, voelde ik persoonlijk dat het zou slagen.²¹³

Ah, dan moeten we gewoon wachten.

(lange stilte)

Voel je niet de ziel van een profeet in je?

Ik voel in mij de ziel die mij gegeven is!

²¹³ Het zal nog vier jaar duren, dan zal deze ongelukkige Sannyasin zo'n vijftien jaar lang het slachtoffer worden van een gewetenloze Indiase "uitgever" die de naam van Auroville zal gebruiken als dekmantel voor zijn eigen zaken.

(*Moeder lacht*) Ik zou graag een mooi profetisch boek willen.

Het is ergens daar: wat hier gaat gebeuren is AL ergens daar. Het is niet in een regio waar men "ziet", het is... (*gebaar dat de wereld van bewustzijn laat zien*).

Mijn indruk is dat je het kunt schrijven.

(*Satprem opent zijn handen*)

We zullen zien.

Ik zal proberen mezelf in de atmosfeer te verplaatsen.

Ja – nee! Ik heb net gezien: het is goed! (*Moeder lacht*)

November 26, 1969

(*De hele tijd wordt er gemediteerd.*)

Niets te zeggen...

Elke keer dat ik probeer naar iets te kijken, verdwijnt het op deze manier (*gebaar naar het oneindige*).

(*Moeder gaat weer in meditatie*)

Heb je gisteren [tijdens de darshan] iets bijzonders gevoeld?

Ik voelde dat het niet helemaal zoals gewoonlijk was, maar ik weet niet wat.

's Ochtends had ik de ervaring van een geweldige Kracht die kwam, die op alle dingen drukte. Dat is ook wat anderen de hele dag voelden. Een kracht... de meeste mensen zeiden tegen mij: "Een vreugdevolle kracht." Maar wat mij betreft, toen ik daar [naar het balkon] ging, was het verschil dat het lichaam zich meer bewust was van... zijn staat van voorbijgaande onzekerheid.

(*Moeder gaat weer weg*)

Het is bijna alsof het mij verboden is om te spreken.

November 29, 1969

Ik heb nieuws over de genezer – niet van hem, indirect Ten eerste zei de man van N.S. dat A.R. haar meerdere keren bezocht en hij schreef: “Ze is volledig genezen, nergens pijn meer.” Hij zei dat ze zou schrijven (ze was erg druk – ze zijn daar op dit moment verschrikkelijk druk). We wachten op haar brief om te zien of het doorgaat.

Het tweede is T. uit Calcutta: hij zei dat A.R. naar Calcutta zou komen en hem had gevraagd om hem samen met ZIJN GURU onder te brengen!... Het lijkt erop dat hij een goeroe heeft gevonden....

Goed!

Dus T. vond het niet zo leuk, hij vertelde me: “De goeroe, ik heb geen zin om hem te ontvangen.” Ik zei: “Ontvang hem en vertel ons wie hij is” – om te weten wie deze beroemde goeroe is, hoe hij is.

Het is vreemd, hij heeft een totaal gebrek aan onderscheidingsvermogen.

Ja, dat is mijn indruk, hij heeft geen onderscheidingsvermogen.

Tussen zijn lichaam en daarboven is er niets – niets tussen de twee.

Ja, het zijn de tussenliggende niveaus die ontbreken. Hij heeft geen onderscheidingsvermogen. Dus het kan gewoon iemand zijn met een aanzienlijke levenskracht die hij voelde.... Daarom wil ik weten wie het is. Ik zei tegen T. om te kijken en te schrijven hoe deze beroemde goeroe is.

Maar weet je, ik had een heel vreemde droom met A.R., zo'n twee of drie weken geleden. Op een nacht ontmoette ik hem, en ik ging heel liefdevol naar hem toe; het leek me dat hij ook liefdevol naar mij was, en ik was alsof ik tegen hem aan werd gedrukt, of hij had zichzelf tegen mij aangedrukt. Toen voelde ik op een gegeven moment dat hij een soort mantra uitsprak, die een steeds krachtiger ritme had.... Het was heel vreemd, de vibratie van die mantra, het was alsof er met een steeds krachtiger tempo op werd gehamerd. En terwijl ik dat voelde, was ik me er tegelijkertijd van bewust dat het een mantra was om "demonen uit te drijven...". Op het moment dat ik dat voelde, riep ik de

Kracht. Ik riep de Kracht en zei OM... En toen werd ik veel groter dan hij en maakte dit gebaar [Abhay²¹⁴]: laat hem in vrede zijn. En alles stopte.

(Moeder blijft stil)

Demonen uitdrijven...

Dat is wat hij in zijn hoofd heeft gehaald. Hij schreef (ik weet niet precies meer via wie of hoe of wat), hoe dan ook, er was een brief van hem (ik denk dat die aan mij was gericht, maar ik weet het niet meer) die aan mij werd voorgelezen, waarin hij zijn spijt betuigde over wat er tussen hem en jou was gebeurd, en in die brief zei hij (dat zijn de paar woorden die hij gebruikte), "Nu weet ik wie hij is..." Dat is alles.

Wie Satprem is?

Wie jij bent. Ik heb er niet naar gevraagd, dat interesseerde me helemaal niet! Maar met jouw droom wordt het amusant!

Een demon uitdrijven... Hij deed het op mij!

Ja, dat klopt.

Op mij!

(Moeder lacht)

[Een beetje bezorgd:] Is er een demon?

(Moeder lacht steeds harder)

Een demon, dat is wat in zijn hoofd opkwam. Het interesseerde me niet om erachter te komen wie hij dacht dat je was – ik vond dat het onzin was van iemand die alleen de oppervlakte van dingen ziet. Dat is alles. Het stoorde me niet, ik drong er niet op aan. Maar met jouw droom wordt het interessant!

Maar zodra ik me ervan bewust werd (ik werd me ervan bewust als van iets serieus), riep ik onmiddellijk de Kracht aan en werd onmiddellijk groter dan hij.

Ja, natuurlijk – natuurlijk! Maar het was natuurlijk een stuk onzin, een domheid... Iemand vertelt je iets onaangenaams, zodat iemand een "vijand" is. Ik herinner me de tijd dat iedereen "Vijanden" werd!

Dus daarom, met wat ik zag, zijn volledige onvermogen om mensen te onderscheiden (een absoluut volledig onvermogen), daarom, toen mij

²¹⁴ *Abhay*: ritueel gebaar dat betekent: "Wees zonder angst."

werd verteld dat hij een "goeroe" had, dacht ik bij mezelf: "In welke val is hij getrapt, arme man!" Want er is geen gebrek aan bedriegers met die kleine krachten van het vitale die mensen enorm imponeren.

Dus hij gaat naar Calcutta en ik heb gevraagd om me te schrijven en me meteen te vertellen wie die heer is en zijn naam te geven.

Maar weet je, uiteindelijk is de indruk die ik van A.R. krijg dat de man een Christelijke sfeer heeft.

Heel goed mogelijk.

Hij staat buiten de religie, maar hij is meer Christelijk dan Christenen. Hij wordt gekweld door Christus, het idee om goed te doen voor anderen, wonderen te verrichten, mensen te genezen – de man heeft een Christelijke sfeer. En van alle sferen is dat voor mij de meest onverzettelijke. Ze zijn onaantastbaar, deze mensen.

Hoe dan ook, mijn indruk is dat hij absoluut onwetend is – ONWETEND – en met de simplistische geest van iemand die nog niet ontwikkeld is. Dat weerhoudt hem ervan om een onderscheid te maken tussen een vrij gewone vitale kracht en de ware Kracht.

We zullen zien.... Maar in een geval als dat van N.S. weet ik dat het komt doordat ik N.S. heb gezegd hem te zien, dat is wat het hele ding [N.S.'s genezing] deed.

Ik weet dat elke keer dat ik hem zag... Het was iets vreemds: ik zag hem drie keer, en elke keer dat de delen van het lichaam die nog niet voldoende... (hoe zal ik het zeggen?) doordrongen waren van Kracht, en die dus in staat waren om mis te gaan, gingen die delen bij hem altijd mis. Ik zag hem, en ze begonnen zo te doen (*knarsend gebaar*). Dus het kostte me een paar uur concentratie om ze stil te krijgen; ik had alles stil weten te houden tot de geleidelijke transformatie, maar daar begon het gekke dingen te doen, wilde het zich uiten. Dus zei ik nee.

Alle drie de keren.

De eerste keer was het veel sterker omdat ik niet op mijn hoede was; de andere twee keer was het heel weinig omdat ik op mijn hoede was en ik observeerde – maar ik zag dat de neiging [tot wanorde] er was.

Het is geen heel goed teken.

We zullen zien (*Moeder lacht*) of de arme man in de klauwen is gevallen van... Hoe dan ook, het zal een les voor hem zijn.

Ah, hij laat ons de noodzaak van een integrale yoga begrijpen.

Oh, ja.

* * *

(Moeder zoekt in haar papieren.)

Ik heb hier iets:

Luisteren is goed, maar niet voldoende,
Je moet begrijpen.
Begrijpen is goed, maar nog niet voldoende,
Je moet handelen!

(Lachend) Ik heb dat naar Amerika gestuurd.

Toen brachten ze me uittreksels uit Sri Aurobindo voor het volgende Bulletin.

(Satprem leest hardop voor)

“Kennis, wanneer het tot de kern van onze problemen doordringt, heeft op zichzelf een wonderbaarlijke helende kracht. Zodra je de kern van het probleem raakt, zodra je, duikend naar beneden en naar beneden, bij datgene komt wat je echt dwarszit, verdwijnt de pijn als door een wonder. Onverzettelijke moed om ware kennis te bereiken is daarom de essentie van yoga. Geen blijvende bovenbouw kan worden opgericht behalve op een solide basis van ware Kennis....

Dat is alleen voor A.R.! *(Lachend)* Je zou denken dat het voor hem geschreven was!

... De voeten moeten zeker van hun grond zijn voordat het hoofd kan hopen de hemel te kussen.”

(Brieven over Yoga, 24.1394)

*(Satprem leest
een ander fragment)*

“Het supramentale oog kan honderd samenkomende en uiteenlopende bewegingen in één oogopslag zien en omhullen in de grootsheid van zijn harmonieuze visie op Waarheid alles wat voor ons denkvermogen botsing en oppositie en botsing en ineengestremgelde strijd van talloze strijdende waarheden en krachten is. Waarheid is voor het supramentale zicht tegelijk enkelvoudig en oneindig en de complexiteiten van zijn spel dienen om met overvloedig gemak de rijke betekenis van de veelzijdige eenheid van de Eeuwige naar voren te brengen.”

(Het Uur van God, 17.35)

Dat is mijn ervaring nu.

(Moeder gaat in contemplatie)

A.R.'s voorbeeld is een heel duidelijk voorbeeld van... waarom er een mentale ontwikkeling in de wereld was – onmisbaar.

Als je eenmaal de volledige mentale ontwikkeling hebt gehad, kun je zeggen: "Ja, ik heb het niet meer nodig" – maar niet eerder.

Er is een klein humoristisch detail: in "The Adventure of Consciousness" (dat hij las), over mentale stilte, schreef ik ergens (ik heb het zelfs in een voetnoot gezet): "Het is duidelijk dat we mentale stilte niet aanbevelen aan een boer uit Bretagne, bijvoorbeeld"! Want mentale stilte is best prima als je eenmaal aan het einde van de curve bent gekomen.

Ja, dat klopt!

(lange stilte)

Er heeft zich een nogal interessant fenomeen voorgedaan.... Het vitale en het denkvermogen waren verdwenen, en toen het Bewustzijn in het lichaam werkte, herbouwde het een vitaal en een denkvermogen IN het lichaam zelf. En dat is heel interessant, want het lichaam heeft extreme interesse in het leren van veel dingen: het heeft vragen gesteld over externe dingen, wiskundige dingen, al die dingen die specifiek tot het denkvermogen behoren. En het heeft ze heel gemakkelijk geleerd – het PRINCIPE van die dingen is heel gemakkelijk geleerd. Het voelde meteen dat het ze moest leren.

Het is interessant.

Alleen is de aanpak niet hetzelfde. Het is alsof – vreemd genoeg, alsof de Kracht van boven naar beneden is en niet van onder naar boven, in de zin dat de richting in het lichaam hetzelfde is als wanneer de Energie of Kracht in het lichaam afdaalt om de organen te gebruiken; het is hetzelfde: het is de Kracht, het Bewustzijn dat een bepaald vermogen van begrip gebruikt. Het is zo (*gebaar van boven naar beneden*), de oorsprong ligt niet in de hersenen. Altijd is het Bewustzijn er altijd (*gebaar boven het hoofd*), zelfs het bewustzijn dat het lichaam laat functioneren. Alleen voelde het lichaam dat het dat nodig had, het vermogen van mentale analyse.

Maar het kwam als een ONPERSOONLIJKE activiteit, nogal onpersoonlijk, er is helemaal geen gevoel van zelfs een individualisering van gedachten, begrijp je? Dat is er niet. Het is... alsof er een instrument wordt gebruikt. Een instrument van organisatie, dat is het echt.

Ja, dat is het, het is precies dat: het is helemaal geen instrument van kennis, helemaal niet (Kennis is boven, constant), het is een instrument van organisatie en werk-organisatie, het lichaam is zich heel erg bewust geworden van het gebrek aan organisatie in dingen en mensen. En dat is heel interessant: hoe een activiteit zou moeten worden georganiseerd, hoe gedachten in de hersenen zouden moeten worden georganiseerd, hoe... alles, alles. Vooral in die zin, en dat is erg interessant.

Uiteindelijk is mentale kracht echt een organisatiekracht: elk ding op zijn eigen plek, en de WARE relatie tussen dingen.

(stilte)

Het leven is echt iets heel interessants.

(stilte)

Maar ik denk dat de wereld snel beweegt, want aan het begin van de eeuw was de vereniging van religies (dat wil zeggen, de perceptie en het begrip dat alle religies een aspect en uitdrukking zijn van een hogere waarheid), dat was bijna iets nieuws om geaccepteerd te krijgen; nu

...is het oud, het is voorbij. Nu is het een extra- en supra-religieuze perceptie die zichzelf opdringt als onmisbaar. De religieuze geest is beneden; destijds was het nog boven. Wat betekent dat dingen snel bewegen.

Ik ben er bijvoorbeeld vrij zeker van dat als Sri Aurobindo die Aforismen nu zou schrijven, hij het woord God niet zou gebruiken waar hij het gebruikte (hij gebruikte het woord God bijna overal). Hij zou DAT woord niet gebruiken. God betekent voor de mens eigenlijk religie.... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen, het is een soort gevoeligheid ergens die in opstand komt --- het woord is als het ware vals. Het is bijna het symbool geworden van een onbegrip.

Nog steeds geef ik uitleg over deze Aforismen, en in bijna alle gebruikt hij het woord God - hij zou het nu niet meer gebruiken.

(lange stilte)

Heb je iets?

Ik voel me een beetje belast door alle mentale activiteiten.... Op een bepaalde manier klaag ik niet omdat het mijn werk is, het is wat ik moet doen. Maar aan de andere kant voel ik duidelijk dat het iets is dat in de weg zit.

Maar je mag toch wel stil zijn?

Oh, ja, helemaal.

Dus dat is alles wat je nodig hebt.

Ja, maar in de praktijk ben ik de hele dag bezig met mentale dingen.

Nou, hoe zit het met mij met mensen? Het is veel erger! (*Moeder lacht*) Ik heb CONSTANT het gevoel dat ik bijna... bedolven word onder gebeden, smeekbeden, verzoeken – ALLEMAAL voor persoonlijke dingen.

Zo is het, het is als een massa om me heen.

En iedereen is er, komt... Ik voel dit niet meer (*Moeder wijst naar haar lichaam*), ik voel het niet meer, maar ik ZIE, ik zie het zo (*omhullend gebaar*), en ik zie de moeilijkheid voor iedereen om daar doorheen te prikken om... tot iets waars te komen. Dat is wat ze van me verwachten, natuurlijk. Dus als ze hier zijn (het is uniform en algemeen), is het alsof ik me vastklamp aan het Allerhoogste Bewustzijn en... het zo naar de persoon die daar is trek, zonder een woord te zeggen. En dan is het interessante dat dit Bewustzijn er is en het ziet, het ziet de reacties, en uit de reacties van de mensen weet ik hoe ze zijn: in welke staat, op welk niveau.

Maar in jouw geval... is het jouw missie, begrijp je. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Ik zie je altijd, altijd in direct en constant contact met... met dit Bewustzijn dat zichzelf uitdrukt; dus wanneer het het mentale niveau bereikt, ben je alsof... je pionnen op een schaakbord rangschikt. Ik heb heel, heel vaak gekeken: het is onmisbaar, het is een onmisbaar werk en buitengewoon nuttig. Natuurlijk zou mijn lichaam ook kunnen zeggen: "Als ik in plaats van al deze mensen de hele tijd zo zou zijn (*gebaar ineengedoken in de Heer*), werkend om de transformatie te versnellen, zou dat heel prettig zijn!" Voor jou is het ook zo, maar we zijn hier om iets te doen. Dat is het. En het is een zekerheid, een zekerheid, want meerdere keren toen de dingen kritiek werden, heb ik tegen de Heer gezegd: "Daar, het is aan U om te beslissen - of u blijft of gaat... en zalig rust." En het antwoord is ALTIJD, altijd hetzelfde geweest: Er is werk te doen.

We zijn hier omdat we zijn gestuurd om het werk te doen, en zolang werk nodig is, moeten we het doen. Wanneer het tijd is om het werk te stoppen, zijn we vrij om te gaan... en zalig te rusten.

Het zit IN HET WERK ZELF – ik zie dat – het zit in het werk zelf dat het andere werk, het individuele werk van de transformatie van het lichaam, wordt gedaan; als we ons hierop [het lichaam] zouden concentreren, zouden we waarschijnlijk veel dingen verstoren. Het is beter om... Het is door het werk te doen zoals we zouden moeten dat het lichaam in de conditie wordt gebracht die nodig is om te profiteren van de...

Wat mij betreft, mijn indruk was dat mentale activiteit als een "buffer" fungeerde, als je wilt, en voorkwam...

Nee, nee! Nee. Deze mentale activiteit is wat de Allerhoogste Heer van je verwacht. Dat is het. Dat is het. Dus dan is het, in plaats van een obstakel, DOOR deze activiteit dat het werk aan het lichaam wordt gedaan. Je begrijpt, het enige echt individuele werk is het werk van het lichaam; nou, voor jou wordt het gedaan door jouw werk, net zoals het voor mij wordt gedaan door mijn werk. Het hele ding is gewoon om zo te zijn, bewust dat het geen belemmering is - dit werk is wat er van dit lichaam wordt verwacht, dat is alles.

Ik weet het zeker, want voor jou heb ik het meerdere keren bekeken: het is altijd hetzelfde identieke antwoord. Ik weet het zeker.

In de eeuwigheid... het is maar één moment! (*Moeder lacht*)

*(Satprem legt zijn voorhoofd
op Moeders knieën)*

Het is altijd dat, hetzelfde antwoord: een JA, begrijpt je; ; ALLES is goed, alles is goed, alles is goed... zoals het moet zijn, zodra men daarin is. Alles is goed zoals het moet zijn. Daar. Altijd. Dat is alles.

December

December 3, 1969

Elke dag zijn er twee meisjes (bijna elke dag) die me vragen stellen, en ik beantwoord ze. Sommige antwoorden zouden echt interessant zijn om te hebben... Ik weet niet wat ik moet doen om ze te krijgen. Natuurlijk, het zijn persoonlijke vragen, maar ik beantwoord ze op een algemene manier.

Het begint te stijgen. Het effect van dit nieuwe Bewustzijn (het heeft een jaar geduurd) is dat dingen beginnen te stijgen.

* * *

(Dan, met betrekking tot de aanstaande "Notes on the Way" waarin Moeder spreekt over haar ervaring van het supramentale Bewustzijn - het gesprek van 19 november.)

Wat ik zei over het supramentale bewustzijn, is dat duidelijk?

Ik denk dat het heel duidelijk is!

Want toen ik met je sprak, was ik er niet in, het was alleen een herinnering.

Maar het is duidelijk, ik kon het je voorlezen.

We zullen zien.

Hoe moet ik dat uitdrukken?... Wat ik leefde was dat er NIETS was behalve dit Bewustzijn; nu... het is geen herinnering, het is gebeven - het is gebeven, maar het is gesluierd, dus het drukt zichzelf uit DOOR het gebruikelijke bewustzijn dat er is (*gebaar boven het hoofd*). Het gebruikelijke bewustzijn is er. En dit Bewustzijn heeft echt een interessant effect op het lichaam, omdat het in dit lichaam, met de elementen die er waren, een vitaal en een denkvermogen heeft opgebouwd. Nu heb ik ontdekt dat het lichaam voelt zoals het zich vroeger voelde, dat wil zeggen in het volledige bezit van zijn vermogen. Maar het denkvermogen en het vitale zijn niet langer onafhankelijk in de zin dat ze doen wat ze willen - ze staan onder de volledige controle van het Bewustzijn. Dan heeft het lichaam nog steeds wat schuchtere plekken, maar het begint de staat waarin het zich daarvoor bevond te heroveren.... Het is een heel langzaam en lang werk, maar... Ik weet niet hoe lang het zal duren, maar als het eenmaal een zekere perfectie bereikt, zal het lichaam weer in staat zijn tot veel dingen die het vanwege dat [het vertrek van het denkvermogen en het vitale] had verloren. Het was geen fysieke achteruitgang, dat is wat het ontnam, en het begint langzaam, langzaam terug te komen.

We zullen zien.

Maar het is een lang en langzaam werk.

(stilte)

Vroeger waren ze de meesters van het lichaam, dus dat was wat nodig was: ze moesten weggaan. Het was via hen dat de psyche en al de rest werkte – nu is dat voorbij: het is direct. Maar toen vermenigvuldigden de mogelijkheden van het lichaam zich weer – intensiveren, vermenigvuldigen.

Nu worden mij de hele tijd (ik weet het niet, minstens tien keer per dag) vragen gesteld, en het antwoord komt onmiddellijk, zoals dit (*afdalingsgebaar*), met een gemak dat ik nog nooit eerder heb gehad. Het kost slechts een paar seconden aandacht, en het komt. En de antwoorden zijn veel gedurfder – iets dat een innerlijke waarheid raakt en niet wordt gehinderd door externe reacties. De woorden zijn veel vetter dan voorheen, veel duidelijker... Soms, als ik ze schrijf, zeg ik tegen mezelf dat het grappig zou zijn als je ze kon zien – meestal zijn het nogal persoonlijke dingen, maar de vorm is interessant.

Kunnen we die twee meisjes niet om je antwoorden vragen – niet hun vragen, maar jouw antwoorden?

Ik zal eens kijken.... Het zijn niet alleen zij: er zijn er elke dag veel. Het staat gekrabbeld op letters.

December 6, 1969

(Satprem leest Moeder het gesprek over het supramentale Bewustzijn voor, dat hij voorstelt te publiceren in het volgende Bulletin.)

Ik ken veel mensen die het zullen lezen met... maar het is niet genoeg.

Niet genoeg, hoe bedoel je?

Ik bedoel dat er veel mensen zijn die er geen woord van zullen begrijpen.

Nee, nee, dat denk ik niet.

Ik weet het niet... Nolini zal geraadpleegd moeten worden.

Wat mij betreft, ik denk dat het mensen ertoe zal aanzetten om een inspanning te leveren.

(Moeder lacht) Tenzij ze zeggen: "Het heeft alle betekenis verloren!"

Nee, dat kan niet, want er zijn sowieso dingen die te vol zijn van een duidelijke betekenis!

Echt – echt, het is voor mij hetzelfde: ja of nee. Ik wil dat jullie twee beslissen, jij en Nolini.

Ik denk dat we het moeten publiceren. Zelfs als er een paar dingen aan hen ontgaan, zijn sommige punten heel duidelijk en zullen hun horizon openen.

(lange meditatie)

Heb je gisteren [tijdens de meditatie van 5 december] iets bijzonders gevoeld?... De druk was zo sterk! Nog sterker dan op de 24ste.

December 10, 1969

(Moeder schrijft eerst in één keer een bericht voor het begin van het nieuwe schooljaar.)

Je moet hebben geleefd
wat je wilt onderwijzen.

Om over het nieuwe bewustzijn te spreken,
moet je het in je laten doordringen en
zijn geheimen aan je onthullen. Want alleen dan
zul je er met competentie over kunnen spreken.

*

Om in het nieuwe bewustzijn te springen,
is de eerste voorwaarde
een mentale bescheidenheid
voldoende om ervan overtuigd te zijn
dat alles wat je denkt te weten niets is
in vergelijking met wat je nog moet leren.

Alles wat je extern hebt geleerd
moet slechts een houvast zijn
waarmee je naar hogere kennis kunt stijgen.

* * *

(*stilte*)

De training van het fysieke bewustzijn gaat in een versneld tempo door, heel versneld. Het lichaam heeft wat moeite om zijn evenwicht te bewaren. Het is alsof het van alle kanten klappen krijgt! (*Moeder lacht*)

Innerlijk is het prima. Uiterlijk is het de laatste drie dagen erg moeilijk geweest, dus het is een beetje moe geweest – vroeger kende het geen vermoeidheid meer, het wist niet meer wat het was. Maar dat duurde niet lang: zodra het een moment had waarop het zich kon concentreren en weer in de ware houding kon komen, verdween dat. En de vooruitgang (*gebaar als een sprong*), oh, die staat geheel in geen verhouding tot de inspanning. De inspanning is heel klein en de vooruitgang is groot. Dat zie je duidelijk.

En dan, bij andere mensen (naasten, mensen in een nauwe relatie), is het ook hetzelfde, de voortgang gaat met sprongen vooruit – het schudt het huis een beetje op, maar het gaat met sprongen vooruit. Bij sommigen, zoals Z bijvoorbeeld, is het heel bewust, ze is heel bewust. Lang geleden heeft ze een ongeluk gehad met haar been, en dat been is iets zwakker dan het andere, er is een kans op problemen. Ze heeft gemerkt dat zolang ze de juiste houding heeft, ze NIETS meer voelt; er is niets meer, het lijkt helemaal weg. Zodra ze terugvalt in het gewone bewustzijn, komt de pijn terug.... Ze heeft ontelbare ervaringen gehad. Ik vond dat erg interessant. Anderen ook.

Het is echt interessant. Echt interessant omdat het op een volkomen heldere en voor de hand liggende manier duidelijk is dat het NIETS ANDERS DAN EEN STAAT VAN BEWUSTZIJN is. Wanneer je in het bewustzijn bent (dat wil zeggen, het bewustzijn dat steeds echter wordt: niet iets dat stilstaat, maar een bewustzijn dat opstijgt), wanneer je daarin bent, gaat alles goed; zodra je eruit gaat en terugvalt in het oude niet-progressieve bewustzijn, of progressief op een heel langzame en onzichtbare manier, dan komt de wanorde terug. En dat is als een les die op een volkomen heldere en voor de hand liggende manier wordt gegeven.

Het is echt interessant.

Het lichaam leert – het leert heel snel.

(*stilte*)

(*Lachend*) Het zegt altijd tegen zichzelf: "We zijn echt arme duivels!" Dat is haar werkelijke indruk. Ik, wij die zo trots zijn op het feit dat we mens en

bewust zijn en in staat zijn om iets anders te zijn dan een denkend dier... we zijn nog steeds helemaal beneden in vergelijking met... met wat overwonnen moet worden - nog niet eens de eerste stap van de opstijging.

We denken dat we het goed doen, we geven onszelf een klein bemoedigend klopje!... Dat is echt de indruk: we zijn arme duivels!
(Moeder lacht)

(stilte)

Zeker, er zal een grote stap worden gezet als het voor de mens natuurlijk wordt om zichzelf te perfectioneren in plaats van perfectie van anderen te verwachten.... Die omkering ligt aan de basis van alle ware vooruitgang. Het eerste menselijke instinct is: "Het is de schuld van de omstandigheden, het is de schuld van de mensen, het is... Kijk hoe deze kerel is, hoe die kerel is, hoe..." En zo gaat het eindeloos door. DE EERSTE STAP, de allereerste stap, is om te zeggen: "Als ik was zoals ik zou moeten zijn, of als het lichaam was zoals het zou moeten zijn, zou alles perfect in orde zijn." Als je wacht tot anderen dat doen om voortgang te boeken, kun je eindeloos wachten.

Dat is het eerste dat overal verspreid moet worden.

Geef nooit de schuld aan anderen of aan omstandigheden, want wat de omstandigheden ook mogen zijn, zelfs de ogenschijnlijk slechtste, als je de juiste houding hebt en het juiste bewustzijn, maakt het helemaal niets uit voor je innerlijke vooruitgang, helemaal niet - en ik zal zeggen, inclusief de dood.

Dat lijkt echt de eerste les te zijn die geleerd moet worden.

(stilte)

Weet je nog waar Sri Aurobindo schreef (ik vertaal het vrij) dat om vooruitgang te vergemakkelijken, het begrip van zonde werd geïntroduceerd, maar de mens zag onmiddellijk (*lachend*) zonde in alle anderen – hij zag het nooit voor zichzelf!... Sri Aurobindo's zin is charmant, maar ik kan het me niet herinneren.²¹⁵

(lange stilte)

Heb je de boodschap voor het Nieuwe Jaar gezien? *(Moeder zoekt naar een papier)*

"De wereld bereidt zich voor op een grote verandering.
Wil je helpen?"

²¹⁵ Aforisme 68 – "Het besef van zonde was nodig om de mens te laten walgen van zijn eigen onvolmaaktheden. Het was Gods correctie voor egoïsme. Maar het egoïsme van de mens ontmoet Gods plan door heel dof te zijn voor zijn eigen zonden en heel scherp voor de zonden van anderen."

Het is amusant, N.S. [een minister in de Indiase regering] wil wenskaarten maken (ze moet een aantal kaarten voor het nieuwe jaar versturen), dus ze wil een kaart maken met aan deze kant mijn boodschap, en aan die kant haar Nieuwjaarsgroeten! Die wil ze versturen. Amusant!

Ik heb het gevoel dat 1970 beter gaat worden dan '69, toch?

Ik denk het wel.

Ik heb het gevoel dat er in '72 een echte verandering zal zijn. Een aanzienlijke verandering.

Overal, overal ter wereld, van de meest onverwachte plekken, krijgen we brieven van mensen die volgen en begrijpen, die verwachten... Canada is behoorlijk geschokt. Zelfs in Noorwegen, in Zweden, veel mensen in Italië, veel in Duitsland; in Frankrijk... begint het – een beetje! (*Moeder lacht*) In de V.S. is het goed, het werkt goed, en in Canada gaat het goed. Zelfs in Japan zijn er mensen....

December 13, 1969

Ik blijf bijna dagelijks wat Aforismen van Sri Aurobindo ontvangen, die ik helemaal was vergeten. Er zijn echt heel interessante dingen... Sommige ervan geven me de exacte indruk van een kledingstuk (we zouden kunnen zeggen een intellectuele kleding, maar dat is het niet, het komt van een hoger denkvermogen, maar het is gementaliseerd, dat wil zeggen, toegankelijk voor gedachten), een kleding van de ervaring die ik had van het supramentale Bewustzijn, waarin het verschil tussen goed en kwaad en alles wat kinderachtig leek, en Sri Aurobindo het in die Aforismen op een manier uitdrukt die toegankelijk is voor intelligentie. Alleen... degenen die begrijpen, begrijpen het niet goed! Omdat ze hieronder begrijpen.

Herinner je je die aforismen nog?... In een daarvan zegt hij: "Als ik Rama niet kan zijn, dan wil ik Ravana zijn..." en hij legt uit waarom. Het is die serie.²¹⁶

²¹⁶ 220 - "Mensen praten over vijanden, maar waar zijn ze? Ik zie alleen worstelaars van de ene of de andere partij in de grote arena van het universum." 221 – "De heilige en de engel zijn niet de enige godheden; bewonder ook de Titaan en de Reus." 222 – "De oude geschriften noemen de Titanen de oudere goden. Dat zijn ze nog steeds; noch is een god geheel goddelijk tenzij er ook een Titan in hem verborgen zit." 223 – "Als ik geen Rama kan zijn, dan zou ik Ravana zijn; want hij is de donkere kant van Vishnu." (Rama is een goddelijke incarnatie, terwijl Ravana de incarnatie is van een demon.) Moeder gaf dit commentaar op het laatste van deze Aforismen: "Het betekent dat zachtheid zonder kracht en goedheid zonder macht onvolledig zijn en het Goddelijke niet volledig

(stilte)

Ik heb de naam van A.R.'s "meester." Ik zei toch dat hij een goeroe heeft....

(Moeder zoekt naar een stukje papier)

"Sitaram Omkarnath."

Ik ken hem helemaal niet.... Hij is in ieder geval niet zo bekend.

Ah, L. ging naar Delhi (hij ontmoette zelfs A.R.), dus ik vroeg hem naar N.S.; hij zei dat ze erg opgelucht was, maar niet genezen. Dat had iedereen hier, hetzelfde: een opluchting, maar geen genezing.

Ja, voor iedereen die met u in contact staat, is het een ander geval.

Ja. Maar ik zie, dat had Sri Aurobindo ook: er is een bepaalde kracht die voortkomt uit het contact met de supramentale krachten, die Sri Aurobindo had, en die ik heb ervaren (toen ik zei: "Hij neemt dingen weg zoals men met zijn hand zou doen," en er blijft niets over), maar het is niet genezen, in de zin dat men uit zwakte de kwaal laat terugkomen. Ik zie dat duidelijk, ik heb nu dezelfde ervaring, maar... dat noem ik niet "genezing"; en ik zie duidelijk dat om te genezen, er iets anders nodig zou zijn. Er zou iets anders nodig zijn. Uiteindelijk, om het heel triviaal te stellen, kan men alleen genezen als de ziekte niet nodig is voor de ontwikkeling van het individu.

Je kunt het lichaam een indicatie geven van de richting die het moet volgen om genezen te worden, maar... negenennegentig van de honderd keer zal het dat niet doen.

Ja, mensen noemen het wonderen, maar voor mij zijn het onvolledige wonderen!... Bij alle overdrachten (wat ik "machtsoverdracht" noem), is er op het moment van de overdracht een soort onevenwicht in het lichaam, en als je niet HEEL erg oplettend bent, of als het onevenwicht iets sterker is dan normaal, resulteert dat in pijn. Als je de fout maakt om de verkeerde houding aan te nemen, verandert de pijn in een ziekte. Maar met de ware houding kan de pijn in een paar seconden worden weggenomen - die ervaring komt bijna elke dag voor, wat wil zeggen dat ik het honderden keren heb gehad. En voor anderen is het hetzelfde - je kunt het voor iemand anders doen. Maar alles wat je kunt doen is... het lichaam de manier leren om zichzelf te genezen - maar het leert niet! (Moeder lacht)

(stilte)

kunnen uitdrukken. Ik zou kunnen zeggen dat de liefdadigheid en vrijgevigheid van een bekeerde Asura oneindig veel effectiever zijn dan die van een onschuldige engel."

Er is een praktisch probleem: je ziet dat je bepaalde bewegingen wilt afschaffen omdat je beseft dat er een fout in zit, maar je weet niet hoe je dat moet doen. Moet het van bovenaf worden gedaan?... Je zet het licht erop telkens als zo'n beweging komt, en dan...

Het hangt af van het soort beweging, mon petit, in welk deel van het wezen en het soort beweging.

Ik ben ervan overtuigd dat elke moeilijkheid een speciaal probleem is. We kunnen geen algemene regel maken.

Laatst zei u bijvoorbeeld dat geboorte een zuivering is...

(Moeder lacht)

Weet je nog, je zei dat bij mensen die alles hebben onderdrukt, het weer naar boven komt in de kinderen.

Ja, ja!

En je zei dat het de sleutel geeft van wat niet gedaan moet worden.

Ja.

Dus ik zou graag willen weten wat de sleutel is tot de genezing ZONDER VERDRUKKING. Want meestal, als een feit, zet men het Licht, en de verkeerde beweging zinkt eronder.

Ah, ja, dat is de algemene regel. Wat nodig is, is het tegenovergestelde! In plaats van het af te stoten, het aan te bieden. Het is om het ding, de beweging zelf, in het Licht te WERPEN.... Over het algemeen kronkelt het en weigert het! Maar... *(lachend)* het is de enige manier. Daarom is dit Bewustzijn zo kostbaar.... Je begrijpt, wat de verdringing veroorzaakte is het idee van goed en kwaad – een soort minachting of schaamte voor wat als kwaad wordt beschouwd – en dus doe je dit *(gebaar van afstoten)*, je wilt het niet zien, je wilt het niet laten zijn. Wat is nodig... Het eerste – het eerste dat je je moet realiseren is dat de zwakte van ons bewustzijn deze scheiding creëert, en dat er een Bewustzijn is (daar ben ik nu zeker van), er is een Bewustzijn waarin dat niet bestaat, waarin wat wij 'kwaad' noemen net zo noodzakelijk is als wat wij 'goed' noemen, en als we onze sensatie – of onze activiteit of perceptie – in dit Licht konden werpen, is dat wat geneest.²¹⁷ In plaats van het te onderdrukken of af te stoten als iets

²¹⁷ Toen Satprem later dit deel van het gesprek publiceerde in de "Notes on the Way," voegde Moeder het volgende commentaar toe: "In dit Bewustzijn waar de twee tegenstellingen, de twee tegenpolen, worden samengevoegd, verandert de aard van beide. Ze blijven niet zoals ze zijn. het is niet dat ze worden samengevoegd en hetzelfde blijven: de aard van beide verandert. En dat is het belangrijkste. Hun aard, hun actie, hun vibratie zijn totaal anders op het moment dat ze worden samengevoegd. het is de scheiding die ze maakt tot wat ze zijn. Scheiding moet worden opgeheven, en dan verandert hun aard: het is niet langer 'goed' en 'kwaad', maar iets anders, dat compleet is. Het is compleet."

dat je wilt vernietigen (het kan niet vernietigd worden!), moet je het in het Licht werpen. Ik had in feite meerdere dagen een ervaring die om die reden erg interessant was; in plaats van te proberen om bepaalde dingen ver van jezelf af te drijven (die je niet accepteert of die een onevenwicht in het wezen veroorzaken), accepteer ze in plaats daarvan, neem ze als een deel van jezelf, en... (*Moeder opent haar handen*) bied ze aan - ze willen niet worden aangeboden, maar er is een manier om ze te dwingen. Een manier om ze te dwingen: de weerstand wordt verminderd in de mate dat we het gevoel van afkeuring in ons kunnen verminderen. Als we dat gevoel van afkeuring kunnen vervangen door een hoger begrip, dan kunnen we het doen. Het is veel gemakkelijker.

Ik had een hele bagage die zo bleef, van dingen die ik deed toen ik jong was; het bleef zo (*gebaar terzijde*), en in feite, na die supramentale ervaring, was ik in staat om alles te verzamelen, en plotseling werd het volledig opgehelderd, begreep ik alles, en... het verdampte. Dingen die ik al heel lang meesleepte – ik wilde het niet weten, begrijp je, ik wilde er niets meer mee te maken hebben – en toen was het voorbij. Het smolt, het werd opgehelderd als... Nou, het was op zijn plaats.

Ik denk dat dat het is. Alle, alle bewegingen die naar beneden trekken, moeten we in contact brengen met het hogere begrip.

Alleen, het gaat duidelijk het verstand te boven. Want ik zei net al dat die Aforismen van Sri Aurobindo een uitdrukking waren die begrijpelijk was voor het intellect, maar het vermindert nog steeds; het vermindert, het is niet meer dat verblindende licht van een woordloos begrip – DAT is waar, dat is waar dingen kunnen worden geordend.

Zelfs als je ze aan jezelf uitlegt, worden ze verminderd. We zouden niets moeten zeggen: het is alsof... (*lachend*) een laag vervormende verf aanbrengt!

(Moeder pakt plotseling een schrijfblok bij zich en schrijft een antwoord op een brief die ze aan het begin.²¹⁸)

Is het leesbaar? Want ik weet het niet zeker, ik zie het niet helder.

(Satprem leest)

"Het is een uitstekende tijd om te lezen, te mediteren en, beetje bij beetje, in een ontvankelijke stilte te komen die het hogere Bewustzijn in staat zal stellen het lichaam binnen te gaan om het te transformeren."

Het kwam zo; zo gaat het: plotseling, brff! en het blijft aan, het zal niet weggaan totdat ik heb geschreven. Het is amusant!

²¹⁸ Een brief waarin een leerling zei dat hij tussen 13:00 en 15:00 uur wat vrije tijd had en vroeg hoe hij die het beste kon gebruiken.

Het is amusant omdat het niet overeenkomt... (ik kan niet zeggen "met wat ik denk", want om eerlijk te zijn, denk ik niet meer) met mijn ervaring, maar met de behoefte van de ANDERE persoon. Het antwoord wordt gedikteerd VOOR de andere persoon. Woorden, uitdrukkingen, de zinswending, de presentatie variëren volledig afhankelijk van de persoon aan wie het is geschreven. En dit bewustzijn [van Moeder] dat er is (*gebaar hierboven*) heeft er helemaal niets mee te maken. Het ontvangt alleen. Het ontvangt, en dan komt het naar beneden en gaat zo (*hamergebaar*) tot ik heb geschreven! Het zal niet weggaan tot het is opgeschreven. Dat is erg amusant.... Op die manier kan men veel werk verzetten zonder moe te worden!

Ik zou graag een voorbeeld aan u nemen!

Hier! (*Moeder geeft haar handen, lachend*)

Want zelfs in een mentale stilte (ik ben gewend om altijd in mentale stilte te schrijven), maar toch, zelfs in die stilte, ben ik op mijn hoede voor oude formaties of reacties die komen en zich uiten in de stilte.

Ah, ja.

Daar ben ik bang voor.

Ja, voor oude dingen die weer opkomen. Maar voel je niet dat het van boven komt?

Ik voel dat de Kracht er is en dat het naar beneden komt.

Nou, en dan?

Nou, ja, maar later, nadat ik bepaalde dingen heb geschreven, vraag ik me af of...

Ah, het wordt gemengd.

Ik vraag me af of ik dat had moeten zeggen.

Maar ja, dat is de tussenkomst van het denkvermogen.

Ik weet het niet.

Het overkomt mij ook. Soms schrijf ik iets, stuur het op en daarna herinner ik me wat ik heb geschreven en zeg ik tegen mezelf: "Goh! Dat had ik niet moeten zeggen!..." En later beseft ik dat het prima is - het is de reactie die een mentale reactie is.

Dat is mij meerdere keren overkomen. Laatst moest ik bijvoorbeeld schrijven naar C.S. [een Duitse vertaler] - hij had me wat geschreven...

heel vaak schrijft hij onacceptabele dingen, maar ik zeg er niets over; en laatst schreef ik een vrij sterke brief om hem te vertellen: "Wat betekent dat?" Maar daarna zei ik tegen mezelf: "Nee, je moet niet toegeven," en ik heb mijn brief niet opgestuurd... Wat moet er gedaan worden? Ik weet het niet.

Dat, mon petit... *(stilte)*

Het is moeilijk.

Ja.... Maar wanneer je je erboven keert of aspireert, of wanneer je zo bent, open voor het Allerhoogste Bewustzijn, is het dan concreet?

Oh, ja, het is solide.

Het is concreet? Wat is er nodig... Je begrijpt, er is maar ÉÉN manier, dat is dat het ego weggaat, dat is alles. Dat is het ding. Het is wanneer, in plaats van een "ik", er niets overblijft - volkomen vlak, weet je, zoals dit *(immens, zelfs gebaar, zonder rimpel)*, met een soort... niet eens uitgedrukt met woorden, maar een heel STABIELE uitdrukking van, "Wat U wilt, wat U wilt." (Woorden worden heel klein.) Echt met een concreet gevoel dat dit [het lichaam] niet bestaat, het wordt alleen "gebruikt" als het ware, en er is NIETS dan Dat. Dat wat zo gaat *(gebaar van het uitoefenen van druk)*. De indruk van Dat, deze bewuste immensiteit die *(Moeder strekt haar armen uit)*... Je ziet het uiteindelijk, weet je ("zie" het, het is geen visioen met plaatjes, maar een visioen... Ik weet niet waarmee! Maar het is heel concreet, veel concreter dan plaatjes), een visioen van deze IMMENSE Kracht, deze IMMENSE Vibratie die drukt en drukt en drukt... en dan, de wereld die eronder kronkelt (!) en het ding dat opengaat - en als het opengaat, komt dat binnen en verspreidt het zich.

Het is echt interessant.

Het is de enige oplossing, er is geen andere. Al de rest is... aspiraties, concepten, hoop... het is nog steeds de supermens, maar niet het supramentale. Het is een hogere mensheid die probeert zijn hele mensheid omhoog te tillen, maar... het is nutteloos. Het is nutteloos.

Het beeld is heel duidelijk van al die mensheid die zich vastklampt en klimt, die probeert te vangen, maar zich eigenlijk niet geeft – ze wil nemen! En dat zal niet lukken. Ze moet zichzelf tenietdoen. Dan kan er iets anders komen, kan het haar plaats innemen.

Het hele geheim is daar.

Bijvoorbeeld de hele kant (alles wat hier, in de Ashram, Y vertegenwoordigt) van deze mensheid die dingen met GEWELD wil grijpen en ze hierheen wil tillen *(gebaar ter hoogte van het voorhoofd)*.... Het is interessant (het valt niet te ontkennen, het is interessant!), maar DAT is het NIET! Dat is het niet! Al die mogelijkheden moeten worden uitgeput, wil er

iets in de mensheid begrijpen... dat er niets is dan dit (*Moeder opent haar handen in een gebaar van overgave*). Daar. En dan, om jezelf plat te laten drukken totdat je verdwijnt.

Uiteindelijk is dat het moeilijkste: leren verdwijnen.

(*stilte*)

Goed dan, mon petit (*lachend*), we komen er wel!

December 17, 1969

Ik heb een openbaring gehad.

Ah!

Het was erg interessant. Dat wil zeggen, ik was helemaal stil, en opeens kwam het, en zoals altijd bleef het aandringen totdat ik het opschreef.

Het kwam in het kielzog van een vraag: "Wat is de dood?..." Maar toen was het antwoord helemaal niet op het gewone vlak, wat betekent dat de geest volkomen stil was.

Het kwam zo, dwingend (*Moeder lacht*):

De dood is de decentralisatie van het bewustzijn dat in de cellen van het lichaam zit.

Met een hele wereld van percepties tegelijkertijd (*Moeder maakt een gebaar om haar heen*), als een algemeen aards bewustzijn, met voorbeelden die laten zien dat het alleen is als het bewustzijn dat in de cellen zit gedecentraliseerd is dat men dood is. Anders kan niets, zelfs het stoppen van het hart niet, de dood veroorzaken.

Natuurlijk komt deze decentralisatie voort uit ontelbare oorzaken, maar het zijn oorzaken die we psychologisch zouden kunnen noemen. En de cellen die in het lichaam zitten, of het lichaam samenstellen, worden in vorm gehouden door een centralisatie van het bewustzijn in hen, en zolang dat concentratievermogen er is, kan het lichaam niet sterven. Pas als het concentratievermogen verdwijnt, verspreiden de cellen zich. En dan sterft men. Dan sterft het lichaam.

Het vervolg was als volgt....

(Moeder neemt nog een notitie)

De gebruikelijke concentratie van de Natuur (geproduceerd door de Natuur) is een MECHANISCHE concentratie die ook onderworpen is aan allerlei mechanische wetten, maar... *(Moeder leest haar notitie voor)* Dit is wat er kwam:

De allereerste stap naar onsterfelijkheid is het vervangen van de mechanische centralisatie door een gewilde centralisatie.

...die voortkomt uit de innerlijke Aanwezigheid, wat betekent dat de goddelijke Aanwezigheid door zijn wil de cellen concentreert.

Daar.

In het Engels zeg ik het zo:

Death is the consequence of the decentralisation of the consciousness contained in the cells composing the body.

De dood is het gevolg van de decentralisatie van het Bewustzijn dat is vervat in de cellen die het lichaam samenstellen.

En dan:

Deze centralisatie die door de natuur wordt geproduceerd is mechanisch en moet worden vervangen door een willekeurige centralisatie.

* * *

Dan... *(Moeder maakt andere aantekeningen)* Ik ga verder met de antwoorden op de Aforismen, en gisteren... (die Aforismen van Sri Aurobindo zijn buitengewoon interessant, ik was het vergeten), gisteren stelde T. me een vraag (omdat Sri Aurobindo in die aforismen spreekt over moed en liefde, gemeenheid en egoïsme, nobelheid en vrijgevigheid²¹⁹), dus vroeg ze me: "Kun je me de definitie van deze woorden geven?" Eerst dacht ik dat het niet zou komen, maar plotseling kwam het. Dus ik schreef het op, het is interessant.

²¹⁹ 230 – "Moed en liefde zijn de enige onmisbare deugden; zelfs als alle anderen worden overschaduwd of in slaap vallen, zullen deze twee de ziel in leven houden." 231 – "Gemeenheid en egoïsme zijn de enige zonden die ik moeilijk kan vergeven; toch zijn alleen zij bijna universeel. Daarom moeten deze ook niet in anderen worden gehaat, maar in onszelf worden vernietigd." 232 – "Edelmoedigheid en vrijgevigheid zijn het etherische firmament van de ziel; zonder hen kijkt men naar een insect in een kerker."

(Moeder leest)

MOED is de totale afwezigheid van angst in al zijn vormen.

Het moet niet mentaal worden begrepen, het moet zo worden begrepen (*gebaar boven het hoofd*), omdat de woorden een zeer brede betekenis hebben, zo breed mogelijk, zeer universeel.

LIEFDE is jezelf geven zonder iets in ruil te vragen.

Ik herhaal, het is helemaal niet op dit vlak (*gebaar hieronder*), omdat het... de exacte definitie was van goddelijke Liefde zoals het werkt.

Dan de twee duistere dingen:

GEMEENHEID is een zwakte die berekent en... (*lachend*) van anderen de deugden eist die men niet heeft.

EGOÏSME is om jezelf in het middelpunt van het universum te plaatsen en te willen dat alles voor je eigen bevrediging bestaat.

NOBELHEID is om te weigeren om persoonlijke berekeningen te maken.

GENEROSITEIT is om je eigen bevrediging te vinden in de bevrediging van anderen.

Die dingen komen op een dwingende manier – ik probeer het niet, ik roep niet. Zelfs nadat ik de vragen had gelezen, zei ik tegen mezelf: "Oh, ik ga dit niet beantwoorden" – en pof!

* * *

(Daarna luistert Moeder naar een paar teksten van Sri Aurobindo, met name deze:)

"Zeker, wanneer het Supramentale de aarde raakt met voldoende kracht om zichzelf in het aardse bewustzijn te graven, zal er geen kans meer zijn op succes of overleving voor de Asurische Maya."

(Over Zichzelf, 26.472)
18 oktober 1934

Het is interessant omdat de Asura nu rond spartelt, net als iemand die verwacht te verdwijnen. Dat is interessant....

December 20, 1969

(Moeder geeft Satprem een Champak bloem.)

Weet je wat het is?... Het is de "goddelijke psychologische perfectie." Dus iemand vroeg me: "Wat is goddelijke psychologische perfectie?" --- Een glimlach in elke omstandigheid...

Goed.... U weet dat ik gisteren naar het vliegveld van Madras ging om mijn moeder hierheen te brengen. Elke keer heb ik echt het gevoel alsof ik een wereld ben binnengegaan... Ik weet het niet... een andere wereld. Een andere wereld. Echt, ik heb nog nooit in mijn leven die indruk gehad tot op het punt dat ik een niet-menselijke wereld binnenga, ik weet niet welke wereld dat is - als een droomwereld, een wereld zonder bestaan, vals, leeg.

Mechanisch.

Ja, met aangeklede kleine poppen die rondbewegen. Het is... niet-bestaand.

Ja, dat klopt, er is geen innerlijk bewustzijn.

Het is pijnlijk, bijna.

Ja.

* * *

(Kort daarna bekijkt moeder een paar oude brieven.)

Het is van Y. Ze zou me graag willen zien, nietwaar?

Ja: "Ik zou je echt graag willen zien en bepaalde dingen door u heen willen bekijken."

(Moeder lacht veel)... Ze wil me er altijd van overtuigen dat wat ze doet perfect is, maar...

Het gaat naar de "hoek."

(Moeder wijst naar de plek waar brieven die gearchiveerd moeten worden, opgestapeld liggen)

Ik heb ze gevraagd om een school te beginnen op "Auromodèle."

Wie gaat er voor de school zorgen?

Er is een Franse vrouw die basisschoollerares was (men zei dat ze aardig is, ik heb haar niet gezien), en dan een Indiase vrouw (die ik zag) die les wil geven in Auroville, en ze is prima, ik bedoel haar mentale instelling is goed. Dus de twee gaan beginnen (*lachend*): er zijn vijf kinderen!

Er zijn een paar interessante mensen naar Auroville gekomen, mensen die echt op zoek zijn naar iets... Dus ik laat ze daar maar sudderen en we zullen zien wat eruit komt!

(stilte)

Ken je K.S., de voormalige prins van Kasjmir? Hij heeft een soort "comité voor Sri Aurobindo's honderdste verjaardag" opgericht. Hij is erg actief en ze willen... een "instituut" of zoiets oprichten om "de werken van Sri Aurobindo te bestuderen" en om ze "in de praktijk te brengen" vanuit een overheids- en internationaal oogpunt. Hij dacht er eerst aan om het in Delhi op te richten --- ik zei: "Prima." Maar er was een grote beweging om het hier te laten plaatsvinden, in Auroville.... Er zijn twee dingen die ze in Auroville willen doen: dat instituut, en in 1972 willen ze een Indiase satelliet voor "communicatie" lanceren, en ze hebben bijna besloten dat het vanuit Auroville zal worden gelanceerd en Sri Aurobindo zal heten.... En toen vertelde ik je al over een boot die ook in '72 vanuit Amerika zal vertrekken --- Sri Aurobindo's Boat. Ze proberen iets te doen....

Maar wat mij betreft, ik probeer me er niet te veel mee te bemoeien, want... zodra het de Manifestatie raakt, wordt het zoals je daar [in Madras] voelde, en dan is het zo belachelijk dat het zodra het mijn bewustzijn binnenkomt, een angstgevoel veroorzaakt. Dus ik doe liever een stapje terug.

* * *

Ik wil dat je de verantwoordelijkheid voor het Bulletin op je neemt.

(verschillende details volgen)

In die *Aforismen* vraagt T. mij altijd: "Wat bedoelt Sri Aurobindo?" of "Wat wil Sri Aurobindo?" Dus ik ben zo (*passief gebaar*), en hij antwoordt mij. En het is echt grappig: hij antwoordt PRECIES het soort dingen dat zij kan begrijpen.²²⁰ Dat vind ik altijd zo geweldig! De hele tijd dat ik met hem samenwoonde, was ik in een staat van bijna verwondering over die soepelheid - buitengewone soepelheid - waardoor hij, bij iedereen, het eigen verstand van de persoon leek te gebruiken om hem te antwoorden!

²²⁰ Daarom is het hele laatste deel van Moeders "Commentaar" op de *Aforismen* erg bondig.

Dat was echt geweldig. Het standpunt, de houding, de woorden, de zinswending, alles was wat de ander kon begrijpen.

Daarom lijken er blijkbaar tegenstrijdigheden te zijn, maar dat is slechts schijn.

(stilte)

Met het voorbijgaan – heel kort voorbijgaan – van het ware bewustzijn, het supramentale bewustzijn, is er in zijn kielzog een zekere... het is tussen een houding en een visie in het lichaam (het fysieke wezen), en het ziet dingen helemaal niet meer op dezelfde manier, de reactie is compleet anders. Dat heeft een verschil gemaakt.... Die paar uur was er niets anders dan dat bewustzijn, het was prachtig; nu is er... wat is gevormd. Maar de innerlijke houding, zelfs in het fysieke bewustzijn, is veranderd; er is een soort visie op dingen, een POSITIE: de positie met betrekking tot de wereld, de schepping, is veranderd. Het is niet meer hetzelfde – niet meer hetzelfde. En dan, een soort helderziende gevoeligheid voor alles wat er komt... om gedaan of gezegd of besloten te worden (het komt van mensen en omstandigheden)....

Hoe zal ik het zeggen?... Ik heb geweigerd een profeet te zijn. Dit Bewustzijn dat daar is (*gebaar hierboven*) voelt dat om een profeet te zijn, men dingen moet... stollen. Dat geeft ze een soort vastheid of hardheid (hoe kan ik dat uitleggen?), ja, een vastheid die ze niet hebben. Dingen worden gezien (ze worden altijd, constant gezien), maar het kost wat tijd (wat voor ons wordt uitgedrukt als "tijd") tussen de visie en de uitvoering (*Moeder tekent een neerwaartse curve*), en als men in het ware bewustzijn en de ware visie is, kan wat daar was zoals dat (*vloeiende gebaar hierboven*) worden veranderd. Je begrijpt, de hele schepping is in een beweging van zo'n enorme snelheid dat het niet waarneembaar is voor het fysieke bewustzijn, maar tussen het moment dat dingen worden gezien (*gebaar hierboven*) en het moment dat ze materieel worden uitgedrukt, vindt er een verandering plaats. En als je heel voorzichtig bent – heel voorzichtig en (hoe zal ik het noemen?) heel objectief – is er tijd voor een transformatie. En het is die gewoonte om dingen te repareren die de snelheid van de transformatie van de wereld verhindert. Dus profeteren is een manier om dingen te repareren, en... het bewustzijn weigert het te doen, het wil dingen hun volledige soepelheid geven zodat ze elk moment kunnen veranderen.

Helaas wordt hier op aarde alles zo (*Moeder balt haar twee vuisten*), gestold, en dat is de valsheid van de schepping. Maar we moeten het niet helpen!

Anders, als er problemen zijn die opgelost moeten worden, zie ik ze: ze komen en blijven en blijven eraan werken totdat de oplossing is gevonden. En dat is echt interessant. Voor elk ding. Dat wil zeggen, om het in heel gewone taal te zeggen, alle mensen die aan mij denken of op mij rekenen ("ik", je begrijpt wat ik bedoel, "ik" is dit niet [*Moeder wijst naar haar*

lichaam]) en die de oplossing voor hun probleem verwachten, het komt allemaal constant naar me toe, dag en nacht, nacht en zeg, samen met de oplossing. Maar het is niet mentaal en daarom niet vast; het is iets soepels, dat altijd verandert; dus als je profeteert, fixeer je één moment – en je verpest alles. Terwijl als je dingen laat... Mensen willen de hele tijd dat je profeteert, dat je ze vertelt: "Zo zal het zijn." Ik weiger koppig om dat te doen! We moeten de ware houding behouden en dingen hun opstijgende vloeibaarheid laten hebben.

Er is geen "groot" of "klein", "belangrijk" of "onbelangrijk", alles wat...

Soms hebben heel kleine dingen die het denkvermogen als volkomen onbelangrijk beschouwt een intenser licht dan "grote" problemen, dingen die het denkvermogen als belangrijke problemen beschouwt: problemen van de overheid, bijvoorbeeld, van relaties met andere landen; soms is het meer... onstoffelijk dan heel kleine dingen die niets lijken te zijn. Dat alles is verbonden met de totale beweging van de schepping naar... naar het ware bewustzijn.

Dat is de constante, constante manier van zijn geworden.

(stilte)

Het is heel interessant. Het eerste effect van elke nieuwe vooruitgang is een meer totale en complete perceptie van het onvermogen waarin we in het gewone leven leven. Dat is het eerste resultaat, want men begint te voelen, zien, aanvoelen, waarnemen hoe de dingen zouden moeten zijn, en dus... (*gebaar van een abrupt opengang gat*). Het is echt het effect van de Genade als het gegradeerd en schijnbaar langzaam is, omdat elke snelle beweging zo'n... wanhoop zou veroorzaken bij de tegenstelling tussen de twee dat men het niet zou kunnen verdragen. Het lichaam wordt zich steeds meer bewust van haar zwakte, haar onvermogen; hoe helderder het bewustzijn wordt, hoe bewuster het lichaam wordt, dus men moet heel voorzichtig zijn, want het mag niet omvallen.

(Moeder draait zich plotseling om naar Sujata)

Heb je de doos met *marrons glacés* ontvangen? Nee?... (*Moeder laat de doos brengen*) Hij is mooi! Tenminste de doos is dat.

Je neemt er wel wat van, hè?

Niet voor mij.

Oh, luister, je bent niet redelijk!

Eten is saai!

Nee, al die moeilijkheden worden me juist gegeven om... het is niet om me aan te moedigen om te eten!

Nee, er is een experiment gaande, om de weg te vinden van de oude methode naar de nieuwe, en dan... Het lichaam weet niets. Het weet niets, het is volkomen onwetend – geen ervaring, het weet niets, het heeft alleen goede wil (*Moeder opent haar handen*). Het weet niet eens... Het heeft (*lachend*) een bepaald aantal sensaties van wat er gebeurt, die niet altijd erg prettig zijn, en dat is alles, het weet niet. Het kent het effect niet: hoe, waarom, dat alles... Dus dan spreekt het voor zich dat het deel uitmaakt van de gevraagde dingen: het lichaam moet eten. Maar in welke mate en hoe?... De overgang: hoe de overgang te bewerkstelligen? Het tempo van de overgang, de wijze van overgang?... Het weet niets. Dit arme lichaam kan niets zeggen omdat het niets weet; alles wat het dacht te hebben geleerd in negentig jaar is het duidelijkst aangetoond waardeloos te zijn! (*Moeder lacht*) Het is aangetoond dat het alles moet leren. Het is dus zo, goedwillend, maar absoluut onwetend. Dus wat het probeert te doen is aandachtig te zijn voor de minste aanwijzing – maar de aanwijzingen zijn... niet erg duidelijk.

Het is zo geworden: als het iets in zijn mond stopt, verwacht het een ja of een nee; en het merkt dat het absoluut afhankelijk is van zijn houding, dat als het geen belang hecht aan wat het doet, de dingen over het algemeen soepel genoeg verlopen (dat wil zeggen, als het met iets anders bezig is), maar dan leert het niets! Dus het weet het niet.

Het heeft het punt bereikt waarop alle dingen die geaccepteerd en vanzelfsprekend zijn (vanaf zeer jonge leeftijd is men gewend dat dingen "zomaar" gebeuren) absoluut onwerkelijk en fantastisch zijn geworden! Alle dingen die onbetwistbaar zijn, die vanzelfsprekend zijn – onwerkelijk en fantastisch. Soms vraagt het zich af hoe, hoe een gebaar gemaakt kan worden?... Je begrijpt, de hele werking, alles, alles ervan wordt in twijfel getrokken.

Dus moet je oppassen dat het niet te ver gaat (*Moeder, lachend, maakt een gebaar van kantelen*).

(*stilte*)

Je moeder denkt aan je!

December 24, 1969

Sujata heeft de foto van A.R.'s goeroe ontdekt. Hier is hij.

(Moeder kijkt naar de foto) Wat draagt hij op zijn hoofd?

Hij heeft zijn "jata",²²¹ en een soort pluim of pauwenveer in zijn haar.

(Lachend) Hij ziet eruit als een goede man. Hij moet een eenvoudige man zijn.

Hij is achtenzeventig en zijn missie is om door India te blijven zwerven en initiatie te geven aan iedereen die dat wil. Zijn methode is heel eenvoudig, hij zegt dat je alleen de goddelijke Naam hoeft te herhalen: "Hare Krishna, Hare Rama, Hare Krishna..." Het is genoeg om te zuiveren.

Hare Krishna?... Hij ziet eruit als een goede man!

Ja, hij ziet er mooi uit.

Yoga voor eenvoudige zielen! Het is goed, ik ben blij met A.R.'s keuze. Ja, hij is een goede man.... A.R. moet een soort warmte voelen (*gebaar naar het hart*), en hij is blij. *(Lachend) We zijn te hoog voor hem!*

* * *

(Moeder geeft haar boodschap voor Kerstmis)

Groeten aan het nieuwe Licht.
Laat het groeien in alle harten.

* * *

Kort daarna:

In zijn *Aforismen* gebruikte Sri Aurobindo overal het woord God, dat we vertaalden als *Dieu* ["God" in het Frans]....

En het woord *Dieu* roept nu onaanvaardbare dingen op in de hoofden van mensen. Dus ik schaam me. Zelfs *Divin*, zie je... In het Engels is *Divine* prima, want het is niet *God* (!) Maar in het Frans klinkt *Divin* als *Dieu*! Toch is het het enige woord, want anders is "waarheid" gedeeltelijk, "bewustzijn" is gedeeltelijk, en alles wat we kunnen gebruiken is gedeeltelijk.

²²¹ *Jata* zijn: gedraaid haar dat in een hoopje bovenop het hoofd is gekruld.

Gisteren kreeg ik een zin van M.H. (heel beleefd trouwens) die me vroeg waarom het huwelijk, dat in de Ashram verboden was, nu wel is toegestaan, aangezien mensen trouwen en kinderen krijgen... Dat moet wel een roddel zijn, anders had hij een paar zwangere vrouwen in Auroville gezien. Maar ik stuurde hem mijn uitleg; ik vertelde hem dat als het waar was dat het huwelijk nu is toegestaan en er hier kinderen worden geboren, ik gewoon zou zeggen: "Het is omdat het Goddelijke het zo heeft gewild." (Wat een manier is om hem te vertellen dat het een heel gewoon bewustzijn is dat die vraag stelt.) Maar toen ik schreef, zette ik het woord "Goddelijk" omdat ik niet wist wat ik anders moest zetten.... Daarna vertelde ik hem hoe de zaken ervoor staan, dat ze helemaal niet zo zijn, maar dat mensen in Auroville kinderen krijgen; in mijn antwoord schreef ik zelfs dat het kraamhuis van Auroville was opgericht voor iedereen die wil dat hun kind een wereldburger wordt! (*Lachend*) En dat zijn er heel veel!

Maar op het moment dat ik "het Goddelijke" schreef... Wat moet er gedaan worden? Wat moeten we zeggen?... Het is een conventie, maar woorden... In een van zijn *Aforismen* zei Sri Aurobindo dat atheïsme nodig is om religies die zoveel schade hebben veroorzaakt, tegenwicht te bieden!...²²² En daarom is het gebruik van het woord "God" ongelukkig.

Vaak zeg ik "Waarheid," vaak "allerhoogste Bewustzijn," maar ik ben me er volkomen van bewust dat het dat niet is. "Goddelijkheid" ook... De Ouden zeiden *Dat* – maar *Ça* in het Frans?...

Het kan gebruikt worden, maar niet overal.... De Rishis zeiden, "Het Uitgestrekte" [Brihat].

(na een stilte)

Wat de indruk het beste zou kunnen weergeven is "de allerhoogste Goddelijkheid", want dat is niet te... Ik weet niet hoe ik het moet zeggen. Alles heeft een mentale stempel, je kunt er niets aan doen.

Maar het breedste woord is nog steeds "bewustzijn", "het Allerhoogste Bewustzijn."

Ja, maar "het Allerhoogste Bewustzijn" is perfect als we het hebben over de schepping; het Allerhoogste Bewustzijn is precies wat geschapen heeft, maar (*lachend*) er is wat verderop is!

Verderop is het "Dat."

Ja.

We kunnen vaak het woord "Dat" gebruiken, met een hoofdletter D.

²²² 240 – "Atheïsme is een noodzakelijk protest tegen de slechtheid van de Kerken en de bekrompenheid van geloofsbelijdenissen. God gebruikte het als een steen om deze bezoedelde kaartenhuizen te verbrijzelen."

(Moeder knikt)

In de talen van India hebben ze dit OM... wat een wonder is. Weet je wat ze zeggen? Dat OM is de totaliteit van de geluiden van de schepping die door de Allerhoogste worden waargenomen; Hij hoort OM als een oproep aan Hem – als een idee, het is prachtig! Als een symbool, als een... Alleen...

En als een kracht! Niet alleen als een symbool, maar als een kracht.

Oh, een geweldige kracht – geweldig. De eerste keer dat ik het hoorde... De eerste keer dat ik het hoorde... Er was een zekere Bernard die een jaar in India had doorgebracht, in de Himalaya, en hij werd bezocht door yogi's die hij niet kende (hij woonde in een hut in de Himalaya, helemaal alleen). Eén yogi kwam hem opzoeken; hij zei niets, hij zat gewoon naast hem en ging toen weg. En die yogi zei hem gewoon: "OM..." Toen kwam hij terug naar Frankrijk, vertelde over zijn ervaringen in India, en hij zei dat. Ik wist absoluut niets van India op dat moment, en toen hij het woord OM uitsprak... (*Moeder brengt haar armen naar beneden*), kwam het: een Kracht als deze, mijn hele, hele lichaam, alles trilde op een buitengewone manier! Het was als een openbaring – alles, maar dan ook alles begon te trillen. Toen zei ik: "Eindelijk, hier is het ware geluid!" Toch wist ik niets, absoluut niets, noch wat het betekende noch wat dan ook.

(lange stilte)

Ik ben vergeten wie het was, ik ben vergeten of het een Rus of een Engelsman was, maar hij was welbekend: de schepper van het materialisme in de wereld (ik weet niet meer wie het was). En weet je wat hij zei?... Hij zei (ik weet niet meer in welke taal), "Ik dank God dat Hij mij tot atheïst heeft gemaakt – dat Hij mij tot atheïst heeft geschapen!..."

Ik vond dat charmant. Ik las het in het Engels: "*Thank God, he made me an atheist!*"

* * *

Tegen het einde:

Eén klein dingetje. Dit lichaam is heel, heel gevoelig geworden. Als iemand ontevreden is over iets wat ik heb gedaan of gezegd (ik weet niet wat voor iets, maar het is gebeurd met drie mensen met wie het contact normaal gesproken vrij goed is)... Dan is het iets heel recents. Dit (*Moeder wijst naar haar voorhoofd*) is stil, er is niets, geen waarneming, en dan, ineens, zijn alle zenuwen (de zenuwen van het lichaam) als gemarteld. En het komt van de persoon die daar is – en die alle tekenen van devotie en dergelijke vertoont, absoluut geen uiterlijk teken, geen gesproken of directe manifestatie: alle zenuwen zijn gemarteld. Die ziekte die ik in Frankrijk had toen ik India verliet en terugging – het is hetzelfde [nu], alleen, extreem

acut. Dan, wanneer de persoon weg is en ik naar binnen ga (hetzij alleen of met andere mensen die hier zijn), dooft het langzaam uit en verdwijnt het.

Het is de exacte indicatie van mensen wanneer ze ontevreden zijn (ontevreden over wat ik zei of over wat ik deed, of over de manier waarop het Goddelijke hen behandelt via iemand anders, of...), en het is hun ongenoegen dat dat veroorzaakt. Mensen met heel verschillende karakters, alle drie, een heel andere positie, heel andere gedachten.... Dus ik vroeg me af: is dit echt de actie van wat conventioneel de "tegenkrachten" door mensen wordt genoemd?

Ik bestudeer dat.

Het is onverwacht; ik weet dat ze komen, maar ik verwacht helemaal niet dat het zo zal zijn, het komt helemaal niet overeen met iets - plotseling, bah! babah!... (*gebaar van pijn*) En als ze weggaan, kalmeert het; als ik me concentreer op het ware bewustzijn, dan sterft het af en herstellen de zenuwen zich. Dat is wat "neuritis" wordt genoemd, het zijn de zenuwen die ziek zijn.

Ik had het in Frankrijk, want toen ik hier wegging, liet ik mijn psychische wezen hier achter, dus dat was het resultaat... Het is iets... het is een invloed die het lichaam afsnijdt, die het lichaam moet afsnijden van zijn contact met het Goddelijke, waarschijnlijk. Het wordt bestudeerd, begrijp je. Ik zei er niets over omdat het nog steeds wordt bestudeerd Maar de eerste keer dat het gebeurde was vrij lang geleden, meer dan een maand geleden;²²³ de laatste keer was gisteren – drie keer is het gebeurd. Drie absoluut, absoluut verschillende mensen: verschillend in karakter, in beroep, in alles, ook in relatie.

Het zal het geheim van iets onthullen. (*Lachend*) Ik bestudeer het.

December 27, 1969

Heb je iets te zeggen?...

Ik ben zo verzonken in zoveel praktische of materiële dingen....

(Moeder lacht)

Je voelt je een beetje opgeslokt door Materie... niet?

²²³ Op 12 november, zie het gesprek van die datum.

Deze laatste paar dagen heb ik eerder het gevoel gehad omringd te zijn door een TOTAAL onbegrip – maar dat ben ik gewend! Maar het was zo acuut geworden; ik kreeg vragen, verwijten, hoe dan ook, van alles.... Het was alsof er een geest van onbegrip overal opkwam, en ik voelde dat het opkwam opzettelijk omdat de tijd gekomen was om iets te doen.... "Waarom wordt dit gedaan? Waarom wordt dat gedaan? Waarom zijn dingen zo?..." En meestal, gebaseerd op tendentieuze informatie of onjuiste observaties.

(stilte)

Ondanks dit soort schijnbare verzwelging door problemen en praktisch werk, wordt er wat yoga of iets gedaan, zelfs als we van buitenaf zo in beslag worden genomen dat we niet het gevoel hebben dat we iets doen?

Oh, maar nu, het hele wezen (het lichaam heeft dit heel duidelijk begrepen), het hele wezen weet dat ALLES komt om je zo snel mogelijk vooruit te laten gaan, alles: obstakels, tegenstrijdigheden, onbegrip, triviale bezigheden, alles behalve alles is om je vooruit te laten gaan. Het is om één punt aan te raken, een ander punt, nog een ander... en je zo snel mogelijk vooruit te laten gaan. Als we niet voor deze Materie zorgen, hoe gaat het dan veranderen?

Het is heel duidelijk, het is volkomen vanzelfsprekend dat alle bezwaren, alle tegenstrijdigheden alleen voortkomen uit een oppervlakkige geest die niets anders ziet dan de schijn van dingen. Het is juist om het bewustzijn daartegen te waarschuwen, zodat het niet door die dingen wordt misleid en duidelijk kan zien dat ze volledig extern, oppervlakkig zijn, en dat, achter dit alles, alles wat wordt gedaan een zo snel mogelijke vooruitgang is naar... de transformatie.

(lange stilte)

Intelligentie op een hoger niveau begrijpt heel gemakkelijk dat het niets weet en is heel gemakkelijk in de houding die nodig is om vooruitgang te boeken, maar zelfs degenen die die intelligentie hebben, voelen instinctief alles wat vrij bekend is en gebaseerd is op vastgestelde ervaringen wanneer ze met materiële dingen omgaan. Dus daar is men kwetsbaar. Dat is precies wat het lichaam wordt geleerd: de onzin van deze huidige manier van zien en begrijpen van dingen op basis van het goede en het slechte, goed en kwaad, het lichtgevende en het duistere... al die tegenstrijdigheden; en het hele oordeel, het hele concept van het leven (materiële leven) is gebaseerd op dat – het is om je de onzin van deze basis te leren. Ik zie dat. Het werk is heel acuut geworden, heel volhardend, alsof het snel wil gaan.

Zelfs het praktische deel dat dacht te weten hoe te leven en te weten wat er gedaan moest worden en hoe het gedaan moest worden, moet het

zelfs begrijpen dat dit geen ware kennis is, het is niet de ware manier om externe dingen te gebruiken.

(stilte)

Er zijn een paar amusante dingen.... Dit Bewustzijn dat aan het werk is, lijkt het lichaam voortdurend "te plagen"; het zegt voortdurend tegen het lichaam: "Zie je, je hebt dit gevoel; nou, waar is het op gebaseerd? Je denkt dat je het weet, maar weet je echt wat erachter zit?" Met alle kleine dingen van het leven, elke minuut. Dus dan is het lichaam zo (*Moeder opent haar ogen wijd van verbazing*), en zegt tegen zichzelf: "Het is waar, ik weet niets!" Maar het antwoord is altijd hetzelfde, het zegt: ik doe niet alsof ik het weet --- laat de Heer doen wat Hij wil." Zo is het. En dan is er dit (als we het permanent in handen zouden kunnen krijgen, zou het prima zijn): de non-interventie in het werk van de Heer (om het heel eenvoudig te zeggen).

(stilte)

Er is een FEITELIJK bewijs – door de ervaring van elke minuut – dat wanneer je dingen doet met dit gevoel van geaccepteerde wijsheid, of geaccepteerde kennis, van een ervaring die is geleefd enzovoort, hoe... "vals" het is, als we dat zo mogen zeggen (of misleidend, in ieder geval), en dat er iets ANDERS achter zit, dat dit gebruikt (zoals het alles gebruikt) maar helemaal niet gebonden is aan of afhankelijk is van deze kennis of wat we de "ervaring van het leven" noemen of iets van dien aard. Het heeft een veel directere visie, veel dieper en verder ziend, veel breder en veel meer vooruit – wat geen enkele externe ervaring geeft.... Maar dat is een bescheiden ontwikkeling, niet opzichtig, die niet kan "pronken" met iets: het is een heel klein ding van elke minuut – elke minuut, elke seconde, elk ding. Alsof er constant iets is dat je de gewone manier van leven laat zien, van dingen zien en doen, en dan... de ware manier Beiden zo. Voor ieder en elk ding.

Tot op het punt dat de houding ten opzichte van bepaalde vibraties je totaal welzijn geeft, of je behoorlijk ziek kan maken! En het is dezelfde vibratie. Zulke dingen, verbijsterend. En elke minuut is het zo --- elke minuut, voor alles.

Gisteren hoorde ik Sunils muziek (en het was zo interessant vanwege dat). Het is heel mooi, zijn muziek, en toen liet dit Bewustzijn me zien hoe... Zie je, het bewustzijn hier neemt een bepaalde houding aan, en het heeft de hele vreugde en harmonie; het blijft hetzelfde, maar dan... (*Moeder maakt een gebaar van een lichte kanteling naar links*) een heel kleine verandering in de houding van het bewustzijn, en het wordt bijna ondraaglijk! Ervaringen van die soort, de hele tijd, de hele tijd... om je te laten zien dat in werkelijkheid maar ÉÉN DING ertoe doet, het is de houding van het bewustzijn: de oude houding van het individuele wezen (*Moeder maakt een gebaar van samentrekking in zichzelf*), of dit (*gebaar van expansie*). Waarschijnlijk moet het (om het in woorden uit te drukken

die we kunnen begrijpen) de aanwezigheid van het ego en de afschaffing van het ego zijn. Dat is het.

En dan, zoals ik al zei, voor alle meest gewone activiteiten in het leven, is er de demonstratie dat als de aanwezigheid wordt getolereerd (zeker om je te laten begrijpen wat het is), het je daadwerkelijk uit balans kan brengen vanuit het standpunt van gezondheid, en dat de enige remedie het verdwijnen van het ego is --- en daarmee het verdwijnen van het hele ongemak. Voor de dingen die wij als de meest onverschillige, de meest... beschouwen. Het is voor alles, gewoon alles, altijd, altijd, dag en nacht.

Maar dan komt daar nog de complicatie bij van al die plekken van onbegrip en ontevredenheid, die zich uiteten (*een gebaar als van een vrachtwagenlading die op Moeder wordt gedumpt*), alsof ze ongebreideld zijn en in het openbaar komen. Dus dat stroomt allemaal tegelijk naar beneden, zodat... de ervaring op elk gebied totaal kan zijn.

Het is als een praktische demonstratie, elke minuut, van de aanwezigheid van de dood en de aanwezigheid van onsterfelijkheid, zoals deze (*Moeder kantelt haar hand lichtjes naar rechts en naar links*), in de KLEINSTE dingen, in alle dingen, de kleinste zowel als de grootste, constant; en constant zie je... of je nu hier of daar bent (*hetzelfde gebaar kantelt naar de ene of de andere kant*). Alsof je elke seconde geleid werd om te kiezen tussen dood en onsterfelijkheid.

En ik zie duidelijk dat het lichaam een serieuze en zeer grondige voorbereiding nodig heeft om de ervaring te doorstaan zonder... zonder enige vibratie van alarm of terugslag of... zodat het zijn constante vrede en glimlach kan behouden.

(lange stilte)

Er zijn dingen... het meest ongelooflijk.

Alsof je in elk ding de aanwezigheid van tegenstellingen moest beleven, om te vinden... om te vinden wat is wanneer tegenstellingen worden samengevoegd in plaats van van elkaar weg te rennen, voegen ze zich samen. Het produceert een resultaat. En dat is in het praktische leven.

December 31, 1969

(Moeder geeft cadeautjes voor het nieuwe jaar en een paar exemplaren van "The Adventure of Consciousness" in het Italiaans.)

Dit is Italiaans.... Ik heb er meerdere, wil je er een paar?

Oh, weet u, moeder, ik ken niet veel Italianen.... Vroeger sprak u een beetje Italiaans, toch?

Oh, ik sprak vroeger heel goed Italiaans. Ik heb er zoveel van geleerd....

(Moeder geeft andere cadeautjes... een muzieken, die ze bespeelt!)

Natuurlijk heeft het een vreemd geluid.... Wil je spelen?

In Italië is het boek [*The Adventure*] erg succesvol, erg: Italianen komen in groten getale....

Ken je Paolo, heb je hem gezien? Hij is aardig.

Hij is aardig. Ik heb er trouwens iets mee. Gisteren had ik bezoek van Paolo en N., allebei, en Paolo legde me een soort inspiratie uit die hij had over Auroville. Ik vond het heel mooi, heel goed en belangrijk. Dus ik zei tegen hem: "Je moet het absoluut rechtstreeks aan Moeder vertellen." Dus wanneer kon je Paolo zien?

Zal ik hem horen? Want het probleem is dat mensen niet kunnen praten; ze praten te snel en ik kan het niet volgen.

Vertel me wat hij me wil vertellen!

Ik zal het onderwerp wel afkappen.

Maakt niet uit!

Hij zegt dat de energieën in Auroville al een paar jaar verspreid zijn: ze zijn egoïstisch, iedereen wil zijn eigen hutje bouwen, zijn eigen verhaaltje, of hoopt in het beste geval een superstad te bouwen, wat alleen maar een verbetering zal zijn ten opzichte van alle bestaande steden in de wereld. In dit Auroville ontbreekt een as, een centrum. Wat ontbreekt is... een vereniging van de bewustzijnen rond een centrum, een as. Dus hij zei dat ze in het verleden piramides bouwden, ze bouwden kathedralen, en rond die symbolische constructies konden bewustzijnen zich verenigen...

(Moeder knikt goedkeurend)

...en opstaan en zichzelf zuiveren. Nou, wat er in Auroville gebouwd zou moeten worden is een as, een centrum, een symbolische tempel van de nieuwe wereld die we willen creëren, en alle bewustzijnen zouden zich moeten verenigen in de constructie van deze piramide van de nieuwe wereld, of deze tempel van de nieuwe wereld - die tegelijkertijd zal helpen om neer te halen wat zich daar moet uiten.

Het is heel goed, dat was het eerste idee: er was het centrum, en de stad werd eromheen georganiseerd. Nu doen ze het tegenovergestelde! Ze willen de stad bouwen en daarna het centrum plaatsen....

En daarom werkt het niet, zegt hij: we moeten beginnen met het centrum; als we dat niet doen, bereiken we niets.

Dat was mijn eerste indruk. Maar hoe kan R. [Auroville's architect] dat begrijpen? Ik weet het niet. Omdat R. het heeft veranderd; hij wilde beginnen met "Auromodèle", dat wil zeggen, met beproevingen en pogingen.

Het resultaat is dus dat iedereen zich bezighoudt met zijn eigen kleine verhaal en zijn eigen kleine hut, en er is geen "cement", er is niet Dat, dat hen zou verbinden en hen zou verheffen boven zichzelf en hun kleine verhalen.

Theoretisch gezien heeft hij volkomen gelijk.

Oh, ja. En vreemd genoeg, toen hij daarover met mij sprak, zag ik het bijna, ik zag het. Hij is een jongen die het omlaag zou kunnen "trekken".

Ja, hij heeft de macht.

Maar waarom ontmoet hij R. niet?

Hij vroeg me: 'Moet ik er met R. over praten?' Omdat hij zegt dat het een probleem is: "Als ik degene ben die spreekt, zal R. zich terugtrekken of zal..." Dus ik zei tegen hem: "Nee, spreek niet met R., spreek met Moeder, en zij zal zeggen wat er gedaan moet worden."

Ik zie R. morgen, ik kan het hem vertellen. Paolo is architect, toch?

U alleen hebt gezag over R.

Ja... nee, als ik hem zeg: "Doe het", zal hij niet nee zeggen, maar hij zal het niet doen!... Hij moet overtuigd worden.... Het enige dat ik kan doen, is hem vertellen dat ik op de hoogte ben van het idee, dat ik het volledig goedkeur en hem vragen om Paolo te zien en het met hem uit te werken.

Maar ik denk dat Paolo een overtuigingskracht in zich heeft.

Ja, toen hij met mij sprak, voelde ik in ieder geval de inspiratie en het "iets" dat echt kwam.

Het is klaar om te komen! Wat mij betreft, ik weet het al lang. Het is daar (gebaar hierboven), wachtend.

Nou, hij heeft daar contact mee.

Ja, ja.

Toen hij sprak, voelde je dat hij het ware had aangeraakt. Terwijl de anderen alleen maar denken aan het aantrekken van miljoenen en propaganda maken, doen ze de dingen compleet op zijn kop.

Ik denk dat Paolo en R. elkaar nog nooit hebben ontmoet, toch?

Ja, dat hebben ze. Maar u begrijpt, R.'s standpunt is een heel materialistisch standpunt.

Oh, ja.

Ik ben bang dat hij meteen zal zeggen: "Oh, waarom bemoeit hij zich ermee?"

Ah, nee! Als ik het hem vertel, zal hij dat niet zeggen....

U bent de enige die kan...

Nee, ik moet degene zijn die met hem spreekt.

Ja, moeder, omdat ze de paarden achter de kar spannen, doen ze de dingen op hun kop.

(na een stilte)

Ik ben bang dat ze misschien niet eens het land hebben. Dat is het probleem. Omdat het centrum van de stad vastligt, maar er is nog steeds een groot deel van het centrum dat, denk ik, van de overheid is, dus ze proberen te onderhandelen om het te krijgen.

(stilte)

R.'s idee is een eiland in het centrum, met water eromheen, stromend water dat gebruikt zal worden voor de hele watervoorziening van de stad; en wanneer het door de stad gestroomd is, zal het naar een fabriek worden gestuurd, en van daaruit om alle bebouwde gronden eromheen te irrigeren. Dus dit centrum is als een eilandje, en in dit centrum is er wat we eerst de "Matrimandir" noemden - wat ik altijd zie als een zeer grote hal, absoluut kaal, begrijp je, en licht van bovenaf: het moet zo worden ingericht dat het

licht van bovenaf wordt geconcentreerd op een plek waar er zou zijn... wat we als het centrum van de stad willen plaatsen. We dachten eerst aan het symbool van Sri Aurobindo, maar we kunnen alles plaatsen wat we willen. Zo, met een lichtstraal die constant van bovenaf valt - ronddraaiend en ronddraaiend... om de zon te volgen, begrijp je. Als het goed wordt gedaan, zou het heel goed zijn. En dan, daaronder, zouden mensen kunnen zitten en mediteren, of gewoon rusten, maar er zou NIETS zijn - niets behalve iets, dat comfortabel is eronder zodat ze kunnen zitten zonder moe te worden, waarschijnlijk met pilaren die tegelijkertijd als rugleuningen fungeren. Zoiets. Dat is wat ik ALTIJD ZIE. Een hal met een plafond dat hoog genoeg is om zonlicht als een STRAAL binnen te laten, afhankelijk van het tijdstip van de dag, en op dat centrum te laten vallen dat daar zal zijn.

Als dat gedaan wordt, zal het heel goed zijn.

Dus voor de rest is het hetzelfde voor mij, ze zullen doen wat ze willen. Ze dachten er eerst aan om een woning voor mij te bouwen, maar ik zal er nooit heen gaan, dus het heeft geen zin, het is volkomen onnodig. En om het eilandje te bewaken, werd er overeengekomen dat er een klein huis zou komen voor H. die er gewoon als bewaker wilde zijn.... Toen had R. een heel systeem van bruggen geregeld om dat met de andere oever te verbinden. De andere oever zou geheel omgeven worden door tuinen. Die tuinen... we dachten aan twaalf tuinen (de afstand in twaalf delend), twaalf tuinen met elk gericht op één ding: een staat van bewustzijn met de bloemen die dat vertegenwoordigen. En de twaalfde tuin zou op het eilandje zijn, rond (niet eromheen maar ernaast) de "Mandir" met de boom, de banyan die daar staat. Dat is wat zich in het centrum van de stad bevindt. En daar, zou er een herhaling zijn van de twaalf tuinen eromheen, met de bloemen op dezelfde manier gerangschikt... Er zijn nu twee Amerikanen hier, man en vrouw, en de man heeft daar meer dan een jaar de kunst van het tuinieren gestudeerd, en hij kwam hier met die kennis. Dus ik vroeg hem om meteen te beginnen met het voorbereiden van het plan voor de binnentuin: ze zijn ermee bezig.

Maar dan is het antwoord altijd hetzelfde: "We hebben geen geld!"

Maar moeder, wat ik denk, en wat Paolo ook zijn vinger heeft gelegd, is dat als deze... laten we zeggen, twintig of vijftig Aurovilianen oprecht hun harten verenigen in de bouw van deze piramide of tempel van de nieuwe wereld, het geld zal AANTREKKEN, de miljoenen.

Dat zou moeten.

Het zal komen. Wat nodig is, is niet om "miljoenen te zoeken", maar om eerst de bewustzijnen rond iets te verenigen.

Ja.

Dat is de sleutel tot de miljoenen.

Je zult Paolo alles uitleggen wat ik heb gezegd... Op die manier zouden we iets heel moois hebben.

Maar natuurlijk, wat nodig is... Er zijn materiële moeilijkheden: voor dit eilandje hebben we water nodig – natuurlijk, anders is het geen eilandje! Om het water te hebben, moeten we het transformeren – er is niet genoeg ondergronds water.

Niet genoeg water?

Er is water, maar het is genoeg voor een of twee huizen, in ieder geval niet genoeg om een permanente stroom te creëren. We zouden getransformeerd zeewater nodig hebben. In Israël hebben ze een manier gevonden om het economisch te doen (we hebben zelfs brochures hierover), maar je begrijpt, economisch voor een stad, niet economisch voor een individu! Dus dan zouden we water nodig hebben om dit eilandje te maken, dat is de moeilijkheid.

Maar voordat we het eilandje bouwen, kunnen we beginnen met het bouwen van de "tempel" zelf... Begin met het optillen van een kiezelsteen.

Ja, dat kunnen we doen.

Dat is het belangrijkste punt, het is dat mensen een eerste kiezelsteen in hun handen nemen, die daar neerleggen en zich daarin verenigen – omdat ze zich nooit zullen verenigen door hun hutten en kleine verhalen.

Ja, dat zou veel beter zijn.

Oh, ja, zeker!

Natuurlijk, logisch of psychologisch gezien is het een fout om eerst rondom te bouwen en daarna het centrum.

Natuurlijk!

Hoe kunnen we hem dat laten begrijpen?...

Aangezien we "iets anders" willen creëren, is het minste wat we kunnen doen om op iets anders te vertrouwen.

Ja. Ik zal er morgen met R. over praten en ik zal hem vragen om Paolo te zien. Ik denk dat Paolo tot op zekere hoogte kan helpen geld binnen te halen, als hij geïnteresseerd is.

Goed.

Bouw dan zelfs voordat het een eilandje is.

(stilte)

Voor de buitenkant van dit soort tempel had R. gedacht aan een grote lotus. Maar dan, de binnenkant, dit spel van licht, ik weet niet of het mogelijk zal zijn met een lotusvorm?

Als die twee konden samenwerken... Als ze samen zouden komen en een van hen zou altijd hier zijn – een van hen, nu een, nu een ander, dus er zou altijd een van de twee hier zijn – met een enkel plan gemaakt door hen, zouden de dingen veel sneller gaan, honderd keer sneller.

En het zou de harten van mensen grijpen.

Ja.

Dit idee van een zonnestraal... wanneer ik kijk, is dat wat ik onmiddellijk zie. Een zonnestraal die op elk moment van de dag zou kunnen komen – het zou zo geregeld zijn dat het de hele tijd zou komen (*gebaar dat de beweging van de zon volgt*). En er zou iets zijn, een symbool, dat tegelijk rechtop zou staan, zodat het overal te zien zou zijn, en plat zou liggen, zodat het het volle licht zou ontvangen – wat zou het zijn?... En laat het geen religie worden, om hemelsnaam!

Ja.

(stilte)

Je weet dat ik contact heb met een paar Ethiopiërs (ik denk dat het het land is dat het meest Christelijk is gebleven op de hele aarde). Er is een jongen die secretaris is op de ambassade in Delhi (de ambassade van Ethiopië), en hij is behoorlijk ingenomen, behoorlijk, en toen... (*lachend*) was het twee dagen geleden zijn verjaardag, en hij kwam met een cadeau.... iets van hout (van ebbenhout), groot zoals dit, met mijn foto aan de ene kant, de foto van Sri Aurobindo aan de andere kant, en ertussen... een zilveren kruis. En aan het kruis, op de kruising van de twee takken, was aan de ene kant mijn symbool, en aan de andere kant, Sri Aurobindo's symbool.... Wat zit er in zijn hoofd?!...

Afschuwelijk!

En natuurlijk, zodra ik hem zag, legde hij dat op mijn knieën.... Het was zo groot als dit.

Zodra ik hem zag, kwam het onmiddellijk (*gebaar van enorme afdaling*), zo, als een antwoord op de wil om het Christendom te transformeren En het was zo krachtig, er was zo'n krachtige vibratie dat ik voelde dat het WORDT gedaan....

Het kruis is het symbool van transformatie, weet je: Materie (*transversaal gebaar*) doordrongen door de Geest; en de kruising is de transformatie. Een enorme Kracht kwam, zo, zodat dit kruis werkelijk... de bloem van transformatie werd.

Maar ik heb hem niets verteld! En hij weet het zelf niet, ik bedoel, hij heeft er nooit over nagedacht, het is instinctief dat hij dat deed.

Hij schreef aan de Keizer over Auroville, en er kwam een antwoord Heb ik het je laten zien? (*Moeder zoekt naar een stuk papier*) Het staat helemaal onderaan....

"Ik heb aan mijn Keizer Haile Selassie I geschreven, over het doel van Auroville International Township, en Ethiopië om het tweede land te zijn dat dit idee steunt. Hij heeft me een goede brief geschreven. In zijn brief heeft hij uw werk zeer gewaardeerd en bewonderd. Ik wens dat u hem zegent voor gemoedsrust, goede gezondheid om lang te leven – vrede voor zijn volk."

Ze committeren zich niet te veel! Hoe dan ook, er is een goodwill.

(Moeder legt de brief bij haar, onder een stapel dossiers)

Ik bewaar dat allemaal bij me omdat het het contact in stand houdt.

(stilte)

Dat de Kracht nu aan het werk is, staat buiten kijf. En er is zo'n grote... (hoe zal ik het uitdrukken?) een zeer actieve wil: GEEN RELIGIE, geen religie, geen religieuze vormen. Heel natuurlijk, mensen onmiddellijk... Daarom heb ik ze heel vrij gelaten. Daarom heb ik er niet op aangedrongen om eerst het centrum te bouwen, want dat is in feite de kathedraal van vroeger, de tempel van vroeger, het hele oude ding (*Moeder maakt een gebaar van stevig wortel schieten*), en dan wordt alles daar omheen georganiseerd: een religie – we willen GEEN religie.²²⁴

Ja, maar we kunnen iets anders dan religie "naar beneden brengen".

Maar we trekken het niet! Het zijn de mensen die het hebben. Ze zijn heel klein, ze hebben een religie nodig, of in ieder geval denken ze dat.

Ze hebben nodig... – Ik zie dat, ik heb weer brieven ontvangen, waarop ik antwoord... (*Moeder zoekt tevergeefs naar andere papieren in haar*

²²⁴ Dus na het vertrek van Moeder verklaarden de "eigenaren" van Auroville al snel dat ze een "religieuze" instelling waren, en voegden ze spirituele bedrog toe aan financiële fraude. Er klonk geen enkele stem uit de Sri Aurobindo Ashram toen die mensen het waagden om in de rechtbanken van India te verklaren dat Sri Aurobindo's leringen "religieus" waren. (In 1982 verwierp een bank van rechters van het Hooggerechtshof van India dit uiteindelijk, op basis van Sri Aurobindo's eigen geschriften en verschillende gesprekken uit Mother's Agenda, zoals deze.)

buurt) Het komt elke dag... En Sri Aurobindo schreef prachtige dingen over de vraag.... Heel recent (gisteren of eergisteren) beantwoordde ik een vraag over een Aforisme van Sri Aurobindo waarin hij zei dat atheïsme NOODZAKELIJK was vanwege religies en al hun misdaden.²²⁵ Er werd mij een vraag gesteld en ik beantwoordde die ook.

Mensen zijn nog steeds erg klein.

Maar een interessant teken: uit Noord-Europa, uit Zweden, Noorwegen en Denemarken, hebben sommige priesters mij geschreven; een van hen is het hoofd van een kerk, een ander is het hoofd van een klooster. Ze schrijven om te vragen en zeggen dat ze willen samenwerken om uit... Het is daar heel sterk. Een of twee van hen hebben me hun foto's gestuurd en me gevraagd om ze te helpen. En ze doen wat werk, ze doen werk voor Auroville daar. Het betekent dat...

Maar zelfs onze kinderen reageren zo dom! Een meisje hier schreef me omdat ik haar had verteld dat het Bewustzijn op de aarde was neergedaald, geconcentreerd op de aarde om mensen te helpen zich voor te bereiden op de transformatie. Ze vroeg me: "Hoe komt het dat mensen zo lang niet geholpen zijn?..." Het is genoeg om je wanhopig te laten huilen! Ze hebben hier hun opleiding gehad en ze stellen nog steeds dit soort vragen!... Ik moest mezelf beheersen om haar niet te vertellen: "Mijn arme meisje, (*lachend*) wat ben je een halve idioot!"

(*stilte*)

Wie zou de manier kunnen vinden om dat te realiseren?... Omdat er daar geen gebrek is aan zonneschijn (natuurlijk, op sommige dagen is de zon verborgen, maar toch zijn er veel dagen dat hij schijnt)... Het zou zo moeten worden gerangschikt dat de straal van elke kant, elke hoek, [op het symbool] zou vallen. Het is een kwestie van geometrie.

Je kunt met Paolo praten, want als hij een idee had...

Toen hij sprak, voelde ik dat hij dat naar beneden kon trekken.

Ja. En dat is wat nodig is: iets, een symbool - we zullen vinden wat nodig is, we zullen zien - zoals een altaar, uiteraard, maar... wat? Een symbool dat direct het licht van boven zou ontvangen, en zijdelings tegelijkertijd.

En geen andere ramen, begrijp je. Al de rest in een soort halflicht, en dan dit licht als... Dat zou prima zijn, het kan heel fijn zijn. Ik zou graag

²²⁵ 240 – "Atheïsme is een noodzakelijk protest tegen de slechtheid van de kerken en de bekrompenheid van geloofsbelijdenissen. God gebruikt het als een steen om deze bezoedelde kaartenhuizen te verbrijzelen." 241 – "Hoeveel haat en domheid slagen mensen erin om op een nette manier in te pakken en 'religie' te labelen!" Moeder gaf onlangs het volgende commentaar op deze twee aforismen: "Zolang er religies zijn, zal atheïsme nodig zijn om ze in evenwicht te brengen. Beide moeten verdwijnen om plaats te maken voor een oprechte en onbaatzuchtige zoektocht naar de Waarheid en een totale toewijding aan het object van deze zoektocht."

iemand hebben die dat zou kunnen voelen. Ik weet helemaal niet of R. dat kan voelen, maar Paolo wel.

Als het goed zou worden gerealiseerd, zou het heel interessant zijn voor mensen. Het zou een concretisering zijn van iets.... Ze zullen zeggen dat het een religie van de zon is! (*lachend*) Oh, weet je, ik ben gewend om alle, ALLE mogelijke onzin te horen!

(*stilte*)

R.'s idee en het idee van de mensen om hem heen is om industrieën te hebben die geld kunnen inzamelen voor Auroville, dus...

Ze hebben het mis, ze hebben het mis!

Het betekent dat in plaats van dat het snel gedaan kan worden, het eeuwen zal duren.

En het betekent dat het uitgangspunt het oude idee en het oude principe is.

Ja.

Het uitgangspunt zou iets anders moeten zijn.

Het is uit angst voor religies.

Het zou heel goed kunnen worden gedaan, niet als religie, maar als symbool van de nieuwe wereld.

Ja... We hebben iemand nodig die dat begrijpt - misschien begrijpt Paolo het.

Ja, zeker! En hij zou de capaciteit hebben om mensen te overtuigen, denk ik.

(*stilte*)

Ja, ik zal Paolo zien. Het zou beter zijn als hij op een dag komt dat jij hier bent, want ik ben bang om hem niet te horen.... Het brengt ze erg van hun stuk als ze hardop moeten praten. Dus volgende zaterdag, bijvoorbeeld? En morgen zal ik er met R. over praten, dat wil zeggen, ik zal hem vertellen dat hij naar Paolo moet gaan die uitstekende ideeën heeft, en hoe dan ook om het met hem uit te werken.

Het is tenslotte heel eenvoudig: we zullen proberen R. het te laten begrijpen en een samenwerking te creëren. R. zal niet nee tegen mij zeggen – maar hij zal niets doen (!) Zo is het, begrijp je. Maar hoe dan ook, als hij het kan doen, als ze het kunnen regelen en het eens kunnen worden, dan zal het heel goed zijn, zullen er geen moeilijkheden zijn. Maar als hij

het niet kan, dan zal Paolo hier moeten zijn terwijl R. weg is, en zullen we het gewoon moeten doen!... Begrijp je, zo is het voor mij! (*Moeder lacht*) Omdat R. genoeg werk heeft (hij heeft enorm veel werk). Het is niet dat we hem werk afnemen, het is dat als hij weigert het te doen, we het zullen doen, dat is alles.

Ik zal eens kijken of ze het eens kunnen worden.

Voor mij zijn de dingen nu niet langer exclusief, helemaal niet. Ik zie heel duidelijk de mogelijkheid om de meest tegengestelde tendensen TEGELIJKERTIJD te gebruiken... met een beetje handigheid, dat is alles. Het is niet exclusief, ik zeg niet: "Ah, nee, niet dit!" Nee, nee, nee: alles, alles bij elkaar. Dat is wat ik wil, een plek creëren waar alle tegenstellingen verenigd kunnen worden.

Dat...

Tenzij we dat kunnen doen... (*gebaar in een cirkel*), gaat het maar door en door, gaan we maar door en door.

Het is goed. Ja, ik begrijp het: het gaat erom het centrum te bouwen, ook al kunnen we er geen eilandje van maken.

Misschien kan Paolo R. overtuigen. Ik spreek hem morgen, om het nieuwe jaar te beginnen.

Zo.

Dus ik wens je een gelukkig nieuwjaar.

(*Satprem legt zijn voorhoofd
op Moeders knieën*)

Deze keer gaan we naar een nieuw decennium. We moeten dat allemaal van ons afschudden (*Moeder maakt een gebaar over haar schouder*)

Volledig nieuw en heel klein... om te kunnen groeien.

